FOAMEA

seria **DISPĂRUȚI**, volumul 2

MICHAEL GRANT

Seria DISPĂRUȚI

Volumul 2

FOAMEA

Original: *Hunger* (2009)

Traducere din limba engleză de:
GRAAL SOFT

virtual-project.eu

RAO International Publishing Company
2012

• UNU

106 ore, 29 minute

Sam Temple era pe placa lui. Și erau valuri până la Dumnezeu, valuri care se năpusteau, se spărgeau, se învolburau, miroseau a sare, valuri albe de spumă.

Și era cam la 60 de metri de țărm, locul perfect să prinzi un val, stând pe burtă, cu mâinile și picioarele în apă, aproape amorțit de frig, în timp ce din costumul de cauciuc, încălzit de soare pe spate, ieșeau aburi.

Quinn era acolo, lungit lângă el, așteptând valul care să-i ridice și să-i arunce înspre plajă.

Sam se trezi brusc, praful îl îneca.

Clipi des și se uită în jur la peisajul arid. Instinctiv, aruncă o privire spre sud-vest, către ocean. Îl putea zări de aici. Și nu mai fusese niciun val de mult timp.

Sam simțea că și-ar vinde sufletul ca să mai călărească un val adevărat.

Își șterse cu dosul palmei sudoarea de pe frunte. Soarele era ca o torță, mult prea arzător pentru așa o oră timpurie a dimineții. Dormise prea puțin. Prea multe lucruri cărora să le facă față. Probleme, întotdeauna probleme.

Arșița, zgomotul monoton al motorului, zdruncinăturile ritmice ale Jeepului care înainta cu greu pe drumul plin de praf, toate conspirau ca el să-și închidă pleoapele din nou. Strânse ochii, apoi îi deschise larg, silindu-se să rămână treaz.

Visul nu-l părăsea. Amintirea își bătea joc de el. Ar putea să reziste mult mai bine la toate, își spuse el, la teama permanentă, la povara continuă a tuturor responsabilităților mai mult sau mai puțin mărunte, dacă ar fi încă valuri. Dar de trei luni nu mai erau valuri, absolut niciun val, nimic în afara unor unde mici.

La trei luni de la formarea FAYZ-ului, Sam nu învățase încă să conducă o mașină. Să învețe să conducă ar fi fost încă o problemă, încă o sâcâială, o pacoste în plus. Așa că Edilio

Escobar conducea Jeepul, iar Sam stătea lângă el. Pe bancheta din spate, ședea Albert Hillsborough, rigid și tăcut. Alături de el era un puști pe nume E.Z., care fredona muzica de pe iPod.

Sam își trecu degetele prin păr, care era mult prea lung. Nu se mai tunsese de peste trei luni. Când și-o retrase, era murdară de praf. Din fericire, electricitatea încă funcționa în Perdido Beach, ceea ce însemna lumină și, poate și mai important, apă caldă. Dacă nu putea să facă surf în apă rece, putea măcar să spere la un duș lung și fierbinte după ce se întorceau cu toții.

Un duș. Poate câteva minute avea să fie cu Astrid, doar ei doi. O masă. Bine, nu un prânz, nu. O conservă cu ceva unsuros înăuntru nu era o masă. Micul dejun luat în grabă constase în niște salată verde.

Era uimitor ce puteai să mănânci când ți-era suficient de foame. Și lui Sam, ca tuturor celorlalți din FAYZ, îi era foame.

Închise ochii, nefiind încă somnoros, ci doar dorind să vadă clar chipul lui Astrid.

Era singura lui alinare. Își pierduse mama, sportul preferat, intimitatea, libertatea și întreaga lume pe care o cunoscuse... dar o câștigase pe Astrid.

Înainte de FAYZ se gândise mereu la ea ca fiind inaccesibilă. Acum, că erau un cuplu, părea inevitabil să se întâmple ceva între ei. Dar se întrebă dacă ar fi făcut vreodată mai mult decât s-o privească de la distanță cu nostalgie, în caz că nu s-ar fi instaurat FAYZ-ul.

Edilio apăsă un pic pe frână. Drumul din fața lor era distrus. Cineva răscolise pământul, trasând linii în zigzag.

Edilio arătă spre un tractor cu un plug montat. Tractorul era răsturnat în mijlocul câmpului. În ziua când apăruse FAYZ-ul, fermierul dispăruse împreună cu restul adulților, dar tractorul continuase să meargă, distrugând drumul, trecând pe câmpul următor, oprindu-se în dreptul unui șanț de irigare, unde, poticnindu-se, se răsturnase.

Edilio conduse jeepul ușor peste brazde, apoi prinse din nou viteză.

Nu era mare lucru la stânga sau la dreapta drumului, doar pământ golaș, ogoare părăginite și petice de iarbă fără culoare, întrerupte din când în când de un pâlc izolat de copaci. Dar sus, în fața lor, totul era verde, mult verde.

Sam se răsuci în locul său ca să-i atragă atenția lui Albert.

— Ce e acolo sus?

— Varză, spuse Albert. Era un băiat în clasa a opta, cu umeri înguști, retras din fire; purta pantaloni kaki bine călcați, un tricou albastru-deschis cu guler și pantofi sport maro – arăta, după cum ar fi spus o persoană mult mai în vârstă, ca un om de afaceri în ținută lejeră. Era un puști căruia nimeni nu-i dăduse înainte multă atenție, unul dintre puținii elevi afro-americani de la școala din Perdido Beach. Dar nimeni nu-l mai ignora pe Albert: redeschisese și se ocupase de McDonald’s-ul din oraș. Cel puțin până când se terminaseră hamburgerii, cartofii prăjiți și crochetele de pui.

Chiar și ketchupul. Și acela dispăruse.

Simpla amintire a hamburgerilor îl făcu pe Sam să-i chiorăie mațele.

— Varză? repetă el.

Albert dădu din cap spre Edilio.

— Așa spune Edilio. El a găsit-o ieri.

— E varză? îl întrebă Sam pe Edilio.

— Te face să tragi vânturi, zise Edilio făcând cu ochiul. Dar nu suntem în situația să fim mofturoși.

— Cred că n-ar fi așa rău dacă am avea salată de varză, spuse Sam. Să vă spun drept, aș mânca o varză cu multă plăcere chiar acum.

— Știi ce-am mâncat la micul dejun? întrebă Edilio. O conservă de succotash.

— Ce mai e și succotash? întrebă Sam.

— Fasole și porumb. Amestecate. Edilio frână la marginea ogorului. Nu-i chiar ca ouăle prăjite cu cârnăciori.

— Ăsta e micul dejun tradițional din Honduras? întrebă Sam.

Edilio pufăi.

— Frățioare, micul dejun tradițional din Honduras, când ești sărac, e tortilla cu porumb, niște fasole rămasă de ieri și, în zilele bune, o banană. În zilele proaste, e doar tortilla. Opri motorul și trase frâna de mână. Nu e prima dată când mi-e foame.

Sam se ridică în jeep și se întinse înainte să coboare. Era un puști atletic, dar deloc amenințător. Avea părul castaniu cu reflexe aurii, ochi albaștri și un bronz care îi pătrunsese până la oase. Poate că era un pic mai înalt decât majoritatea, poate într-

o formă puțin mai bună, dar nimeni nu l-ar fi selectat pentru un viitor în NFL[1].

Sam Temple era unul dintre cei mai în vârstă doi oameni din FAYZ. Avea 15 ani.

— Hei, pare să fie salată, zise E.Z. înfășurându-și cu grijă căștile în jurul iPod-ului.

— Măcar de-ar fi așa, spuse Sam cu tristețe. Până acum avem avocado, e minunat, și pepene galben, ceea ce sună grozav. Dar găsim mult prea mult broccoli și anghinare. O mulțime de anghinare. Acum varză.

— Poate ne luăm înapoi portocalele în cele din urmă, spuse Edilio. Copacii arătau în regulă. Doar că fructele erau coapte și nu le culesese nimeni, așa că putreziseră.

— Astrid spune că lucrurile se coc în perioade ciudate, zise Sam. Nu-i normal.

— Așa cum îi place lui Quinn să zică: „Suntem foarte departe de normalitate”, spuse Edilio.

— Cine o să culeagă toate astea? se întrebă Sam cu voce tare. Era ceea ce Astrid ar fi numit o întrebare retorică.

Albert începu să spună ceva, dar se opri când E.Z. zise:

— Hei, mă duc chiar acum să iau o varză din astea. Mor de foame. Își desfășură firele de la căști și le puse la loc.

Verzele erau plantate cam la jumătate de metru distanță una de alta pe un rând, iar fiecare rând era la vreun metru de următorul. Pământul dintre ele era fărâmițat și uscat. Verzele păreau mai degrabă niște plante decorative cu frunze groase decât legume comestibile.

Acesta nu arăta foarte diferit de zecile de alte ogoare pe care le văzuse Sam când făcuse turul fermelor.

Nu, se corectă el, *e* ceva diferit. Nu reușea să-și dea seama ce, dar era ceva diferit aici. Sam se încruntă și încercă să scape de sentimentul pe care îl avea, străduindu-se să înțeleagă de ce simțea că era ceva… în neregulă.

Poate era mai multă liniște.

Sam luă o înghițitură dintr-o sticlă cu apă. Îl auzi pe Albert numărând în barbă, cu mâna streașină la ochi, și înmulțind.

— Zic mai mult la nimereală… presupunând că fiecare varză cântărește vreo 600 de grame, nu? Mă gândesc că avem aici poate cam 16 tone de varză.

---

[1] Acronim pentru National Football League – Liga Națională de Fotbal. (n.tr.).

— Eu nici nu vreau să mă gândesc cam câte pârțuri înseamnă asta! îi strigă E.Z. peste umăr în timp ce intra în câmp cu un scop clar în minte.

E.Z. era elev în clasa a șasea, dar părea mai mare. Era înalt pentru vârsta lui, dar un pic dolofan. Părul rar, de un blond spălăcit, îi atârna până la umeri. Purta un tricou cu inscripția Hard Rock Café, pe care îl luase din Cancún. E.Z.[2] era un nume potrivit pentru el: era un băiat cu care te înțelegeai bine, făcea mereu glume, râdea din orice și de obicei găsea ceva amuzant în fiecare situație în care se afla. Se opri după ce parcurse cam 20 de rânduri în câmp și spuse:

— Asta arată a varză pentru mine.

— Cum poți să-ți dai seama? îi strigă Edilio.

E.Z. își scoase una din căști, iar Edilio repetă întrebarea.

— M-am săturat să mai umblu. Asta trebuie să fie varza potrivită. Cum o culeg?

Edilio ridică din umeri.

— Frățioare, cred că ai nevoie de un cuțit.

— Nu. E.Z. își puse la loc casca, se aplecă și trase de plantă. Efortul îi fu răsplătit cu o mână de frunze.

— Ți-am spus eu, comentă Edilio.

— Unde sunt păsările? întrebă Sam dându-și în sfârșit seama ce nu era în regulă.

— Ce păsări? spuse Edilio. Apoi clătină din cap. Ai dreptate, frățioare, am văzut pescăruși pe toate celelalte ogoare. Mai ales dimineața.

În Perdido Beach erau mulți pescăruși. Pe vremuri, se hrăneau cu bucățele de momeală lăsate de pescari și resturi de mâncare aruncate lângă pubele. Nu mai erau resturi de mâncare în FAYZ. Așa că pescărușii descurcăreți se duseseră pe ogoare să concureze cu ciorile și porumbeii. Unul dintre motivele pentru care mare parte din hrana pe care o găseau era stricată.

— Probabil că nu le place varza, remarcă Albert. Apoi oftă. Sincer, nu știu pe nimeni căruia să-i placă.

E.Z. se puse pe vine lângă varză, își frecă mâinile, pregătindu-se, apoi și le vârî pe sub frunze, încercând să o apuce. Pe urmă căzu în fund.

— Au! țipă el.

---

[2] Inițiale „E.Z.” se pronunță asemenea cuvântului „easy”, amintind de expresia „easy-going” – „cu o fire plăcută”. (în limba engl.) (n.tr.).

— Nu-i ușor, așa-i? îl tachină Edilio.

— Vai! Au! E.Z. sări în picioare. Își ținea mâna dreaptă și se uita fix la ea. Nu, nu, nu!

Sam ascultase doar cu o ureche. Era cu mintea în altă parte, scrutând cerul după păsările care nu erau, dar groaza din vocea lui E.Z. îl făcu să se întoarcă spre el.

— Ce-ai pățit?

— M-a mușcat ceva! se plânse E.Z. Vai, vai, ce doare! E.Z. scoase un țipăt de durere, întâi mai încet, apoi mai tare, aproape isteric.

Sam văzu pe pantalonul lui E.Z. ceva care arăta ca un semn de întrebare negru.

— Un șarpe! îi spuse Sam lui Edilio.

Brațul lui E.Z. se mișca spasmodic. Tremura puternic. Era de parcă i-l prinsese un uriaș nevăzut și îl smucea cât de tare și de iute putea.

E.Z. țipa și țipa și părea că începe un dans nebunesc.

— Sunt la picioare! strigă el. Sunt la picioare!

Sam rămase încremenit câteva secunde, doar câteva secunde... dar mai târziu, când își aminti, i se păru prea mult timp. Prea mult.

Făcu un salt înainte, alergând spre E.Z. dar fu oprit de Edilio și căzu la pământ.

— Ce faci? îl întrebă Sam zbătându-se să scape de el.

— Frățioare, uite! Uite! șopti Edilio.

Fața lui Sam era la mai puțin de un metru de primul rând de verze. Pământul prindea viață. Viermi mari cât șerpii se agitau să iasă din pământ. Zeci. Poate sute. Toți se îndreptau spre E.Z, care țipa fără încetare, de durere și nedumerire.

Sam se ridică în picioare, dar nu se apropie de marginea câmpului de varză. Viermii nu se mișcau dincolo de primul rând de pământ afânat. Putea foarte bine să fi fost un zid și toți viermii de o parte a lui.

E.Z. veni înspre Sam, clătinându-se puternic, de parcă fusese electrocutat, așa de tare se zgâlțâia din toate încheieturile, ca o marionetă cu jumătate din sfori tăiate.

La aproape un metru distanță, Sam văzu un vierme țâșnind prin gâtul lui E.Z.

Și apoi altul prin falca lui, chiar în dreptul urechii.

E.Z. nu mai țipa, încovoiat la pământ, fără vlagă, cu picioarele încrucișate.

— Ajută-mă, șopti E.Z. Sam…

Ochii lui E.Z. îl fixau pe Sam. Implorându-l. Stingându-se. Apoi doar privind, goliți de orice expresie.

Singurele zgomote le făceau acum viermii. Sutele lor guri păreau să scoată un singur sunet: al unei guri enorme plescăind.

Un vierme se revărsă din gura lui E.Z.

Sam își ridică mâinile, cu palmele în sus.

— Sam, nu! urlă Albert. Apoi zise pe un ton mai calm: E deja mort. E deja mort.

— Albert are dreptate, frățioare. Nu face asta, nu-i arde, rămân pe ogor, nu le da un motiv să se ia după noi, șuieră Edilio. Mâinile lui puternice îl strângeau încă pe Sam de umeri, de parcă voia să-l țină pe loc, deși Sam nu mai încerca să scape. Și nu-l atinge, spuse Edilio printre suspine. *Perdóneme,* Doamne iartă-mă, nu-l atinge.

Viermii cei negri mișunau peste și prin corpul lui E.Z. ca niște furnici forfotind pe un gândac mort.

Dură o veșnicie până viermii se retraseră și se târâră înapoi în pământ.

Din ceea ce lăsaseră în urma lor nu se mai putea recunoaște o ființă umană.

— E o frânghie aici, zise Albert coborând în cele din urmă din jeep.

Încercă să facă un lasou, dar îi tremurau mâinile prea tare. Îi dădu frânghia lui Edilio, care formă o buclă, după șase încercări nereușite, agăță în ea ce mai rămăsese din piciorul stâng al lui E.Z. Împreună îi traseră rămășițele de pe câmp.

Un singur vierme întârziat se ivi din trupul distrus și o luă înapoi spre verze. Sam luă de pe jos o piatră de mărimea unei mingi de oină și o aruncă peste vierme, strivindu-l. Viermele nu mai mișcă.

— O să mă întorc cu o lopată, spuse Edilio. Nu putem să-l ducem pe E.Z. acasă, frățioare, are doi frați mici. Nu trebuie să vadă așa ceva. O să-l îngropăm aici. Dacă prostiile astea se răspândesc… începu Edilio.

— Dacă se răspândesc pe alte câmpuri, o să murim cu toții de foame, zise Albert.

Sam se luptă cu o puternică senzație de vomă. Din E.Z. aproape că nu mai rămăseseră decât oasele, nu prea bine curățate. Sam văzuse lucruri oribile de când începuse FAYZ-ul, dar nimic atât de înfiorător.

Își șterse mâinile de blugi, dorind să se răzbune, vrând să dea foc ogorului, să ardă cât putea de mult, până când viermii s-ar fi chircit și s-ar fi carbonizat.

Dar era hrană acolo.

Sam îngenunche în noroi, lângă rămășițele tovarășului său.

— Ai fost un băiat bun, E.Z. Îmi pare rău. Tare rău.

Încă se mai auzea muzică, foarte încet, din iPod-ul lui E.Z.

Sam ridică obiectul strălucitor și apăsă pe butonul de pauză.

Apoi se ridică și dădu cu piciorul viermele mort din calea sa. Întinse mâinile, de parcă era un preot pe punctul de a binecuvânta trupul neînsuflețit.

Albert și Edilio știau mai bine. Ambii se traseră înapoi.

O lumină strălucitoare ieși din palmele lui Sam.

Corpul arse, se carboniză, se făcu negru. Oasele scoteau trosnete puternice și îndelungi și se crăpau din pricina căldurii. După o vreme, Sam se opri. Nu mai rămăsese decât cenușă, o grămadă de cenușă gri și neagră care ar fi putut proveni de la un grătar în aer liber.

— Nu puteai să faci nimic, Sam, spuse Edilio cunoscând expresia de pe fața prietenului său, acea expresie sumbră și răvășită de vinovăție. Așa e în FAYZ, frățioare. Așa e aici.

• DOI

106 ore, 16 minute

Acoperișul era deformat. Soarele arzător trimise o rază direct în ochii lui Caine prin gaura dintre peretele dărâmat și acoperișul îndoit.

Caine era lungit pe spate, transpirând pe o pernă. Un cearșaf umed îi învelea picioarele goale, fiind tras în așa fel încât să-i acopere jumătate din bustul gol. Era treaz din nou sau așa gândea, așa credea.

Așa spera.

Nu era patul lui. Îi aparținea unui bătrân pe nume Mose, îngrijitorul de la Academia Coates.

Bineînțeles că Mose dispăruse. Împreună cu ceilalți adulți. Și toți copiii mai mari. Toți… *aproape* toți… peste vârsta de 14 ani. Dispăruți.

Dar unde?

Nimeni nu știa.

Pur și simplu dispăruseră dincolo de barieră. În afara uriașului-acvariu numit FAYZ. Poate muriseră. Poate nu. Dar plecaseră pentru totdeauna.

Diana deschise ușa, împingând-o cu cotul. Ducea o tavă pe care stăteau în echilibru o sticlă cu apă și o conservă de năut marca Goya.

— Arăți decent? întrebă Diana. Nu răspunse. Nu înțelesese întrebarea. Ești învelit? întrebă ea pe un ton oarecum iritat. Puse tava pe noptieră.

Caine nu se osteni să răspundă. Se ridică în capul oaselor. Ameți când o făcu. Întinse mâna după apă.

— De ce e așa stricat acoperișul? Dacă plouă? Era mirat de cum îi suna vocea. Era răgușit. Vocea lui nu mai avea nimic din obișnuita-i blândețe convingătoare.

Diana era necruțătoare.

— Ce-i cu tine, ești și prost, și nebun?

Îi trecu prin cap o amintire fantomatică, lăsându-l stânjenit.

— Am făcut ceva rău?

— Ai ridicat acoperișul.

El își întoarse mâinile ca să-și vadă palmele.

— Serios?

— Un alt coșmar, spuse Diana.

Caine deschise sticla și bău.

— Acum îmi amintesc. Credeam că mă strivește. Mă gândeam că cineva va călca pe casă și o va zdrobi, strivindu-mă sub ea. Așa că l-am împins în sus.

— Aha, mănâncă niște năut.

— Nu-mi place năutul.

— Nimănui nu-i place, zise Diana. Nu ești la vreun restaurant. Și eu nu sunt chelnerița ta. Năut e tot ce avem. Așa că mănâncă puțin. Trebuie să te hrănești.

Caine se încruntă.

— Cât timp am fost așa?

— Cum așa? îl tachină Diana. Ca un bolnav mintal care nu face diferența dintre realitate și vis? El încuviință din cap. Mirosul năutului i se părea grețos. Dar i se făcu brusc foame. Își amintea acum: proviziile de mâncare erau puține. Îi revenea memoria. Iluzia nebunească pălea. Nu-și putea reveni încă la normal, dar își dădea seama de asta. Să tot fie vreo trei luni, spuse Diana. Ne-am împușcat unii pe alții în Perdido Beach. Ai rătăcit prin deșert cu Căpetenia și ai dispărut trei zile. Când te-ai întors, erai palid, deshidratat și... ei bine, așa cum ești și acum.

— Căpetenia. Cuvântul, creatura pe care o reprezenta, îl făcu pe Caine să tresară. Căpetenia, coiotul dominant, acela care dobândise un fel de grai rudimentar. Căpetenia, credinciosul, înspăimântătorul servitor al... acelui lucru. Din galeria de mină.

Întunericul, așa i se spunea.

Caine se clătină când se dădu jos din pat. Diana îl prinse, îl luă de umeri și îl ținu în picioare. Dar apoi văzu un semnal de avertizare în ochii lui și mormăi o înjurătură, reușind să-i pună în față coșul de gunoi exact înainte să vomite.

Nu vărsă mult. Doar puțin lichid galben.

— Frumos, spuse ea și se bosumflă. Dacă mă gândesc mai bine, nu mânca năutul. Nu vreau să te văd că ți se face rău.

Caine își clăti gura cu puțină apă.

— De ce suntem aici? Asta-i coliba lui Mose.

— Pentru că ești prea periculos. Nimeni de la Coates nu te vrea prin preajmă până nu-ți revii.

El clipi când îi apăru o altă amintire.

— Am lovit pe cineva.

— Ai crezut că Chunk e un fel de monstru. Urlai un cuvânt. Gaiafag. Apoi i-ai tras una lui Chunk de a ieșit prin perete.

— Este bine?

— Caine, în filme un tip poate să fie pocnit, să treacă printr-un perete și să se ridice apoi ca și cum n-ar fi pățit nimic. Asta n-a fost un film. Peretele era din cărămidă. Chunk arăta ca un animal călcat de mașină. Ca un raton strivit pe mijlocul drumului.

Asprimea din vorbele ei era prea mult chiar și pentru Diana însăși. Scrâșni din dinți și spuse:

— Îmi pare rău. N-a fost frumos din partea mea. Nu mi-a plăcut niciodată de Chunk, dar n-a fost ceva ce am putut uita cât ai bate din palme, înțelegi?

— Probabil că nu eram în toate mințile, spuse Caine.

Diana își șterse supărată o lacrimă.

— Nu zău?

— Cred că sunt mai bine acum, zise Caine. Nu foarte bine. Dar mai bine.

— Păi atunci e o zi fericită, spuse Diana.

Pentru prima dată de atâtea săptămâni Caine se uită cu atenție la ea. Era frumoasă Diana Ladris, cu ochi negri mari, părul castaniu lung și o gură care nu reușea să zâmbească decât oficialilor.

— Ai fi putut să sfârșești ca Chunk, spuse Caine. Dar ai avut grijă de mine.

Ea ridică din umeri.

— Este o lume nouă dură. Am de ales: rămân cu tine sau îmi încerc norocul cu Drake.

— Drake. Numele îi sugera o imagine întunecată. O fi vis sau realitate? Ce mai face Drake?

— Joacă rolul unui Caine mai tânăr. Chipurile, te reprezintă. Dar speră în adâncul sufletului său că vei muri, dacă mă întrebi pe mine. A făcut o incursiune până la supermarket și a furat ceva mâncare acum câteva zile. Asta l-a făcut să fie aproape îndrăgit. Copiii nu judecă prea bine când le e foame.

— Și fratele meu?

— Sam?

— Am cumva alt frate rătăcit?

— Gândac s-a dus în oraș de câteva ori ca să vadă ce mai e pe-acolo. Spune că oamenii mai au încă puțină mâncare, dar se tem că nu pentru mult timp. Mai ales de când cu incursiunea lui Drake. Dar Sam răspunde de toate acolo.

— Dă-mi pantalonii, spuse Caine. Diana făcu întocmai, apoi se întoarse ostentativ cu spatele în timp ce și-i punea pe el. Cum se apără?

— Pun acum oameni de pază în jurul supermarketului, asta e principala măsură. Acum Ralph are mereu patru tipi înarmați pe acoperiș.

Caine încuviință din cap. Își roase unghia de la degetul mare, un vechi obicei.

— Dar ciudații?

— Îi au pe Dekka, Brianna și Taylor. Îl au pe Jack. Poate că au și alți ciudați folositori, Gândac nu e sigur. O au pe Lana să-i vindece. Și Gândac crede că au și un puști care emite un fel de val de căldură.

— Ca Sam?

— Nu, Sam e ca o torță. Puștiul ăsta e ca un cuptor cu microunde. Nu vezi flăcări, nimic. Doar că ți se prăjește deodată capul, ca un burrito la rotisor.

— Oamenii încă dobândesc puteri, spuse Caine. E vreunul pe-aici?

Diana ridică din umeri.

— Cine poate ști sigur? Și cine ar fi atât de nebun să-i spună lui Drake? În oraș, un mutant nou se bucură de ceva respect. Aici sus? Pot să fie omorâți.

— Da, zise Caine. Asta a fost o greșeală. Să tăbărâm pe mutanți a fost o greșeală. Avem nevoie de ei.

— Plus că, pe lângă alți câțiva muciuzi, oamenii lui Sam au mitraliere. Și îl au încă pe Sam, spuse Diana. Așa c-ar fi bine să nu facem prostia de a încerca să ne luptăm din nou cu ei.

— Muciuzi?

— Prescurtarea de la mutanți ciudați. Muciuzi. Diana ridică din umeri. Muciuzi, mutanți, ciudați. Mâncare nu mai avem, avem în schimb o mulțime de porecle.

Cămașa lui Caine era pusă pe spătarul unui scaun. El se duse să și-o ia, se clătină și păru cât pe ce să cadă. Diana îl sprijini. Se uită urât la mâna ei pe brațul său.

— Pot să merg și singur.

Privi în sus și își văzu imaginea reflectată în oglinda de pe comodă. Aproape că nu se recunoscu. Diana avea dreptate: era palid, cu obrajii supți. Ochii îi păreau prea mari în raport cu fața.

— Da, chiar se pare că te simți mai bine: devii din nou un nesimțit.

— Adu-l pe Gândac aici. Pe Gândac și pe Drake. Vreau să-i văd pe amândoi.

Diana nu se clinti din loc.

— Ai de gând să-mi spui ce s-a întâmplat cu tine acolo în deșert, cu Căpetenia?

Caine pufni.

— Nu cred că ai vrea să știi.

— Ba da, insistă Diana. Vreau.

— Tot ce contează e că m-am întors, spuse Caine cu toată bravura de care era în stare.

Diana încuviință din cap. Mișcarea îi făcu părul să-i cadă pe față, să-i mângâie obrazul perfect. Ochii umezi îi străluceau. Dar buzele ei pline schițau o expresie dezgustată.

— Ce înseamnă, Caine? Ce însemnă cuvântul „gaiafag”?

El ridică din umeri.

— Nu știu. Nu l-am mai auzit niciodată.

De ce o mințea? De ce era așa periculos să știe ea acel cuvânt?

— Du-te după ei, spuse Caine făcându-i semn să plece. Adu-i pe Drake și pe Gândac.

— De ce te grăbești așa? Asigură-te că ești într-adevăr… voiam să spun „sănătos”, dar asta ar fi însemnat să ridic prea mult ștacheta.

— Mi-am revenit, repetă Caine. Și am un plan.

Ea se uită lung la el, cu capul într-o parte, sceptică.

— Un plan…

— Sunt lucruri pe care trebuie să le fac, spuse Caine și își coborî ochii, incapabil, din motive care îi scăpau, să-i întâlnească privirea.

— Caine, nu face asta, îl rugă Diana. Sam ți-a cruțat viața o dată. N-o va mai face a doua oară.

— Vrei să mă târguiesc cu el? Să găsim o soluție?

— Da.

— Bine, atunci asta-i exact ce am de gând să fac. Dar întâi îmi trebuie ceva pentru care să mă tocmesc. Și știu exact care e acel lucru.

•

Astrid Ellison era cu micul Pete în curtea din spate, năpădită de bălării, când Sam îi aduse veștile împreună cu viermele. Pete se dădea în leagăn. Sau mai bine zis stătea în leagăn, iar Astrid îl împingea. Părea să-i placă.

Era o treabă monotonă și plictisitoare să împingă leagănul, fără să schimbe o vorbă cu fratele ei sau să audă un chiot de bucurie de la el. Pete avea cinci ani și suferea de o formă gravă de autism. Putea să vorbească, dar foarte rar scotea un cuvânt. Devenise chiar mai închis în el, dacă era posibil, de când luase ființă FAYZ-ul. Poate era greșeala ei: nu ținea pasul cu

tratamentul, nu făcea cu el toate acele exerciții inutile care se presupunea că îi ajută pe autiști să accepte realitatea.

Bineînțeles că micul Pete își făurise propria realitate. În unele feluri foarte importante, el făurise realitatea tuturor.

Curtea nu era a lui Astrid, casa nu era a ei. Drake Merwin îi arsese casa până în temelii. Dar singurele lucruri de care nu duceau lipsă în Perdido Beach erau locuințele. Majoritatea caselor erau goale. Și, cu toate că mulți copiii stăteau în casele lor, unii își găseau vechile camere și pe cele ale familiilor lor prea pline de amintiri. Astrid nici nu-și mai amintea de câte ori văzuse copii izbucnind în plâns când se gândeau la mama care trebăluia prin bucătărie, la tata care tundea gazonul, la fratele sau sora mai mare care acapara telecomanda.

Copiii ajunseseră foarte singuratici. Singurătatea, frica și tristețea bântuiau prin FAYZ. Așa că puștii se mutau adesea împreună în case unde se forma o comunitate de băieți sau fete.

În această casă stăteau Astrid, Mary Terrafino, fratele cel mic al lui Mary, John; și, din ce în ce mai des, Sam. Oficial, Sam locuia într-un birou al primăriei, unde dormea pe o canapea, își gătea la un cuptor cu microunde și folosea toaleta din clădire. Dar era un loc sumbru, iar Astrid îl rugase de mai multe ori să considere casa ei și a lui. La urma urmei, formau un fel de familie. Și, cel puțin în mod simbolic, erau prima familie din FAYZ, făcând pe mama și pe tatăl copiilor orfani de mamă sau de tată.

Astrid îl auzi pe Sam înainte să-l vadă. Perdido Beach fusese întotdeauna un orășel liniștit, iar acum era tăcut ca un mormânt în cea mai mare parte a timpului. Sam intră în casă, strigând-o pe nume pe când trecea dintr-o cameră în alta.

— Sam! strigă ea, dar el nu o auzi până nu deschise ușa din spate și păși pe verandă.

Dintr-o singură privire, își dădu seama că se întâmplase ceva groaznic. Sam nu se pricepea să-și ascundă sentimentele, cel puțin nu față de ea.

— Ce e? întrebă ea.

El nu-i răspunse, doar înaintă prin iarba plină de buruieni și-și puse brațele în jurul ei. Ea îi răspunse la îmbrățișare, răbdătoare, știind că o să vorbească atunci când va fi în stare.

El își îngropă fața în părul ei. Astrid îi simțea răsuflarea pe gât, gâdilând-o la ureche. Se bucura să-i simtă corpul lipit de al ei. Dar nu era nimic romantic în această îmbrățișare.

Într-un final el îi dădu drumul. Se duse la leagăn să-l împingă pe micul Pete, simțind nevoia de ceva activitate fizică.

— E.Z. a murit, spuse el fără niciun preambul. Făceam o plimbare cu mașina prin câmpuri cu Edilio. Eu, Edilio, Albert și E.Z., ca să ne mai distrăm puțin. Știi cum e. Nu exista niciun motiv serios pentru ca E.Z. să fie acolo, dorea doar să se plimbe, iar eu am fost de acord, pentru că mă simt de parcă tot ce fac e să spun nu, nu oamenilor, și acum el a murit. Împinse leagănul mai tare decât o făcuse ea. Micul Pete era cât pe ce să cadă pe spate.

— O, Doamne! Cum s-a întâmplat?

— Viermi, spuse Sam posomorât. Un fel de viermi. Sau șerpi, nu știu. Am pus unul mort acolo, pe blatul din bucătărie. În speranța că tu... nu știu exact. Îmi închipui că ești expertul nostru în mutații. Așa e, nu?

Rosti cuvântul „expert” zâmbind strâmb. Astrid nu era expertă în nimic. Era doar singura persoană căreia îi păsa suficient ca să încerce să găsească în mod sistematic, științific o explicație pentru ce se întâmpla în FAYZ.

— Dacă vei continua să împingi leagănul, o să stea liniștit, spuse Astrid despre fratele ei.

Găsi creatura într-o pungă, pe blatul de bucătărie. Arăta mai mult a șarpe decât a vierme, dar nu ca un șarpe obișnuit.

Apăsă cu băgare de seamă pe pungă, sperând că era mort cu adevărat. Întinse hârtie cerată pe blatul de granit și răsturnă viermele afară. Scotoci prin sertarul cu de toate după un centimetru și avu multă grijă să urmeze conturul creaturii.

— 28 de centimetri, remarcă ea.

Apoi își luă aparatul foto și făcu o grămadă de fotografii din fiecare unghi, înainte de a pune creatura înapoi în pungă, cu ajutorul unei furculițe.

Astrid descărcă pozele pe laptop. Le puse în fișierul intitulat „Mutații – Fotografii”. Erau zeci de poze acolo. Păsări cu gheare sau ciocuri ciudate. Șerpi cu aripi scurte. În alte fotografii erau șerpi mai mari cu aripi mai lungi și mai late. Într-una, făcută de la distanță, părea să apară un șarpe-cu-clopoței de mărimea

unui piton mic, cu aripi de piele la fel de mari ca ale unui vultur pleșuv.

Avea o poză neclară cu un coiot de două ori mai mare decât unul normal. Și un prim-plan cu botul deschis al unui coiot mort, în care se vedea limba ciudat de scurtă, ce semăna înspăimântător cu a unei ființe umane. Era și o serie grotescă de imagini digitale micșorate ale unei pisici care se contopise cu o carte.

Alte poze cu puști, majoritatea părând normali, deși băiatul pe nume Orc arăta ca un monstru. Avea și o fotografie a lui Sam, emanând din palme un foc verde. Detesta această poză pentru că expresia de pe fața lui era atât de tristă în timp ce își demonstra puterea în fața aparatului foto.

Astrid dădu un clic și deschise fișierul cu pozele făcute viermelui și folosi funcția de zoom ca să le vadă mai îndeaproape.

Micul Pete intră, urmat de Sam.

— Uită-te la gura asta, spuse Astrid cuprinsă de teamă. Viermele avea o gură ca de rechin. Era imposibil să-i numeri sutele de dinți minusculi. Viermele părea să rânjească, până și mort rânjea. Viermii n-au dinți, spuse Astrid.

— Nu aveau dinți. Acum au, remarcă Sam.

— Vezi chestiile alea care îi ies din tot corpul? Ea își miji ochii și mări imaginea și mai mult. Sunt, nu știu, ca niște pedale minuscule. Ca niște picioare, numai că minuscule, și sunt cu miile.

— Au intrat în E.Z. Cred că prin mâini. Prin pantofi. Prin pielea de pe tot corpul lui.

Astrid se înfioră.

— Dinții aceia ar găuri orice. Cu picioarele își croiește drum tot înainte după ce pătrunde în victimă.

— Sunt mii pe câmpul ăla, zise Sam. E.Z. a intrat acolo și ei l-au atacat. Dar eu, Albert și Edilio n-am pus piciorul pe câmp și viermii nu au venit după noi.

— Sunt oare creaturi teritoriale? se încruntă Astrid. E foarte neobișnuit la animalele inferioare. Instinctul teritorial apare la formele de viață mai avansate. Câinii sau pisicile sunt animale teritoriale. Nu viermii.

— Ești foarte calmă în privința acestor lucruri, remarcă Sam aproape, dar nu chiar acuzator.

Astrid se uită la el, întinse mâna pentru a-i întoarce încet privirea de la oribila imagine, forțându-l să o privească.

— Doar n-ai venit la mine ca să țip de spaimă și să fug, iar tu să-ți arăți curajul și să mă liniștești.

— Nu, recunoscu el. Îmi pare rău. Ai dreptate. N-am venit s-o văd pe Astrid, prietena mea, ci pe Astrid Geniul.

Lui Astrid nu-i plăcuse niciodată prea mult această poreclă, dar o acceptase. Îi oferea un loc în comunitatea năucită și înspăimântată din FAYZ. Ea nu era ca Brianna, sau Dekka, sau ca Sam, nu avea puteri ieșite din comun. Avea doar mintea ei și capacitatea de a gândi sistematic când trebuia.

— O să-l disec, să văd ce pot să aflu.

— Sigur. De ce nu? Azi-dimineață eram răspunzător de 332 de oameni. Acum nu răspund decât de 331. O parte din mine aproape că gândește, bine, o gură mai puțin de hrănit.

Astrid se aplecă spre el și îl sărută ușor pe gură.

— Da, e nasol să fie cineva în locul tău, spuse Astrid. Dar tu ești singurul pe care îl avem.

Această afirmație îi aduse un zâmbet palid din partea lui Sam.

— Deci să tac din gură și să-mi văd de treabă? spuse el.

— Nu, nu trebuie să taci niciodată. Spune-mi totul. Spune-mi orice.

Sam își lăsă ochii în pământ, incapabil să-i întâlnească privirea.

— Totul? Ei bine, de asta ce zici? Am ars cadavrul lui E.Z. Am ars ce mai rămăsese din el.

— Era mort, Sam. Ce puteai să faci? Să-l lași pradă păsărilor și coioților?

El încuviință din cap.

— Da. Știu. Dar nu asta-i problema. Problema a fost când a ars. Mirosea ca o friptură și eu… Se opri din vorbit, nemaiputând să continue. Ea așteptă să-și stăpânească emoțiile. Ardea cadavrul unui băiat de clasa a șasea, iar mie îmi lăsa gura apă…

Lui Astrid nu-i era deloc greu să-și închipuie. Doar gândul la carne prăjită îi lăsa gura apă.

— Este o reacție psihologică normală. E o parte din creierul tău care funcționează automat.

— Mda, zise el nu prea convins. Uite ce e, nu poți să te învârți pe aici abătut pentru că s-a întâmplat ceva rău. Dacă îți pierzi

speranța, se vor molipsi și alții de la tine. Puștii n-au nevoie de exemplul meu ca să fie disperați, continuă el.

— Și va trebui să mă lași să te tund, zise Astrid trăgându-l lângă ea și ciufulindu-l cu o mână. Voia să-i alunge gândurile de la nenorocirea de dimineață.

— Ce? El părea nedumerit de schimbarea bruscă a subiectului.

— Arăți ca un fugar dintr-o formație de pletoși din anii 1970. În plus, Edilio m-a lăsat să-l tund.

Sam își îngădui un zâmbet.

— Da. Am văzut. Poate că de asta îi spun câteodată Bart Simpson. Când o văzu uitându-se chiorâș la el, adăugă: Știi, cel cu țepi în cap. Încercă să o sărute, dar ea se trase înapoi.

— Vai, ce deștept ești! spuse ea. Ce-ar fi dacă te-aș rade în cap? Sau dacă te-aș epila cu ceară fierbinte? Continuă să mă insulți și lumea o să-ți spună Homer Simpson, nu Bart. Atunci să vedem dacă Taylor îți va mai face ochi dulci.

— Dar nu-mi face ochi dulci.

— Mda. Sigur, îl îmbrânci ea în joacă.

— Oricum, aș putea să arăt bine și cu două fire de păr în cap, zise Sam. Se uită la chipul său reflectat în geamul cuptorului cu microunde.

— Cuvântul „narcisist” nu-ți spune nimic? îl întrebă Astrid.

Sam pufni în râs. Întinse mâna s-o prindă în brațe, dar observă că micul Pete se uita la el.

— Așa. În fine. Ce mai face micul Pete?

Astrid se uită la fratele ei, care se cocoțase pe taburetul înalt din bucătărie și îl privea tăcut pe Sam. Sau se uita, în orice caz, în direcția lui Sam – nu putea fi niciodată sigură la ce se uita el cu adevărat.

Ar fi vrut să-i spună lui Sam ce se întâmplase cu micul Pete, ce începuse să facă. Dar Sam avea și așa destule motive de îngrijorare. Iar pentru o clipă – o clipă rară – el nu-și făcea griji pentru nimic.

Avea timp mai târziu să-i spună cine părea să fie cea mai puternică persoană din FAYZ... care ar fi termenul potrivit pentru ce făcea micul Pete?

Își pierdea mințile? Nu. Nu era asta.

Nu exista niciun termen potrivit pentru ce se întâmpla cu micul Pete. Dar, oricum, nu era timpul acum.

— E foarte bine, minți Astrid. Îl știi pe Petey.

• TREI

106 ore, 11 minute

Lana Arwen Lazar era deja la a patra casă în care locuia de când venise în Perdido Beach. Prima dată stătuse într-o casă care îi plăcuse destul de mult. Dar era casa în care fusese prinsă de Drake Merwin. După aceea i se păruse un loc urât.

Apoi stătuse cu Astrid pentru o vreme. Dar descoperise repede că prefera să fie singură, numai cu Patrick, labradorul ei, care să-i țină de urât.

Așa că se mutase lângă piață. Dar se ajungea prea ușor acolo.

Iar Lanei nu-i plăcea. Când se ajungea prea ușor la ea, nu mai avea liniște.

Lana avea puterea de a vindeca. Își descoperise această capacitate în prima zi din FAYZ când dispăruse bunicul ei. Erau în camioneta lui, iar la dispariția bruscă a șoferului, mașina se rostogolise într-o râpă.

Rănile Lanei ar fi trebuit să fie fatale. Fusese cât pe ce să moară. Apoi își descoperise o putere care poate sălășluise în ea dintotdeauna, dar de care avea mare nevoie atunci.

Se vindecase singură. Îl vindecase pe Sam când fusese împușcat; și pe Cookie, al cărui umăr ieșise prin piele, și pe mulți copii răniți în urma crâncenei lupte din Ziua Recunoștinței.

Puștii i-au spus Tămăduitoarea. După Sam Temple, era a doua persoană considerată eroină în FAYZ. Toată lumea o admira și o respecta. Unii dintre copii, mai ales cei cărora le salvase viața, o tratau reverențios. Lana știa sigur că cel puțin Cookie și-ar fi dat viața pentru ea. Pentru el fusese iadul pe pământ până îl salvase ea.

Dar faptul că o adorau ca pe o eroină nu-i împiedica pe copii s-o deranjeze la orice oră din zi sau noapte cu problemele lor minore de sănătate cum ar fi: arsuri de la soare, dinți care se clătinau, genunchi juliți, degetele de la picioare lovite.

Așa că se mutase departe de oraș și locuia acum într-una dintre camerele hotelului Clifftop.

Hotelul era lipit de zidul FAYZ-ului, bariera de nepătruns care delimita noua lume.

— Potolește-te, Patrick, spuse când câinele își frecă botul de ea, dornic să-și ia micul dejun. Lana scoase capacul unei conserve ALPO și, ținându-l pe Patrick, luă cu lingura jumătate din conținut și îl puse în vasul de jos. Uite. Sfinte, ai putea să juri că nu-ți dau niciodată de mâncare.

În timp ce spunea asta, se gândi cât timp va mai fi în stare să-l hrănească pe Patrick. Erau acum și copii care consumau mâncare de câini. Și erau pe străzi câini numai piele și os care scormoneau prin gunoaie alături de copiii care căutau acolo resturile aruncate cu săptămâni înainte.

Lana era singură la Clifftop. Sute de camere, o piscină năpădită de alge, un teren de tenis trunchiat de barieră. Avea un balcon cu o priveliște impresionantă asupra plajei și oceanului mult prea liniștit.

Sam, Edilio, Astrid și Dahra Baidoo – care ținea loc de farmacistă și infirmieră – știau unde stă și o puteau găsi în caz de urgență. Dar majoritatea copiilor habar n-aveau unde era, așa că deținea un oarecare control asupra vieții ei.

Se uită cu poftă la mâncarea câinelui, întrebându-se, nu pentru prima oară, ce gust avea. Probabil mai bun decât cojile de cartofi prăjite cu sos de barbecue pe care le mâncase ea.

Odată hotelul fusese plin de provizii de mâncare. Dar, la ordinele lui Sam, Albert și echipa lui luaseră tot și le duseseră la magazinul lui Ralph. De unde Drake reușise să fure mare parte din puținul lor.

Acum nu mai era mâncare în hotel. Nici măcar în vreunul dintre minibarurile din camere, altădată pline cu batoane delicioase de ciocolată, chipsuri și alune. Acum nu rămăsese decât alcool. Oamenii lui Albert lăsaseră acolo băutura, neștiind prea bine ce să facă cu ea.

Lana se ferise să guste din sticluțele maronii și albe. Până acum.

Alcoolul era cauza pentru care fusese exilată din casa ei din Las Vegas. Șutise o sticlă de votcă din casa părinților ei, chipurile pentru un băiat mai mare pe care îl știa.

Oricum, asta era povestea pe care le-o îndrugase părinților ei. Totuși, o trimiseseră pentru un timp, „să se gândească la ce făcuse”, la ferma izolată a bunicului ei.

Acum, în lumea FAYZ-ului, Lana era considerată un fel de sfântă. Dar ea știa mai bine cum era.

Patrick își terminase mâncarea în timp ce se făcea cafeaua. Lana își turnă o ceașcă și aruncă în ea o pastilă de zaharină și niște praf de frișcă, lucruri rare, de lux, pe care le găsise în cărucioarele cameristelor.

Se duse pe balcon și sorbi din cafea.

Un CD-player pe care îl găsise în cameră era pornit. Cineva, vreun fost oaspete al hotelului, bănuia ea, lăsase acolo un CD vechi cu Paul Simon, iar ea se trezise ascultându-l.

Era un cântec despre întuneric. O urare de bunvenit adresată întunericului. Aproape o invitație. Îl pusese de nenumărate ori.

Câteodată, muzica o ajuta să uite. Nu și acest cântec.

Cu coada ochiului, zări pe cineva jos pe plajă. Se duse înapoi în cameră și luă un binoclu pe care îl găsise în bagajul unui turist plecat demult.

Doi copii mici, care nu puteau să aibă mai mult de șase ani, se jucau pe digul de piatră care se prelungea în ocean. Din fericire, nu erau valuri. Dar pietrele erau pe alocuri alunecoase și ascuțite ca niște lame de ras. Ar trebui să…

Mai târziu. De ajuns cu atâtea responsabilități. Nu era o persoană cu simțul răspunderii și se săturase de câte i se impuneau.

Diverse vicii ale adulților se răspândeau în rândul populației din FAYZ. Unele inofensive, cum era cafeaua. Altele – marijuana, țigările și alcoolul – nu erau așa de inofensive. Lana știa șase puști care erau băutori înrăiți. Încercaseră s-o convingă să-i vindece de mahmureală.

Câțiva fumau iarbă din pungile găsite în dormitoarele părinților sau ale fraților mai mari. Și, aproape în fiecare zi, vedeai puști de numai opt ani înecându-se cu fum de țigară și încercând să facă pe adulții. Odată, găsise un copil de clasa întâi care încerca să-și aprindă un trabuc.

Lana nu putea să vindece așa ceva.

Uneori își dorea să se întoarcă la coliba Pustnicului Jim.

Nu era prima oară că avea astfel de porniri. Se gândise adesea la căsuța aceea ciudată din deșert, cu micul gazon ieșit din comun – acum totul era ars și ofilit, cel mai probabil.

Acolo își găsise refugiul după accident. Și încă o dată după aceea, când scăpase de o haită de coioți.

•

Coliba arsese până în temelii. Nu mai rămăsese din ea decât cenușă. Aurul ascuns de Pustnicul Jim ar fi putut să se topească, dar tot ar fi rămas acolo, sub scândurile podelei.

Aur. Din mină.

Mina…

Luă o gură generoasă de cafea din ceașca de plastic și își fripse limba. Durerea o ajută să se concentreze.

Mina. În acea zi o vedea clar cu ochii minții, dar era claritatea unui coșmar de care îți aminteai mereu.

Pe atunci nu știuse că FAYZ însemna dispariția tuturor adulților. Se dusese la mină în căutarea pustnicului sau măcar cu speranța de a găsi camioneta dispărută ca să se întoarcă în oraș.

Îl găsise mort la gura minei. Nu dispăruse, ci murise. Asta însemna că fusese ucis înainte de FAYZ.

Coioții o urmăriseră atunci și o împinseseră mai adânc în mină. Și acolo găsise… acel lucru. Lucrul. Întunericul, coioții îi spuneau Întunericul.

Își amintea cum i se îngreunaseră picioarele, parcă îi erau de plumb. Cum îi încetinise ritmul inimii care bătea tare ca un ciocan. Groaza mult mai mare decât o simplă temere. Licărul de un verde maladiv care o ducea cu gândul la puroi, boală, cancer.

Moleșeala care o cuprinsese… pleoapele care i se lăsaseră grele, golul care i se surpase în minte și senzația că era invadată de…

Vino la mine.

— Ah!

Strivise ceașca. Cafeaua fierbinte i se vărsase pe tot brațul.

Lana era lac de sudoare. Respira anevoios. Trase adânc aer în piept, de parcă uitase cum se făcea asta până în acel moment.

Era încă în mintea ei acel monstru din galeria de mină. O prinsese. Câteodată era sigură că îi auzea vocea. O halucinație,

cu siguranță. Sigur nu era Întunericul însuși. Era la kilometri distanță. Departe sub pământ. Nu putea…

Vino la mine.

— Nu pot să-l uit, îi șopti ea lui Patrick. Nu pot să scap de el.

În primele zile după ce ieșise din deșert și se alăturase acestei ciudate comunități de copii, Lana se simțise aproape liniștită. Aproape. Avusese de la bun început senzația că i se făcuse ceva rău, purta în ea o rană, nu știa unde, dar era acolo.

Acea rană nevăzută, ireală, nevindecată se redeschisese. Își spusese la început că o să-i treacă. O să se vindece. Se va forma o cicatrice psihică. Da, dacă era adevărat, dacă se vindeca, de ce o durea mai tare cu fiecare zi ce trecea? De ce vocea îngrozitoare se preschimbase dintr-o șoaptă slabă într-un murmur insistent?

Vino la mine. Am nevoie de tine.

Acum pronunța cuvinte, acea voce insistentă, poruncitoare.

— Îmi pierd mințile, Patrick, îi spuse Lana câinelui ei. E în mine și înnebunesc.

•

Mary Terrafino se trezi. Se dădu jos din pat. Dis-de-dimineață. Ar fi trebuit să mai doarmă: era extenuată. Dar nu va adormi din nou, știa asta. Avea treburi de făcut.

Mai întâi merse până în baie poticnindu-se și împinse cu piciorul gol cântarul pe pardoseala de gresie. Era un loc special pentru cântar: aliniat pe centrul oglinzii de deasupra chiuvetei, colțul din dreapta sus al cântarului în linie dreaptă cu placa de gresie.

Își scoase tricoul în care dormise și se urcă pe cântar.

Prima citire. Dă-te jos.

A doua citire. Dă-te jos.

De trei ori era regula.

45 de kilograme.

Avusese aproape 70 când apăruse FAYZ-ul.

Încă părea grasă. Erau încă locuri durdulii pe ici, pe colo. N-avea importanță ce spuneau alții. Mary vedea grăsimea. Așa că avea să sară peste micul dejun. Ceea ce era foarte bine, deoarece micul dejun de la centrul de îngrijire consta în fulgi de ovăz pregătiți cu lapte praf și îndulciți cu zaharină Sweet’n Low. Destul de sănătos – și cu mult mai bun decât ce primeau alții –,

dar nu suficient de bun cât să merite să pui pe tine niște kilograme în plus.

Mary luă o pastilă de Prozac și încă două de Sudafed, mici și roșii, și multivitamine. Prozacul îi ținea în frâu depresia – în cea mai mare parte –, iar Sudafedul îi tăia pofta de mâncare. Vitaminele o mențineau sănătoasă, cel puțin așa spera.

Se îmbrăcă repede: tricou, pantaloni de trening, pantofi sport. Toate erau lălâi. Hotărâse să nu poarte nimic mai strâmt până nu slăbea cum trebuie.

Se duse în camera unde se spălau rufele și strânse într-un sac de plastic scutecele de bumbac de pe un uscător. Mai erau în cămară câteva scutece de unică folosință, dar le păstrau pentru situații de urgență. Trecuseră la cele de pânză cu o lună înainte. Era scârbos și toată lumea detesta asta, dar, așa cum le spusese Mary lucrătoarelor ei nemulțumite, fabrica de Pampers nu prea le mai livra marfa.

Coborî scările cu sacul bălăngănindu-se pe lângă ea.

Sam era în bucătărie, cu Astrid și micul Pete. Mary nu voia să-i deranjeze sau să fie cicălită să ia micul dejun, așa că ieși fără să facă zgomot pe ușa din față.

Cinci minute mai târziu era la grădiniță.

Centrul avusese mult de suferit în timpul luptelor. Zidul comun cu magazinul de bricolaj fusese spulberat. Așa că acum gaura căscată era acoperită cu folie de plastic care trebuia fixată din nou cu bandă adezivă aproape în fiecare zi. Le aducea aminte cât de aproape fuseseră de catastrofă. Haita de coioți intrase în această încăpere, luându-i ostatici pe aceeași copii, în timp ce Drake Merwin se bucura și se umfla în pene.

Fratele lui Mary, John, era deja la grădiniță așteptând-o.

— Hei, Mary! o salută John. Ar trebui să dormi la ora asta.

John lucra în tura de dimineață, de la ora cinci până la amiază, de la micul dejun până înainte de prânz. Mary trebuia să-l schimbe la prânz și să lucreze până la zece seara. De la prânz până la cină și ora de culcare, iar la sfârșit o oră peste program pentru curățenie. Apoi își permitea să se ducă acasă, să se uite la niște DVD-uri în timp ce făcea exerciții pe banda de alergare de la subsol.

Dar, de fapt, își petrecea adesea două sau trei ore făcând gimnastică noaptea. Mai avea de dat jos câteva kilograme.

Acolo jos, în subsol, unde Astrid nu putea s-o audă și s-o întrebe de ce.

În majoritatea zilelor consuma mai puțin de 700 de calorii. În zilele bune, chiar jumătate.

Îl îmbrățișă pe John.

— Ce s-a mai întâmplat? Ce probleme sunt astăzi, frățiorule?

John avea o listă. I-o citi din caietul lui cu sigla echipei de baschet *Warriors.*

— Lui Pedro i se clatină un dinte. A avut și un accident ieri-noapte. Zosia pretinde că Julia i-a tras un pumn, așa că se ceartă acum și nu vor să se joace împreună. Cred că poate Collin are febră... oricum, știi, e cam, ciudat. Am prins-o pe Brady încercând să fugă azi-dimineață. Voia să-și caute mămica.

Și lista continua. În acest timp, câțiva copii alergară la Mary s-o îmbrățișeze, să primească un pupic, să fie lăudați pentru că se pieptănaseră, să li se spună „bravo” pentru felul în care se spălaseră pe dinți.

Mary încuviință din cap. Lista era cam aceeași în fiecare zi.

Un tip pe nume Francis intră și trecu pe lângă Mary îmbrâncind-o. Apoi își dădu seama peste cine dăduse, se întoarse spre ea privind-o încruntat și îi zise:

— OK, am venit.

— Pentru prima dată? îl întrebă Mary.

— Da’ ce, ar trebui să-mi pară rău? Nu sunt babysitter.

Și această scenă se repetase în fiecare zi de când se făcuse pace în Perdido Beach.

— Bine, puștiule, uite ce e, spuse Mary. Știu că nu vrei să fii aici și puțin îmi pasă. Nimeni nu vrea să fie aici, dar trebuie să avem grijă de cei mici. Așa că renunță la atitudinea asta.

— De ce nu ai grijă doar tu de țâncii ăștia? Cel puțin, tu ești fată.

— Eu nu sunt, remarcă John.

— Vezi panoul ăla? interveni Mary. Sunt trei liste acolo, câte una pentru fiecare îngrijitor. Alege una. Asta trebuie să faci. Tot ce e pe listă. Și să zâmbești în timp ce lucrezi.

Francis luă o listă și o verifică. John spuse:

— Pun pariu pe o prăjitură că nimeni nu alege să schimbe scutecele.

— Nu mai paria. În afară de asta, nu avem prăjituri, zise Mary.

— Mi-e dor de prăjituri, spuse John cu nostalgie în glas.

— Hei! zbieră Francis. Toate listele astea sunt de rahat.

— Da, încuviință Mary. Așa e.

— Totul e de rahat.

— Te rog să nu mai spui „rahat”. Nu vreau să aud cuvântul ăsta repetat toată ziua de copii de trei ani.

— Frate, după ziua mea, ies din scenă, zise Francis îmbufnat.

— Foarte bine. O să am grijă să nu te programez după aceea. Acum ia o listă cu treburi și rezolvă-le. Nu vreau să-l fac pe Sam să-și piardă timpul venind aici ca să te motiveze.

Francis se întoarse la panou.

— Iese din scenă, îi spuse Mary lui John și se strâmbă. Câți copii au atins vârsta magică de 15 ani? Doar doi s-au făcut nevăzuți. Toți vorbesc despre asta, dar e numai gura de ei.

FAYZ-ul îi înlătura pe toți cei care depășeau vârsta de 14 ani. Nimeni nu știa de ce. Cel puțin nu Mary, deși îi auzise fără să vrea pe Astrid și Sam șușotind într-un fel care o făcuse să creadă că ei știau mai mult decât recunoșteau.

Un adolescent de 14 ani care împlinea 15 dispărea și el. Pur și simplu. Dacă se lăsa. Dacă se hotăra „să iasă din scenă”.

Ce se întâmpla în timpul acestei „ieșiri din scenă”, cum îi spuneau copiii, era acum lucru cunoscut de cam toată lumea. Cum timpul subiectiv se încetinea. Cum apărea ființa pe care o iubeai cel mai mult și în care aveai cea mai mare încredere și îți făcea semn cu mâna, te îndemna să pleci din FAYZ. Și cum această ființă se transforma într-un monstru dacă îi opuneai rezistență.

Aveai de ales: să rămâi în FAYZ sau… Dar nimeni nu știa ce urma după acest „sau”. Poate era fuga înapoi în lumea veche. Poate era o călătorie într-un loc cu totul necunoscut.

Poate era moartea.

Mary observă că John se uita fix la ea.

— Ce e? întrebă ea.

— N-ai să…

Mary zâmbi și îi ciufuli părul roșcat și cârlionțat.

— Niciodată. N-am să te părăsesc niciodată. Ți-e dor de mami și tati?

John încuviință din cap.

— Mă tot gândesc de câte ori i-am scos din sărite.

— John…

— Știu. Știu că n-are importanță. Dar e ca și cum… Nu găsea cuvintele potrivite, așa că făcu un gest care imita mișcarea unui cuțit care îl înjunghia în inimă.

Cineva din spatele ei o trăgea de tricou pe Mary. Se uită în jur și, cu inima sărindu-i din piept, văzu un băiețel pe care îl chema… îl chema… nu ținea minte cum. Dar pe al doilea băiețel din spatele lui îl chema Sean, își aduse ea aminte. Știa de ce erau ei acolo. Amândoi împliniseră de curând cinci ani. Limita superioară de vârstă la grădiniță era de patru ani. La cinci ani trebuia să te muți în altă parte – dacă aveai noroc, într-o casă cu niște copii mai mari care să aibă grijă de toate.

— Bună, copii. Ce e? îi întrebă Mary aplecându-se la nivelul lor.

— Păi… făcu primul. Și apoi izbucni în lacrimi.

Știa că nu trebuia s-o facă, dar nu se putu stăpâni să nu-l înconjoare cu brațele pe băiețel. Și apoi începu să plângă și Sean, așa că îl îmbrățișă și pe el, și pe John, apoi se auzi spunând că sigur, puteau să se întoarcă, sigur, dar numai astăzi și pentru puțin timp.

• PATRU

<u>106 ore, 08 minute</u>

Academia Coates era într-o stare și mai jalnică. Luptele afectaseră puternic fațada clădirii principale. În zidul de cărămidă văruită se făcuse o gaură atât de mare, că puteai să vezi o întreagă sală de clasă de la etajul al doilea, o secțiune transversală din podeaua de sub ea și un spațiu gol cu margini neregulate care aproape atingea partea de sus a ferestrei de la etajul de dedesubt. Majoritatea ferestrelor nu mai aveau geamuri. Copiii se străduiseră să se protejeze de frig, fixând folii de plastic cu bandă adezivă peste găuri, dar banda se slăbise și acum atârna împreună cu folia, fluturând la cea mai mică adiere. Clădirea arăta de parcă trecuse printr-un război. Așa și era.

Și terenul din jur era într-o stare deplorabilă. Iarba care fusese mereu tunsă obsesiv în trecut crescuse acum sălbatică în unele zone și se făcuse galbenă ca fânul în altele. Și răsăriseră buruieni pe aleea circulară cu pietriș, unde se înșirau altădată camionetele, jeepurile și mașinile de lux ale părinților.

Țevăria fusese distrusă în jumătate din clădire, toaletele refulau și miroseau urât. Corpurile mai mici, atelierul de pictură și dormitoarele comune erau într-o formă mai bună, dar Drake insistase să stea în clădirea principală. Ocupase biroul psihologului școlii, un loc unde altădată Drake trebuise să meargă la consiliere și consultații.

Mai visezi încă să chinui animale, Drake?

Nu, doctore, visez să te chinui pe tine.

Biroul era un arsenal acum. Armele lui Drake, nouă la număr, de la puști de vânătoare cu telescop și până la pistoale, erau întinse pe o masă. Le ținea neîncărcate pe toate, în afară de două, cele pe care le purta mereu. Ascunsese muniția pentru celelalte arme: nu avea încredere în nimeni. Muniția, niciodată suficientă, după cum credea Drake, o pusese între plăcile tavanului și orificiile de ventilație ale aerului condiționat.

Drake se uita la un DVD pe ecranul cu plasmă pe care îl furase. Filmul pe care îl urmărea era *Saw II.* Efectele sonore erau grozave. Drake dăduse volumul suficient de tare încât să zgâlțâie unul dintre puținele ochiuri de geam rămase. Așa că nu auzi la început vocea Dianei care îi spunea:

— Vrea să te vadă.

Drake se întoarse, simțindu-i prezența. Își întinse brațul ca un tentacul, care îi adusese porecla de Mână-Bici, și închise televizorul.

— Ce dorești? o întrebă el încruntându-se.

— Vrea să te vadă, repetă Diana.

Lui Drake îi plăcea la nebunie frica din ochii ei. Puicuța-dură Diana: țâfnoasa, sarcastica, îngâmfata Diana. Speriată de el și de ce i-ar putea face.

— Cine vrea să mă vadă?

— Caine. S-a trezit.

— S-a mai trezit și înainte.

— Și-a revenit. În cea mai mare parte. Și-a revenit și vrea să stea de vorbă cu tine și cu Gândac.

— Da? Bine, o să mă duc la el când pot. Își întinse iar mâna lungă și deschise iar televizorul. Grozav, acum am pierdut partea cea mai bună. Unde-i telecomanda? Nu pot să dau înapoi fără telecomandă.

— Vrei să-i spun lui Caine să aștepte? întrebă Diana cu inocență. Nicio problemă. Mă duc să-i spun că ești prea ocupat ca să te vezi cu el. Drake trase adânc aer în piept și se uită urât la ea. Încet, brațul său cel lung se întinse spre ea, tremurând de nerăbdare să i se încolăcească de gât. Dă-i înainte, fa-o, îl provocă ea. Hai, Drake. Sfidează-l pe Caine.

Ochii lui reci tresăriră un pic, iar el își dădu seama că ea observase, și asta îl enervă la culme.

Nu astăzi. Nu încă. Nu până nu se ocupa Caine de Sam.

Drake își retrase mâna. Avea un fel al lui de a și-o încolăci în jurul taliei. Dar brațul nu stătea niciodată complet nemișcat, așa că arăta întotdeauna ca o anacondă roz-cenușie care îl strângea, de parcă Drake ar fi fost propria pradă.

— Ți-ar plăcea, Diana, nu-i așa? Să mă cert cu Caine. Îmi pare rău să te dezamăgesc. Îi sunt cât se poate de loial lui Caine. Suntem ca frații, noi doi. Nu cum sunt el și Sam, ci mai mult ca frații de sânge. Îi făcu cu ochiul. Frăția Întunericului, Diana. Eu și cu el am fost amândoi acolo. L-am înfruntat amândoi.

Drake știa că Diana murea de curiozitate să afle ce era lucrul acela din galeria de mină, lucrul care îi dăduse lui Drake brațul de acum, după ce Sam i-l făcuse scrum pe al său. Dar Drake n-avea de gând să-i spună nimic. N-are decât să se întrebe. Să-și facă griji.

— Să mergem la șefu'.

Caine arăta deja mai bine. Oricare ar fi fost boala care îl chinuise în ultimele trei luni aruncându-l în ghearele febrei și ale coșmarurilor probabil că, în sfârșit, se vindecase.

Prea târziu pentru Chunk.

Amintirea îl făcu pe Drake să zâmbească. Chunk Grăsanu' zburând prin aer, izbindu-se de peretele solid așa de tare că trecuse prin el. Frate, merita să vezi scena!

După aceea nimeni – inclusiv Drake – nu fusese nebun să mai rămână prin preajma lui Caine. Chiar și acum Drake era precaut. Numai Diana era suficient de disperată să stea și să-i schimbe lui Caine cearșafurile murdare și să-i dea supă cu lingura.

— Arăți bine, Caine, spuse Drake.

— Arăt ca dracu', îi răspunse Caine. Dar mintea mi-e limpede.

Drake se gândi că probabil nu era adevărat. El petrecuse doar câteva ore cu Întunericul însuși și tot nu uitase, nici pe departe. Auzea uneori în minte acea voce. O auzea. Și era destul de sigur că și Caine o auzea.

Odată ce auzeai acea voce, nu încetai s-o auzi, se gândi Drake. Găsea ideea liniștitoare.

— Gândac, ești aici? întrebă Caine.

— Aici.

Drake aproape că sări din locul său. Gândac era la doar un metru distanță, nu complet invizibil, dar nici chiar vizibil. Avea puterea mutantă de a se camufla precum un cameleon. Uitându-te la Gândac când își folosea puterea, tot ce puteai să vezi era o undă în peisaj, o curbare a luminii.

— Termină! mârâi Caine.

Gândac se ivi, ciudățel și umil ca întotdeauna.

— Îmi pare rău, spuse el. Eu doar... eu nu...

— Nu-ți face griji. Nu am chef să arunc pe cineva într-un zid, zise Caine pe un ton sec. Am o treabă pentru tine, Gândac.

— Să mă duc din nou în Perdido Beach?

— Nu. Nu, la asta se așteaptă și Sam, spuse Caine. Nu ne atingem de Perdido Beach. Nu avem nevoie de oraș. Îl pot avea ei. Pe moment, cel puțin.

— Da, să-i lăsăm să păstreze ce nu putem noi să luăm. E foarte generos, spuse Diana, batjocoritor.

— Nu e vorba despre teritoriu, ci despre putere. Nu *puteri,* Drake, putere. Puse o mână pe umărul lui Gândac și spuse: Tu ești persoana-cheie în operațiunea asta. Am nevoie de abilitățile tale.

— Nu știu ce altceva pot vedea în Perdido Beach, zise Gândac.

— Uită de Perdido Beach. După cum am zis, e vorba despre putere. Putere *nucleară.*

Caine îi făcu cu ochiul Dianei și îl bătu pe Drake pe umăr. Dar Drake nu se lăsa convins: Caine era slăbit din punct de vedere fizic și era deranjat la cap. Îi slăbise încrederea în sine: Caine era o umbră. Cu toate că *era* o umbră care putea să arunce un om prin perete. Mâna cea lungă a lui Drake i se contractă la spate.

— Centrala atomică e ancora de salvare a orașului, spuse Caine. Dacă punem mâna pe ea și controlăm electricitatea, Sam ne va da orice vrem.

— Nu crezi că o știe și Sam? Și probabil că a pus sub pază centrala atomică, zise Diana.

— Sunt sigur că e bine păzită. Dar oamenii de pază nu-l vor vedea pe Gândac. Așa că ia-o din loc acum, micule Gândac! Zboară acolo și observă tot ce poți.

Atât Gândac, cât și Diana dădură să plece. Unul nerăbdător, altul agitat. Drake rămase pe loc.

Caine părea mirat, poate chiar un pic îngrijorat.

— Ce e, Drake?

— Diana, spuse Drake. Nu am încredere în ea.

Caine oftă.

— Da, înțeleg că nu-ți place Diana.

— Nu-i vorba că nu-mi place… tipa asta. Fusese cât pe ce să pronunțe cuvântul care începe cu „c”, dar lui Caine îi scăpărară ochii, iar Drake îl înlocui. Nu-i vorba că nu-mi place mie. E vorba de ea și Computer Jack.

Asta îi captă lui Caine toată atenția.

— Ce tot spui acolo?

— De Jack. Are puteri acum. Și nu mă refer la aptitudinile lui tehnice. Gândac l-a văzut acolo, în Perdido Beach. Știi excavatorul ăla al lor? Mexicanu’ ăla împuțit săpa o groapă și excavatoru’ s-a răsturnat acolo. Gândac spune că Jack l-a tras din groapă de parcă nu era mai greu decât o bicicletă.

Caine se așeză pe marginea patului. Drake avu impresia că interlocutorul lui simțise nevoia să stea jos de ceva vreme, căci îi era încă greu să se țină mai mult timp pe picioare.

— Probabil are cel puțin două linii. Poate chiar trei, zise Caine.

Diana inventase sistemul cu linii, luând ideea de la telefoanele mobile. Puterea Dianei era capacitatea ei de a măsura nivelurile de putere.

Drake știa că existau doar doi tipi cu patru linii. Sam și Caine. Se presupunea că și micul Pete avea tot atâtea, căci dăduse dovadă de mari puteri, dar cât de primejdios putea fi un copil de cinci ani pe jumătate legumă?

— Mda, deci Jack ar putea fi de trei linii. Dar nu potrivit Dianei, nu? Diana spune că l-a citit ca zero. Poate că puterea crește mai târziu. Dar de la zero la trei? Drake ridică din umeri, nevrând să

insiste asupra subiectului, știind că inteligentul Caine – chiar bolnav și slăbit cum era acum – făcea legătura.

— N-am primit niciodată o explicație pentru faptul că Jack a schimbat tabăra și a fugit la Sam, spuse Caine cu o voce domoală.

— Poate l-a pus cineva s-o facă, sugeră Drake.

— Poate, făcu Caine nevrând să admită această posibilitate. Pune pe cineva s-o supravegheze. Nu tu, Diana știe că ești cu ochii pe ea. Găsește pe cineva care să n-o scape din priviri.

•

Din punctul de vedere al lui Duck Zhang, cel mai rău lucru în FAYZ era mâncarea. Fusese grozavă la început: batoane de ciocolată, chipsuri, cola, înghețată. Dar asta nu durase mai mult de câteva săptămâni. Poate că ar fi durat mai mult dacă oamenii n-ar fi făcut risipă – lăsând înghețata să se topească, îndopându-se cu prăjiturele și uitând apoi punga afară, să mănânce câinii restul; lăsând pâinea să se mucegăiască.

Când au terminat toate dulciurile și snackurile, era prea târziu să mai găsească vreo soluție pentru toată carnea, inclusiv cea de pui, cu excepția baconului, cârnaților și a șuncii, și toate legumele proaspete, în afară de cartofi și ceapă, care erau fie expirate, fie putrezite. Duck fusese obligat să ajute la curățenia supermarketului lui Ralph. Un grup de copii nemulțumiți au fost nevoiți să strângă cu lopata zile întregi salată putredă și carne împuțită. Dar ce puteai să faci când Sam Temple se uita în ochii tăi, te arăta cu degetul și spunea: „Tu”. Băiatul te putea prăji. Și, în plus, el era primarul, la urma urmei.

Apoi urmase perioada supei la conservă, a fulgilor de cereale, a biscuiților sărați și a brânzei.

Acum Duck ar fi dat orice pentru o supă la conservă. La micul dejun mâncase sparanghel conservat, care avea gust de vomă, și toată lumea știa că făceai pipi urât mirositor de la el.

Dar erau și lucruri bune în privința FAYZ-ului. Cel mai bun, din punctul de vedere al lui Duck Zhang, era piscina. Nu era doar a lui, dar putea să fie, pentru că era acum acolo, înotând, într-o dimineață de luni de la începutul lui martie când, în mod normal, ar fi trebuit să fie la școală.

Fără școală. Și toată ziua la piscină. Îți mai calma junghiurile provocate de foame.

Era în clasa a șasea, mic pentru vârsta lui. Asiatic, deși familia lui venise în America din anii 1930. Cândva, ai lui fuseseră îngrijorați să nu se îngrașe. Păi nimeni nu era prea gras în FAYZ. Nu *mai* era.

Lui Duck îi plăcea apa la nebunie. Dar nu oceanul. Oceanul îl speria. Nu-și putea alunga gândul că o lume întreagă era acolo jos, sub apă, invizibilă pentru el, în timp ce ei îl vedeau. Ei fiind calamari, caracatițe, pești, țipari, meduze și mai ales rechini.

Pe de altă parte, piscinele erau grozave. Puteai să vezi până pe fundul lor. Nu exista ștrand în Perdido Beach, așa că nu avea prilejul să înoate decât atunci când se întâmpla să aibă un prieten cu piscină; sau când era în vacanță cu părinții și stăteau la un hotel cu piscină.

Acum, totuși, pentru că puștii din Perdido Beach puteau să locuiască aproape oriunde voiau și să se ducă oriunde aveau chef, Duck găsise o piscină minunată, ferită, numai a lui. Cui îi aparținea nu putea să spună. Dar oricine ar fi fost o amenajase grozav. Piscina era mare, semiovală, cu o adâncime de peste trei metri la un capăt, așa că puteai să plonjezi cu capul în jos. Întregul bazin era placat cu dale de culoare albastră-verzuie, cu un model auriu pe fund. Apa – de când își dăduse seama că trebuie să pună clor și să curețe filtrele – era cristalină.

La piscină era o frumoasă masă de fier forjat cu o umbrelă în mijloc și niște șezlonguri foarte confortabile pe care se putea întinde dacă avea chef. Dar nu voia să stea lungit afară din apă. Prefera să se întindă pe spate pe o saltea pneumatică. O sticlă cu apă se afla lângă el pe o saltea mai mică. Avea o pereche mișto de ochelari de soare, se dăduse cu un strat subțire de loțiune pentru plajă și era – pe scurt – fericit. Flămând, dar fericit.

Uneori, când Duck se simțea grozav de bine, aproape i se părea că n-are nevoie de saltea ca să-l țină la suprafață. Câteodată, dacă era destul de fericit, își simțea spatele apăsând mai ușor pe plastic. Ca și cum ar fi cântărit mai puțin sau așa ceva. De fapt, odată se trezise brusc dintr-un vis frumos și căzuse, cufundându-se vreun metru în apă. Cel puțin așa i se păruse, deși, evident, se întâmplase tot în vis.

În alte dăți, dacă se enerva dintr-un motiv oarecare, doar amintindu-și vreo situație în care fusese disprețuit, i se părea că

devenea mai greu și că salteaua va începe să se scufunde în apă.

Dar Duck era rareori foarte fericit sau foarte necăjit. De cele mai multe ori era doar calm și senin.

— Daaaa!

Strigătul se auzi cu totul pe neașteptate. Ca și acel pleosc puternic care îi urmă.

Duck se ridică în capul oaselor pe saltea.

Fu împroșcat cu apă. Era cineva acolo. În piscina lui.

Încă două umbre alergară spre marginea bazinului și se mai auziră două țipete, urmate de două pleoscăieli asurzitoare.

— Hei! zbieră Duck.

Unul dintre puști era un nemernic pe nume Zil. Pe ceilalți doi Duck nu îi recunoscu imediat.

— Hei! zbieră el din nou.

— La cine răcnești așa? întrebă Zil.

— Asta-i piscina mea, zise Duck. Eu am găsit-o și am curățat-o. Duceți-vă să vă găsiți și voi una! Duck își dădea seama că era mai mic decât oricare dintre cei trei. Dar furia îi dădea curaj. Salteaua se scufundă sub el și se întrebă dacă vreunul din băieți nu o înțepase. Vorbesc serios, răcni Duck. Plecați de aici!

— Vorbește serios, râse de el unul dintre băieți.

Înainte să-și dea seama, Zil sări din apă și îl apucă pe Duck de gât. Duck era sub apă, nu avea aer, se sufoca, îi intra apă în nas.

Ieși cu greu la suprafață, dând din brațele deodată grele ca plumbul ca să se mențină acolo.

Îl loviră iarăși, doar în glumă, fără intenția de a-i face rău, dar băgându-l sub apă din nou. De această dată, ajunse până pe fundul piscinei și trebui să dea tare din picioare ca să se ridice la suprafață și să ia o gură de aer. Se prinse de salteaua pneumatică, dar unul dintre băieți îl dădu deoparte, chicotind tare.

Pe Duck îl cuprinse brusc furia. Avea și el un singur lucru bun în viață, piscina asta, un singur lucru, iar acum i-l distrugeau.

— Ieșiți din apă! țipă el, dar ultimul cuvânt îl bolborosi, căci se ducea la fund ca un pietroi.

Ce se întâmpla? Deodată, nu mai putea să înoate. Era pe fundul bazinului, în capătul cel mai adânc, la mai bine de trei metri adâncime. Lovi cu piciorul în fundul piscinei, încercând să

se ridice la suprafață, dar placa de piatră se sfărâmă și bucăți din ea se împrăștiară prin apă.

Intră în panică. Ce îi făceau?

Mai lovi o dată, cu ambele picioare, cât de tare putea. Dar nu se ridică la suprafață. În schimb, ambele picioare îi trecură prin placa de piatră. Nu se ridica deloc. De fapt, se scufunda și mai mult. Picioarele pătrundeau prin plăci, julindu-se în mortarul aspru și betonul sfărâmat și îngropându-se în pământul de dedesubt.

Era imposibil.

Imposibil.

Duck Zhang cădea prin fundul piscinei. Prin pământul de sub fundul bazinului. Parcă ar fi fost prins în nisipuri mișcătoare.

Până la genunchi.

Până la coapse.

Până în talie.

Se zvârcolea disperat, dar se scufunda și mai repede.

Cioburile plăcilor îi zgâriau șoldurile. Noroiul îi intra în slip.

Plămânii îi luau foc. Vederea i se încețoșa, îi pulsa capul și tot cădea prin pământul compact, de parcă solul ar fi fost lichid.

Când placa îi ajunse la piept, își lăsă în jos brațele, ca să împiedice căderea, dar brațele trecură prin piatră, betonul de dedesubt și mâlul de mai jos, și totul se învolbura în jurul capului său, într-un nor întunecat de mâl și noroi.

Apa din piscină năvălea acum peste el, îl înconjura, intrându-i în gură și nas. Era ca un dop de plută prins într-un vârtej.

Lumea lui Duck Zhang se învârtea, străfulgerări de picioare loveau nebunește deasupra lui, scânteieri luminoase de soare, apoi vederea i se îngustă și întunericul alungă lumina.

•

Fusese amuzant pentru un minut sau poate un pic mai mult. Zil Sperry se distrase să-l ia prin surprindere pe Zhang Cretinul: el, Hank și Antoine se furișaseră pe lângă casă, chicotind pe înfundate, să nu fie auziți.

Hank era cel care aflase de piscina unde se ducea Duck în taină. Hank era un spion înnăscut. Dar fusese ideea lui Zil să aștepte până curăța Duck totul, până punea clor și făcea filtrele să funcționeze.

— Să-l lăsăm să facă întâi treaba, explicase Zil. Apoi i-o luăm.

Antoine și Hank erau băieți de treabă, își dăduse Zil seama, dar, dacă trebuia cineva să gândească și să planifice, el era acela.

Reușiseră să-l ia complet prin surprindere. Duck probabil că făcuse pe el de frică. Cretin tâmpit. Un bebeluș mare și plângăreț.

Dar lucrurile luaseră apoi o întorsătură urâtă. Duck se dusese la fund ca un pietroi. Și deodată apa scăldată în soare se preschimbase într-un vârtej de o forță impresionantă. Hank stătuse pe trepte și reușise să sară afară din bazin. Dar Antoine era cu Zil în capătul adânc când Duck scosese dopul.

Zil abia reușise să se prindă de un capăt al trambulinei. Apa îl sorbise, trăgându-i slipul de pe el. Abia se ținuse, agățându-se cu vârfurile degetelor de suprafața aspră a scândurii.

Antoine fusese măturat de-acolo, apoi atras în vârtej. Forța apei îl izbise de scara cromată, dar Antoine reușise să-și vâre un picior dolofan între scară și marginea bazinului. Avusese noroc că nu-și fracturase glezna.

Hank îl trase pe Zil afară din apă. Amândoi îl ajutaseră pe Antoine să se cațăre până sus, unde se prăbuși ca o balenă eșuată pe margine.

— Frățioare, era cât pe ce să ne înecăm, bolborosi Antoine fără vlagă.

— Ce s-a întâmplat? întrebă Hank. N-am văzut nimic.

— Duck, frate, spuse Zil. Se pare că s-a scufundat în apă și prin pământ.

— Aproape că m-a înghițit vârtejul, zise Antoine cu lacrimi în ochi.

— Mai degrabă aș zice că a fost cât pe ce să fii evacuat, spuse Hank. Arătai ca un mare rahat într-un WC.

Zil nu avea chef de glumă. Fusese umilit. Se făcuse de râs. Se agățase disperat, speriat de moarte. Își întoarse mâinile cu palmele în sus și se uită la pielea degetelor zgâriată și umflată. Îl ardeau.

Își închipuia cum trebuie să fi arătat, atârnând de un capăt al trambulinei, cu slipul căzându-i de pe fund în timp ce apa îl trăgea.

Nu era nimic amuzant în asta.

Zil nu putea permite nimănui să facă haz pe socoteala sa.

— Ce aveți de râdeți voi doi? întrebă Zil.

— A fost destul de... începu Antoine.

Zil i-o tăie scurt.

— E un ciudat. Duck Zhang este un mutant nenorocit. Care a încercat să ne omoare.

Hank îl săgetă cu privirea, ezitând, dar numai o clipă, înainte să înțeleagă ce voia să spună Zil.

— Da. Ciudatu' a încercat să ne omoare.

— Nu e deloc în regulă, frățioare, aprobă Antoine. De unde să știm noi că era un mutant nenorocit? Doar ne jucam pe-aici. E ca și cum orice am face ar trebui să ne îngrijorăm că am putea avea de-a face cu un ciudat.

Zil se ridică în picioare și se uită la piscina goală. Marginea găurii era zimțată, de parcă avea dinți. O gură care se deschisese, îl înghițise pe Duck și aproape și pe Zil. Mort sau viu, Duck îl făcuse de râs pe Zil. Și cineva trebuia să plătească pentru asta.

• CINCI

<u>104 ore, 05 minute</u>

— Gloanțele au viteză mare. De aceea sunt eficiente, spuse Computer Jack, pe un ton superior. Dacă s-ar mișca încet, n-ar face mare lucru.

— Eu sunt rapidă, zise Brianna. De aceea mi se spune Briza. Își puse mâna streașină la ochi ca să se ferească de soare și se concentra pe ținta pe care o avea în minte, un panou al unei proprietăți în fața unui teren viran de pe panta unei culmi.

El își scoase carnețelul. Scrise numerele.

— Cel mai lent glonț are o viteză de 330 metri pe secundă. Am găsit o carte plină de statistici nefolositoare ca asta. Frate, ce dor mi-e de Google. Simțea că se sufocă de emoție. Cuvântul „Google” îi rămase în gât.

Brianna râse în sinea ei. Computer Jack era așa de *Computer Jack.* Totuși, era drăguț în felul său stângaci și neadaptat de băiat care la 12 ani abia intrase la pubertate și avea vocea în formare.

— Oricum, într-o oră sunt 3 600 de secunde, nu? Așa că ies cam 200 000 de metri, împărțiți la 1 000 de metri într-un kilometru. Deci 1 200 de kilometri pe oră. Aproximativ viteza sunetului. Alte gloanțe sunt mai rapide.

— Pun pariu că pot să fac asta, spuse Brianna. Sunt sigură că pot.

— Nu vreau să trag cu arma asta, zise Jack uitându-se nehotărât la pușca din mâna ei.

— Haide, Jack. Suntem dincolo de șosea, ochim spre culme. Ce se poate întâmpla cel mai rău? Să împuști o broască?

— N-am tras niciodată cu o armă, spuse Jack.

— Și un cretin poate s-o facă, îl asigură Brianna, deși nici ea nu trăsese niciodată cu o armă. Dar cred că are recul și te lovește puțin, așa că trebuie s-o ții bine.

— Nu-ți face griji. Am mâini puternice.

Briannei îi luă câteva secunde să-și dea seama de tonul lui ironic. Își aminti că auzise pe cineva spunând că Jack are puteri deosebite. Că e extrem de puternic.

Dar nu arăta puternic. Arăta ca un tocilar. Avea părul blond răvășit și ochelari strâmbi. Și întotdeauna părea că nu se uită prin ochelari, ci că-și vede propria reflexie în lentile.

— Bine. Pregătește-te, îl îndemnă Brianna. Ține bine pușca. Ochește panoul. Să facem o… Pușca se descărcă înainte să-și termine ea propoziția. Un bubuit groaznic, un nor de fum albăstrui și un miros ciudat de satisfăcător. Voiam să spun să facem o probă, zise Brianna.

— Îmi pare rău, am apăsat prea tare pe trăgaci.

— Da. Cam așa. De data asta, doar țintește. Panoul de colo, nu pe mine.

Jack ridică pușca.

— Trebuie să număr invers?

— Da.

— Până la zero?

— Până la zero.

— Gata?

Brianna își înfipse adidașii în pământ, se aplecă, întinse un braț în față, pe celălalt în spate, de parcă încremenise în timpul alergării.

— Gata.

— Trei, doi, unu…

Brianna sări cu o fracțiune de secundă înainte ca Jack să apese pe trăgaci. Imediat își dădu seama ce greșise: glonțul era în spatele ei, venind după ea.

Mult mai bine să fugărești glonțul decât să te fugărească el pe tine.

Brianna zbură. Practic, zbură. Dacă își întindea brațele și prindea niște vânt din spate, zbura vreo 15 metri, pentru că se mișca repede, un pic mai repede decât un avion care rulează pe pistă înainte de decolare.

Alerga într-un fel ciudat, balansându-și brațele ca orice alergător, dar întorcându-și palmele în spate la fiecare mișcare. La aproape toți mutanții din FAYZ puterile se concentrau în mâini.

Aerul îi șuiera pe la urechi. Părul ei scurt era bătut de vânt în spate. Obrajii îi tremurau, ochii o înțepau. Respira cu mult efort, gâfâind în vântul ca un uragan.

Lumea din jurul ei deveni o pată de culoare, obiecte zburau pe lângă ea, la viteze pe care mintea ei nu le putea concepe. Dâre de lumină fără forme bine definite.

Știa că va trebui să-și pună după aceea picioarele în gheață ca să nu se umfle prea tare. Luase deja două pastile de Advil pentru siguranță.

Era rapidă. Extrem de rapidă.

Dar nu mai rapidă decât un glonț.

Se uită cu teamă înapoi.

Glonțul o ajungea din urmă. Îl vedea acum, un punct neclar, cenușiu care se învârtea după ea.

Brianna se dădu jumătate de pas în dreapta, ca să-l evite.

Dar glonțul bâzâi leneș când trecu pe lângă ea.

Brianna îl urmări, dar acesta lovi pământul – nu în apropiere de țintă – pe când Brianna era încă la câțiva metri în spate.

Scăzu repede din viteză, folosindu-se de panta în urcuș pentru a încetini, și se opri.

Jack era la o sută de metri distanță. Întreaga fugă durase puțin peste o secundă, dar Briannei i se păruse mai mult.

— Ai reușit? strigă Jack.

Ea se întoarse la el cu o viteză pe care i se părea acum floare la ureche – probabil nu mai mult de 120-130 de kilometri la oră – și râse.

— Pe deplin, zise ea.

— Nici nu te-am văzut. Erai aici. Și pe urmă erai acolo.

— De aceea mi se spune Briza, zise Brianna făcându-i veselă cu ochiul.

Dar apoi arsura din stomac îi aminti că tocmai își epuizase caloriile pe acea zi. Îi chiorăiau mațele atât de tare, încât era sigură că auzea și Jack.

— Știi desigur că o briză este de fapt un vânt molcom, fără o direcție precisă, spuse Jack pe un ton didactic.

— Și tu știi desigur că te pot pălmui de opt ori cât ai clipi, nu?

Jack clipi.

Brianna zâmbi.

— Poftim, spuse Jack cu prudență în glas. Îi dădu pușca, cu patul înainte. Ia asta.

Ea o vârî în rucsacul de la picioarele ei. Scoase un deschizător de conserve și conserva cu sos de pizza pe care o păstrase. Tăie capacul și dădu pe gât lichidul condimentat.

— Poftim, făcu ea și îi întinse conserva lui Jack. A mai rămas puțin. El nu comentă, înclină conserva și așteptă cu răbdare să i se scurgă în gură cele câteva picături de sos roșu, apoi linse conserva pe dinăuntru și luă cu arătătorul tot sosul la care nu putuse să ajungă cu limba. Așadar, Jack. Cum a rămas cu repararea telefoanelor?

Jack ezită, de parcă nu știa dacă trebuie să-i spună totul.

— Sunt reparate și funcționează. Sau vor funcționa de îndată ce îmi va spune Sam.

Brianna se uită fix la el.

— Ce?

— De fapt, a fost o problemă destul de simplă. Avem trei turnuri: unul aici în Perdido Beach, unul mai departe pe șosea și altul în vârful dealului. Este un program care verifică numerele ca să se asigure că facturile au fost achitate și așa mai departe, în așa fel ca numărul să fie autorizat. Programul nu e în turn, evident, este în afara FAYZ-ului. Dar eu l-am modificat pentru ca toate telefoanele să fie autorizate.

— Pot s-o sun pe mama? întrebă Brianna. Știa răspunsul, dar nu-și putu reține la timp licărul de speranță care o făcuse să întrebe.

Jack o privi nedumerit.

— Bineînțeles că nu. Asta ar însemna să străpungi bariera FAYZ-ului.

… Dezamăgirea o împungea ca un junghi. Ca majoritatea puștilor din FAYZ, Brianna învățase să suporte pierderea părinților, bunicilor, fraților sau surorilor mai mari. Dar speranța de a vorbi cu ei nu se spulberase.

De mama ei îi era cel mai dor Briannei. Era o mare diferență de vârstă între Brianna și surorile ei mai mici. Tatăl ei dispăruse din viața ei după divorț. Mama ei se recăsătorise – cu un nemernic – și apoi se născuseră gemenele. Briannei îi plăceau surorile ei, dar erau cu opt ani mai mici decât ea, așa că nu aveau aceleași preocupări.

Tatăl vitreg al Briannei insistase ca ea să fie trimisă la Coates. Motivul lui era că notele ei erau din ce în ce mai slabe. Ceea ce era o scuză penibilă. O mulțime de copii aveau probleme cu matematica și nu erau trimiși într-un loc ca Academia Coates.

Brianna o convinsese pe mama ei să intervină pe lângă soțul ei. Acesta urma să fie ultimul ei an la Coates. Anul viitor avea să se întoarcă la Gimnaziul Nicolet din Banning. Înapoi, acolo unde era locul ei. Nu că n-ar fi fost și la Nicolet niște copii răi, dar nu erau de genul lui Caine, al Dianei și nici al lui Drake, cu siguranță.

Nimeni de la Nicolet nu-i prinsese mâinile într-un bloc de ciment și o lăsase apoi să moară de foame.

Pe lângă asta, ar fi așa de tare să-și uimească toți vechii prieteni cu noua ei putere. Capetele le-ar fi plesnit. Creierii li s-ar fi topit. Singură făcea cât o întreagă echipă de atletism.

— Nu sunt sateliți prin care să facem legătura, continuă Jack pe tonul său didactic.

Era categoric destul de drăguț. Și i se părea și interesant într-un fel. Destul de drăguț mai mult pentru că era atât de naiv și în același timp grozav de deștept. Îl remarcase și înainte, când Coates era o gaură mizerabilă, iar Jack avea doar legături superficiale cu gașca lui Caine.

— De ce n-a spus Sam nimănui? întrebă Brianna. De ce nu a pornit sistemul din nou?

— N-avem cum să-i oprim pe puștii de la Coates să-l folosească și ei, decât dacă dezafectăm turnul de pe culme. Sau dacă găsim un mod de a înlocui întregul protocol de autorizare și apoi să autorizăm doar anumite numere. Ceea ce ar fi o treabă grea de programare, întrucât aș începe de la zero.

— Oh. Brianna se uită la el mai îndeaproape. Păi nu vrem să facem nimic care să-i ajute pe Caine și Drake și pe vrăjitoarea aia de Diana. Nu-i așa?

Jack ridică din umeri.

— Ei bine, mi-era frică de Drake. Adică toți se tem de el. Dar Caine și Diana s-au purtat OK cu mine.

Briannei nu-i plăcu răspunsul lui. Zâmbetul „interesat” pe care și-l așternuse pe față pentru el se șterse. Fata își ridică mâinile. Cicatricele rămase în urma faptei crude a lui Drake, când îi pusese mâinile „în ghips”, dispăruseră. Dar amintirea acelei traume și a groazei de a nu muri de foame, mai ales acum, când suferea iar de foame, îi era încă proaspătă.

— N-au fost prea drăguți cu mine.

— Nu, admise Jack. Își lăsă privirea în pământ. Dar totuși. Adică ei toți – Sam, Astrid și ceilalți – m-au rugat să văd de telefoane și am făcut-o. Vreau... adică *am reușit.* Funcționează. Așa c-ar trebui să le dăm drumul.

Expresia de pe fața Briannei deveni aspră.

— Nu. Dacă îi ajută în vreun fel pe tipii de la Coates, atunci nu. Nu vreau să aibă o viață mai ușoară. Vreau să sufere. Și apoi să moară.

Ea îi văzu șocul în ochii din spatele ochelarilor strâmbi. Jack nu era altfel decât majoritatea oamenilor, recunoscu Brianna în sinea ei, cu o oarecare amărăciune: nu o luase în serios. Desigur, își păstră un aer calm și stăpânit – la urma urmei, ea era Briza. Era un fel de mare eroină, așa că avea obligația să se poarte într-un anumit fel. Dar era și Brianna. O fată ca toate celelalte.

— Ți s-a părut prea dur ce am spus? întrebă ea lăsând iritarea să i se strecoare în voce.

— Un pic, spuse Jack.

— Da? Ei bine, mersi pentru ajutor. Pe curând, zise Brianna. Și plecă înainte să apuce el să mai spună vreo prostie.

•

Duck se trezi.

Era complet dezorientat. Stătea întins pe spate. Ud. N-avea pe el decât un slip. În întuneric.

Îi era frig. Îi amorțiseră vârfurile degetelor. Tremura.

Simți ceva tare și ascuțit sub omoplați și se întoarse ca să-și atenueze durerea. Se uită prin jur, uimit. O lumină slabă venea

de deasupra. Doar câteva raze de soare intrau în puțul adânc din pământ.

Duck încercă să-și dea seama unde era. Își amintea cum se cufundase prin pardoseala piscinei din ce în ce mai adânc. Își amintea cum se sufocase înghițind apă și cum îi luaseră foc plămânii. Avea julituri pe șolduri și pe brațe.

Iar acum era într-o groapă. O groapă adâncă. Pe fundul unui puț cu pereți de țărână, pe care îl săpase el cumva când căzuse prin pământ.

Chiar căzuse în adâncul pământului?

Îi era imposibil să știe la ce adâncime se afla sub pământ. Dar, la cât de departe părea lumina, trebuia să fie la cel puțin șapte metri. Șapte metri. Sub pământ.

I se făcu inima cât un purice. Era îngropat de viu. Nu avea cum să se cațăre pe pereții alunecoși ai puțului din pământ spre suprafață.

Nu avea cum.

— Ajutor! strigă el. Ecoul era slab.

Duck își dădu seama că nu era într-un spațiu închis. Exista aer. Iar suprafața de sub el era prea tare și prea aspră să fie pământ. Se ridică în genunchi. Apoi, încet, în picioare. Era un tavan la câțiva centimetri deasupra lui. Își întinse brațele în ambele direcții și atinse un perete în stânga lui, dar nimic la dreapta.

— E o conductă, spuse Duck în întuneric. Sau un tunel.

Era la fel de beznă în ambele direcții.

— Sau o peșteră. Cum s-a întâmplat asta? îi ceru Duck grotei să-i spună. Îi clănțăneau dinții de frig. Și de frică. Urmă un ecou slab, dar niciun răspuns.

Se uită îi sus spre lumină și urlă:

— Ajutor! Ajutor! strigă de mai multe ori.

Dar nu era nicio șansă să-l audă cineva. Asta dacă nu cumva Zil și ceilalți băieți care îl hărțuiseră nu plecaseră după ajutor. Era posibil, nu? Poate erau niște nemernici, dar cu siguranță se vor duce după ajutor. Doar nu puteau să-l lase acolo jos.

Și totuși, nu văzu pe marginea puțului nicio față speriată privind în jos spre el.

— Hai, Duck, gândește.

Era într-un tunel sau așa ceva, la mare adâncime în pământ. Podeaua acestuia era udă și plină de noroi. În ciuda acestui

lucru, tunelul nu părea prea umed, nu ca un canal. Și el însuși nu era așa murdar de noroi cum ar fi trebuit să fie.

— Am căzut prin pământ. Apoi aproape că m-am înecat, am leșinat și m-am oprit. Apa a continuat să curgă pe lângă mine și m-a curățat în mare măsură.

Era mulțumit că își dăduse seama de asta.

Cu băgare de seamă, făcu câțiva pași prin tunel întinzând mâinile înaintea lui. Era speriat. Mai speriat ca oricând în viața lui. Mai speriat decât în ziua în care se instaurase FAYZ-ul sau în ziua marii bătălii, când se ascunsese într-o debara, cu o lanternă și câteva benzi desenate.

Acum era aici jos, singur. Niciun Iron Man. Niciun Sandman. Niciun Cavaler Negru[3].

Și era frig.

Duck își auzi suspinele și își dădu seama că plânge. Încercă să se oprească. Nu era ușor. Voia să plângă după mama și tatăl lui, după bunică, mătuși și unchi, ba chiar după fratele mai mare nesuferit și după întreaga, întreaga, întreaga lume care dispăruse și îl lăsase să moară acolo.

— Ajutor! Ajutor! strigă el, dar nu primi un răspuns nici de această dată.

Era confruntat cu două alegeri la fel de sumbre. Tunelul întunecos se întindea la dreapta și la stânga lui. Simți pe față atingerea ușoară, aproape imperceptibilă, a brizei. Părea să vină din stânga.

Să meargă spre aer. Să nu se îndepărteze de el.

Cu multă prudență, Duck porni prin tunel, bâjbâind cu mâinile întinse în față, ca un orb.

Era așa o beznă că nu-și vedea mâna din fața lui. Nicio lumină. Nimic.

Descoperi repede că era mai ușor dacă își ținea o mână pe perete. Era de piatră, cu adâncituri și asperități, dar și cu protuberanțe și părți ieșite în afară care se simțeau teșite. Pământul de sub picioarele lui era denivelat, dar nu din cale-afară.

— Peștera trebuie să ducă undeva, își zise Duck. Sunetul propriei voci îl liniștea. Era reală. Era cunoscută. Mi-aș dori să fie un tunel. Oamenii nu construiesc tuneluri fără niciun motiv.

---

[3] Supereroi din benzi desenate. (n.tr.).

Apoi, după un timp, adăugă: Un tunel trebuie neapărat să ducă undeva.

Încercă să-și dea seama în ce direcție mergea. Oare se ducea spre nord, sud, est sau vest? Spera că nu prea departe spre vest, căci ar fi ajuns în ocean.

Mergea și izbucnea în plâns din când în când, apoi mai tăcea câțiva pași. Îi era imposibil să-și dea seama de cât timp se afla aici jos. N-avea idee ce moment al zilei putea fi. Dar își dădu în curând seama că locul în care căzuse fusese mai plăcut în comparație cu cel de acum. Nu era prea multă lumină nici acolo, pe pământ, dar cel puțin mai bine decât nimic. Aici nu era deloc.

— Nu vreau să mor aici jos, spuse el.

Îi păru imediat rău că dăduse glas acelui gând. Rostindu-l, devenea real.

În acel moment, se lovi cu capul de ceva ce nu trebuia să fie acolo, se lovi tare.

Duck înjură furios și își duse mâna la frunte, pipăind-o să vadă dacă nu îi curgea sânge, și își dădu seama că picioarele i se cufundau în pământ.

— Nu! țipă el.

Încetă să se mai cufunde. Ajunsese până la genunchi în pământ. Dar apoi se oprise. Cu multă grijă și precauție, își scoase picioarele din pământul tare și bătătorit.

— Ce mi se întâmplă? întrebă el. De ce... Dar apoi știu răspunsul. Îl știu și nu-i veni să creadă că nu-i trecuse prin minte mai devreme. O, Doamne: sunt un ciudat. Sunt un mutant! Sunt un mutant cu putere de tot rahatul!

Care era exact abilitatea sa nu era sigur. Părea să fie puterea de a se scufunda foarte jos, prin pământ. Ceea ce era o nebunie. Și, în plus, nu intenționase să facă așa ceva. Cu siguranță nu spusese: „Scufundă-te!”

Începu din nou să meargă, fiind atent la cap, încercând să priceapă ce se întâmplase. În ambele dăți când se cufundase, fusese în primul rând furios. Auzise povești despre Sam, care își descoperise puterile când fusese foarte speriat sau în culmea furiei.

Dar Duck era acum speriat de ceva vreme. Fusese speriat de când apăruse FAYZ-ul. Asta însemna că numai când își ieșea din fire se petrecea acel fenomen.

Fenomenul. Oricare ar fi fost el.

— Dacă mă înfurii destul de mult, poate o să mă cufund la așa o adâncime sub pământ că o să ies în China. Să-mi văd strămoșii.

Se târî un pic mai departe, spre o licărire slabă.

— Lumină? se întrebă. O fi lumină cu adevărat?

Nu era intensă, cu siguranță. Nu venea de la un bec. Nici de la o lanternă. Nici măcar de la o stea. Era mai mult ca o pată mai puțin întunecată. Încețoșată. La acea distanță, n-aveai cum să-ți dai seama ce era.

Duck era sigur că nu putea fi vorba despre o halucinație. Își dorea să fie reală și se temea că nu era. Se temea să nu fie o vedenie.

Dar continuă să meargă și, cu cât se apropia mai mult, cu atât mai puțin probabil era să fie un miraj. Era cu siguranță o licărire acolo. Așa cum strălucea în întuneric cadranul unui ceas, o lumină bolnavă și rece.

Chiar și de aproape, nu strălucea suficient ca să vezi prea multe, doar câteva contururi vagi de pietre. Trebui să se ridice în picioare, să se uite țintă, să-și mijească ochii ca să-și dea seama că acea lumină se răspândea mai ales pe pământ. Și că venea dintr-o galerie lăturalnică a grotei celei mari. Aceasta era mai îngustă, mult mai mică decât peștera, i se păru lui Duck, dar se lărgea treptat.

Putea să intre în acest nou tunel și măcar să vadă ceva. Nu mult, doar ceva. Să aibă o dovadă că nu era chiar orb.

Dar un glas firav îi striga în minte: „Nu!” Instinctul îi spunea să fugă.

— E lumină acolo. Trebuie să ducă undeva, încercă Duck să se convingă.

Dar, deși Duck nu fusese niciodată un elev prea atent și avea în cap foarte puține cunoștințe de natură științifică, se dădea în vânt după *Familia Simpson.* Văzuse această licărire în desenele animate. Și apărea într-o serie de reviste cu benzi desenate.

— E radiație, spuse el.

Era o greșeală, își dădu el seama, plin de indignare îndreptățită. Toată lumea spunea că nu mai rămăseseră radiații după marele accident de la centrala atomică, accidentul avusese loc acum treizeci de ani, când fusese lovită de meteorit. Dar de unde altundeva să fi venit acea licărire? Trebuie să se fi strecurat prin fisuri și crevase.

Lumea mințise. Sau poate nu-și dăduse seama.

— Nu e o idee bună s-o iau pe aici, își spuse. Dar e singura lumină, strigă el și începu să plângă încetișor de frustrare, deoarece se părea că nu avea de ales decât să se cufunde din nou în beznă.

Și atunci Duck auzi ceva.

Încremeni. Își ciuli urechile să audă mai bine.

Un sunet înfundat, ca un foșnet. Foarte slab.

O tăcere lungă. Și apoi se auzi din nou. Fâș, fâș.

Îi scăpase sunetul, pentru că se concentra asupra licărului. Era un sunet pe care îl știa. Apă. Și nu venea, slavă Domnului, din galeria radioactivă.

Duck detesta oceanul. Dar, până la urmă, mai puțin decât ura grota asta.

Lăsând lumina în urmă și mergând înainte pe bâjbâite, cu multă atenție la capul său lovit, se târî în continuare prin întunericul negru ca smoala.

• ȘASE

96 ore, 22 minute

— Uite, Albert, să nu-mi spui că avem o problemă și că eu nu pot face nimic s-o rezolv, spuse Sam practic mârâind. Mergea în pas grăbit de marș de la primărie până la biserica de alături. Albert și Astrid erau cu el, străduindu-se să nu rămână în urmă.

Soarele apunea peste ocean. Ultimele lui raze formau pe apă un lung semn de exclamație roșu. O ambarcațiune era acolo, una dintre micile bărci cu motor. Sam oftă. Vreun puști care probabil avea să cadă până la urmă în apă.

Sam se opri brusc, făcându-i pe Albert și Astrid să se ciocnească unul de altul.

— Îmi pare rău, n-am vrut să fiu mânios. Deși sunt supărat, dar nu pe tine, Albert. Doar că trebuie să mă duc acolo și să stabilesc regulile, dar regret, viermii ucigași nu-mi fac treaba mai ușoară.

— Atunci mai amână câteva zile, îi zise Albert cu mult calm.

— Să mai amân? Albert, tu erai acela care zicea acum mai multe săptămâni, acum mai multe luni că trebuie să-i punem pe toți la treabă.

— N-am spus niciodată că trebuie să-i *obligăm* să muncească, ripostă Albert. Am spus c-ar trebui să găsim o modalitate de a-i plăti ca să lucreze.

Sam nu era deloc în toane bune. Pierderea unui puști era o tragedie pentru toți, dar pentru el era un eșec personal. I se dăduse sarcina să răspundă de toate, ceea ce însemna că era vinovat de tot ce nu mergea bine. E.Z. fusese în grija lui; trebuia să-l apere. Iar acum din E.Z. nu mai rămăsese decât o grămăjoară de cenușă.

Sam trase aer în piept. Aruncă o privire îndurerată spre cimitirul din piață. Apăruseră încă trei morminte în cele trei luni de când Sam fusese ales primar, în mod oficial. E.Z. nu va avea un mormânt; doar o piatră funerară. În ritmul în care mergeau lucrurile, curând nu avea să mai fie loc în piață.

Ușa de la intrarea în biserică era deschisă; întotdeauna stătea deschisă. Asta din cauză că atât poarta, cât și mare parte din acoperișul bisericii fuseseră distruse în timpul marii Bătălii de Ziua Recunoștinței. Marile uși de lemn fuseseră spulberate. Marginile deschizăturii erau șubrede, susținute sus de o lespede din piatră, lucru care făcea locul să semene cu un monolit de la Stonehenge.

Caine fusese cât pe ce să dărâme întreaga biserică, dar construcția era solidă, așa că trei sferturi din ea mai era încă în picioare. Molozul fusese parțial curățat, dar nu prea mult, și chiar și acesta fusese doar dus pe străzile lăturalnice. Ca atâtea inițiative care nu fuseseră duse la bun sfârșit, deoarece puștii părăsiseră lucrul și nu putuseră fi convinși să-l reia.

Sam se duse direct în partea din față a bisericii și urcă iute cele trei trepte joase până pe platforma pe care el o credea un fel de scenă, deși Astrid îi explicase cu răbdare că se numea altar. Marea cruce nu fusese pusă din nou în locul cuvenit, ci stătea sprijinită de perete, într-un colț. Dacă te uitai mai îndeaproape, puteai să vezi pete de sânge acolo unde îi zdrobise odată umărul lui Cookie.

Până nu se întoarse, Sam nu observă ce puțină lume era în biserică. Ar fi trebuit să fie aproape 250 de copii, în afară de cei de la centrul de îngrijire și cei care stăteau de pază în diferite

locuri. Erau acolo cam 80, din care jumătate foarte mici. Sam știa că fuseseră lăsați acolo de frații sau surorile mai mari, care căutau să scape de grija lor măcar un timp.

Astrid și Albert se așezară în prima strană. Micul Pete era la centrul de îngrijire. Astrid putea să-l lase acolo din când în când, deși nu pentru mult timp. Atâta timp cât Pete era cufundat în jocurile sale video, oricine putea să aibă grijă de el. Dar, dacă Pete se enerva…

Mama Mary Terrafino în persoană stătea cu două rânduri mai în spate, prea modestă să se bage în zona unde se aflau conducătorii. Sam fu impresionat de cât de bine arăta Mary. Slăbise. Probabil pentru că muncea prea mult. Sau poate nu-i plăcea să mănânce conservele pe care, în anii dinainte de FAYZ, le donaseră oamenii pentru cei săraci. Dar era foarte slabă, un atribut care nu îi revenise înainte lui Mary. Slabă ca un model.

Lana Arwen Lazar se trânti într-un rând din spate. Părea obosită și un pic supărată. Lana avea adesea un aer nemulțumit. Dar cel puțin venise, ceea ce nu se putea spune despre majoritatea puștilor.

Sam scrâșni din dinți, nervos pentru că atât de mulți lipseau de la această întrunire orășenească. Ce Dumnezeu aveau de făcut mai important?

— În primul rând, zise el, vreau să vă spun că îmi pare rău pentru E.Z. A fost un copil bun. Nu merita… Se opri o clipă, căci îl cuprinsese un val de emoție venit de cine știe unde. Îmi pare rău că a murit. Cineva izbucni într-un plâns zgomotos. Uite ce e, am să trec direct la subiect: avem 332… îmi pare rău, 331 de guri de hrănit, spuse Sam. Își puse mâinile în șolduri și își îndepărtă mult picioarele. Stăm deja cam prost cu proviziile. Dar după incursiunea puștilor de la Coates… nu mai e doar cam rău, ci suntem într-o situație disperată. Le lăsă timp să înțeleagă. Dar cât puteau să priceapă niște copii de șase sau opt ani? Chiar și cei mai mari păreau mai mult uimiți decât alarmați. 331 de copii, repetă Sam. Și mâncare pentru o săptămână, în cel mai bun caz. Nu e mult timp. Nu e multă mâncare. Și, așa cum știți cu toții, mâncarea pe care o avem e groaznică. Auditoriul reacționă la această ultimă frază. Copiii mai mici scoaseră în cor mai multe râgâituri și sunete care imitau vomitatul. Gata, izbucni Sam. Potoliți-vă. Adevărul e că suntem într-o situație disperată.

— Dar mâncarea din case? strigă cineva.

Lumina soarelui în amurg pătrundea prin fațada vechii biserici dărăpănate și îi venea lui Sam în ochi. Trebui să facă doi pași la stânga ca s-o evite.

— Hunter? Tu ești?

Hunter Lefkowitz era cu un an mai mic decât Sam. Avea părul lung ca toți ceilalți, în afară de puținii copii care se tunseseră singuri. Nu fusese un puști popular în școală înainte de FAYZ. Dar, se gândi Sam, lucrurile care te făceau popular pe atunci nu însemnau prea mult acum.

Hunter începuse să aibă puteri. Sam încerca să păstreze secretul asupra acestui lucru – îl bănuia pe Caine că trimitea spioni în Perdido Beach. Voia să-l folosească pe Hunter ca armă secretă, dacă se ajungea la o altă luptă cu oamenii lui Caine. Dar secretele erau greu de păstrat într-un loc unde toată lumea cunoștea pe toată lumea.

— Hunter, am scotocit toate casele și am dus mâncarea la Ralph, continuă Sam. Problema e că toate fructele și legumele au putrezit în timp ce băgam în noi chipsuri și prăjiturele. Carnea s-a stricat toată. Copiii au fost proști și nepăsători, iar acum nu mai avem ce face. Sam își stăpâni amărăciunea care îl cuprinsese, furia pe care o simțea față de propria neghiobie. Dar avem hrană acolo pe ogoare. Poate nu mâncarea care ne place, dar suficientă cât să rezistăm luni de zile, multe luni – dacă o aducem aici înainte să putrezească pe câmp sau s-o mănânce păsările.

— Poate o să fim salvați și n-o să mai avem de ce să ne facem griji, spuse o altă voce.

— Poate învățăm să trăim cu aer, murmură încet Astrid, dar destul de tare ca să fie auzită măcar de câțiva.

— De ce nu ne luăm înapoi mâncarea de la Drake și de la ciuzii ăia de-acolo?

Era Zil care accepta o bătaie pe spate laudativă de la un puști înspăimântător pe nume Antoine, din mica lui gașcă.

— Pentru că ar însemna să moară câțiva dintre noi, spuse Sam pe un ton tăios. Ar fi mare noroc dacă am reuși să recuperăm vreun pic și, până la urmă, am ajunge să mai săpăm câteva gropi în piață. Și nu ne va rezolva problema.

— Să se ducă muciuzii noștri să se lupte cu ai lor, sugeră Zil.

Sam auzise termenul de „muciuz” din ce în ce mai mult în ultimul timp. Dar „ciud” era un termen nou. Fiecare termen nou era un pic mai defavorabil decât cel pe care îl înlocuia.

— Stai jos, Zil, își urmă Sam vorba. Avem 26 de puști care sunt în… ne-am hotărât? Îi zicem armată? îl întrebă pe Edilio.

Edilio era în prima strană. Se apleacă în față, cu capul în jos, părând stânjenit.

— Unii puști îi spun așa, dar, frățioare, eu nu știu cum să-i zic. Ceva de genul unei miliții? Nu cred că are importanță.

— Mama Mary are 14 copii care lucrează pentru ea, inclusiv voluntari de o zi, zise Sam bifând lista. Șefa pompierilor, Ellen, are la cazarmă șase copii care intervin în caz de urgență. Dahra se ocupă singură de farmacie. Astrid e consiliera mea. Jack răspunde de partea tehnologică. Albert are 24 de copii care muncesc acum pentru el, păzind magazinul lui Ralph și distribuind alimentele. Cu mine, asta înseamnă, în total, 78 de copii care fac diverse treburi.

— Când își dau osteneala să vină, spuse Mary Terrafino ridicând tonul. Replica ei provocă râsete nervoase în public, dar Mary nici măcar nu zâmbi.

— Așa e, aprobă Sam. Când își dau osteneala să vină la lucru. Problema e că avem nevoie de mai multă lume care să muncească. Avem nevoie de oameni care să aducă în oraș hrana.

— Suntem doar niște copii, spuse un băiat în clasa a cincea, care chicoti la auzul propriei glume.

— Veți fi în curând niște copii flămânzi, izbucni Sam. O să fiți niște copii care vor muri de foame. Așa va fi, o să muriți de foame, repetă el accentuând cuvintele cât putea. Astrid îi aruncă o privire încruntată, iar el oftă adânc. Îmi pare rău, nu am vrut să țip. Doar că situația e cu adevărat proastă.

O fetiță în clasa a doua ridică mâna. Sam oftă, știind la ce trebuia să se aștepte, dar îi făcu semn să vorbească.

— N-o vreau decât pe mămica mea.

— Toți ne vrem mamele, spuse Sam nerăbdător. Toți ne dorim vechea lume înapoi. Dar se pare că nu suntem în stare s-o aducem înapoi. Așa că trebuie să facem lumea asta să funcționeze. Pentru asta avem nevoie de mâncare. Așadar avem nevoie de copii care să culeagă recolta, s-o încarce în camioane, s-o conserve și s-o gătească, și… Își ridică brațele exasperat

când își dădu seama că îl priveau rânduri și rânduri de ochi goliți de expresie.

— Ai înnebunit, cum să culegem legume? vorbea Howard Bassem, sprijinit de peretele din spate. Sam nu-l văzuse intrând. Îl căută cu privirea pe Orc, dar nu-l zări. Și Orc nu era ceva… adică, cineva (încă *cineva,* în ciuda tuturor celor întâmplate…) pe care să îl treci cu vederea.

— Vezi vreun alt mod de a face rost de mâncare?

— Frate, crezi că oamenii nu știu ce a pățit E.Z.?

Sam se încordă.

— Sigur că știm toți ce-a pățit E.Z. Nimeni nu încearcă să ascundă ce i s-a întâmplat lui E.Z. Dar, din câte știm, viermii trăiesc numai în câmpul acela cu verze.

— Care viermi? întrebă Hunter.

În mod evident nu auzise toată lumea. Lui Sam i-ar fi plăcut să-l pocnească imediat. Ultimul lucru de care aveau nevoie era să li se spună din nou ce soartă cruntă avusese E.Z.

— Am aruncat o privire la unul dintre viermii ăia, spuse Astrid simțind că Sam ajunsese la capătul răbdării. Nu se apropie de altar, ci rămase în picioare lângă strană și înfruntă publicul care își concentra acum atenția asupra ei. Cu excepția a doi copii mici care se înghionteau. Viermii care l-au ucis pe E.Z. sunt mutații, continuă Astrid. Au sute de dinți. Corpurile le sunt făcute în așa fel încât să intre în carne, nu să sape tuneluri în pământ.

— Dar, din câte știm, nu sunt decât în câmpul ăla cu verze, repetă Sam.

— Am disecat viermele pe care mi l-ai adus, zise Astrid. Am găsit ceva foarte ciudat. Viermii ăștia au creierul foarte mare. Vreau să spun că un creier de vierme normal este atât de nedezvoltat că, dacă i-l scoți, viermele face în continuare ceea ce face de obicei.

— Cam ca sora mea, șuieră un puști, iar sora lui îi dădu un ghiont ca să se răzbune.

Howard păși mai aproape de altar.

— Deci viermii ăștia care l-au ucis pe E.Z. sunt deștepți.

— Nu vreau să spun că știu să citească sau să extragă rădăcina pătrată, zise Astrid. Dar au evoluat de la ființe cu un creier format dintr-un mănunchi de celule care nu făceau decât să comande fototropismul negativ al organismului la un creier

cu emisfere diferențiate și regiuni distincte, probabil specializate.

Sam își ascunse un zâmbet uitându-se în jos. Astrid era perfect capabilă să simplifice modul în care explica lucrurile. Dar când o enerva cineva – așa cum făcea Howard acum – tărăgăna cuvintele plurisilabice intimidându-și interlocutorul.

Howard se opri din drum, poate înmărmurit la auzul cuvântului „fototropism”. Dar își reveni repede.

— Uite ce e, ideea de bază este că, dacă intri într-un câmp plin cu chestiile alea care l-au ucis pe E.Z., ești un om mort. Așa e, nu?

— Creierul de mari dimensiuni confirmă ipoteza că aceste ființe sunt teritoriale. Eu cred, judecând după ce au văzut Sam, Edilio și Albert, că viermii pot să rămână foarte bine pe teritoriul lor. În acest caz, câmpul de varză.

— Da? făcu Howard. Păi știu pe cineva care ar putea să treacă drept prin câmpul ăla și să nu pățească nimic.

Deci asta era, se gândi Sam. Cu Howard totul revenea la Orc în mod inevitabil.

— Poate ai dreptate să crezi că Orc e invulnerabil. Deci?

— Deci? repetă Howard. Zâmbi superior. Deci, Sam, Orc ți-ar putea culege verzele alea. Bineînțeles că o să-ți ceară ceva în schimb.

— Bere?

Howard încuviință din cap, un pic jenat, dar nu prea mult.

— Îi place. Eu nu pot s-o sufăr. Dar ca manager al lui trebuie să-mi revină și mie ceva.

Sam scrâșni din dinți. Dar adevărul era că putea fi o soluție la problema lor. Mai aveau un pic de bere la magazinul lui Ralph.

— Dacă Orc vrea să bea, n-am nimic împotrivă, zise Sam. Rezolv eu cu Albert.

Lui Astrid nu i se părea o idee bună.

— Sam, Orc a ajuns alcoolic. Și tu vrei să-i dai bere?

— O doză de bere pentru o zi de muncă, spuse Sam. Orc nu se poate îmbăta prea tare din atâta...

— În niciun caz, zise Howard. Orc are nevoie de o ladă pe zi. Patru pachete de câte șase beri. La urma urmei, e tare cald acolo pe ogor când culegi varză.

Sam îi aruncă o privire lui Astrid. Era încruntată. Dar Sam era cel care trebuia să hrănească 331 de copii în fiecare zi. Probabil

că Orc era invulnerabil la creaturile alea. Și era puternic, putea să scoată până la 15 000 de kilograme de varză într-o săptămână de muncă.

— Vorbește cu Albert după întrunire, îi zise Sam lui Howard.

Astrid fierbea, dar nu se ridică de pe locul ei. Vesel, Howard făcu un semn cu degetul spre Sam, drept învoială.

Sam oftă. Întrunirea nu se desfășura conform planurilor sale. Niciuna nu mergea în acest fel. Înțelegea că puștii erau puști, așa că era obișnuit cu inevitabilele întreruperi și prostioarele celor mai mici. Dar faptul că atât de mulți dintre cei mari, puști în clasa a șaptea sau a opta, nu se osteniseră să vină era deprimant.

Și mai rău era că toate discuțiile astea despre mâncare îi stârneau foamea. Prânzul fusese sărăcăcios. Foamea era aproape mereu prezentă acum. Îl făcea să se simtă gol pe dinăuntru. Îi venea mereu în minte când trebuia să se gândească la alte lucruri.

— Uite ce e, copii. De-acum va fi o nouă regulă. Vi se va părea aspră. Dar e necesară.

Cuvântul „aspră” atrase atenția tuturor, în afară de câțiva.

— Nu veți mai putea să stați toată ziua și să jucați pe Wii sau să vă uitați la DVD-uri. Avem nevoie să lucrați toți pe câmp. Deci uite cum stă treaba: toți cei de șapte ani sau mai mult trebuie să culeagă fructe sau legume trei zile pe săptămână. Apoi Albert se va ocupa de congelarea sau conservarea lor. Se lăsă o tăcere mormântală. Toți priveau în gol. Vă spun că mâine vom avea două autobuze școlare gata de plecare. Încap cam 50 de copii în fiecare și trebuie să fie aproape pline, căci vom merge la cules de pepeni verzi și e multă muncă: și mai multe priviri golite de orice expresie. Bine, hai să vă spun mai simplu: luați-vă frații, surorile și prietenii, pe oricine peste șapte ani și veniți toți în piață mâine-dimineață, la ora opt.

— Dar ce…?

— Voi să fiți acolo, spuse Sam cu mai puțină fermitate decât intenționase. Sentimentul de frustrare i se mai atenuase acum, fiind înlocuit de oboseală și deprimare.

— Să fiți acolo, îl imită cineva cu o voce cântată.

Sam închise ochii și pentru o clipă păru să fi adormit. Apoi îi deschise din nou și reuși să schițeze un zâmbet trist.

— Vă rog să veniți, spuse el încet.

Coborî cele trei trepte și ieși din biserică, fiind conștient că puțini vor răspunde la chemarea lui.

• ȘAPTE

88 ore, 54 minute

— Oprește aici, Panda, spuse Drake.

— De ce? Panda era la volanul mașinii de teren. Căpăta din ce în ce mai multă încredere ca șofer, dar, fiind Panda, nu mergea cu mai mult de 45 de kilometri pe oră.

— Pentru că asta ți-am spus să faci, zise Drake iritat.

Gândac știa de ce se opreau. Și mai știa și de ce îl enerva asta pe Drake. Nu puteau risca să meargă mai departe pe șosea până la centrala atomică. În ultimele trei luni în care Caine avusese halucinații și urlase ca un nebun, tabăra de la Coates slăbise constant, pe când cea din Perdido Beach își luase avânt. Lui Drake îi reușise incursiunea la magazinul lui Ralph, dar nu îndrăznise să facă mai mult.

Gândac știa toate astea. Intrase și ieșise din Perdido Beach de mai multe ori. Poate că mâncarea era pe sfârșite în oraș, dar tot aveau mai multă decât cei de la Coates. Era o frustrare pentru el, întrucât ar fi trebuit să fure mai multă mâncare. Dar puterile sale cameleonice nu funcționau atât de bine asupra lucrurilor pe care le avea la el. Tot ce putea face era să-și strecoare sub cămașă o supă la plic și un baton energizant de mare preț. Nu că s-ar fi găsit pe undeva batoane energizante în ziua de azi. Sau supă la plic.

— Bine, Gândac, de aici mergem pe jos, spuse Drake. Deschise portiera și coborî din mașină. Și Gândacul ieși de pe locul său și rămase în picioare lângă Drake, pe șosea.

Adevăratul nume al lui Gândac era Tyler. Colegii lui de la Coates credeau că primise această poreclă datorită ușurinței cu care accepta cele mai nebunești provocări – de exemplu, să mănânce insecte. Copiii îl provocau, iar el le spunea: „Ce-mi dați dacă fac asta?” În trecut, unii îi dădeau bani sau dulciuri.

Nu-i păsa de cele mai multe insecte. Îi plăcea întrucâtva să le vadă agitându-se înainte să le mănânce, punând astfel capăt vieții lor efemere.

Dar lui Gândac i se spusese astfel înainte să vină la Coates, înainte să-și câștige reputația de puști care încerca orice. Porecla de Gândac se lipise de el după ce fusese prins înregistrând ședințele cu părinții de la fosta sa școală. Le postase pe Facebook, făcându-i de râs pe toți copiii care aveau o problemă psihologică, deficiențe de învățare sau care făceau în pat noaptea – cam jumătate din clasa lui.

Gândac nu fusese trimis la Coates doar în chip de pedeapsă, ci și pentru propria siguranță.

Gândac se îndepărtă când Drake își descolăci tentaculul, îl întinse și îl înfășură din nou în jurul taliei. Gândac nu-l plăcea pe Drake. Nimănui nu-i plăcea de el. Dar, dacă avea să fie prins în câmp deschis, furișându-se spre centrala atomică, își închipuia că Drake se va lupta de unul singur în timp ce el dispărea. Noaptea, era complet invizibil.

L-au lăsat pe Panda în urmă, cu instrucțiuni clare să stea pe loc până se întorceau ei. Au luat-o pe un drum lăturalnic, atât cu porțiuni asfaltate, cât și cu pietriș, ca și cum cei care îl construiseră nu se putuseră hotărî ce să facă.

— Mai avem trei kilometri buni până la șoseaua principală, spuse Drake. Așa că să întindem pasul.

— Mi-e foame, se plânse Gândac.

— Tuturor le e foame, izbucni Drake. Mai taci din gură!

Au ieșit de pe șosea intrând pe niște terenuri agricole. Era greu de mers pentru că ogorul fusese arat, așa că te puteai împiedica ușor. Erau niște culturi acolo, dar Gândac nu avea idee ce anume, niște plante. Se întrebă dacă erau comestibile: așa de foame îi era.

Poate era ceva de mâncare la centrală. Poate găsea ceva dacă scotocea peste tot.

Mergeau în tăcere. Drake nu era amator de conversație și nici Gândac.

Luminile de pe autostradă se zăreau de la mare distanță. Era imposibil, chiar și acum, să vezi acele lumini strălucitoare și să nu te gândești la stațiile de benzină aglomerate, la firmele aprinse de la Wendy's și Burger King și la magazinele unde forfota nu înceta, la mașinile și camioanele care treceau

neîncetat. La sud de Perdido Beach fusese o porțiune lungă cu asemenea restaurante, plus un magazin Super Target, unde se vindeau produse alimentare, și o cofetărie See's, unde...

Gândac nu suporta gândul că toate erau acolo, dincolo de zidul FAYZ-ului. Dacă mai era ceva acolo.

Cofetăria See's. Și-ar fi tăiat o ureche ca să petreacă cinci minute acolo. Îi plăceau în special prăjiturile cu nuci. Și cele cu cremă de zmeură. Și cele cu zahăr brun. Și alea cu caramel erau bune.

Toate inaccesibile acum. Îi lăsau gura apă. Îl durea stomacul.

Era atâta liniște în FAYZ. Liniște, pustiu. Și, dacă planul lui Caine reușea, avea să fie în curând și întuneric.

Doar unele porțiuni de autostradă erau luminate. Partea care trecea prin oraș și cea de aici, de la bifurcația spre centrala atomică. Gândac și Drake evitau spoturile de lumină.

Gândac privi în stânga, către oraș. Nici urmă de agitație nu se observa de pe șosea. Nimic nici în dreapta. Dincolo de autostradă și la scurtă distanță pe drumul de acces, Gândacul știa că era un punct de pază. Dar n-ar trebui să fie nicio problemă.

— Trebuie să te ții departe de drum și s-o iei pe câmpuri, îi spuse Drake.

— Ce? De ce? Nimeni nu mă poate vedea.

— Pot să fie instalate la centrală camere de supraveghere cu infraroșii, uite de ce. Nu știm dacă ești invizibil și pentru camerele cu infraroșii.

Gândac recunoscu că ar putea fi o problemă. Dar perspectiva de a mai parcurge câțiva kilometri urcând dealul și coborându-l, prin iarba înaltă și peste șanțuri nevăzute, nu era prea plăcută. Probabil că s-ar rătăci. Atunci nu s-ar mai întoarce la timp pentru micul dejun.

— Bine, spuse el neavând nicio intenție de a se supune.

Deodată tentaculul înspăimântător al Drake i se încolăci în jurul corpului. Drake strânse așa de tare, încât Gândac trebui să se lupte pentru aer.

— Asta-i o treabă importantă, Gândacule. Să nu cumva s-o faci de oaie. Ochii lui Drake erau reci. Dacă o faci, am să te jupoi de viu.

Gândac încuviință din cap. Drake își retrase mâna-bici.

Gândac se înfioră simțind tentaculul care aluneca de pe el. Era ca un șarpe. Iar el ura șerpii.

Îi era ușor să se camufleze. Doar se gândi să dispară și își trecu mâinile peste piept de parcă își netezea cămașa. Văzu privirea confuză a lui Drake, ai cărui ochi nu erau în stare să se fixeze asupra locului în care se afla. Atunci își dădu seama că era complet invizibil, își ridică degetul mijlociu spre Drake.

— Pe curând, zise Gândac și traversă autostrada.

O luă peste câmpuri până se îndepărtă suficient de Drake. Luna răsărise pe cer, dar nu era decât o seceră subțire ale cărei raze luminau din când în când câte o piatră sau câte o buruiană. Intră într-o creangă joasă a unui copac și căzu în fund; îi curse sânge din gură și se juli.

După aceea porni înapoi spre șosea. Drumul șerpuia la deal, deasupra oceanului scânteietor, oferind o priveliște frumoasă, deși neliniștitoare. Era ceva în privința oceanului care lui i se părea întotdeauna de rău-augur.

Gândac se gândi că, dacă era vizibil în razele infraroșii, ei bine, cu atât mai rău. Putea să treacă oricând dintr-o tabără în alta, așa cum făcuse Computer Jack. Desigur că atunci ar intra într-o mare belea dacă ar pune Drake mâna pe el.

Luase în serios amenințările lui Drake. Foarte în serios.

Fusese bătut de multe ori. Tatăl lui îi trăgea o palmă fără să mai stea pe gânduri, când era în toane bune, iar când era beat, un pumn. Dar tatăl lui avea unele limite peste care nu trecea: era tot timpul îngrijorat că mama lui va reuși să obțină custodia și îl va duce pe băiat departe de el. Nu că l-ar fi iubit prea mult, ci pentru că o ura pe mama lui și ar fi făcut orice ca să nu câștige ea copilul.

În cele mai grele clipe, când tatăl lui și iubita lui băuseră și se certaseră, învățase să se ascundă. Locul lui preferat era în pod, pentru că era ticsit de cutii și în spatele acestora era un loc unde putea să se târască sub streașină și să stea lungit pe izolația dintre grinzile transversale. Taică-su nu-l găsise niciodată acolo.

I se păru că trecuse o veșnicie până zări centrala atomică puternic luminată. O licărire dintr-o denivelare a colinei, o strălucire de dincolo de o curbă a șoselei. Mai trecu o veșnicie înainte să ajungă la al doilea punct de pază de pe șosea,

împrejmuit cu un gard de sârmă ghimpată, care se întindea în ambele direcții.

Caine se gândise că gardul, pe care îl văzuse un singur puști de la Coates, ar putea fi electrificat. Gândac nu voia să-și asume niciun risc. Merse de-a lungul gardului, apoi o luă în sus pe deal, ajunse pe teren accidentat, la o distanță de aproximativ 200 de metri de punctul de pază. Găsi un băț și începu să sape o groapă sub gard. Nu avea să-i ia mult timp, el era mărunțel.

Se simțea expus. Cât timp scormonea în pământ cu bățul, era vizibil: nu putea să camufleze bățul. Luna care înainte părea să nu răspândească lumină i se părea acum raza unei lanterne îndreptate asupra lui. Și centrala însăși era ca o fiară enormă, ghemuită lângă apă, strălucind ca focul în întuneric.

Se târî pe spate pe sub gard. Țărâna îi intră în cămașă, dar nu fu electrocutat. Nu că ar fi crezut cu adevărat că era electrificat, dar nu strica să fie prudent.

Gândac se ridică în picioare, se scutură de țărână și începu să coboare dealul înspre centrala atomică.

Îi era foame. Avea să spioneze și să facă tot ce-i ceruse Drake. Dar mai întâi avea să caute de mâncare.

•

Sam încerca să adoarmă. Își dorea din tot sufletul să doarmă.

Era în camera de oaspeți din casa în care locuiau Mary, Astrid și John. În beznă. Lungit pe spate. Uitându-se fix în tavan.

Jos, în bucătărie, erau șase conserve cu mâncare. Îi era foame. Dar își mâncase rația pe acea zi. Trebuia să fie un exemplu pentru ceilalți.

Dar tot îi era foame. Iar foamea nu ținea seama de exemple.

Mâncarea era jos. Și Astrid în capătul culoarului.

Asta era altfel de foame. Dar, și în această privință, trebuia să dea un exemplu demn de urmat.

„Nu sunt alcătuit decât din exemple bune”, își spuse el cu tristețe.

Nu că Astrid ar vrea... deși cum putea fi sigur?

În cap i se învălmășeau o mulțime de lucruri pe care trebuia să le facă. Trebuia să-i mobilizeze pe puști la strânsul recoltei. Trebuia să-i convingă să-și ducă gunoiul într-un loc anume; șobolanii mișunau noaptea pe străzi, scormonind prin grămezile de gunoi.

Trebuia să facă o listă cu toți copiii mai mici care să fie mutați în case cu copii mai mari. Erau puști de cinci-șase ani care stăteau singuri. Era o prostie. Și chiar periculos. Unul dintre ei aruncase în cadă uscătorul de păr săptămâna trecută și distrusese instalația electrică din casă. A fost un mare noroc că nimeni nu fusese electrocutat. Cu două săptămâni în urmă, un băiețel de clasa a doua, care locuia de unul singur, dăduse foc casei. Intenționat se pare. Din dorința de a atrage atenția cuiva, oricui. Înainte să fie anunțați pompierii, arseseră trei case, jumătate de stradă. Până să vină Ellen cu vechea mașină de pompieri, focul aproape că se stinsese de la sine.

Puștiul supraviețuise, dar cu arsuri dureroase, pe care le vindecase Lana. Dar numai după ce băiețelul se zvârcolise și țipase în chinuri groaznice mai multe ceasuri.

Oare Astrid adormise? Stătea, oare, în pat cu ochii deschiși în întuneric? La fel ca el? Gândindu-se la aceleași lucruri ca și el?

Nu. Se gândea că el e un nemernic pentru că îi permisese lui Albert să-l mituiască pe Orc cu bere. Se gândea că el e complet imoral. Se gândea că o lua razna.

Poate că avea dreptate.

Dar asta nu ajuta. Nu ajuta când aveai nevoie de somn. Nu era de niciun folos când parcurgeai lista cu lucruri pe care trebuia să le faci și pe cea cu lucruri pe care nu erai în stare să le faci.

Ce nebunie era că se gândea cu jind la o conservă de chili con carne, ultimul lucru oarecum gustos pe care îl mâncase. Cât timp trecuse? O săptămână? Îi lăsa gura apă după chili la conservă. Hamburgeri. Înghețată. Pizza. Și Astrid în patul ei.

Se întrebă cum era să fii beat. Oare alcoolul te făcea să uiți de toate astea? Aveau încă multă băutură în FAYZ, chiar dacă unii puști începuseră s-o bea.

Putea, oare, să-i oprească? Ar trebui, oare, să se ostenească? Dacă tot aveau să moară de foame, de ce să nu-i lase să bea?

Copii mici bând rom. Îi văzuse. Bând votcă. Se strâmbau din cauza gustului groaznic și a arsurii din gâtlej, apoi mai luau o dușcă.

Săptămâna trecută fusese un caz de toxiinfecție alimentară, doi copii împărțiseră ce găsiseră prin gunoi. Au venit la așa-zisul spital al Dahrei clătinându-se pe picioare și având febră mare, 40 de grade. Au vomitat apa și paracetamolul dat de ea. Slavă

Domnului că o aveau pe Lana, ea i-a salvat, dar fusese cât pe ce. Puterile Lanei erau mai eficace la răni și oase rupte.

Vor mai fi electrocutări. Incendii. Toxiinfecții alimentare. Accidente. Ca băiețelul care căzuse de pe acoperiș. Sora lui i-a găsit trupul neînsuflețit.

Era acum îngropat în piața orașului, alături de cei morți în bătălie.

Caine era încă acolo. Drake. Căpetenia. Toți încă acolo, pe undeva. Lui Sam îi plăcuse să creadă că terminase cu ei, până când Drake și banda lui au dat lovitura la magazinul lui Ralph.

Pe vremuri, dacă aveai cât de cât bani, puteai să dai un telefon și, în jumătate de oră, ți se aducea o pizza imensă.

Cu mozzarella topită, fierbinte. Cu salam scăldat în grăsime. Era un fleac. Acum și-ar fi vândut sufletul pentru o pizza.

Astrid era credincioasă, așa că probabil nu, nu stătea lungită în pat gândindu-se la el. Aproape sigur că nu. Cu toate că se sărutaseră, iar ea nu se ferise de îmbrățișarea lui. Îl iubea, era sigur. Și el o iubea. Din toată inima.

Dar mai erau și alte sentimente pe lângă iubire. Legate de iubire, dar diferite.

Și mâncarea chinezească. O, Doamne, acele cutiuțe pline cu pui dulce-acrișor și pui cu lămâie și creveți Sichuan. Nu-i plăcuse niciodată prea mult mâncarea chinezească, dar era mult mai bună decât conservele de fasole și ceea ce numeau ei tortilla făcută din faină, ulei și apă, și arsă pe aragaz.

Avea să vină probabil cineva să-l trezească în curând, numai că el nu dormea. Veneau aproape în fiecare noapte. „Sam, arde ceva. Sam, s-a lovit cineva. Sam, un puști a avut un accident de mașină. Sam, l-am prins pe Orc beat cui și spărgând geamuri așa, din senin."

Nu-i va spune nimeni: „Sam, a venit pizza".

Astrid nu-i va spune: „Sam, am venit".

Sam adormi. Astrid intră în cameră. Rămase în prag, frumoasă în cămașa ei de noapte din voal, și spuse: „Sam, e totul în regulă. E.Z. e în viață."

Chiar și în somn, Sam știa că era un vis.

După o oră, apăru pur și simplu Taylor, teleportată în camera lui – ea numea asta „salt" – și spuse:

— Sam, trezește-te.

De data asta, nu era vis. Taylor îi aducea adesea vești proaste. Ea sau Brianna, oricare din ele era disponibilă. Ele constituiau cel mai rapid mijloc de comunicare.

— Ce e, Taylor?

— Îl știi pe Tom? Tom O'Dell?

Sam nu era sigur. Nu se putea concentra. Nu părea să se fi trezit de-a binelea.

— Să știi că s-a bătut cu fetele care locuiesc lângă el – Sandy și... am uitat cum o cheamă pe cealaltă fată. Sandy l-a lovit destul de rău cu o minge de bowling.

Sam își lăsă picioarele să atârne la marginea patului, dar tot nu-și putea ține ochii deschiși.

— Ce-ai zis? L-a lovit cu o minge de bowling?

— Spune că Tom i-a omorât pisica, zise Taylor. Și apoi a fript-o pe grătarul din curtea lui din spate.

Aceste cuvinte reușiră să pătrundă în creierul încețoșat al lui Sam.

— Bine, bine. Se dădu jos din pat și își căută pantalonii. Nu-i mai era rușine să fie văzut în chiloți.

Taylor îi dădu pantalonii.

— Poftim.

— Sari înapoi. Spune-le că vin.

Taylor dispăru, iar Sam încercă o clipă să se convingă că fusese tot un vis. De fapt, nu avea ce să facă în privința unei pisici moarte.

Dar era de datoria lui să-și facă apariția. Dacă începea să-și neglijeze îndatoririle, avea să piardă respectul celorlalți.

— Dă un exemplu bun, mormăi el în barbă și se strecură tiptil pe lângă camera lui Astrid.

• OPT

88 ore, 52 minute

Orsay Pettijohn încremenise. Doi puști – primele ființe umane pe care le vedea după trei luni – erau amândoi ciudați, înspăimântători. Unul din băieți, chiar monstruos.

Era un fel de demon, cu un tentacul gros în locul brațului drept.

Celălalt... pentru o clipă, nici nu putea fi sigură că mai era acolo și un alt băiat. Apărea și dispărea.

Băiatul cu tentaculul înspăimântător se uita după cel invizibil. Ei bine, nu chiar invizibil, își dădu seama Orsay când băiatul se opri într-un loc luminat. Apoi băiatul cu brațul cât un piton oftă, înjură în barbă și deschise cu un scârțâit portiera unei Toyota care, nu se știe de ce, era parcată la vreo 15 metri de șosea.

Era clar că băiatul voia să coboare geamul, dar bateria se descărcase. Așa că scoase o pușcă, ținti în partea șoferului și trase. Zgomotul fu atât de puternic, încât lui Orsay i se tăie respirația. Și-ar fi dat de gol poziția, dar sunetul împușcăturii îi acoperi țipătul.

Orsay se ghemui în întuneric, atingând pământul, și așteptă. Băiatul cu brațul cât un piton avea să se ducă aproape sigur la culcare.

Și apoi va începe din nou.

Orsay locuia la un post forestier din Parcul Național Stefano Rey când dispăruseră cu toții.

Fusese uluită. Fusese îngrozită.

Dar se simțise și ușurată.

Doar cu trei luni înainte își rugase tatăl s-o ajute.

— Ce vrei să spui? o întrebase el. Era îngropat cu nasul în niște hârtii. Meseria de pădurar implica și o grămadă de hârțogărie. Treaba lui nu era doar să-i ajute pe excursioniștii rătăciți și să se asigure că aceia care campau nu dădeau foc pădurii când făceau grătar.

Ea voia ca el să-i acorde atenție. Numai ei. Nu atenția aceea prefăcută a lui când se concentra de fapt asupra muncii.

— Tată, simt că-mi pierd mințile.

Această afirmație îl făcuse s-o privească sceptic.

— Iarăși vrei să te duci s-o vezi pe maică-ta? Ți-am spus, nu e încă pregătită. Te iubește foarte mult, dar nu poate încă să-și asume responsabilitatea îngrijirii tale.

Era o minciună, dar bine intenționată. Orsay știa că mama ei era dependentă de droguri. Știa că fusese de mai multe ori la clinici de dezintoxicare, urmând de fiecare dată o perioadă de normalitate, când o lua pe Orsay la ea, o ducea la școală și pregătea cina în familie. Întotdeauna aceste perioade țineau

suficient de mult pentru ca Orsay să spere că de data aceea n-o să se mai apuce de droguri, dar găsea din nou „obiectele” mamei ascunse în fundul bufetului sau o vedea întinsă pe canapea, aproape inconștientă.

Mama ei era dependentă de heroină. Fusese demult, dar își ascunsese acest nărav prefăcându-se bine în primii ani de căsnicie cu tatăl lui Orsay, când stăteau la Oakland. Tatăl ei era mult timp plecat, căci făcea muncă de teren pentru administrația rezervației din regiune.

Dar mama ei a devenit din ce în ce mai dependentă de droguri și curând nu s-a mai putut ascunde. A urmat un divorț. Mama ei nu s-a străduit să obțină custodia. Tatăl ei s-a angajat la Stefano Rey, vrând să fie cât mai departe de oraș și de fosta lui soție.

Orsay dusese o viață singuratică de atunci. Școala însemna o legătură video pe zi cu o sală de clasă aflată departe, în Sunnyvale.

Din când în când lega o prietenie de scurtă durată cu vreun puști venit cu părinții lui să campeze în pădure. Poate petreceau împreună câteva zile plăcute înotând, pescuind și făcând drumeții. Dar asta se întâmpla destul de rar.

— Tată, am ceva important să-ți spun. Nu despre mama, ci despre mine. Se întâmplă ceva rău cu mine. E ceva foarte, foarte ciudat în mintea mea.

— Scumpo, ești adolescentă. Sigur că e ceva ciudat în mintea ta. Dacă n-ar fi așa, n-ai mai fi adolescentă. E normal să gândești… ei bine, alt…

Acesta fusese momentul în care tatăl ei pur și simplu dispăruse.

Era acolo.

Și nu mai era acolo.

Se gândise că avea halucinații. Crezuse că înnebunise brusc.

Dar tatăl ei plecase de-a binelea. Ca și pădurarii Assante, Cruz și Swallow.

Ca și toți din campingul Main West.

Legătura prin satelit căzuse. Telefoanele mobile nu mai funcționau.

În acea primă zi căutase peste tot, dar nu mai era nimeni acolo. Nici în locurile de campare la care putea ajunge ușor.

Fusese îngrozită.

Dar în noaptea aceea simțise că se așterne liniștea în mintea ei zbuciumată. Se întâmpla pentru prima dată după săptămâni întregi.

Vedeniile înspăimântătoare, oribile, nebunești despre oameni și locuri nu știa unde dispăruseră. În locul lor se așternuse… nu chiar pacea sufletească. Dar liniștea. Acum era din nou stăpână peste mintea și visele ei.

Deși îi era atât de frică, Orsay reușise să adoarmă. Realitatea devenise un coșmar, însă măcar era acum propriul coșmar.

A doua zi Orsay mersese prin pădure până ajunsese la barieră. Și atunci își dăduse seama că tot ce i se întâmpla era adevărat.

Bariera era de netrecut. O durea doar dacă o atingea.

Nu se putea îndrepta spre nord. Singura cale deschisă era spre sud, către îndepărtatul oraș Perdido Beach, aflat la 30 de kilometri distanță.

Orsay rezistase. Se simțea groaznic de singură, dar așa fusese de mult timp. Și faptul că era din nou sănătoasă la cap reprezenta o compensație aproape suficientă pentru izolarea completă în care trăia.

Găsise destulă mâncare în cămară, iar când aceasta se terminase, pe terenurile de camping.

Pentru un timp se gândise că era ultimul om de pe planetă. Dar apoi dăduse din întâmplare peste un grup de copii umblând prin pădure. Erau cinci. Patru băieți și o fată, toți cam de vârsta lui Orsay, cu excepția unui băiețel de patru sau cinci ani.

Îi urmărise câtva timp, ascunzându-se de ei. Făceau destul de multă gălăgie și îi putea auzi de la distanță. Spre deosebire de Orsay, nu erau obișnuiți cu pădurea și nu se deplasau cu aceeași ușurință.

În noaptea aceea, după ce adormiseră, Orsay se apropiase de ei pe furiș, curioasă, sperând că…

Și apoi începuse.

Primul vis era al unui băiat pe nume Edilio. Străfulgerări ale unei zile pline de acțiuni nebunești: o barcă enormă care zbura prin aer și îi cădea în cap; un hotel în vârful unei stânci; o întrecere într-un port.

Îngrămădite în spatele visului lui Edilio, apăruseră imagini de la un băiat pe nume Quinn. Erau vise triste, sumbre și sinistre,

dar pline de emoții, cu doar câteva forme întunecate care să le dea viață.

Dar apoi băiețelul, cel de patru ani, căzuse într-un somn profund și visele lui le alungaseră pe ale celorlalți. Dintr-odată visele celorlalți păreau difuzate pe ecrane mici de televizor, iar visul băiețelului pe un ecran IMAX, cu sunet Dolby Surround.

Imagini foarte amenințătoare.

Imagini nespus de frumoase.

Lucruri care erau atât frumoase, cât și înspăimântătoare.

Nu avea nicio logică. Nu avea niciun sens. Dar nu aveai cum să întorci capul, nu aveai cum să te ascunzi de potopul de imagini, sunete, sentimente. Era de parcă Orsay ar fi înfruntat o tornadă.

Băiețelul, micul Pete, o văzuse. Li se întâmpla adesea celor care visau să o observe, deși, uneori nu știau sigur cine era ea și de ce era acolo. De obicei nu o băgau în seamă, considerând-o un element fără sens dintr-un vis întâmplător.

Dar micul Pete se cufundase în visul său și venise la ea. Se uitase țintă la ea.

— Ai grijă! îi spusese micul Pete. E un monstru acolo.

În acel moment Orsay percepuse o prezență întunecată pândind-o din spate. O prezență ca o gaură neagră înghițind lumina din visul micului Pete.

Lucrul cel negru purta un nume. Un cuvânt pe care Orsay nu-l înțelegea. Un cuvânt pe care nu-l auzise niciodată. În vis se întorsese cu spatele la micul Pete ca să privească drept în față întunericul, să-l întrebe cum îl cheamă. Să-l întrebe ce însemna „gaiafag”.

Dar micul Pete zâmbise vag. Scuturase din cap în semn că nu, de parcă ar fi dojenit un copil neastâmpărat care era cât pe ce să atingă o sobă încinsă.

Și ea se trezise, alungată din vis ca un musafir nepoftit la o petrecere.

Și acum, după atâtea luni, se înfiora la gândul acelui vis. Dar și tânjea după el. În fiecare noapte de atunci își dorise să intre din nou în contact cu mintea adormită a micului Pete. Savura frânturile pe care și le amintea, încerca să simtă aceeași înfrigurare, dar nu reușea niciodată.

Aproape că rămăsese fără mâncare, în afară de porțiile militărești gata preparate, acele plicuri cu mâncare mult prea

sărată din ranița soldaților, pe care le consumau și unii excursioniști în tabără. Își spuse că va coborî în cele din urmă din pădure să facă rost de mâncare. Doar pentru mâncare.

Acum Orsay urmărea cu privirea de la distanță și ascunsă în întuneric cum un adevărat monstru, un băiat cu un tentacul gros și puternic în locul unui braț, se despărțea de un alt băiat care dispăru pur și simplu.

Așteptă până când el pierdu lupta cu somnul.

Și apoi, ah, da, niște plăsmuiri așa ciudate.

Drake. Așa îl chema. Auzea ecoul acestui nume răsunându-i în cap.

Drake Mervin.

Mână-Bici.

I se păru că rătăcise mult timp prin vise pline de furie și durere. Trebuia să se protejeze de chinurile fizice a căror amintire revenea mereu în visul băiatului.

În visul lui Drake Orsay văzu un băiat diferit, un băiat cu ochi pătrunzători, un băiat care făcea lucrurile să zboare prin aer.

Și mai văzu un băiat cu foc ieșindu-i din mâini.

Apoi văzu o fată, o frumusețe cu părul și ochii negri. Iar imaginile furioase, dușmănoase se preschimbară în ceva și mai rău.

Mult mai rău.

Săptămâni întregi, înainte de marea dispariție, Orsay fusese chinuită de vise pe care nu putea să le oprească, multe dintre ele de adulți, pline de imagini tulburătoare pentru un minor ca ea.

Dar nu intrase niciodată într-un vis ca acesta.

Tremura. Simțea că se sufocă.

Ar fi vrut să se uite în altă parte, să nu mai fie martora coșmarurilor ticăloase ale băiatului bolnav. Dar era un blestem al abilității ei: nu avea puterea de a împiedica visele să-i pătrundă în minte. Parcă era legată de un scaun, forțată să-și țină ochii larg deschiși și să privească imaginile care îi făceau greață.

Doar distanța o putea feri de toate acestea. Plângând în hohote Orsay se târî de acolo, se târî înspre deșert, nebăgând în seamă pietrele care îi juleau genunchii și îi tăiau palmele.

Visele se estompau. Treptat, Orsay își reglă respirația. Fusese o greșeală să vină aici din pădure, o mare greșeală.

Își spusese că se duce să caute mâncare. Dar în adâncul sufletului ei știa că avusese un motiv mai puternic să plece din pădure. Îi lipsea sunetul unei voci umane.

Nu, nici ăsta nu era adevărul.

Îi lipseau visele ei. Cele frumoase, cele urâte. Se trezise tânjind după ele. Având nevoie de ele. Devenind dependentă de ele.

Dar nu așa. Nu așa.

Se așeză cu ochii închiși, legănându-se încet înainte și înapoi în nisip, încercând să...

Tentaculul se încolăcise în jurul ei strângând-o tare, sufocând-o înainte să poată țipa.

Era în spatele ei. Mișcările ei îl treziseră și o găsise, iar acum... O, Doamne...

O ridică de la pământ și o întoarse cu fața spre el. Chipul lui ar fi fost poate frumos dacă ea n-ar fi știut ce se ascundea în spatele ochilor lui reci ca gheața.

— Tu, spuse el în șoaptă răsuflându-i în față. Ai fost în mintea mea.

•

Duck găsise cauza sunetelor din ocean. Erau de fapt oceanul.

Cel puțin așa se părea. Nu putea să-l vadă. Era la fel de negru ca orice altceva. Dar mirosea a sare. Și se mișca precum o masă foșnitoare de apă, rostogolind valuri până la picioarele lui și apoi retrăgându-se. Dar nu putea să vadă nimic.

Își spuse că era întuneric afară, dincolo de gura peșterii. De aceea nu vedea nimic. Îi era clar acum că trebuia să fie o grotă care se deschidea în mare, o peșteră săpată în țărm de mișcarea continuă a valurilor timp de foarte mulți ani. Ceea ce însemna că trebuia să existe o ieșire.

În minte, își închipuia o deschizătură care dădea spre plaja de la poalele hotelului Clifftop. Sau pe undeva pe acolo. În orice caz, cuvântul-cheie era „deschizătură”.

Trebuia să fie.

— Repeți mereu „trebuie să fie”, de parcă asta ar face ca lucrurile să stea așa, zise el.

— Nu, se contrazise. Doar mă gândeam la asta, n-am spus-o cu voce tare.

— Grozav. Acum mă cert cu mine însumi.

— Nu chiar, doar gândesc cu voce tare.

— Păi încearcă să gândești mai bine și să te contrazici mai puțin.

— Hei, sunt aici jos de vreo sută de ore! Nici măcar nu știu cât e ceasul. Poate au trecut trei zile de când sunt aici!

Se aplecă și atinse nisipul ud. Apa îi trecea peste degete. Era frig. Dar totul era rece. Lui Duck îi era frig de mult timp. Mergea încet când nu vedea încotro se îndrepta.

Duse degetele la gură. Categoric era apă sărată. Așa că, într-adevăr, era oceanul. Ceea ce însemna că, într-adevăr, peștera se deschidea spre ocean. Ceea ce însemna că absența totală a luminii era un lucru destul de curios.

Tremură. Îi era frig. Îi era foame. Îi era atât de sete. Îi era atât de frică.

Și dintr-odată își dădu seama că nu era singur.

Foșnetul era diferit de clipocitul apei. Foarte diferit. Era categoric un sunet sec. Ca și cum cineva freca niște frunze uscate.

— Hei? șopti el.

— Niciun răspuns, murmură.

— Știu: am auzit. Adică n-am auzit, spuse el. E cineva aici?

Foșnetul începu iar. Venea de deasupra capului său. Urmă un fâșâit încet, dar distinct. Nu-i scăpau multe sunete acum, când ochii nu-i mai erau de niciun folos. Auzul era singurul simț pe care se putea baza. Dacă emitea ceva un sunet, îl auzea cu siguranță. Și ceva produsese un sunet.

— Sunteți cumva lilieci? întrebă el.

— Pentru că, dacă ar fi lilieci, ar răspunde.

— Lilieci. Liliecii nu sunt o problemă. Bătea câmpii.

— Liliecii trebuie să iasă și ei, nu? Nu pot sta tot timpul în peșteri. Trebuie să zboare afară și… și să sugă sânge.

Duck încremenise, așteptând atacul liliecilor. Nu ar fi putut să prezică momentul. Dacă se luau după el, avea să sară în apă. Da. Sau… s-ar putea enerva și s-ar cufunda în pământ, să fie în siguranță acolo.

— Da, ăsta-i un plan grozav: să te îngropi de viu.

Liliecii – dacă asta erau – nu aveau probabil niciun interes să-l atace și să-i sugă sângele. Așa că Duck se întrebă din nou ce să facă în continuare. Teoretic ar putea să sară în apă și să înoate până în ocean.

Teoretic. În realitate nu-și vedea nici mâinile în fața ochilor.

Se ghemui într-un colț uscat al peșterii, destul de departe de apă. Și într-o zonă în care se auzeau mai puține sunete ciudate.

Își înconjură corpul cu brațele și tremură de frig.

Cum de ajunse aici? Nu făcuse rău nimănui. Nu era un copil rău, era doar un puști ca toți ceilalți. Nu dorea decât să intre pe internet, să joace jocuri, să se uite la televizor și să asculte muzică. Voia să citească reviste cu benzi desenate. Dar nu voia să fie capabil să se cufunde prin pământ.

Ce fel de putere stupidă mai era și asta?

— Scufundătorul, mormăi el

— Omul-Greutate, se contrazise.

— Burghiul Uman.

N-avea nici cea mai mică șansă să adoarmă. Dar așa se întâmplă, în cea mai groaznică noapte a vieții lui, Duck Zhang intră și ieși dintr-un coșmar ciudat, ba adormit, ba treaz, sau dintr-o stare intermediară care îl făcea să se întrebe dacă nu înnebunea încetul cu încetul. Visa mâncare. La un moment dat visă o pizza fugărindu-l, încercând să-l mănânce. Și el dorind ca pizza să facă întocmai.

Apoi, într-un final, se trezi și văzu…

Văzu!

Lumina era slabă, dar destul de intensă.

— Hei! Văd! strigă el.

Primul lucru pe care îl văzu a fost că peștera nu avea deschidere afară. Gura peșterii era sub apă. Sursa de lumină era filtrată prin apa albastră-verzuie. Aerul liber nu putea fi atât de departe, poate la vreo 30 de metri, dar era nevoie să înoate pe sub apă ca să ajungă acolo.

Al doilea lucru pe care îl văzu a fost că peștera era mai mare decât își închipuise. Se lărgise și ar fi fost loc să parcheze acolo cinci-șase autobuze școlare și tot ar mai fi rămas spațiu.

Al treilea lucru pe care îl văzu au fost liliecii. Atârnau de tavanul grotei. Aveau aripi ca de piele și ochii mari și galbeni pe jumătate închiși. Erau mii, îngrămădiți unul în altul.

Se zgâiau la el.

Atunci îi trecu prin minte: liliecii nu stăteau noaptea în peșteri, ieșeau noaptea și se ascundeau acolo în timpul zilei.

În plus liliecii nu erau de obicei albaștri.

Și deodată începură să se lase în jos deschizându-și aripile. O tornadă de piele îl învălui pe Duck.

Încercă apa. Rece ca gheața. Se băgă sub apă și o luă înainte, spre lumină. Era mai în siguranță sub apă, chiar și cu rechini sau meduze, sau…

Apa din jurul lui se învolbura și clocotea prinzându-l într-o vâltoare, îl biciuia cu aripi care i se păreau brusc mai degrabă înotătoare.

Îi intră apă sărată în gură, dădu din picioare și brațe, înotând panicat craul.

După 15 secunde, nu mai avea aer. Dar tot nu vedea pe unde să iasă. Oare să se întoarcă?

Se opri. Încremeni acolo. Avea, oare, destul aer să ajungă înapoi? Și pe urmă ce? Se va învăța să trăiască într-o peșteră?

Dădu din picioare și tăie apa cu brațul, nemaifiind sigur pe unde s-o ia. Înainte sau înapoi?

Sau înota în cerc?

În cele din urmă ajunse sus. Capul îi ieși la suprafață, iar în acea clipă zece mii de lilieci țâșniră din apă în jurul lui, îi zburară deasupra capului, apoi plonjară iar în apă la o sută de metri distanță.

Nu era departe de plajă. Nu trebuia decât să înoate până acolo, înainte să se întoarcă liliecii acvatici.

— Nu te enerva, își spuse Duck. N-ar fi momentul să te scufunzi.

• NOUĂ

82 ore, 38 minute

Era dimineață. Autobuzele veniseră în piață. Edilio se afla la volanul unuia, căscând mereu. Iar Ellen, șefa pompierilor, îl conducea pe celălalt. Ellen era o fată minionă, brunetă și foarte serioasă. Sam n-o văzuse niciodată zâmbind. Părea să fie foarte capabilă, dar nu prea fusese pusă la încercare până acum. Însă era o șoferiță bună.

Din păcate nici Ellen, nici Edilio nu aveau mulți puști în mașină.

Astrid stătea în picioare cu micul Pete, oferind sprijin moral, așa presupunea Sam.

— Cred că nu avem nevoie de două autobuze, spuse Sam.

— Ne-am descurca și cu o furgonetă, încuviință Astrid.

— Ce-i cu oamenii? spumegă Sam de furie. Am spus că avem nevoie de 100 de puști și au venit doar 13? Poate 15?

— Sunt copii, zise Astrid.

— Toți suntem copii. Și toți o să fim în curând copii flămânzi.

— Sunt obișnuiți să le spună profesorii sau părinții ce să facă. Trebuie să fii mai categoric, să le zici ceva de genul: „Hei, copile, la treabă! Acum”. Se mai gândi o clipă, apoi adăugă: „Că de nu...”

— Că de nu ce? întrebă Sam.

— Că de nu... nu știu. N-o să lăsăm pe nimeni să moară de foame. Dacă putem. Nu vreau să știu de acest „că de nu”. Tot ce știu este că nu ne putem aștepta ca niște copii să se poarte cum trebuie așa, dintr-odată. Când eram mică, mama îmi dădea o steluță galbenă când eram cuminte și, când nu eram, mi se interzicea ceva.

— Și eu ce trebuie să fac? Să le spun celor 300 de copii, răspândiți în 70 sau 80 de case, că n-au voie să se uite la DVD-uri? Să le confisc iPod-urile?

— Nu e ușor să faci pe tatăl pentru 300 de copii, recunoscu Astrid.

— Eu nu sunt tatăl lor, mârâi Sam. Din cauza unei alte nopți albe, dintr-un lung șir, era într-o dispoziție cât se poate de proastă. Ar trebui să le fiu primar, nu tată.

— Copiii nu fac diferența, remarcă Astrid. Au nevoie de părinți. Așa că își îndreaptă privirile spre tine. Și spre Mama Mary. Și spre mine, într-o oarecare măsură.

Micul Pete alese acel moment ca să plutească în aer. Își ridică un picior la vreo 35 de centimetri, rămase suspendat acolo, cu brațele întinse și vârfurile picioarelor îndreptate în jos.

Sam observă imediat. Astrid nu.

— Ce nai...

Sam privi țintă la copil, uitând de autobuzele școlare aproape goale.

Micul Pete plutea. Nelipsitul său Game Boy căzuse la pământ. În fața lui, la un metru sau cam așa, ceva începuse să se materializeze.

Nu era mai mare decât micul Pete. De un roșu strălucitor, cu înflorituri aurii, fața unei păpuși cu ochi fără viață, pictată pe un corp ca o popică de bowling.

— Nestor, spuse micul Pete aproape fericit.

Sam recunoscu obiectul. Era păpușa de pe comoda micului Pete. Una dintre păpușile tradiționale rusești care se băgau una în alta. Sam nu știa câte erau. O întrebase odată pe Astrid. Ea îi spusese că erau un suvenir de la Moscova, trimis de vreun unchi care călătorea des.

Trebuia să fie pentru Astrid, dar micul Pete o îndrăgise imediat. Îi dăduse chiar și un nume: Nestor. Și, pentru că micul Pete nu prea se identifica el cu jucăriile, Astrid i-o lăsase lui.

— Nestor, repetă Micul Pete, dar tulburat acum, nesigur pe el.

Sub ochii înmărmuriți ai lui Sam, păpușa începu să se schimbe. Suprafața ei netedă, lăcuită se văluri. Culorile se amestecară, formând noi modele. Fața straniu pictată deveni sinistră.

Îi crescură brațe pe laturi, ca niște crenguțe. Acestea se îngroșară, puseră carne pe ele și niște gheare.

Și zâmbetul pictat al păpușii se căscă, dezvăluind niște dinți ascuțiți ca pumnalele.

Micul Pete întinse mâna, dar creatura plutitoare părea să fie făcută din teflon: mâinile micului Pete alunecară pe ea, o împinseră deoparte, ca și cum ar fi încercat să apuce o picătură de mercur pe care nu reușea niciodată s-o atingă.

— Fără brațe, spuse micul Pete.

Brațele păpușii se veștejiră, se chirciră și se prefăcură în fum.

— Petey, termină! șuieră Astrid.

— Ce e asta? întrebă Sam pe un ton imperios. Ce e chestia asta?

Astrid nu-i răspunse.

— Petey. Scaunul de la fereastră.

Erau niște cuvinte magice pe care le folosea Astrid ca să-l potolească pe micul Pete. Uneori reușea. Alteori nu. Dar, în cazul de față, Sam nu credea că micul Pete e supărat, părea fascinat. Era un lucru ciudat să vezi această vioiciune, chiar inteligență, pe fața micului Pete, de obicei inexpresivă.

Gura păpușii se deschise. De parcă ar fi vrut să vorbească. Ochii ei se fixară asupra micului Pete. Ochi răutăcioși, plini de ură.

— Nu, spuse micul Pete.

Gura se închise. Era din nou doar o linie pictată. Și furia din ochi i se stinse. Erau iarăși doar niște puncte pictate.

Astrid scoase un sunet asemănător cu un suspin, pe care și-l înăbuși de îndată. Urcă în autobuz, șopti „Îmi pare rău” și îl plesni pe Pete peste umăr, tare.

Efectul fu instantaneu. Creatura dispăru. Pete căzu grămadă, întins pe iarba maronie.

— Crezi că trebuia… începu Sam.

Micul Pete era în stare de… ei bine, nimeni nu știa sigur de ce era capabil. Tot ce știau Sam și Astrid era că micul Pete era de departe cel mai puternic mutant din FAYZ.

— Trebuia să-l opresc, zise Astrid cu hotărâre în glas. E din ce în ce mai rău. Începe cu Nestor. Apoi brațele. Pe urmă gura și ochii. De parcă păpușa ar încerca să se trezească la viață. De parcă… îngenunche lângă Micul Pete și îl trase în brațele ei.

Sam se uită chiorâș înspre autobuze. Întrebarea din mintea lui – fusese văzut Pete? – își găsi răspunsul când îi observă pe copiii care se uitau cu gurile căscate și nasurile lipite de geamurile pline de praf.

Edilio era cu siguranță treaz de-a binelea acum și venea repede spre ei.

Sam înjură în barbă.

— S-a mai întâmplat și înainte, Astrid?

Ea își înălță capul, sfidătoare.

— De câteva ori.

— Ai fi putut să mă avertizezi.

— Ce… adică ce-a fost asta, frățioare? întrebă Edilio.

— Întreab-o pe Astrid, izbucni Sam.

Astrid îi dădu micului Pete Game Boy-ul și îl ridică încet în picioare. Își ținea ochii în pământ, nevrând să întâlnească privirea acuzatoare a lui Sam.

— Nu știu ce este. E poate un fel de coșmar în stare de trezie. În vocea ei se simțea disperarea.

— Păpușa, lucrul acela, orice ar fi, spuse Sam. Se lupta cu Pete, iar Pete riposta. De parcă încerca să se trezească la viață.

— Da, șopti Astrid.

Edilio era singurul care cunoștea trecutul micului Pete. Edilio fusese cel care recuperase de la centrala atomică înregistrarea video care surprinsese momentul accidentului nuclear, micul

Pete, înspăimântat și neînțelegând nimic, sub ochii tatălui său, reacționase creând FAYZ-ul.

Edilio puse întrebarea care îl frământa pe Sam:

— Chestia aia se lupta cu micul Pete? Măiculiță, cine are destulă putere să-l înfrângă pe micul Pete?

— Nu trebuie să vorbim despre asta cu nimeni altcineva, spuse Sam ferm. Dacă te întreabă cineva, spune-i doar că trebuie să fi fost un fel de…

— Un fel de ce? întrebă Edilio.

— Iluzie optică, răspunse Astrid în locul lui.

— Da, o să meargă, zise Edilio pe un ton sarcastic. Apoi ridică din umeri. Copiii au alte motive de îngrijorare. Oamenii flămânzi nu-și pierd timpul punând întrebări.

Dacă alții aflau cât de vinovat era micul Pete… și ce putere avea… nu ar fi fost niciodată în siguranță. Caine ar fi făcut orice să pună mâna pe el, dacă nu chiar să-l omoare pe ciudatul băiețel.

— Edilio, urcă-i pe toți în autobuz. Ia pe câțiva dintre băieții tăi și du-te în cartierul rezidențial, din ușă în ușă. Adună cât de mulți copii poți. Urcă-i în autobuz, apoi du-i la cules de pepeni sau orice altceva.

Edilio părea sceptic, dar spuse:

— E-n regulă, dom' primar.

— Astrid, tu vino cu mine. Sam o porni cu Astrid și micul Pete în urma lui.

— Hei, nu face pe șeful cu mine! îi strigă Astrid din spate.

— Aș fi încântat dacă mi-ai spune când mai apare vreo ciudățenie. Asta-i tot.

Sam continuă să meargă, dar Astrid îl apucă de braț. El se opri uitându-se în jur îngrijorat, ca să se asigure că nu mai era nimeni care să audă ce vorbesc ei.

— Ce trebuia să-ți spun? întrebă Astrid într-o șoaptă răspicată. Că micul Pete are halucinații? Că se înalță de la pământ și plutește? Ce ai fi făcut în această privință?

El ridică mâinile într-un gest liniștitor. Dar tonul îi era la fel de mânios.

— Doar încerc să țin pasul, știi? Parcă aș juca un meci în care se schimbă mereu regulile. Azi regulile sunt că viermii ucid oamenii, iar puștii de cinci ani au halucinații. Nu pot să fac nimic în această privință, dar ar fi bine să mi se dea de veste.

Astrid începu să spună ceva, dar se opri. Respiră de câteva ori ca să se calmeze, apoi, pe un ton mai măsurat, zise:

— Sam, am socotit că și așa ai destule pe cap. Îmi fac griji pentru tine.

El își lăsă mâinile în jos. Își coborî și tonul.

— Sunt bine.

— Nu, nu ești, spuse Astrid. Nu dormi suficient. Nu ai o clipă pentru tine. Te porți de parcă e vina ta dacă ceva merge prost. Ești îngrijorat.

— Da, sunt îngrijorat. Ieri-seară, un puști a omorât și a mâncat o pisică. Atunci când mi-a spus ce făcuse, plângea. Avusese și el o pisică, îi plăceau pisicile. Dar era așa de flămând, că a pus mâna pe ea și…

Sam se opri, emoționat. Își mușcă buza de jos, sperând să alunge disperarea care îl cuprinsese.

— Astrid, pierdem. Pierdem. Toți sunt… Se uită la ea și simți că-i dau lacrimile. Cât mai avem până când cineva o să facă un lucru mai rău decât să omoare o pisică? Când văzu că Astrid nu-i răspunde, Sam zise: Da, sunt îngrijorat. Uită-te la piața asta. Peste două săptămâni va deveni un Darfur[4] sau cam așa ceva, dacă nu ne vine în minte o soluție. Poate în trei săptămâni? Nici nu vreau să mă gândesc la asta.

O luă spre biroul său, dar dădu peste doi copii care zbierau unul la celălalt. Erau frați. Alton și Dalton. Era clar că se certau de ceva timp.

În împrejurări normale, n-ar fi fost mare lucru – certuri aveau loc tot timpul, dar ambii băieți aveau puști semiautomate în bandulieră. Sam trăia cu spaima că unul dintre soldații lui Edilio ar putea face o prostie cu armele. Puști de zece, unsprezece ani cu mitraliere nu erau totuși ca niște soldați din Armata Statelor Unite.

— Ce mai e acum? țipă Sam la ei.

Dalton îl arăta acuzator cu degetul pe fratele lui.

— Mi-a furat ciocolata cu mentă.

La auzul cuvintelor „ciocolată cu mentă” lui Sam începură să-i chiorăie mațele.

— Ai… Nu trebuia să se mai gândească la dulciuri. Dulciuri! Cum de reușise Dalton să aibă acum rezerve de dulciuri?

---

[4] Zonă din Sudan unde foametea face ravagii. (n.tr.).

Descurcă-te, îi zise Sam și plecă. Apoi se opri. Stați puțin. Voi doi nu trebuia să fiți la centrala atomică?

Îi răspunse Alton.

— Nu, tura noastră a fost ieri-noapte. Ne-am întors de dimineață cu microbuzul. Și nu i-am furat nicio ciocolată cu mentă. Nici măcar nu știam că are.

— Atunci cine mi-a furat-o? întrebă mânios fratele lui. Mâncam câte două în fiecare tură. Una la început, alta la sfârșit. Am mâncat una când am intrat în schimb ieri-noapte și le-am numărat pe cele rămase. Mai aveam șapte. Iar azi-dimineață, când am vrut să mănânc una, cutia era goală.

— Nu ți-a trecut niciodată prin minte că poate a fost unul dintre copiii care stăteau de pază? îl întrebă Sam.

— Nu, spuse Dalton. Heather B și Mike J erau la punctul de pază. Și Josh a dormit tot timpul.

— Cum adică Josh a dormit? îl întrebă Sam revoltat.

Frații schimbară niște priviri la fel de vinovate. Dalton ridică din umeri.

— Josh doarme uneori. Nu-i mare lucru – se trezește dacă se întâmplă ceva.

— Nu se uită la camerele de supraveghere?

— Spune că nu vede nimic deosebit. Nu se întâmplă niciodată nimic. Nu sunt decât imaginile de pe șosea, din parcare și dealurile.

— Noi n-am dormit. Am fost treji în mare parte, afirmă Alton.

— În mare parte. Cât reprezintă asta? Sam nu primi niciun răspuns. Plecați de-aici. Nu vă mai certați. Oricum nu trebuia să-ți faci rezerve de mâncare, Dalton. Așa-ți trebuie.

Tare ar fi vrut să-l întrebe pe puști unde găsise ciocolată și dacă mai era, dar ar fi făcut o greșeală. Ar fi dat un exemplu prost.

Totuși, Sam se întreba dacă mai era ciocolată. Unde? Undeva în FAYZ?

Edilio dădea să iasă din parcare. Ellen era în mașină și Sam își închipui că Edilio se va opri în oraș și îi va convinge pe câțiva dintre soldații săi să-l ajute la recrutarea celor care munceau pe câmp.

Sam își imagina scenele care aveau să se petreacă la fiecare casă. Smiorcăielile. Împotrivirea. Fuga. După care vor urma

eforturile leneșe, altminteri aproape inutile de a culege ceva ale copiilor care nu voiau să muncească în arșița zilei.

Se gândi pentru o clipă la E.Z. La viermi. Albert îl ducea pe Orc la câmpul de varză azi-dimineață; pentru a verifica spusele lui Howard care pretindea că ar fi invulnerabil. Spera să meargă.

Pentru o clipă se îngrijoră că viermii s-ar fi răspândit. Dar și așa nu ar fi ajuns în câmpul cu pepeni. Era la un kilometru și jumătate de cel cu verze.

Era o distanță mare pentru un vierme.

•

— Dă-mi bere! strigă Orc.

Albert îi dădu o doză cu etichetă roșu cu albastru. Un Budweiser. Din astea avea Albert mai multe, iar Orc nu părea să prefere nicio marcă anume.

Howard deschise berea și i-o pasă pe geamul din dreptul șoferului, ca să ajungă cu mâna până în spate. Orc o apucă în timp ce străbăteau drumul neasfaltat.

Orc stătea în portbagajul deschis al camionetei. Era prea mare să încapă într-un spațiu mai restrâns. Howard conducea. Albert ședea în dreapta, înghesuit lângă o geantă frigorifică. Aceasta avea pe ea emblema Universității din California, Santa Barbara. Era plină cu bere.

— Știi, ar fi trebuit să ieșim mai mult împreună pe vremuri, îi zise Howard lui Albert.

— Nici nu știai că exist pe-atunci, îi răspunse Albert.

— Ce? Lasă, frățioare. Suntem 12 frați în toată școala și crezi că nu vă știu pe toți?

— Avem aceeași culoare a pielii, Howard. Dar asta nu ne face prieteni, spuse Albert cu răceală.

Howard pufni în râs.

— Da, ai fost întotdeauna un tocilar. Citeai prea mult. Gândeai prea mult. Nu prea te distrai. Un băiat bun, erai mândria mamei tale. Acum uită-te la tine, ai ajuns cineva în FAYZ.

Albert nu-l băgă în seamă. Nu-l interesau amintirile. În niciun caz cele cu Howard, de fapt, cu nimeni. Lumea veche dispăruse pentru totdeauna. Albert nu se gândea decât la viitor.

Ca și cum i-ar fi citit gândurile, Howard spuse:

— Planifici totul, nu? Știi că așa e. Ești un adevărat om de afaceri.

— Sunt ca toți ceilalți: îmi storc creierii ca să reușesc, spuse Albert.

Howard îi răspunse pe ocolite:

— Cum văd eu asta? Sam e șeful cel mare. Fără îndoială. Astrid și Edilio? Înseamnă ceva doar pentru că sunt în echipa lui Sam. Dar tu, frățioare, ești propriul stăpân.

— Cum așa? întrebă Albert păstrându-și un ton neutru.

— Ai 25 de copii în subordine, frățioare. Răspunzi de mâncare. Fie vorba între noi, știu că ai rezerve de hrană pe undeva.

Albert nici nu clipi.

— Dacă am mâncare ascunsă pe undeva, de ce mi-e tot timpul așa de foame?

Howard pufni în râs.

— Pentru că ești un tip inteligent și corect, de-asta. Și eu sunt deștept. În felul meu.

Albert nu zise nimic. Știa spre ce se îndrepta discuția. Avea de gând să-l ajute pe Howard s-o spună pe șleau.

— Amândoi suntem deștepți. Amândoi suntem frați într-un oraș de albi. Tu ești cu mâncarea. Eu cu Orc. Arătă cu degetul mare înapoi, către monstru. Poate va veni timpul să ai nevoie de un tip cu mușchi pentru planurile și ambițiile tale.

Albert se întoarse cu fața la Howard, voind să-i transmită un semnal clar, lipsit total de ambiguitate.

— Howard?

— Da?

— Îi sunt loial lui Sam.

Howard își dădu capul pe spate și râse.

— Vai, frățioare, doar glumeam cu tine. Cu toții îi suntem loiali lui Sam. Sam e surferul care trage cu laser.

Ajunseseră la câmpul de varză, cel aducător de moarte. Howard trase pe dreapta și opri motorul.

— Dă-mi bere! răcni Orc.

Albert căută în geanta frigorifică, vârându-și mâna în apa cu gheață, îi dădu doza lui Howard.

— Mai avem una, să i-o dăm după ce-și face treaba.

Howard i-o dădu în spate lui Orc, care zbieră:

— Deschide-o, cretinule, știi că eu nu pot s-o fac!

Howard luă berea înapoi și o deschise. Făcu un sunet de parcă ar fi fost sifon, dar mirosul era acru.

— Îmi pare rău, Orc, zise Howard.

Orc luă berea în pumnul său cât o minge de bowling și o dădu pe gât.

Degetele lui Orc erau prea mari să mânuiască un lucru atât de delicat. Fiecare deget era cât un salam. Fiecare articulație părea să fie din pietriș umed. Pietre cenușii îmbinate ușor între ele.

Întregul său corp, mai puțin câțiva centimetri pătrați din gura lui posomorâtă, partea stângă a feței și o mică porțiune din obraji și gât, era acoperit cu sau făcut din același pietriș cenușiu jilav. Fusese întotdeauna un copil masiv, dar acum era cu 30 de centimetri mai înalt și cu vreun metru mai lat.

Micuța parte care rămăsese omenească la el părea cea mai înspăimântătoare. Era de parcă ar fi jupuit cineva pielea de pe un om viu și ar fi lipit-o pe o statuie de piatră.

— Încă una, mârâi Orc.

— Nu, îi răspunse Albert pe un ton ferm. Mai întâi să vedem dacă faci treaba asta.

Orc se rostogoli peste partea laterală a camionetei și se ridică în picioare. Albert simți cum se clatină întreaga mașină. Orc ajunse la portieră și își vârî fața hidoasă pe geam, făcându-l pe Albert să se retragă, și înhăță geanta frigorifică.

— Pot să iau și eu berea, zise Orc. N-ai cum să mă oprești.

— Sigur că poți, îl aprobă Albert. Dar i-ai promis ceva lui Sam.

Orc cugetă. Era încet la minte și prost, dar nu atât de tâmpit încât să nu înțeleagă amenințarea din vorbele lui Albert. Orc nu voia să aibă probleme cu Sam.

— Bine. O să văd întâi de viermii ăia.

Orc râgâi și se uită înspre câmp. Era îmbrăcat ca de obicei, cu un șort de pânză cusut grosolan. Albert presupuse că Howard îl făcuse pentru prietenul său. Nu se găseau pantaloni sau cămăși pe măsura lui Orc.

Howard își ținu respirația în timp ce Orc intră în câmp pășind apăsat. La fel și Albert. Lui Albert îi era întipărit în minte fiecare detaliu scârbos al morții lui E.Z.

Atacul fu instantaneu.

Viermii ieșiră din pământ, se târâră cu o viteză formidabilă spre picioarele de piatră ale lui Orc și se năpustiră în carnea lui anormală.

Orc de opri. Se uită uimit la creaturile de jos.

Se întoarse scârțâind, cu încetineala sa obișnuită, către Albert și Howard și spuse:

— Mă cam gâdilă.

— Scoate o varză, îi strigă Howard încurajator.

Orc se aplecă, își înfipse în pământ degetele sale de piatră și scoase de acolo o varză. Se uită la legumă cam un minut, apoi o aruncă înspre camionetă.

Albert deschise portiera și se aplecă spre varză, cu multă prudență. Nu voia să coboare din mașină. Nu încă. Nu până nu erau siguri.

— Howard, am nevoie de un băț sau altă chestie asemănătoare, zise Albert.

— Pentru ce?

— Vreau să-l înfig în varza aia să fiu sigur că nu e niciun vierme înăuntru.

Pe câmp, viermii își continuau atacul asupra creaturii a cărei carne de piatră le rupea dinții. Orc mai scoase din pământ trei verze. Apoi se întoarse la mașină cu pași greoi.

Viermii nu se luară după el. La marginea ogorului, alunecară de pe Orc și intrară din nou în pământ.

— Dă-mi bere, ceru Orc.

Albert făcu întocmai.

Se întreba ce făcea Sam cu mobilizarea copiilor care trebuiau să muncească pe câmp.

— Nu prea bine, așa cred, murmură el pentru sine.

Soluția la problema mâncării era simplă: trebuiau culegători pe ogoare. Iar aceștia trebuiau motivați. Trebuiau plătiți. Ca toți alții. Oamenii nu fac treabă pentru că așa e bine, ci pentru bani, pentru profit. Dar Sam și Astrid erau prea bătuți în cap să se gândească la asta.

Nu, nu bătuți în cap, își spuse Albert. Datorită lui Sam nu erau sub dominația lui Caine. Sam era grozav. Iar Astrid era probabil cea mai inteligentă persoană din FAYZ.

Dar și Albert știa bine anumite lucruri. Își dăduse osteneala să se instruiască citind cărți până i se închideau ochii în biblioteca întunecoasă și plină de praf din oraș.

— Băiatul meu o să aibă în curând nevoie de încă o bere, spuse Howard căscând cu mâna la gură.

— Băiatul tău va primi o bere pentru fiecare o sută de verze pe care le scoate, zise Albert.

Howard se uită chiorâș la el.

— Frățioare, te porți de parcă ai fi plătit tu dozele astea.

— Nu, spuse Albert. Sunt proprietate comună. Deocamdată. Dar tot așa rămâne: o bere la o sută de verze.

În următoarele două ore, Orc scoase verze. Și bău bere. Howard jucă un joc pe o consolă portabilă. Albert se gândi.

Howard avea dreptate în această privință: Albert se gândise mult din ziua când intrase în McDonald's-ul părăsit și începuse să facă hamburgeri la grătar. Căpătase mult respect în comunitate datorită acelui lucru. Iar petrecerea de Ziua Recunoștinței pe care o organizase și îi reușise din plin făcuse din el un fel de erou. Desigur nu ca Sam; nu exista decât un singur Sam. Nici măcar ca Edilio sau Brianna, sau alți mari eroi din crâncena bătălie dintre oamenii lui Caine și puștii din Perdido Beach.

Dar în acel moment Albert nu se gândea la nimic din toate acestea. Se gândea la hârtie igienică și la baterii.

Atunci Orc țipă.

Howard se ridică în capul oaselor. Sări din mașină.

Albert încremeni.

Orc țipa din toți rărunchii, dându-și palme peste față, pe partea încă umană a obrazului.

Howard alergă spre el.

— Howard, nu! strigă Albert.

— Au intrat în el, au găsit cum! țipă Howard îngrozit.

Orc se lupta, clătinându-se, apoi fugind spre camionetă, picioarele lui de piatră scufundându-se adânc în pământ.

Unul dintre viermi era pe fața lui.

În fața lui.

Se împiedică la marginea câmpului și căzu cu toată greutatea pe teritoriu neutru.

— Ajută-mă, Howard, ajută-mă! strigă Orc.

Albert ieși din transă și alergă într-acolo. De aproape văzu un vierme, doar unul, dar capul său negru ca de șarpe era îngropat în carnea roz, pătrunzând în obrazul lui Orc.

De aproape Albert văzu ca prin ceață aripioarele minuscule ale viermelui, cu care își croia drum prin carnea încordată.

Orc ținea în mână coada creaturii și trăgea tare. Dar viermele rezista. Orc trăgea atât de tare, încât părea că își va smulge ultima bucățică de carne de sub pielea de piatră din jurul ei.

Howard apucă și el și trase. Plângând, înjurând și trăgând, deși se punea în mare primejdie dacă viermele îl lăsa pe Orc și îl ataca pe el.

— Mușcă-l! strigă Albert.

— Limba mea! se tângui Orc vorbind cu dificultate pe când viermele mai câștiga câțiva centimetri în obrazul său.

— Mușcă-l, Orc! zbieră Albert. Apoi se puse în genunchi și îi trase cu toată forța un upercut sub bărbie lui Orc.

Era de parcă ar fi lovit un zid de cărămidă.

Albert scoase un răcnet și căzu în fund pe pământ. Era sigur că-și rupsese mâna.

Orc încetase să mai țipe. Își deschise gura și scuipă capul viermelui împreună cu mult sânge și salivă.

Restul de vierme căzu de la sine. Orc îl strivi cu piciorul.

Era o gaură de doi centimetri în fața lui Orc.

Sângele i se scurgea de pe gât în jos și dispărea ca ploaia în pământul uscat când atingea carnea de piatră.

— M-ai lovit, zise Orc supărat, uitându-se țintă la Albert.

— Frățioru' ți-a salvat viața, Orc, spuse Howard. Frățioru' tocmai ți-a salvat viața.

— Cred că mi-am rupt mâna, se plânse Albert.

— Dă-mi bere, zise Orc.

Howard se execută degrabă.

Orc își dădu capul pe spate și strânse cutia până îi sări inelul. Lichidul galben îi țâșni din doză direct în gură.

Cel puțin jumătate din bere se scurse, făcând o spumă roz, prin rana însângerată din obrazul său.

• ZECE

81 ore, 17 minute

— Era în visele mele, în gândurile mele. Am văzut-o, spuse Drake.

— Ți-ai pierdut și puțina minte pe care o mai aveai, îi zise Diana.

Erau în sala de mese. Nimeni nu mânca. Mesele la Coates se reduceau la o bătaie pe câteva conserve. Erau copii care mâncaseră iarbă fiartă ca să-și potolească junghiurile provocate de foame.

În sala de mese părăsită, aproape distrusă, în care orice zgomot era amplificat de ecou, stăteau Caine, Drake, Gândac, Diana și fata pe nume Orsay.

Fata avea cam 12 ani, așa credea Diana.

Diana observase ceva în ochii fetei. Teamă, desigur; fusese adusă acolo de Drake după ce se întorsese Gândac de la centrala atomică. Dar asta nu era totul: fata, Orsay, se uita la Diana de parcă o recunoștea.

Era o privire ciudată. Când îi întâlnise privirea, pe Diana o trecuseră fiori pe șira spinării.

— N-am văzut-o niciodată în viața mea, mi-a apărut doar în visul pe care l-am avut, zise Drake și se uită la fată cu ură. Când m-am trezit, am văzut-o pândind pe-acolo, ascunzându-se.

Era ceva ciudat pentru Diana să se afle în aceeași încăpere cu Drake și să nu fie principala țintă al urii lui.

— OK, Drake, spuse Caine. Înțelegem. Înainte să înceapă toate astea aș fi zis că ești nebun. Acum însă? Flutură o mână slăbită spre Diana. Citește-o, hai să vedem.

Diana se duse lângă fată, care o privea de jos cu ochi mari și speriați.

— Nu te teme. De mine, spuse Diana. Nu vreau decât să te iau de mână.

— Ce s-a întâmplat? De ce nu-mi spune nimeni nimic? Unde sunt toți adulții? Unde sunt profesorii noștri? Vocea lui Orsay tremura într-un fel anume, de parcă fusese dintotdeauna speriată și avea să fie mereu.

— Noi îi spunem FAYZ. Fallout Alley Youth Zone[5], spuse Diana. Știi de accidentul din ziua aceea de la centrala atomică, nu? Zona radioactivă!

— Hei, Caine ți-a spus să vezi ce e în capul ei, nu să-i ții o lecție de istorie, izbucni Drake.

Diana ar fi vrut să-l contrazică, dar expresia îngrozită de pe fața lui Orsay, amestecată cu milă, o stânjenea. Era ca și cum Orsay ar fi știut ceva despre Diana, ar fi fost un doctor care

[5] Zona tinerilor din „Fallout Alley”. (n.tr.).

pusese un diagnostic fără speranță și nu avea curajul să i-l comunice. Diana îi luă mâna lui Orsay într-a ei.

De îndată ce îi luă mâna, știu ce nivel de putere avea fata. Problema era dacă trebuia să-i spună adevărul lui Caine. Pentru Caine existau doar două categorii de mutanți: cei care îi erau loiali până la Dumnezeu și ceilalți, de care trebuia să se debaraseze.

Cel puțin Orsay nu era de patru linii. Dacă ar fi fost, Diana nu avea nici cea mai mică îndoială că autoritarul Caine ar fi dat-o pe mâna lui Drake.

— Nu mai pierde vremea! mârâi Drake.

Diana dădu drumul mâinii lui Orsay. Îl ignoră pe Drake și îi vorbi lui Caine.

— E de trei linii.

Caine trase aer în piept și se rezemă de spătar. O măsură cu privirea pe fata îngrozită.

— Zi-mi ce putere ai. Spune-mi adevărul, întreg adevărul și n-o să pătești nimic. Dacă mă minți, am să știu că nu pot avea încredere în tine.

Orsay se uită la Diana de parcă îi putea fi prietenă.

— Fă cum ți-a spus, o îndemnă Diana.

Orsay își împreună mâinile. Stătea cu genunchi ridicați și adusă de spate, de parcă voia să se ghemuiască.

— Totul a început acum vreo cinci luni. Mai ales noaptea. Am crezut că înnebuneam. Nu știam de unde venea. Capul mi-era plin de imagini și uneori sunete, oameni care vorbeau, străfulgerări de chipuri sau locuri. Câteodată erau foarte scurte, doar câteva secunde. Dar alteori se continuau și o jumătate de oră, unele după altele, nebunie, oameni urmăriți, oameni căzând, oameni făcând… știi, sex și toate cele.

Se uită în jos, jenată, la mâinile ei împreunate.

— Da, pricepem, ești o fată dulce și inocentă, insinuă Drake batjocoritor.

Diana o întrebă:

— Cum ți-ai dat seama că vedeai visele altor oameni?

— Se întâmpla de obicei noaptea, explică Orsay. Și apoi într-o noapte am avut un vis foarte clar, în care apărea un chip de femeie, o femeie drăguță, cu părul roșcat. Dar nu era încă pe-acolo. A sosit a doua zi dimineață. N-o mai văzusem niciodată,

nu în carne și oase, doar în visul soțului ei. Atunci mi-am dat seama.

— Ai stat în pădure în tot acest timp? Trebuie să te fi simțit tare singură. Caine îi adresă unul dintre zâmbetele lui încântătoare, doar o mică parte din farmecul său, făcând-o să se simtă mai în largul ei.

Orsay încuviință din cap.

— Sunt obișnuită să fiu singură.

— Știi să păstrezi un secret? o întrebă Diana. Îi vorbea pe un ton relaxat, dar se uita lung în ochii lui Orsay, sperând ca făta să înțeleagă mesajul; sperând să înțeleagă în ce primejdie era.

Orsay clipi. Era pe cale să spună ceva, apoi clipi din nou.

— N-am spus nimănui ce vedeam, zise Orsay.

— Bună întrebare, Diana, remarcă fermecătorul Caine.

Diana dădu din umeri.

— Un spion bun trebuie să fie discret. Când Caine privi nedumerit, Diana adăugă repede: Presupun că la asta te gândești. Îl avem pe Gândac, care se poate strecura oriunde, poate să audă o discuție fără să fie văzut. Dar Orsay poate să intre în visele oamenilor. Caine rămase sceptic, iar Diana adăugă: Mă întreb ce visează Sam.

— În niciun caz, zise Drake. Nici gând. N-ai auzit ce-a spus: poate să intre doar în visele oricui, atâta timp cât se află prin preajmă. Asta înseamnă să știe și ce visăm noi.

— Mă îndoiesc că ar vrea să-ți cunoască visele, Drake, spuse Diana.

Drake își descolăci brațul și, iute ca fulgerul, și-l înfășură în jurul lui Orsay, care scânci și rămase încremenită.

— Eu am adus-o. E a mea. Pot să fac ce vreau cu ea.

— Și ce vrei să faci cu ea? îl întrebă Diana.

Drake rânji.

— Nu știu. Poate o gătesc și o mănânc. Carnea e carne, nu?

Diana se uită la Caine, sperând să vadă vreun semn de dezgust, ceva din care să reiasă că Drake mergea prea departe. Dar Caine doar clătină din cap, părând că se gândește la ce spusese Drake.

— Să aflăm mai întâi ce rază de acțiune are, nu? Cât de departe poți să fii și totuși să intri în visul cuiva?

Orsay îngăimă un răspuns tremurând de frică.

— La… o distanță… ca de la postul forestier… până la marginea cea mai apropiată a terenului de campare.

— Cât înseamnă asta?

Ea încercă să ridice din umeri, dar Drake o strângea ca un piton, profitând de fiecare expirație a ei ca să-și încolăcească și mai tare inelele.

— Poate vreo 70 de metri, reuși să spună Orsay.

— Coliba lui Mose, zise Diana. E de două ori mai departe de campus.

— Am zis nu, amenință Drake. A fost în mintea mea.

— Știm deja ce cloacă e acolo, remarcă Diana.

— Asta nu-i OK, Caine, spuse Drake. Îmi ești dator. Ai nevoie de mine. Nu te pune cu mine la faza asta!

— Nu te pune cu mine? repetă Caine. Asta era prea mult.

Caine sări ca ars răsturnând scaunul în spatele lui. Își ridică ambele mâini, cu palmele în față.

— Chiar vrei să mă provoci, Drake? Pot să-ți trag una de ieși prin perete în camera de alături înainte să-ți descolăcești brațul de pe fata aia.

Drake tresări. Dădu să răspundă, dar nu mai apucă. Din calm și stăpân pe sine, Caine devenise nebun într-o clipă.

— Da' prost mai ești! urlă Caine. Crezi că poți să-mi iei locul? Crezi că, dacă nu ți-aș sta în cale, ai putea să cobori dealul și să-i vii de hac lui Sam și celorlalți? Nu poți să-l bați nici măcar pe Orc! Ești un nimeni! țipă Caine răspândind stropi de salivă vorbind cât de repede putea, dar prea încet pentru furia ce clocotea în el.

De pe chipul aspru al lui Drake parcă se scursese tot sângele. Ochii îi ardeau de mânie, ca doi tăciuni aprinși, brațul îi zvâcnea, aproape nemaiputând să-l stăpânească. Furia acumulată în el părea să îl sufoce.

— Eu sunt creierul! țipă Caine din toți rărunchii. Eu sunt creierul! Eu sunt creierul și puterea, adevărata putere, de patru linii, alesul. Eu sunt alesul! Eu! De ce crezi că m-a ținut Întunericul trei zile? De ce crezi… De ce crezi că mai e încă în mine… în…

Vocea lui Caine se schimbă brusc. O clipă păru să suspine, nu să tune. Își reveni și-și drese glasul, inspirând mult aer. Parcă se clătina, așa că se sprijini de spătarul unui scaun ca să se țină drept.

Apoi văzu în ochii Dianei privirea nu tocmai compătimitoare, iar pe fața lui Drake sclipirea triumfătoare ca de rechin.

Caine scoase un urlet nebun, incoerent. Își întinse mâinile, țintind în jos, de fiecare parte a lui Drake.

Urmă un zgomot asurzitor, pietre crăpate, iar din podea țâșni un gheizer de gresie sfărâmată și pământ.

Coloana de piatră și alte resturi urcară până se izbiră de tavanul catedralei, deja crăpat și parțial distrus, apoi căzură într-o ploaie de pietriș când Caine se opri din urlat.

Singurul sunet perceptibil era acum cel discordant al molozului în cădere.

Caine privea în gol. Departe.

Rămase așa mult timp. Dar nimeni nu îndrăznea să vorbească. Apoi, de parcă fusese ridicată o vrajă, chipul lui Caine deveni uman din nou. Zâmbi slab.

— Ne putem folosi de fata asta, spuse Caine calm. Apoi o întrebă pe Orsay: Putem, nu? Putem să ne folosim de tine? Ai să faci tot ce-ți spun? Și vei asculta numai de mine, nu? Orsay încercă să spună ceva, dar nu reuși să scoată decât o șoaptă firavă. În schimb, dădu tare din cap că da. Bine. Pentru că, dacă mă îndoiesc vreodată de tine, Orsay, te dau pe mâna lui Drake. Nu vrei asta.

Caine se prăbuși brusc, sfârșit de puteri. Fără să mai scoată o vorbă, se îndreptă spre ușă.

•

Lana mângâie blana deasă a câinelui ei, Patrick.

— Gata?

Ca de obicei, Patrick scoase un schelălăit slab care însemna „Hai să mergem!”

Lana se ridică și verifică banda cu arici care îi fixa iPod-ul pe braț. Se asigură că și căștile de un galben strălucitor erau la locul lor – avea urechi prea mici pentru mărimea obișnuită.

Apăsă pe lista de melodii pentru alergare. Dar desigur acum nu mai putea să alerge ca lumea. Alergatul îi făcea foamea insuportabilă. Acum doar se plimba. Și nu așa departe ca atunci când alergase.

Pe vremuri, înainte să existe FAYZ-ul, nu făcuse nimic de acest gen. Dar și asta, ca atâtea altele, se schimbase. Nimic nu te făcea să vrei să fii în formă ca a te târî prin deșert, fără apă și fără vreun reper, iar apoi a fi prinsă de o haită de coioți rapizi.

Prefera să înceapă în tăcere. Îi plăcea să audă sunetul făcut de tălpile adidașilor ei, aproape imperceptibil pe mocheta din hotel. Apoi satisfăcător de tare pe asfalt.

Traseul ei începea de la intrarea principală a hotelului Clifftop. Era o ușă automată care încă funcționa. Era ciudat că, după atâta timp, senzorii așteptau încă răbdători semnalul pentru a deschide larg porțile spre lumea de afară.

De la Clifftop se ducea spre plajă, apoi traversa orașul, dar ocolea piața, pe urmă ajungea pe autostradă și o lua înapoi spre Clifftop. Dacă era prea slăbită de atâta înfometare, atunci scurta traseul.

Știa că nu trebuie să ardă calorii în mod inutil. Dar nu se putea stăpâni. Dacă înceta să se plimbe și petrecea o zi în pat, însemna că era înfrântă. Lanei nu-i plăcea ideea de înfrângere. Nu fusese înfrântă de durere, nici de Căpetenie și nici de Întuneric.

„Nu voi depune armele”, își spuse ea.

Vino la mine. Am nevoie de tine.

După ce trecu de drumul care ducea la Clifftop și coborî panta, Lana apăsă pe ecranul iPod-ului și în urechi îi răsună o melodie de la Death Cab for Cutie.

Dar auzi alte cuvinte, ca o șoaptă, ca o a doua coloană sonoră suprapusă pe acel cântec.

Mersese mai bine de o sută de metri când văzu doi copii fluturând din mâini ca să-i atragă atenția.

Păreau destul de sănătoși. Le făcu și ea cu mâna și speră că va fi de-ajuns.

Dar cei doi copii veniră spre ea și îi tăiară calea. Ea se opri, gâfâind un pic, deși n-ar fi trebuit, și își smulse căștile.

— Ce e? întrebă ea.

Copiii ezitară un pic și chicotiră înainte să vorbească.

— Lui Joey i se clatină un dinte.

— Și ce? O să-i crească altul.

— Dar îl doare. Tu trebuie să te ocupi de dureri.

— Trebuie? repetă Lana. Uite ce e, copii, dacă aveți o ditamai plaga deschisă, atunci să mă chemați. Nu sunt aici pentru dureri de cap, genunchi juliți sau dinți de lapte.

— Ești rea, spuse unul din puști.

— Da. Sunt rea.

Lana își puse căștile pe urechi și o porni din nou, supărată pe copii și pe ea însăși pentru că țipase la ei. Dar copiii se țineau după ea oriunde se ducea. O deranjau și când mânca. N-o lăsau în pace nici când stătea pe balcon și citea o carte. Băteau la ușa ei și când era în baie.

Nu era aproape niciodată ceva pentru care să fie nevoie de un miracol. Și asta gândea Lana din ce în ce mai mult despre puterile ei, că erau miraculoase. Nu exista o explicație mai bună.

Și miracolele nu trebuiau irosite.

La urma urmei, avea și ea dreptul la viață personală. Nu era sluga nimănui. Ea era propria stăpână.

Vino la mine.

Lana își mușcă buza de jos. N-avea să bage în seamă vocea aceea, halucinația, orice ar fi fost.

Avea s-o ignore.

Dădu muzica tare.

Părăsi plaja când se apropie de oraș. Poate dacă mergea mai mult pe străduțele lăturalnice. Poate dacă își schimba traseul, le-ar fi fost mai greu să se țină după ea.

Atâta timp cât ajungea în același loc: urcând dealul spre Clifftop. Până la zidul FAYZ-ului. Nu pentru a-l atinge, dar pentru a fi foarte aproape, gâfâind și transpirând, și simțind inevitabila înțepătură în coaste.

Simțea nevoia să vadă bariera aproape în fiecare zi. Era un fel de act de devotament. Un punct de referință. Îi aducea aminte că era aici și că asta era situația acum. Oricum ar fi fost ea înainte, nu mai era acea persoană. Era prinsă în capcana acestei vieți. Nu era alegerea ei, ci a zidului.

Vino la mine. Am nevoie de tine.

— Nu e real! strigă Lana.

Dar *era* real. Știa că așa era. Cunoștea vocea și locul de unde venea.

Știa că nu-și putea alunga vocea din minte. Sigurul mod în care putea s-o reducă la tăcere era s-o amuțească pentru totdeauna. Putea să-i cadă victimă sau să o ucidă.

Nebunie. Gânduri sinucigașe. Trecu de la o melodie lentă la una ritmată. Ceva destul de tare ca să-i alunge gândurile nebunești.

Merse mai repede, aproape alergând, balansându-și brațele și slăbind lesa lui Patrick ca să țină pasul cu ea. Dar nu era mai rapidă decât camioneta care venea în viteză spre ea, claxonând.

Își scoase din nou căștile și strigă:

— Ce e?

Dar nu era vorba despre vreun genunchi julit sau un dinte care se clătina.

Albert și Howard coborâră din mașină. Howard îl ajută pe Orc să iasă din remorca din spate. Băiatul... creatura... se clătina de parcă era beat. Poate că și era, se gândi Lana. Cu toate astea, puteai să înțelegi de ce ar fi băut.

Avea o gaură într-una dintre ultimele porțiuni umane din el, obrazul. Sângele i se închegase pe obraz și gât. Un sânge de un roșu mai aprins încă îi curgea din obraz, prelingându-se pe gâtul lui.

— Ce s-a întâmplat? întrebă Lana.

— Viermii mutanți, răspunse Howard.

Simțea atât un fel de panică, cât și un sentiment de ușurare că o găsise în sfârșit pe Tămăduitoare. Îl ținea de braț pe Orc, de parcă acesta ar fi avut nevoie de puterea lui firavă să-l sprijine.

— Are vreun vierme în el? întrebă Lana prudentă.

— Nu, am scos viermele, o liniști Albert. Ne gândeam că îl poți ajuta.

— Nu mai vreau piatră pe mine, zise Orc.

Lana înțelese. Orc fusese un bătăuș de rând, fără vreo putere ieșită din comun până îl prinseseră coioții în deșert. Îl mușcaseră rău. Foarte rău. Mai rău decât ce i se întâmplase Lanei. Peste tot unde îi devoraseră carnea îi crescuse în loc un strat de pietriș care îl făcuse pe Orc aproape indestructibil.

Nu voia să-și piardă și ultima parte omenească din corp, peticul de piele roz din jurul gurii și al gâtului.

Lana încuviință din cap.

— Nu te mai clătina, Orc. Nu vreau să cazi peste mine, spuse ea. Așază-te pe jos.

El se așeză prea brusc și se hlizi un pic.

Lana își puse mâna pe gaura înspăimântătoare.

— Nu mai vreau piatră, repetă Orc.

— Te dor? întrebă Lana. Adică părțile din piatră. Știu că gaura te doare.

— Nu, nu mă dor. Orc se lovi cu pumnul în celălalt braț așa de tare că orice alt braț omenesc ar fi fost zdrobit. Abia simt. Nici măcar biciul lui Drake, când ne băteam, nu l-am simțit.

Deodată izbucni în plâns. Îi curgeau lacrimi din ochii umani pe obrajii din carne și pietricele.

— Nu simt nimic, în afară de... își duse la față un deget gros de piatră.

— Da, spuse Lana. Îi trecuse iritarea. La urma urmei, povara ei era poate mai ușoară decât a lui Orc.

Lana își luă mâna ca să vadă dacă era vreo ameliorare. Gaura era mai mică. Tot acoperită de sânge închegat, dar nu mai sângera.

Își puse din nou mâna pe obrazul lui Orc.

— Mai durează câteva minute, Orc.

— Numele meu e Charles, zise Orc.

— Așa e?

— Da, confirmă Howard.

— Ce făceați în câmpul cu viermi? întrebă Lana.

Howard îi aruncă o privire dușmănoasă lui Albert, care răspunse:

— Orc scotea verze.

— Mă cheamă Charles Merriman. Ar trebui să mi se spună pe numele meu adevărat, măcar din când în când.

Privirea Lanei o întâlni pe a lui Howard.

Acum, se gândi Lana, își vrea numele înapoi. Bătăușul care se delecta cu un nume de monstru era acum într-adevăr un monstru și voia să i se spună Charles.

— Ești mult mai bine, îl anunță Lana.

— E încă piele acolo? întrebă Orc.

— Este, îl liniști Lana. E încă omenească.

Lana luă brațul lui Albert și îl trase de-acolo.

— De ce Dumnezeu l-ai trimis în câmpul cu viermi?

Fața lui Albert se goli de orice expresie. Era mirat că i se făceau reproșuri. Pentru o clipă Lana se gândi că îi va spune să se care. Dar clipa trecu, iar Albert se dezumflă puțin, de parcă ieșise aerul din el.

— Încerc să ajut și eu, zise Albert.

— Cum, plătindu-l cu bere?

— I-am dat ce-a vrut, iar Sam a fost de acord. Ai fost și tu la întrunire, spuse Albert. Cum altfel să-l convingi pe Orc să stea

ore în șir sub soarele arzător și să muncească? Astrid pare să creadă că oamenii o să strângă recolta doar pentru că le-o cerem. Unii poate da. Dar Orc?

Lana înțelese.

— E-n regulă. Nu trebuia să mă iau de tine.

— Nu-i nimic. Încep să mă obișnuiesc cu asta, zise Albert. Deodată sunt considerat un băiat rău. Dar știi cum stă treaba? Nu eu i-am făcut pe oameni așa cum sunt. Dacă puștii o să muncească, vor cere ceva în schimb.

— Dacă nu muncesc, murim cu toții de foame.

— Da, înțeleg, spuse Albert cu mai mult decât o urmă de sarcasm în voce. Dar uite cum stau lucrurile: copiii știu că nu-i vom lăsa să moară de foame cât timp mai e mâncare, nu? Așa că se gândesc: lasă să muncească altcineva. Să culeagă alții varză și anghinare.

Lana ar fi vrut să se întoarcă la alergare. Trebuia să ajungă la zidul FAYZ-ului. Dar o fascina ceva la Albert.

— Bine. Atunci cum îi convingi pe oameni să muncească?

El dădu din umeri.

— Îi plătești. Cu bani?

— Da. Ghici cine avea cei mai mulți bani în portofele sau în poșete când au dispărut? Apoi câțiva puști au furat ce mai rămăsese în casele de marcat sau în alte locuri. Așa că, dacă ne apucăm să folosim din nou vechii bani, doar îi facem mai puternici pe hoți. E și asta o problemă.

— Și de ce ar munci un puști pentru bani dacă știe că oricum vom împărți mâncarea? întrebă Lana.

— Pentru că unii vor face alte treburi pentru bani. Uite ce e, unii puști nu sunt deloc îndemânatici. Așa că vor culege mâncare cu bani, nu? Apoi își vor da banii unui copil care le poate găti mâncarea, nu? Și poate că puștiul acela are nevoie de o pereche de adidași, iar altul a strâns toți adidașii și are un magazin. Lana își dădu seama că rămăsese cu gura căscată. Pufni în râs. Pentru prima dată de mult timp. N-ai decât să râzi, spuse Albert și dădu să plece.

— Nu, nu, nu, se grăbi Lana să zică. Nu, nu râdeam de tine. Cred că ești singurul puști care are un plan în minte.

Albert părea stânjenit.

— Știi, Sam și Astrid chiar muncesc din răsputeri.

— Da, dar tu privești spre viitor. Te gândești cum să ne descurcăm.

— Așa cred, zise Albert și încuviință din cap.

— Bravo ție, frățioare, spuse Lana. Trebuie să plec. Orc va fi bine. Atât de bine cât poate să fie el.

— Mulțumesc, zise Albert cu recunoștință sinceră în glas.

— Hei, lasă-mă să-ți văd mâna, spuse Lana.

Albert părea încurcat. Se uită la mâna lui, umflată și vânătă de la pumnul pe care îl dăduse în fața de piatră a lui Orc.

— Bine, spuse Albert, iar Lana îi luă repede mâna într-a ei. Mulțumesc și pentru asta.

Lana își puse din nou căștile și făcu vreo câțiva pași, apoi se opri. Se întoarse și și le scoase.

— Hei, Albert. Chestia cu banii.

— Da?

Ea ezită dându-și seama că în acel moment declanșa probabil o reacție în lanț. Știind că era aproape o nebunie. Era straniu, de parcă soarta intervenise prin Albert, arătându-i drumul spre un scop încă vag.

— N-ar merge și aurul? În loc de bani?

Ochii pătrunzători ai lui Albert îi căutară pe ai ei.

— N-am putea să vorbim mai pe îndelete?

— Da, încuviință Lana.

— Atunci treci pe la club diseară.

— Ce club?

Albert scoase din buzunar o bucată de hârtie și i-o dădu.

Lana se uită pe ea, apoi la el. Râse și i-o dădu înapoi.

— Voi fi acolo.

Începu iar să alerge. Dar gândurile îi luară alt curs decât înainte. Albert făcea planuri, nu lăsa lucrurile la voia întâmplării. Așa și trebuia făcut. Să planifici. Nu să lași totul la voia întâmplării.

Avea dreptate să-și facă planuri.

Vino la mine.

„Poate c-o să vin, se gândi Lana. Și poate că n-o să-ți placă așa mult când am s-o fac.”

• UNSPREZECE

70 ore, 11 minute

— Mama Mary vrea să recruteze încă doi copii, îi spuse Astrid lui Sam.

— Bine. Se aprobă.

— Dahra spune că mai avem puțin paracetamol și Advil pentru copii, vrea să știe dacă e bine să le dea pastile pentru adulți înjumătățite.

Sam își deschise brațele într-un gest de neputință.

— Ce?

— Nu mai avem pastile pentru copii, Dahra vrea să le taie în bucăți pe cele pentru adulți.

Sam se rezemă, legănându-se, în fotoliul de piele conceput pentru adulți.

— Bine. Așa să facă. De acord.

Luă o gură de apă dintr-o sticlă. Pe etichetă scria „Dasani”, dar era apă de la robinet. Farfuriile de la cină – o cremă de mazăre oribilă, care mirosea a ars și un sfert de varză pentru fiecare – fuseseră puse pe bufetul pe care odinioară primarul din Perdido Beach își ținea pozele de familie frumos înrămate. Fusese una dintre cele mai bune mese de care Sam avusese parte în ultimul timp. Varza proaspătă avea un gust surprinzător de bun.

În farfurie nu mai era aproape nimic: trecuse vremea când puștii nu mâncau totul, până la ultima firimitură.

Astrid trase aer adânc în piept și apoi oftă.

— Copiii întreabă de ce nu e Lana pe-aici când au nevoie de ea.

— Nu pot să-i cer Lanei decât să vindece chestii grave. Nu am tupeul să-i cer să stea aici 24 de ore din 24 ca se ocupe de fiecare „bubă”.

Astrid se uită pe lista pe care o făcuse pe laptop.

— De fapt, cred că de data asta era vorba despre un deget lovit de la picior care „doale”.

— Ce mai e pe listă? întrebă Sam.

— Încă 305 de alte chestii, zise Astrid. Când văzu că Sam păli, o lăsă mai moale. Bine, de fapt sunt doar 32. Acum nu te simți ușurat că nu sunt 300?

— Asta-i o nebunie, zise Sam.

— Da’ să vezi ce urmează: familiile Judson și McHanrahan se ceartă pentru că au același câine, o femelă, așa că o hrănesc ambele familii – mai au un sac mare de mâncare pentru câini –, dar familia Judson îi pune Sweetie, iar cealaltă Bubu.

— Glumești.

— Deloc, spuse Astrid.

— Ce-i gălăgia asta? întrebă Sam.

Astrid dădu din umeri.

— Cred că e un sistem stereo dat la maximum.

— N-o să meargă, Astrid.

— Muzica?

— Nu, faptul că am în fiecare zi o sută de probleme de rezolvat. De parcă aș fi tatăl tuturor. Stau aici și ascult cum se plâng copiii mici că surorile lor mai mari îi obligă să facă baie sau se bat pentru un ursuleț de pluș, iar acum se ceartă în privința numelui unui câine.

— Sunt încă mici, zise Astrid.

— Unii dintre puștii ăștia dobândesc puteri care mă sperie, mormăi Sam. Dar nu pot hotărî cine să primească un prosop deosebit. Sau dacă să se uite la *Mica sirenă* ori la *Shrek 3.*

— Nu, spuse Astrid. Nu pot. Au nevoie de un tată. Iar acela ești tu.

Sam primea de obicei doza zilnică de tâmpenii cu indiferență sau măcar cu o atitudine ursuză. Dar astăzi simțea că e prea mult pentru el. Ieri îl pierduse pe E.Z. Azi-dimineață nu venise mai nimeni la muncă. Iar Edilio trebuise să-i caute pe copii cam două ore. Și se întorseseră cu o cantitate jalnică de pepeni galbeni, care abia ajungeau pentru grădiniță. După toate astea, mai venise și Duck Zhang cu povestea lui incredibilă, cum că se cufundase în pământ și intrase într-o peșteră radioactivă plină cu lilieci acvatici.

Orc era singurul care făcuse ceva bun. Scosese din pământ mai multe sute de verze înainte să-l atace viermii.

— Cei cu muzica asta? întrebă el furios și simțind nevoia să zbiere la cineva sau ceva. Sam se duse la fereastră și o

deschise. Imediat, muzica se auzi și mai tare, accentuându-se bașii.

Jos în piață totul era cufundat în întuneric, în afară de lămpile de pe stradă și lumina intensă care ieșea pe fereastra din față a restaurantului McDonald's.

— Ce naiba...

Astrid veni lângă el.

— Ce-i asta? Albert dă o petrecere?

Sam nu-i răspunse. Plecă fără să scoată o vorbă, enervat, furios și bucuros în sinea lui că scăpa de întrebările stupide ale puștilor și de rezolvarea problemelor lor la fel de stupide.

Coborî câte două trepte deodată. Când ajunse la parter, ieși în grabă pe ușa din față, fără să bage în seamă salutul lui Edilio, care era de pază în hol, și coborî treptele de marmură de la intrare ieșind în stradă.

Quinn trecu pe lângă el, evident în drum spre McDonald's.

— Hei, frățioare, zise Quinn.

— Ce se întâmplă, știi cumva? întrebă Sam.

— E un club. Quinn rânji. Frate, muncești prea mult. Toată lumea știe.

Sam se uită fix la el.

— Ce-ai zis că e?

— McClub, frățioare. N-ai nevoie decât de niște baterii sau de ceva hârtie igienică.

Vorbele lui Quinn îl lăsară pe Sam mut de uimire. Se gândi să-i ceară explicații, dar apăru Albert, îmbrăcat elegant, de parcă era balul de absolvire sau așa ceva. Purta un sacou sport de culoare închisă și pantaloni largi într-o nuanță mai deschisă. Cămașa lui era de un albastru pal, cu guler și bine călcată. Văzându-l pe Sam, îi întinse mâna.

Sam nu o băgă în seamă.

— Albert, ce se întâmplă aici?

— Mai mult dansăm, spuse Albert.

— Pardon?

— Copiii dansează.

Quinn trecu în fața lui Sam să strângă mâna încă întinsă a lui Albert.

— Hei, omule, am baterii.

— Îmi pare bine să te văd, Quinn. Prețul e de patru baterii D sau opt A duble sau zece A triple, ori 12 C. Dacă ai amestecate, fac eu socoteala.

Quinn se căută în buzunar și scoase de-acolo patru baterii A triple și trei D. I le dădu lui Albert, care fu de acord cu prețul, și puse bateriile în punga de plastic de la picioarele lui.

— Bine, regulile sunt: fără mâncare, fără alcool, fără puncte de vedere, fără certuri, iar când spun eu „gata”, nimeni nu comentează. Ești de acord cu regulile astea?

— Frate, dacă aș avea mâncare, crezi c-aș fi aici? Aș fi acasă și aș mânca. Quinn își duse mâna la inimă, de parcă ar fi jurat credință patriei. Apoi spuse: Jur. Îl arătă cu degetul pe Sam care era în spate. Nu te osteni cu el. Sam nu dansează.

Sam se uită la ei complet șocat. Nu știa dacă să se simtă jignit sau să zâmbească admirativ.

— Cine ți-a zis că aveți voie să faceți asta? întrebă Sam.

Albert dădu din umeri.

— Aceeași persoană care mi-a spus că pot să mă ocup de McDonald’s până rămânem fără mâncare: nimeni. Dar am făcut-o.

— Foarte bine, dar dădeai gratis mâncarea. Acum ceri ceva în schimb. Nu-i frumos, Albert.

— Încerci să profiți? spuse Astrid care îl urmase pe Sam, cu Micul Pete după ea.

Înăuntru muzica trecuse de la hip-hop la un cântec care îi plăcea lui Sam: o melodie a lui Tim Armstrong ridicol de captivantă: *Into Action.* Dacă ar fi să danseze vreodată, poate că i-ar fi plăcut acum.

Albert se uită lung la Astrid și Sam.

— Da. Încerc să fac un profit. Folosesc baterii, hârtie igienică și prosoape de hârtie ca monedă. Toate vor fi, la un moment dat, pe terminate.

— Încerci să pui mâna pe toată hârtia igienică din oraș? țipă Astrid. Glumești?

— Nu, Astrid, nu glumesc, spuse Albert. Uite, copii se joacă acum cu chestia asta. Am văzut copii mici aruncând role întregi prin fața casei, ca și cum ar fi o jucărie. Așa că…

— Așa că soluția ta e să o iei pe toată de la oameni?

— Ai prefera să fie irosită?

— Cred că da, pufăi Astrid. Mai degrabă decât să pui tu mâna pe ea. Te porți ca un ticălos.

Ochii lui Albert aruncau văpăi.

— Uite ce e, Astrid, puștii știu acum că își pot plăti intrarea în club cu ea. Așa că n-au s-o mai irosească.

— Nu, o să ți-o dea pe toată ție, ripostă Astrid. Și ce se întâmplă dacă au nevoie de o bucată?

— Atunci o să rămână ceva, pentru că eu am făcut-o valoroasă.

— Valoroasă pentru tine.

— Valoroasă pentru toată lumea, Astrid.

— Tu profiți de pe urma puștilor prea naivi ca să-și dea seama. Sam, trebuie să pui capăt trebii ăsteia.

Sam se îndepărtase de cei doi, în capul lui nu era decât muzică. Se rățoi la Albert:

— Astrid are dreptate, Albert, nu e în regulă ce faci. Nu ți-a dat nimeni voie…

— N-am crezut că îmi trebuie permisiune ca să le dau puștilor ce vor. Adică să știți că nu ameninț pe nimeni când zic: „Dă-mi hârtia ta igienică, dă-mi bateriile tale”. Doar pun niște muzică și le spun: „Dacă vreți să intrați și să dansați, atunci o să vă coste ceva”.

— Frate, îți respect ambiția și restul. Dar va trebui să închid clubul ăsta. Nu ți-am dat permisiunea să-l deschizi, ca să nu mai spunem că nu ne-ai întrebat dacă e corect să-i pui pe puști să plătească.

Albert spuse:

— Sam, te respect mai mult ca pe oricine. Iar tu, Astrid, ești mult mai deșteaptă ca mine. Dar nu văd ce drept aveți să-mi închideți clubul.

Atâta îi trebui lui Sam.

— Bine, am încercat să fiu drăguț cu tine. Dar sunt primar. Am fost ales, cred că-ți amintești, pentru că și tu m-ai votat.

— Așa am făcut. Și aș face-o din nou, frățioare. Dar Sam, Astrid… greșiți acum. Clubul ăsta e aproape singurul loc unde se strâng puștii să se mai distreze un pic. Stau în casele lor, suferind de foame, triști și speriați. Când dansează, mai uită de foame și tristețe. Cred că fac un lucru bun.

Sam se uită încruntat la Albert, cu acea căutătură de care se temeau copiii din Perdido Beach. Dar Albert nu dădu înapoi.

— Sam, câți pepeni galbeni a reușit Edilio să strângă cu puștii pe care i-a adunat și i-a obligat să muncească?

— Nu prea mulți, recunoscu Sam.

— Orc a umplut camioneta cu verze. Înainte să-și dea seama viermii mutanți unde să-l atace. Fiindcă l-am plătit pe Orc pentru munca lui.

— A făcut-o pentru că este cel mai tânăr alcoolic din lume și l-ai plătit cu bere, izbucni Astrid. Știu ce vrei, Albert. Vrei să iei totul pentru tine și să fii un tip mare și tare. Dar știi ce? Asta-i o lume cu totul nouă. Avem o șansă s-o facem mai bună. Nu trebuie să fie vorba despre tipi mai presus de alții. Poate fi o lume dreaptă pentru toți.

Albert pufni în râs.

— Da, tuturor să le fie la fel de foame. Într-o săptămână sau două, toți pot să moară de foame.

Câțiva puști plecau deschizând ușa. Sam îi știa, desigur. Îi cunoștea acum pe toți din oraș, măcar din vedere, dacă nu și după nume.

Ieșiră din club râzând, chicotind fericiți.

— Hei, Sam! zise unul dintre ei.

Altul spuse:

— Ar trebui să intri. E grozav!

Sam dădu doar din cap, de parcă îi aproba.

Nu mai putea să amâne: trebuia să ia o decizie. Să închidă clubul sau nu. Dacă nu-l închidea, îi dădea nas lui Albert și probabil că s-ar fi certat încă o dată cu Astrid, care se va simți trecută cu vederea.

Nu pentru prima oară, nici măcar pentru a suta oară, Sam regretă că acceptase să fie liderul celorlalți.

Sam se uită pe furiș la ceasul de la mâna lui Albert. Era aproape nouă seara.

— Închide, spuse Sam pe un ton ferm. Închide. La zece jumătate puștii trebuie să fie la culcare.

•

În club, Quinn se relaxa pe ritmul muzicii. Era cu siguranță ska-punk. Poate mai târziu va fi și niște hip-hop. Poate și ceva melodii clasice.

Bravo lui Albert: tipul transformase restaurantul într-un club curățel de dans. Lămpile de sus erau toate stinse, doar suporturile pentru meniuri erau luminate. Dar nu erau în ele nici

Happy Meals și nici alte sortimente. Albert le acoperise cu hârtie creponată roz, așa că răspândeau o lumină blândă, suficient de puternică pentru a se vedea albul ochilor celor care dansau și dinții lor când zâmbeau.

Hunter oare în ce clasă era, în a șaptea? El era cel care schimba CD-urile și făcea pe DJ-ul. Nu era chiar un profesionist, dar se pricepea destul de bine. Un puști de treabă, deși se zvonea că dobândea niște puteri ucigătoare. Timpul va hotărî dacă avea să rămână de treabă sau o să devină un arogant ca alți ciudați. Ca Brianna, care începuse brusc să-și spună „Briza” și le cerea tuturor să-i zică așa. De parcă era o eroină din cărțile cu benzi desenate. Briza. Și îi plăcuse oarecum de ea, înainte.

Că veni vorba, era aici, dansând ca o nebună, accelerând, desprinzându-și picioarele de la pământ, săltând așa de repede, încât se părea că va începe să zboare prin încăpere.

Spunea fiecăruia care o asculta cum întrecuse viteza unui glonț.

— Acum sunt mai rapidă decât un glonț. Eu și Superman.

În alt colț al încăperii, puștiul acela ciudat, pe nume Duck, turuia o poveste cu niște lilieci-pești și un oraș subteran sau așa ceva.

Și mai era Dekka, stând singură, dând încet din cap în ritmul muzicii, cu ochii la Brianna. Nimeni nu știa prea multe despre Dekka. Era dintre elevii de la Coates care fuseseră salvați din regimul de tortură al lui Caine și Drake. Avea un aer ciudat, îți lăsa impresia că era puternică și poate ușor periculoasă. I se întâmplase ei ceva, în trecut, gândea Quinn. La fel ca aproape tuturor copiilor de la Coates. Se știa despre Coates că era o școală pentru copii bogați delincvenți. Nu toți erau bogați și nu toți erau delincvenți, dar majoritatea aveau probleme grave.

Quinn se strecură printre doi copii de clasa a patra, un băiat și o fată care dansau. Împreună. Când Quinn fusese de această vârstă, n-ar fi dansat nici în ruptul capului cu o fată de parcă își dăduseră întâlnire. De fapt, nici acum nu o făcea. Dar lucrurile stăteau altfel acum, se gândi el. Clasa a patra era… ca un fel de vârstă mijlocie. El însuși era bătrân. Bătrân, bătrân, bătrân la aproape 15 ani.

Se apropia ziua lui de naștere. Întrebarea era ce avea să facă. Va rămâne sau va pleca dincolo?

În cea mai mare parte, de când supraviețuise Sam, cei care împlineau fatidica vârstă de 15 ani supraviețuiseră. Sam le spusese cum s-o facă.

Computer Jack, care fusese pe-atunci de partea lui Caine, folosise fotografia de mare viteză ca să înregistreze un prizonier la Coates care atingea Vârsta Distrugerii. Jack împărtășise în Perdido Beach toată povestea: marea revelație că în clipa fatală totul încetinea în jurul tău, se târâia în timp ce tu te apropiai de infinit. Și acolo, în acel moment, venea cineva să te ademenească, să-ți facă semn, să te strige, să-ți ceară să treci dincolo.

Dar acest ademenitor era un escroc. Un mincinos. Ca un diavol, se gândi Quinn, ca un diavol. Dădu peste cineva și se scuză.

— Hei, Quinn! Era Lana, strigând ca să acopere muzica, dar nereușind, deci Quinn mai mult îi citi cuvintele pe buze. Tămăduitoarea îi vorbea cu adevărat.

— Bună, Lana. E mișto, nu? Îi indică încăperea cu un gest stângaci.

Lana încuviință din cap. Părea cam supărată, cam tristă. Ceea ce i se părea imposibil lui Quinn. Numai Sam era mai respectat decât Lana în toată comunitatea. Și diferența era că unii aproape îl urau pe Sam, dar pe Lana n-o detesta nimeni. Sam te obliga uneori să faci câte ceva: să strângi gunoiul, să ai grijă de țâncii de la centru, să împuști pe cineva cu o mitralieră; dar Lana nu făcea decât să vindece oameni.

— Da. E destul de mișto, zise Lana. Dar nu cunosc mai pe nimeni.

— Nu-i așa. Îi știi pe toți.

Lana clătină din cap cu tristețe.

— Nu. Toată lumea mă știe. Sau cel puțin cred că mă cunosc.

— Ei bine, mă cunoști pe mine, spuse Quinn și îi adresă un zâmbet ca să știe că nu încerca să facă pe grozavul și nici să se poarte de parcă ar fi egal cu ea.

Dar ea nu o luă așa. Încuviință din cap atât de amărâtă, încât ai fi putut crede că era cât pe ce să izbucnească în plâns.

— Mi-e dor de părinți.

Quinn simți deodată acea durere năprasnică pe care o simțise în fiecare ceas atunci când începuse totul și care îl săgeta acum doar de vreo două ori pe zi.

— Te înțeleg. Și mie.

Lana întinse mâna, iar Quinn, după o scurtă ezitare, i-o luă.

Lana zâmbi.

— E-n regulă dacă te țin de mână și nu te vindec de nimic?

Quinn râse.

— Nici măcar tu n-ai putea să mă scapi de ce probleme aș avea. Apoi adăugă: Nu vrei să dansezi?

— Așteptam să vorbesc cu Albert, tot aștept pe-aici de o oră, dar tu ești primul care mă invită, spuse ea. Da, mi-ar plăcea.

Se auzea acum o melodie hip-hop, un rap răgușit și categoric obscen. Era de câțiva ani, dar încă molipsitoare și, în plus, cu atât mai atrăgătoare cu cât nimeni din sală nu avusese voie s-o asculte cu trei luni în urmă.

Quinn și Lana dansau, chiar își ciocniră șoldurile de câteva ori. Apoi Hunter schimbă dispoziția dansatorilor, punând un cântec destul de lent și melancolic al Lucindei Williams.

— Îmi place mult cântecul ăsta, spuse Lana.

— Eu… nu știu să dansez pe melodii lente, zise Quinn.

— Nici eu. Hai să încercăm, totuși.

Așa că se luară în brațe cu stângăcie și doar se legănară înainte și înapoi. După un timp, Lana își puse obrazul pe umărul lui Quinn. El îi simți lacrimile pe gât.

— Ăsta-i un cântec cam trist, observă Quinn.

— Tu visezi, Quinn? întrebă Lana.

Întrebarea îl luă prin surprindere. Probabil că ea îl simțise tresărind, pentru că se uită în ochii lui, căutând o explicație.

— Am coșmaruri, spuse el. Bătălia. Știi. Marea bătălie.

— Ai dat dovadă de mult curaj. Ai salvat copiii de la grădiniță.

— Nu pe toți, zise repede Quinn. Rămase tăcut o clipă, întorcându-se în vis. Era acolo coiotul ăla. Și copilul cel mic, nu? Și… și… Puteam să-l împușc un pic mai devreme, nu? Dar mi-era așa frică să nu-l nimeresc pe copil, așa că n-am tras. Iar apoi a fost prea târziu. Înțelegi?

Lana încuviința din cap. Ea nu-i arătă niciun pic de milă și, în mod ciudat, Quinn socoti că e un lucru bun, pentru că, dacă nu era vorba despre tine, și *tu* nu fuseseși acolo și nu ținuseși o mitralieră în mână, cu degetul încremenit pe trăgaci și nu *îți* auziseși propria voce erupând ca sângele care țâșnește dintr-o arteră și nu văzuseși ce văzuse el, atunci nu aveai dreptul să manifești compasiune, deoarece nu înțelegeai nimic.

Nimic.

Lana doar clătină din cap și îi puse mâna în dreptul inimii, spunând:

— Nu pot să vindec așa ceva.

El încuviință din cap, încercând să-și stăpânească lacrimile… a câta oară, după acea noapte de groază? Să vedem, trei luni, 30 de zile într-o lună, asta însemna cam de o mie de ori. Poate mai mult. În niciun caz mai puțin, nu dacă punea la socoteală și dățile când îi venise să plângă, dar arborase zâmbetul lui de om fără griji, pentru că altfel s-ar fi prăbușit la pământ și ar fi plâns în hohote.

— Asta-i partea tristă din viața mea, spuse el după un timp. A ta care e?

Ea își dădu capul pe-o parte, de parcă îl măsura cu privirea, neștiind dacă să-i spună. Quinn cel flușturatic. Quinn pe care nu te puteai bizui. Quinn care îl trădase pe Sam, ca până la urmă să ajungă torturat de Caine și Drake. Quinn din cauza căruia Astrid fusese cât pe ce să fie ucisă. Quinn care acum era doar tolerat, pentru că atunci când totul mersese prost în marea bătălie, el intervenise în cele din urmă și apăsase pe trăgaci și…

— Ai întâlnit vreodată pe cineva pe care să nu poți să-l uiți? îl întrebă Lana. Cineva pe care să-l întâlnești și după aceea să simți că a pus stăpânire peste o parte din tine?

— Nu, zise Quinn. Era un pic dezamăgit. Cred că e un tip norocos.

Lana era așa uimită, că izbucni în râs.

— Nu. Nu genul ăsta de tip. De fapt poate nu un tip. Poate nu… ei bine, nu ceea ce se înțelege printr-un tip. Mai degrabă cineva care ia un cârlig de pescuit, nu? Ca și cum ar fi luat cârligul ăla și l-ar fi înfipt în mine, ca într-un vierme. Știi că la capătul unui cârlig de pescuit e o sârmuliță? Așa că nu-l poți scoate fără să lași o gaură mare în tine?

Quinn încuviință din cap, fără să înțeleagă prea bine.

— Și apoi, poate asta-i și mai ciudat, aproape că vrei să fii prins de pescar. Parcă ai gândi: am cârligul ăla în mine și mă doare, dar nu pot să-l scot, nu pot face nimic, așa că poți să mi-l înfigi și mai adânc. Termină odată cu mine și nu îmi mai apărea în vise, căci toate sunt coșmaruri.

Quinn tot nu prea înțelegea ce voia ea să spună, dar imaginea peștelui prins în cârlig, neajutorat i se întipări în minte. Când

auzea de o asemenea situație, Quinn știa prea bine cum e să fii neputincios. Doar că nu se așteptase să audă așa ceva de la cea mai îndrăgită persoană din FAYZ.

Ritmul muzicii se schimbă din nou. Destul cu muzica lentă, copiii voiau să danseze ca lumea, așa că Hunter puse o melodie tehno pe care Quinn nu o recunoștea. Începuse să se miște în ritm, dar Lanei nu-i plăcea.

Își puse mâna pe umărul lui și îi zise:

— Văd că Albert e singur acum și trebuie să vorbesc cu el.

Plecă fără să mai spună altceva. Quinn rămase cu impresia că, oricât de groaznice erau visele lui, ale Tămăduitoarei erau și mai înspăimântătoare.

• DOISPREZECE

61 ore, 03 minute

Cearta cu Astrid în privința clubului lui Albert fusese destul de serioasă.

Majoritatea nopților Sam dormea în casa pe care Astrid o împărțea cu Mary. Dar nu și în noaptea asta.

Nu era prima lor ceartă. Și probabil că nu avea să fie nici ultima.

Sam detesta certurile. Când socotea numărul total de oameni cu care putea să discute cu adevărat, aceștia erau doar doi: Edilio și Astrid. Discuțiile sale cu Edilio erau despre probleme oficiale. Conversațiile cu Astrid erau în general despre lucruri mai profunde, dar și mai superficiale. Acum se părea că nu vorbeau decât despre muncă. Și se certau în această privință.

Era îndrăgostit de Astrid. Voia să discute cu ea despre toate lucrurile pe care fata le știa, istorie, chiar și matematică, marile probleme legate de univers, pe care ea i le explica, iar el le înțelegea oarecum.

Și voia să o sărute și să o strângă în brațe, până la urmă. Să o sărute, să îi mângâie părul, să îi simtă fața lipită de a lui: doar așa reușea să rămână intacte mințile, câteodată.

Dar în loc să se sărute, să vorbească despre stele și univers, ei se certau, uneori chiar înainte de răsăritul soarelui. El se îmbrăca și se furișa afară, înainte să vină copiii și să-l bată la cap cu problemele lor.

Pe străzi era liniște. Așa era de obicei acum. Unii dintre copii aveau voie să conducă mașina, dar numai cu treburi oficiale. Nu mai era trafic. Rareori vedeai o mașină sau un camion, pe care le auzeai cu mult timp înainte.

Sam percepu acum zgomotul unui motor. De departe. Dar nu suna ca acela al unei mașini.

Ajunse la zidul scund de la marginea plajei. Sări pe el și văzu imediat de unde venea sunetul. O ambarcațiune cu motor, o barcă joasă de pescuit bibani, cum i se spunea adesea, mergea de-a lungul țărmului cu mică viteză. Lumina zorilor era încă slabă, dar Sam zări totuși o siluetă. Era destul de sigur că o recunoștea.

Sam se duse până la apă, își puse mâinile pâlnie la gură, ca un fel de megafon. Și strigă:

— Quinn!

Quinn părea să-și facă de lucru cu ceva pe care Sam nu putea vedea.

— Tu ești, frate?

— Da. Ce faci acolo?

— Stai o clipă. Quinn se aplecă făcând ceva, apoi întoarse barca spre mal. Trase pe țărm și opri motorul. Sări pe nisip.

— Ce faci aici, frățioare? îl întrebă Sam din nou.

— Pescuiesc, frate. Pescuiesc.

— Pescuiești?

— Toată lumea caută ceva de mâncare, nu?

— Frate, nu poți să decizi așa să iei o barcă și să mergi la pescuit, spuse Sam.

Quinn părea mirat.

— Și de ce nu?

— De ce nu?

— De ce nu? Nimeni nu folosește barca. Am găsit unelte de pescuit. Și încă mai fac tura de pază cu Edilio.

Sam nu mai știa ce să spună.

— Ai prins ceva?

Albul dinților lui Quinn strălucea în întuneric.

— Am găsit o carte despre pescuit. N-am făcut decât ce scrie acolo. Scoase ceva greu de pe fundul bărcii. Uite! Dar nu poți să-l vezi în întuneric. Dar pun pariu că are cel puțin 35 de kilograme. E enorm.

— Nu văd nimic. În ciuda proastei sale dispoziții, Sam zâmbi. Ce este?

— Cred că e un halibut. Nu sunt sigur. Nu arată chiar ca peștele din carte.

— Ce ai de gând să faci cu el?

— Păi, zise Quinn gânditor, cred c-o să încerc să prind mai mulți; iar apoi am să mănânc o parte și o să văd dacă Albert îmi dă ceva pe restul. Știi, Albert va găsi un mod de a-i prăji la McDonald’s și de a face crochete sau altceva. Mă întreb dacă mai are ketchup.

— Nu sunt sigur că e o idee bună, spuse Sam.

— De ce?

— Pentru că Albert nu mai dă nimic gratis.

Quinn râse nervos.

— Frate, nu-mi spune că nu pot să fac asta. Nu fac niciun rău nimănui.

— N-am zis că faci vreun rău cuiva, zise Sam. Dar uite ce e, Albert o să vândă peștele oricui îi va da ce vrea: baterii, hârtie igienică, orice are nevoie să controleze.

— Sam, am priceput. Dar aici sunt 35 de kile de proteine.

— Da. Și trebuie să ajungă la cei care nu au destule, nu? Mama Mary o să le dea o parte țâncilor. Nu mănâncă mult mai bine ca noi restul și au nevoie mai mare.

Quinn își afundă în nisip vârful unui picior.

— Uite, dacă nu vrei să-i vând peștele lui Albert, e-n regulă. Dar eu am prins peștele ăsta, nu? Ce să fac cu el? Va trebui pus în gheață cât de curând. Nu pot să umblu prin oraș și să împart bucăți de pește, nu?

Încă o dată Sam simți cum îl cuprinde valul de întrebări fără răspuns ca o maree înaltă. Acum trebuia să decidă ce să facă Quinn cu peștele.

Quinn continuă:

— Uite ce e, ziceam doar că pot să duc peștele ăsta și ce o să mai prind la Albert, care are un frigider destul de mare ca să nu se strice, în plus, știi că va găsi el un mod de a-i curăța și găti și…

— Bine, îl întrerupse Sam. Foarte bine. Fă cum vrei. De data asta, dă-i-l lui Albert. Până mă gândesc eu, nu știu, la un fel de regulă.

— Mersi, frățioare, spuse Quinn.

Sam se întoarse și o luă spre oraș.

— Ar fi trebuit să vii ieri-seară la club și să dansezi, frățioare, strigă Quinn după el.

— Doar știi că nu dansez.

— Sam, dacă are cineva nevoie de relaxare, tu ești acela.

Sam încercă să nu-i bage în seamă vorbele, dar îl deranja tonul lui îngrijorat și compătimitor. Însemna că nu-și mai putea ascunde gândurile. Însemna că le arăta tuturor proasta lui dispoziție și atitudinea sa jalnică, iar acesta era un exemplu rău.

— Hei, frate! strigă din nou Quinn.

— Da, omule.

— Ai auzit de povestea aia stranie a lui Duck Zhang? Nu partea cu peștera, ci aia cu liliecii-pești și altele.

— Ce-i cu ei?

— Cred c-am văzut și eu câțiva. Țâșneau din apă. Desigur, în întuneric.

— Bine, spuse Sam. Îmi zici mai târziu.

Mergând pe plajă, mormăi: Viața mea înseamnă povești cu pești și ciocolate cu mentă.

Ceva îl sâcâia. Nu doar cearta cu Astrid, ci și altceva. Ceva. Ceva legat de ciocolatele cu mentă.

Dar oboseala îl doborî și îi alungă gândul abia conturat. Trebuia să ajungă în oraș în scurt timp. Mai multe prostii de care să se ocupe.

Îl auzi pe Quinn fredonând cântecul lui Bob Marley, *Three Little Birds,* pentru sine. Sau poate pentru Sam.

Apoi se auzi din nou un zgomot de motor pornit.

Sam simți o puternică înțepătură de invidie.

— Nu-ți face griji! spuse Quinn repetând cuvintele din cântec.

— Ba da.

•

— Caine?

Niciun răspuns. Diana bătu iar la ușă.

— Flămând în întuneric! strigă Caine cu o stranie voce cântată. Flămând în întuneric. Flămând în întuneric, flămând în întuneric!

— O, Doamne, iar ne-am întors la asta? se întrebă Diana.

În timpul celor trei luni de groază, Caine țipase și urlase o mulțime de chestii. Dar repetase de cele mai multe ori aceste cuvinte: *Flămând în întuneric.*

Ea deschise ușa. Caine se zvârcolea în pat, cu cearșaful răsucit în jurul lui, bătând cu brațele ceva invizibil.

Caine se mutase din căsuța lui Mose în bungaloul ocupat înainte de directoarea Academiei Coates și de soțul ei. Era una dintre puținele case de la Coates care nu fusese încă distrusă și transformată într-un morman de moloz. În cameră era un pat mare și comod, cu așternut de satin moale. Pe pereți erau tablouri în stilul celor care decorau casele prin anii ’60-’70.

Diana se duse repede la fereastră în timp ce Caine se tânguia ca un suflet rătăcit că îi e foame în întuneric. Trase obloanele și în cameră intră lumina zorilor.

Caine se ridică brusc în capul oaselor.

— Ce e? spuse el. Clipi des și se înfioră. De ce-ai venit aici?

— Ai început din nou, zise Diana.

— Să fac ce?

— „Flămând în întuneric.” E una dintre marotele tale. Uneori o mai schimbi cu „flămând în beznă”. Ai murmurat aceste cuvinte, le-ai gemut, le-ai strigat săptămâni în șir, Caine. Întuneric, foame și cuvântul acela „gaiafag”. Se așeză pe marginea patului. Ce înseamnă toate astea?

Caine ridică din umeri.

— Nu știu.

— Întunericul. Și Drake vorbește de el. Lucrul acela din deșert, care i-a dat brațul, care ți-a întunecat mințile. Caine nu zise nimic. Într-un fel e un monstru, nu? întrebă Diana.

— Într-un fel, răspunse Caine, lapidar.

— Ce vrea?

Caine se uită bănuitor la ea.

— De ce te interesează?

— Trăiesc și eu aici, ai uitat? Trebuie să trăiesc în FAYZ, ca toată lumea. Așa că mă interesează dacă o creatură diavolească ne folosește pe toți pentru…

— Nimeni nu mă folosește! izbucni Caine.

Diana rămase tăcută, așteptând să-i treacă furia. Apoi spuse:

— Te-a distrus, Caine. Nu mai ești tu însuți.

— L-ai trimis pe Jack să-l avertizeze pe Sam? L-ai trimis să-i spună lui Sam cum să supraviețuiască dispariției?

Întrebarea o luă prin surprindere pe Diana. Abia reuși să-și ascundă teama.

— Așa crezi? Diana schiță un zâmbet vag. De asta sunt urmărită oriunde mă duc.

Caine nu putea să nege.

— Te iubesc, Diana. Tu m-ai îngrijit în aceste ultime trei luni. Nu vreau să-ți facă nimeni rău.

— De ce mă ameninți?

— Pentru că am niște planuri. Am niște lucruri de făcut. Trebuie să știu de ce parte ești.

— Sunt de partea mea, zise Diana. Era un răspuns sincer. Nu putea să-i spună o minciună. Dacă el credea că minte…

Caine încuviință din cap.

— Bine. E-n regulă. Fii de partea ta, îți respect alegerea. Dar, dacă aflu că-l ajuți pe Sam…

Diana consideră că sosise timpul să-și manifeste mânia.

— Ascultă, nenorocitule. Am avut de ales. Sam mi-a oferit această posibilitate după ce te-a înfrânt. Aș fi putut să mă duc cu el. Ar fi fost o mișcare inteligentă. Aș fi scăpat de Drake. Și nu ar fi trebuit să îndur să-ți pui labele pe mine de câte ori te simțeai singur. Și, cu siguranță, aș fi mâncat mai bine. Am ales să merg cu tine.

Caine se îndreptă de spate. Se aplecă spre ea. În ochi i se citeau intențiile, fără umbră de îndoială.

— Ah, aici ajungem. Diana își dădu ochii peste cap. Dar, când o sărută, nu se opuse. Și, după câteva clipe de nepăsare, îi răspunse la sărut. Apoi își puse mâna pe pieptul lui gol și îl împinse înapoi pe pernă. Ajunge!

— Nu prea, dar asta e, se resemnă Caine.

— Plec, spuse Diana și se îndreptă spre ușă.

— Diana?

— Ce?

— Am nevoie de Computer Jack.

Ea încremeni cu mâna pe clanță.

— Nu-l ascund în camera mea.

— Ascultă-mă, Diana, și nu spune nimic. Bine? Îți mai zic o dată: nu-mi da niciun răspuns. E o ofertă unică. Iertare. Orice s-a

întâmplat între tine, Jack și Sam va fi dat uitării. Ce-a fost a fost. Dar am nevoie de Jack. Cât mai repede.

— Caine…

— Taci, șuieră el. Fă-ți ție însăți o favoare: Nu. Spune. Nimic.

Ea își înfrână o izbucnire furioasă. Amenințarea din vocea lui era evidentă. Vorbea serios. De această dată chiar vorbea serios.

— Adu-mi-l pe Jack. Folosește-te de orice vrei. Folosește-te de Gândac. Chiar și de Drake. Folosește-te și de Căpetenie, dacă te ajută. Nu mă interesează cum faci, dar îl vreau pe Jack în fața mea peste două zile. Începând din acest moment. Dianei i se tăie respirația. Două zile, Diana. Știi doar ce se întâmplă dacă dai greș…

•

Albert îl supraveghea pe un băiat din echipa sa cum mătură prin club și citea despre punctele de topire ale diferitelor metale – plumb și aur, mai ales aur – când Quinn intră cu roaba în McDonald's.

În roabă erau trei pești. Unul era foarte mare pentru un pește. Ceilalți aveau dimensiuni medii.

Al doilea gând al lui Albert a fost că i se ivise o ocazie.

Primul său gând a fost că îi era foame și că tare mult i-ar plăcea o bucată de pește prăjit. Poate chiar și crud. Puternicele junghiuri provocate de foame îl luară prin surprindere. Încercase să uite de foame, mâncând foarte puțin și având grijă ca echipa lui să fie cât mai bine hrănită, dar, când pe ușă intră un tip cu pești în adevăratul sens al cuvântului…

— Bună! îl salută Albert.

— Salut! Mișto, nu? zise Quinn uitându-se la peștii săi și zâmbind mândru ca un tată.

— Sunt de vânzare? întrebă Albert.

— Da. În afară de ce pot mânca eu. Plus că trebuie să-i trimit ceva și lui Mary pentru țânci.

— Bineînțeles, aprobă Albert. Apoi cugetă: Nu am nimic din care să fac un aluat. Dar i-aș putea tăvăli prin făină ca să-i fac un pic mai crocanți.

— Frățioare, i-aș mânca și cruzi, afirmă Quinn. Abia i-am adus aici fără să gust din ei.

— Ce-ai vrea pentru toți trei? întrebă Albert.

Quinn rămase mut de uimire.

— Păi nu știu.
— Bine, zise Albert. Ce-ai spune de asta: intri când vrei la club. Plus că primești tot ce poți mânca. Și îți rămân dator cu o mare favoare pe viitor.
— O mare favoare?
— Mare, confirmă Albert. Uite, mă ocup de niște chestii. Am niște planuri. De fapt sunt planuri pe care aș vrea să mă ajuți să le realizez.
— Păi nu știu, zise Quinn sceptic.
— Îți cer să ai încredere în mine, Quinn. Trebuie să ne bizuim unul pe altul: tu pe mine și eu pe tine.
Albert știa că atinsese un punct sensibil. Încrederea era ultimul lucru pe care i-l oferise cineva vreodată lui Quinn.
Albert schimbă subiectul. Dar numai puțin.
— Cum ai prins peștii ăștia, Quinn?
— Păi bine, nu-i așa greu să-ți închipui. Am folosit o plasă ca să prind câțiva pești mai mici, știi, nu din ăia pe care să-i poți mânca. Apoi i-am folosit ca momeală. Poți să-i prinzi în ochiurile de apă rămase după flux și în ape puțin adânci. Sunt o mulțime de bărci și unelte de pescuit. Pe urmă trebuie să ai răbdare, multă răbdare.
— Asta-i foarte important, zise Albert gânditor, apoi adăugă: Bine, atunci îți fac o propunere.
Quinn rânji.
— Te ascult.
— Am 24 de copii în echipa mea. În principal păzesc magazinul lui Ralph și duc mâncarea de colo-colo. Dar adevărul e că n-a mai rămas mult de păzit sau de dus. Așa că…
— Așa că?
— Așa că îți dau șase dintre cei mai buni oameni ai mei. Cei mai de încredere pe care îi am. Ia-i și învață-i să pescuiască.
— Da? se încruntă Quinn nepricepând încă.
— Tu și cu mine o să fim parteneri în afacerea cu pescuitul. 70% și 30%. Eu îți dau lucrători, transport peștele, îl conserv, îl pregătesc și îl distribui. Și din tot ce câștigăm eu iau 70% și tu 30%.
Quinn ridică o sprânceană.
— Poftim? Cum să iei tu 70%? întrebă Quinn foarte mirat.
— Eu plătesc toți subalternii, îi explică Albert. Cei 30% sunt numai ai tăi.

— Sunt 30 de procente din nimic, zise Quinn.

— Poate. Dar nu pentru mult timp. Albert rânji și-l bătu pe umăr pe Quinn. Nu trebuie să-ți pierzi speranța, frățioare. Lucrurile stau bine acum. Avem pește.

•

Mama Mary simți mirosul de pește înainte să-l vadă.

Pește prăjit.

Și copiii îl simțiseră.

— Ce miros e ăsta? strigă Julia și alergă înainte, cu părul negru prins în coadă fluturându-i pe spate.

Aproape că urmă o revoltă. Copiii se strânseră în jurul lui Quinn care aducea peștele prăjit pe o tavă de la McDonald’s, acoperită cu un șervet.

— Stați așa, e-n regulă, va primi fiecare, spuse Quinn.

Mary nu schiță niciun gest. Știa că ar trebui să intervină ca să-i disciplineze, dar mirosul o paralizase.

Din fericire Francis – care făcuse așa un tărăboi că detesta să lucreze la grădiniță – hotărâse după prima zi să vină și a doua. Apoi a treia. Era pe cale să devină de-al casei. Odată ce încetase să se împotrivească, se dovedise foarte bun cu puștii.

— Bine, micuților, strigă Francis. Dați-vă încet din fața mâncării.

— Îmi pare rău, poate ar fi trebuit să vă anunț că vin, spuse Quinn timid pe când înainta cu greu prin mulțimea de copii, ținând tava cu pește sus, pentru ca duzini de mâini să nu apuce vreo bucată.

Mary își împreună mâinile în timp ce se uita la Francis și la alți lucrători care se străduiau să-i pună pe copii să-și aștepte rândul. Mirosul de pește era incredibil. Îi chiorăiau mațele și îi lăsa gura apă.

Îi venea rău.

— Bine, copii, avem 32 de bucăți, spuse Quinn. Cum vreți să procedăm?

Francis se uită la Mary, dar ea nu fu în stare să-i răspundă. Parcă era *țintuită* locului.

— Toți primesc la început o jumătate de bucată. Și cine e lacom nu primește nimic.

— Mary, e destul și pentru tine și echipa ta, zise Quinn.

Mary încuviință din cap. Nu putea să accepte. Nu pentru ea. Pentru ceilalți, da. Bineînțeles.

— Te simți bine? o întrebă Quinn.

Mary scrâșni din dinți și se strădui să zâmbească.

— Sigur. Îți mulțumesc că ai adus de mâncare. Copiii n-au mai avut... au nevoie de proteine... ei...

— E-n regulă, spuse Quinn vizibil uimit.

— Păstrează câteva bucăți pentru bebeluși, îl îndemnă Mary pe Francis. O să le facem piure cu mixerul.

Zgomotul făcut de gurile care hăpăiau răsună în cameră. Mulți dintre acești copii poate detestaseră peștele. Pe vremuri. Chiar și cu două săptămâni înainte poate ar fi făcut mofturi. Dar acum? Nimeni nu refuza proteine. Corpul lor avea mare nevoie de aceste substanțe și le poruncea să le consume.

Dar corpul lui Mary se opunea poftei. Era un păcat să mănânci pește pentru ca apoi să-l vomiți. Nu le putea face una ca asta celor mici.

Mary știa că era ceva în neregulă cu felul în care se purta. O cuprindea foamea pe care puștii nu și-o puteau stăpâni, dar ea singură se înfometase. Auzi o avertizare, dar atât de slabă că abia o putea percepe. Ca vocea cuiva care o striga de la mare distanță.

— Hai, Mary, gustă din asta! o îndemnă Francis. Peștele e excelent!

Nefiind în stare să-i răspundă, Mary se întoarse cu spatele și o luă spre baie, urmărită de sunetele scoase de copiii care clefăiau cu mare poftă.

• TREISPREZECE

<u>45 ore, 36 minute</u>

Sam bătu la ușa din față. De obicei nu o făcea. Astrid îi spusese de mai multe ori să intre direct.

Dar acum bătu, oricum.

Fetei îi luă un timp să răspundă.

Probabil că tocmai ieșise de sub duș. Astrid lucra după cină, când micul Pete se uita de obicei la DVD-uri. Părul blond i se lipise de gât, niște șuvițe îi cădeau peste un ochi, dându-i un aer

vag de pirat. Avea pe ea un halat de baie și ținea un prosop în mână.

— Așa. Ai venit înapoi spăsit, nu? zise Astrid.

— Ar fi fost mai bine dacă mă întorceam târându-mă în genunchi? o întrebă Sam.

Astrid se gândi o clipă.

— Nu, e suficientă privirea tristă.

— Nu te-am văzut toată ziua.

— Ar fi fost de mirare să mă vezi. Nu voiam să fiu văzută.

— Pot să intru?

— Întrebi dacă *poți* să intri? Desigur că poți. Dar poate ar trebui să spui „Îmi dai voie?”

Sam zâmbi.

— Să știi că mă stârnești când îmi spui așa ceva.

— Serios? Atunci, poate ar trebui să-ți explic diferența dintre verbele „a putea” și „a avea voie”.

— Mai bine nu. M-ai stârni prea tare.

Sam o luă de mijloc, o trase spre el și o sărută pe gură.

— Mămăligă ce ești! îl tachină ea după ce o lăsă din brațe. Hai, intră. Am la cină o delicioasă conservă de bame, o tortilla arsă și o jumătate de căpățână de varză din cele culese de Orc, în caz că ți-e foame. Dacă pui varză tăiată fin pe tortilla și câteva bame și ții în cuptorul cu microunde timp de 30 de secunde, obții ceva dezgustător, dar oarecum sănătos.

Sam intră în casă și închise ușa după el. Micul Pete stătea în fața televizorului și se uita la un DVD cu *Cum a furat Grinch Crăciunul.* Jim Carrey, ascuns în spatele machiajului, își freca mâinile bucuros.

— A fost unul dintre cadourile lui de Crăciun.

— Îmi amintesc, zise Sam.

Crăciunul nu fusese o perioadă plăcută pentru nimeni. Crăciunul fără părinți. Fără frații mai mari. Sau bunici. Fără toate rudele ciudate pe care le vedeai doar de sărbători.

Părinții lui Astrid aveau un brad artificial pe care Sam îl găsise în pod și îl adusese jos ca să-l monteze. Încă mai era acolo, deși îi scoseseră podoabele și le puseseră în cutii.

Fiecare făcuse ce putea. Albert organizase o petrecere, deși nu se compara cu aceea de Ziua Recunoștinței. Deja la Crăciun se terminaseră plăcintele sau prăjiturile, iar fructele sau legumele proaspete rămăseseră doar o amintire.

— Ne putem certa… știi… în privința politicii, spuse Sam.

— Vrei să spui că trebuie să fiu de acord cu tine indiferent ce faci? întrebă Astrid, vocea ei trădând o dorință de a se ciondăni din nou.

— Nu, vreau să-ți spun ce gândesc. Am nevoie de tine, recunoscu Sam. Ăsta-i adevărul: am nevoie de tine. Așa că, deși uneori nu suntem de acord într-o anumită privință, nu ne putem supăra unul pe altul. Ca oamenii, înțelegi?

Astrid părea gata să riposteze. Dar în loc de asta scoase un oftat adânc.

— Ai dreptate. Avem și așa destule pe cap.

— Grozav, zise el.

— Ai reușit să dormi puțin ieri-noapte? Arăți extenuat.

— Cred că și sunt, spuse el. Am avut o zi grea. Quinn pescuiește, știai? A prins unul mare azi-dimineață.

— Nu știam. Asta-i bine. Părea tulburată. Trebuia să ne gândim la asta. La pescuit, desigur.

— Cred că nu ne putem gândi la toate, spuse Sam obosit. Asta-i problema când o singură persoană răspunde de toate. Oamenii se așteaptă să le dai soluții la orice. Au încetat să mai propună ceva. În schimb Quinn s-a gândit singur la o soluție. Și acum îi cere ajutor lui Albert, nu lui Sam.

— Ce face cu tot peștele?

— A trimis azi-dimineață multe bucăți la grădiniță. Măcar avem ceva proteine pentru micuți.

— A trimis multe? Astrid ridică o sprânceană. Da’ ce face Quinn cu restul? Sper că nu face stocuri.

— El… zise Sam, dar se opri. Ultimul lucru pe care îl dorea era să se certe cu Astrid din cauza lui Quinn, a lui Albert și a peștelui. N-am putea vorbi despre altceva? Lucrul cel mai important e că micuții au avut parte de niște proteine astăzi. Nu putem doar să ne bucurăm pentru asta?

Astrid îi puse mâna pe obraz.

— Du-te la culcare.

— Da, doamnă.

El urcă anevoie scările, simțindu-se mai bine decât ieri. Trecu pe lângă Mary care cobora.

— Salut, Mary! Te întorci la muncă?

— Ce altceva crezi că fac? zise ea. Îmi pare rău că par arțăgoasă.

— Dacă nici tu nu poți fi arțăgoasă, atunci cine? spuse Sam. Dar zi-mi, mănânci suficient?

Mary păru uimită.

— Ce?

— Mă întrebam dacă primești destulă mâncare. Ai slăbit. Dar nu mă înțelege greșit, arăți bine.

— Mersi, reuși Mary să spună. Ăăă... mănânc suficient.

— Ai mâncat din peștele de azi-dimineață?

Mary încuviință din cap.

— A fost grozav!

— Bine. Pe curând!

Sam stătea acum în fosta cameră de oaspeți. Era frumos aranjată: avea propria baie, cu prosoape moi, asortate. Păstra camera în perfectă ordine și curățenie, pentru că, într-un anumit fel, nu era a lui. Nici nu-și închipuia că va fi vreodată a lui. Casa asta aparținea... păi asta era o întrebare bună. Dar în mod sigur nu era a lui.

Însă acest lucru nu-l opri să se bage în pat și să adoarmă imediat, deși gândurile i se învălmășeau în cap.

Dar nu-și găsi liniștea nici în somn. O visă pe mama lui. Doar că în vis nu era chiar mama lui, nu o persoană în carne și oase. Era ființa care îl strigase în mijlocul dispariției.

La mulți ani, Sam, pentru cei 15 ani pe care îi împlinești. Acum ieși din FAYZ și intri... în necunoscut.

Un fel de iluzie. Să vezi ce dorești. Și totuși, i se păruse atât de real atunci. În visul său, Sam retrăi acel moment.

Îl văzu pe Caine, fratele lui geamăn, într-un cerc de lumină orbitoare. O văzu pe mama lui. Și mai văzu o fată, poate de 12 ani, slabă, cu părul prins într-o coadă groasă. Se întrebă într-un fel vag cine era fata. Nu fusese nicio fată acolo în momentul dispariției. Nu când timpul se dilatase. Nicio fată.

Dar acum acest vis era alungat de altul. Sam stătea la baza scării de la intrarea în primărie și conserve mari cât niște pubele se rostogoleau pe trepte. Întâi o conservă de fasole, apoi încă una. Urmată de o conservă cu ravioli. Cutiile începură să coboare mai repede, iar acum Sam încerca să urce scările, dar nu putea, pentru că, de câte ori ridica un picior să urce o treaptă, o altă conservă se îndrepta spre el.

Urmă un potop de conserve mai mici, aproape ca niște insecte mișunând de colo-colo sub picioarele lui. Se împiedica și aluneca prin mulțimea de cutii, incapabil să se ridice.

În visul său, se uită în sus și văzu o fată, din nou aceeași fată. Părul ei castaniu și des era strâns într-o coadă lungă. Era în vârful scării, dar nu ea arunca acele conserve.

Cutiile se transformau în ciocolate cu mentă sau rămâneau la fel, dar, în mod ciudat, cu eticheta verde atât de cunoscută a ciocolatelor cu mentă. Se rostogoleau și îl împiedicau pe Sam care era acum îngropat sub ele.

Își dădu seama că era cineva lângă el. Nu o persoană, ci o insectă, un gândac cu formă neclară.

Gândacul uriaș luă o ciocolată cu mentă, care nu era acum o conservă, ci o cutie mare.

Sam se trezi brusc.

Astrid îl zgâlțâia, țipându-i drept în față, speriată.

— Trezește-te!

El se ridică într-o clipită, aproape dărâmând-o.

— Ce e?

— Petey! strigă Astrid. Avea ochii bulbucați de spaimă.

Sam dădu fuga în camera lui Pete. Rămase încremenit pe holul din dreptul acesteia. Ușa era deschisă.

Pete era în pat. Nu se mișca. Avea ochii închiși. Fața îi era senină. Dormea. Dar era peste puterea de înțelegere a lui Sam cum de putea să doarmă când camera lui era plină de monștri.

Plină ochi. Din perete în perete. Până în tavan.

Monștri. Monștrii din o mie de coșmaruri. Ieșeau de sub pat. Se târau din debara. Pluteau ca baloanele cu heliu. Ca o întreagă paradă de Ziua Recunoștinței, care se desfășura în camera micului Pete. Dar, în loc de desene animate cu Shrek și Motanul din Pălărie, erau lucruri mult mai sinistre.

Una dintre creaturile mai mici avea trei perechi de aripi purpurii, tentacule lacome care îi atârnau din burtă, un cap precum vârful unei seringi, cu ochi roșii ca sângele în creștet.

Cea mai mare era o monstruozitate păroasă ca un urs grizzly, cu țepi de 30 de centimetri în vârful labelor.

Erau și creaturi cu muchii tăioase peste tot, de parcă ar fi fost asamblate din lame de ras și cuțite de bucătărie. Mai erau și creaturi de magmă strălucitoare. Erau creaturi care zburau și altele care se târau.

— Ca alaltăieri? În piață? întrebă Sam cu vocea tremurată.

— Nu. Uite: au umbră, spuse repede Astrid. Scot sunete. Miros.

Monstrul cel mare și păros își schimbă forma sub ochii lor. Blana maronie se deschise la culoare până ajunse aproape albă, apoi se făcu deodată verde.

I se mișcă gura.

Se deschise.

Scoase un sunet de parcă strângeai de gât o pisică. Un mieunat sinistru.

Apoi gura se închise cu un pocnet perceptibil. Gura se topi și dispăru sub blana recent crescută.

— Încearcă să vorbească, șopti Astrid.

O creatură de culoarea muștarului, cu o vagă formă de câine și capul ca un târnăcop, cu antene și două tuburi în creștetul capului fără ochi, își schimba forma plutind în aer. Picioarele i se transformau din simple labe în harpoane, cu vârful ascuțit și cârlige zimțate. Cârligele se zvârcoleau. Ca și cum creatura le testa, învățând cum să le folosească.

Apoi, cu forma în sfârșit stabilizată, încercă și ea să vorbească. De această dată sunetele pe care le scotea erau și mai puțin coerente, un fel de ciripit de insectă, care se opri de îndată ce îi crescu o membrană cărnoasă pe gură.

— Oare ele ne văd? se întrebă Sam cu voce tare.

— Nu știu. Nu vezi cum se zgâiesc la Petey?

Era absurd să te gândești că ai putea citi ceva pe chipurile monștrilor – unii aveau cinci ochi; alții unul singur; unii aveau dinți ascuțiți ca lamele de ras și niciun ochi. Dar lui Sam i se părea că se uitau cu un fel de teamă amestecată cu respect spre micul Pete care sforăia încet, cufundat în somn.

Un șarpe cât un piton pluti în aer, răsucindu-se. Picioare minuscule de miriapod creșteau din el, părând făcute dintr-un material ca un scaiete.

Șarpele sâsâi. Sâsâitul se făcu din ce în ce mai tare, apoi se opri brusc: capul șarpelui dispăru pur și simplu.

— Monștrii încearcă să comunice, constată Astrid. Ceva îi oprește, nu-i lasă să vorbească.

— Sau cineva, remarcă Sam. Dacă ne atacă... își ridică mâinile de parcă ar fi vrut să-i oprească.

Astrid îi dădu imediat jos mâinile.

— Nu, Sam. L-ai putea lovi pe Petey.
— Și dacă se trezește?
— În alte dăți, viziunile dispăreau repede. Dar acum este altfel. Uită-te la perdele, sunt pârlite acolo unde… chestia aia din lavă s-a apropiat de ele.
Sam se hotărî.
— Trezește-l!
— Și dacă… începu ea.
— Uite ce e, poate nu reprezintă o amenințare. Dar poate că da. Dacă e așa, n-o să le las să-ți facă rău. Am să le ard. Apoi adăugă: Dacă pot.
— Pete, strigă Astrid cu vocea tremurată.
Până atunci niciuna dintre creaturi nu le băgase în seamă pe cele două ființe umane fragile care se zgâiau la ele. Dar acum fiecare ochi sau set de ochi, fiecare antenă tremurătoare se întoarse spre ei. Se întâmplă așa de brusc, încât Sam avu impresia că le poate auzi globii oculari pocnind.
Ochi roșii, ochi negri, ochi pătați cu galben, ochi mari și albaștri, poate 50 de ochi cu totul se holbau acum la Sam și Astrid.
— Mai încercă o dată, șopti Sam. Își întinse din nou brațele, cu palmele înspre monștri, gata de luptă.
— Petey, spuse Astrid pe un ton mai ferm.
Acum corpurile monștrilor suferiră o schimbare. Se mișcară aproape ca o singură ființă, unii stângaci, alții iute ca fulgerul, dar toți porniră la unison, de parcă erau într-o animație Disney. Se întoarseră cu fața la Sam și Astrid să-i înfrunte.
Una după alta, li se deschiseră gurile. Din ele ieșiră mormăieli și șuierături, țipete și mârâituri, sunete ca oțelul scrijelind porțelan, sunete ca lătratul furios al câinilor. Nu cuvinte, ci sunete care se străduiau să se transforme în cuvinte, dar nu reușeau.
Era un cor care mustea de furie și frustrare. Dar se opri la fel de brusc pe cât începuse, de parcă cineva scosese din priză un casetofon.
Monștrii se uitau urât la Sam și Astrid, ca și cum ei erau de vină că fuseseră reduși la tăcere.
Sam înjură în barbă.
— Mergi cu spatele. Până pe hol, ordonă el. Vor veni după noi unul câte unul, iar Pete va fi ferit.

— Sam…

— Nu cred că e momentul să ne contrazicem, Astrid, spuse Sam printre dinți. Mergi încet cu spatele.

Ea făcu întocmai. El o urmă punându-și un picior în spatele celuilalt, cu brațele ridicate și armele sale de mutant pregătite.

Dar nu era chip să le vină de hac tuturor, în caz că veneau după el. Nu era chip. Avea să omoare câțiva, poate, dacă puteau fi arși. Dar cum puteai să dai foc unei creaturi din magmă?

Pas cu pas, până ajunseră la jumătatea holului. Monștrii ar fi trebuit să vină după ei pe hol. Un metru. Doi metri. Așa avea tot avantajul pe care îl putea obține. Pete era la adăpost.

— Strigă-l din nou. Mai tare.

— Nu răspunde întotdeauna.

— Încearcă.

— Pete, strigă Astrid, ridicând tonul de spaimă. Petey, trezește-te! Trezește-te, trezește-te!

Prin ușa deschisă Sam văzu creaturile plutitoare, în orice caz, pe toate cele fără aripi, căzând brusc la podea cu greutatea lor covârșitoare. Scândurile vibrară la impact.

Creatura cu șase aripi fu prima. Iute ca o libelulă, se repezi direct spre Astrid.

O lumină pârjolitoare de un alb-verzui țâșni din mâinile lui Sam. Creatura înaripată fu cuprinsă de flăcări. Dar avea deja prea mult avânt.

Sam își lăsă mâinile în jos, apoi bâjbâi în spatele lui s-o prindă pe Astrid, dar observă că ea se ferise. Cadavrul în flăcări, cu aripile chircite ca frunzele arzând, zbură pe deasupra capetelor lor.

Mary Terrafino veni în fugă pe hol.

— Ce e aici?

— Mary! Înapoi! Înapoi! Dă-te înapoi! țipă Sam.

Mary sări înapoi în camera ei, iar câinele fără ochi, cu antene, sări la atac, cu picioarele zgâriind podeaua.

Avea două tuburi pe cap. Sam era sigur că nu le avusese mai devreme.

Ceva de un albastru pal țâșni din tuburi. Una din mâinile lui Sam fu acoperită de o vâscozitate groasă ca terciul de ovăz, lipicioasă ca cimentul amestecat cu cauciuc.

Cu cealaltă mână, Sam răspândi iar foc. Creatura arse, încetini, dar nu se opri.

Și acum toți monștrii de coșmar se împingeau și se îmbrânceau să iasă prin ușă, lovindu-se pentru șansa de a ataca; și apoi…

Apoi dispărură.

Pur și simplu.

Cu toții, în afară de rămășițele fumegânde ale gândacului cu șase aripi și ale câinelui care îl împroșcase pe Sam cu substanța aceea vâscoasă. Astrid se duse în fugă la micul Pete. Sam era doar cu un pas în urma ei. Micul Pete stătea în capul oaselor pe pat, cu ochii deschiși privind în gol.

Astrid se aruncă spre el și îl luă în brațe.

— O, Petey, Petey! spuse ea printre lacrimi.

Sam traversă camera până la fereastră. Perdeaua care fusese pârlită ardea acum. Se repezi s-o tragă jos ca s-o calce în picioare și, în graba lui, dărâmă un raft cu păpuși rusești. Sam stinse focul călcând perdeaua în picioare. Un picior zdrobi una dintre păpușile pictate vesel în roșu. Păpușa din afară se crăpă. Cea din interiorul ei ieși și se rostogoli în flăcări.

Sam călcă totul în picioare.

— Ai un stingător? întrebă el. Încercă să-și șteargă de pe mână substanța vâscoasă, dar nu prea reuși. Ca să fim siguri, ar trebui…

Dar apoi văzu prin geam ceva aproape la fel de înspăimântător ca monștrii de mai devreme. Era o fată care stătea pe celălalt trotuar și se uita la el.

Avea ochi negri imenși și părul castaniu și des, strâns la spate, într-o coadă.

Fata din visul lui.

Sam ieși repede din cameră, coborî scările în fugă și ajunse în stradă.

Fata nu se mai vedea nicăieri.

Sam alergă din nou în casă unde dădu nas în nas cu Mary și Astrid, amândouă îngrozite, dar, spre uimirea lui, cea din urmă însemna ceva pe o foaie de hârtie în timp ce își îmbrățișa frățiorul.

— Ce nai… începu Sam.

— Se adaptau, Sam, îl întrerupse imediat Astrid. N-ai văzut? Se schimbau în timp ce ne uitam la ele. Își modificau forma și aspectul. Evoluau.

Ea scria, își ștergea lacrimile de pe față și iar scria.

— Ce se întâmplă aici? întrebă Mary Terrafino pe un ton sfios, de parcă nu voia să deranjeze.

Sam se întoarse spre ea.

— Mary, să nu spui nimănui ce-ai văzut.

— El e, nu? întrebă Mary uitându-se la micul Pete care căsca acum și adormea din nou. E ceva cu el.

— Sunt o mulțime de lucruri cu el, Mary, îi mărturisi Sam pe un ton obosit. Dar să rămână între noi. Trebuie să mă încred în tine.

Mary încuviință din cap. Nu știa ce să facă: să rămână și să pună întrebări sau să se întoarcă în relativa siguranță a camerei ei. Până la urmă siguranța avu câștig de cauză.

— Asta nu e bine, șopti Astrid și își puse din nou fratele cu capul pe pernă.

— Crezi? întrebă Sam aproape țipând.

Astrid îl mângâie pe frunte pe micul Pete.

— Petey, să nu mai faci așa ceva. Ai putea să rănești pe cineva. Pe mine. Și atunci cine o să mai aibă grijă de tine?

— Da, gata cu monștrii, Pete, zise Sam.

— Gata cu monștrii, repetă Astrid.

Micul Pete închise ochii.

— Gata cu monștrii, promise el și căscă. L-am făcut să se potolească, adăugă el.

— Pe cine? insistă Astrid. Cine? Cine a fost? Ce-a vrut să spună?

— Flămând, zise micul Pete. Flămând în întuneric.

— Ce înseamnă asta? insistă Astrid.

Dar micul Pete adormise deja.

• PAISPREZECE

<u>36 ore, 47 minute</u>

— Așa a fost de-atunci. Gândac – în varianta sa vizibilă – făcu semn spre Orsay care stătea cu genunchii apropiați și adusă de spate pe treptele din fața Academiei Coates.

Caine se uită la ea cu relativ interes. O atinse în creștet pe Orsay și observă cum tresare.

— A fost acolo, așa cred, zise el.

Diana căscă. Era încă în pijamaua de mătase, peste care își pusese un halat, de parcă ar fi fost frig. Niciodată nu era cu adevărat frig în FAYZ.

Gândac se legăna înainte și înapoi, abia mai putând să stea treaz.

— Ce se întâmpla când a început să se detașeze de toate? îl întrebă Caine pe Gândac.

— Ce? Gândac își scutură capul înainte, încercând să rămână treaz. Era într-unul dintre visele lui Sam. Ceva cu niște conserve. Apoi pe neașteptate a început un fel de spectacol înspăimântător de lumini, într-una dintre camerele casei, și apoi Orsay parcă era drogată.

— Ce știi tu despre droguri? îl întrebă Diana.

Gândacul dădu din umeri.

— Joe junior, fratele meu mai mare, fuma iarbă des.

Caine îngenunche în fața lui Orsay. O luă cu blândețe de bărbie.

— Vino-ți în fire, îi spuse el.

Fata nu-i răspunse. Atunci o pălmui tare, dar fără răutate. Palma lui îi lăsă o urmă roșie pe obraz.

Ochii lui Orsay sclipiră. Arăta de parcă se trezise cu multe ore mai devreme decât trebuia.

— Îmi pare rău, zise Caine. Era foarte aproape de ea. Destul de aproape ca să-i simtă respirația. Destul de aproape ca să-i audă inima bătând ca a unui iepure fugărit de hăitași.

— Trebuie să știu ce ai văzut.

Fetei îi căzură colțurile gurii, de parcă era imaginea vie a fricii, tristeții și a altui sentiment nedeslușit.

— Hai, spune-mi, încercă s-o îmbuneze Caine. Orice vise ai fi avut, ale mele au fost mult mai urâte. Niște chestii îngrozitoare, pe care e mai bine să nu le știi.

— N-au fost îngrozitoare, spuse Orsay cu o voce firavă. Au fost… copleșitoare. M-au făcut să-mi doresc mai mult.

Caine se îndepărtă de ea.

— Atunci de ce sunteți toți așa speriați?
— În visele lui… în visele lui, lumea… Totul e așa de… Își apropie mâinile de parcă ar fi vrut să schițeze o formă care nu se putea defini.
— Visele lui Sam? întrebă Caine, atât sceptic, cât și furios.
Orsay îl săgetă cu privirea.
— Nu. Nu ale lui Sam. Sam nu are vise complicate. Nu există vrajă în ele.
— Atunci vorbește-mi despre ele. Asta te-am trimis să afli.
Orsay dădu din umeri.
— E… Nu știu. Poate e îngrijorat. E confuz, spuse fata cu nepăsare. Crede că greșește și oricum vrea să scape de toate. Și, desigur, se gândește la mâncare.
— Bietul băiețel, zise Diana. Toată puterea asta. Toate responsabilitățile astea. Vai de capul lui!
Caine izbucni în râs.
— Cred că Sam habar n-avea ce înseamnă să fii șef.
— Cred că e exact cum s-a gândit el că va fi, îl contrazise Diana. Nu cred că și-a dorit așa ceva. Cred că a vrut doar să fie lăsat în pace. Puse accentul pe ultima frază.
— Eu nu-i las în pace pe oamenii care îmi fac rău, spuse Caine. Mulțumesc pentru informație, Diana.
Se ridică în picioare.
— Deci Sam e speriat. Dar nu de mine. Își face griji în privința faptului că e primar al orașului perdanților. Bine. O bătu ușurel pe Orsay în creștetul capului. Hei! Nu e nimic despre centrala atomică în visele lui Sam?
Orsay scutură din cap. Era din nou ruptă de lume, într-o transă ca de zombi, retrăindu-și ciudatele halucinații, ale ei sau pe ale altcuiva.
Caine își împreună mâinile.
— Bine. Sam nu e obsedat de centrala atomică. Dușmanul, spuse el foarte bucuros, se uită înăuntru, nu în afară. De fapt îl putem lovi oricând. Doar că…
Se uită fix la Diana.
— Pun eu mâna pe el, spuse ea.
— Nu pot s-o fac fără Jack, Diana.
— Pun eu mâna pe el, repetă ea.
— Ai nevoie de Jack? Ți-l aduc eu, zise Drake.

— Te gândești la fostul Jack, Drake, spuse Caine. Nu uita că are puteri acum.

— Puțin îmi pasă de puterile lui, mârâi Drake.

— Diana o să mi-l aducă pe Jack. Și apoi vom stinge lumina și îl vom hrăni pe… Se opri brusc. Clipi confuz.

— Să hrănim? repetă Drake nedumerit.

Caine aproape că nu-l auzi. Mintea lui părea să se poticnească, să facă un salt, ca atunci când ai un DVD zgâriat și imaginea se oprește o clipă, dar apare din nou.

Peisajul cunoscut al Academiei Coates și a terenurilor din jur îi plutea în fața ochilor.

Vom hrăni?

Ce voise să spună?

La cine se gândise?

— Vă rog să plecați cu toții, zise el, zăpăcit. Nimeni nu făcu vreo mișcare, așa că le spuse pe șleau: Plecați! Plecați și lăsați-mă singur! Apoi adăugă: Pe ea lăsați-o aici.

Odată ce Diana și Drake plecară, Caine îngenunche din nou în fața lui Orsay.

— L-ai văzut, nu-i așa? L-ai simțit acolo. Ți-a contaminat mintea: îmi dau seama.

Orsay nu-l contrazise. Îi întâlni privirea, dar rămase neclintită.

— El era în visele băiețelului.

— Care băiețel? Caine se încruntă. Micul Pete? La el te referi?

— Avea nevoie de băiețel. Lucrul acela negru, gaiafagul, era… Căută cuvântul potrivit și, când îl găsi, se miră. Învăța.

— Cum adică învăța? Caine o strânse tare de braț pe Orsay încercând să scoată totul de la ea. Fata tresări. Ce învăța?

— Să creeze, zise ea.

Caine se uită fix la Orsay. Trebuia s-o întrebe la ce se referea. Ce avea să creeze Întunericul? Ce avea să învețe din mintea unui copil autist de cinci ani?

— Du-te înăuntru, îi șopti Caine și îi lăsă brațul. Pleacă!

Rămas singur, încercă să-și amintească. Se uită la copacii de la marginea campusului, de parcă explicația s-ar fi ascuns acolo, în umbrele zorilor.

„Și apoi vom stinge lumina și îl vom hrăni pe…”

Nu vorbise aiurea. Nu era chiar… nimic. Era o idee clară acolo, ceva palpabil. Ceva care trebuia făcut.

Flămând în întuneric.

Se simțea ca și cum cineva îi înfășurase o frânghie în jurul creierului. Cineva pe care nu-l vedea, cineva care stătea departe în întuneric, invizibil. Frânghia dispăruse în beznă și mister, dar avea un capăt legat de el.

Iar acolo, departe, Întunericul ținea de celălalt capăt. O smucea de câte ori avea chef.

Ca și cum Caine era un pește prins în cârlig.

Se târî pe treaptă. Granitul era rece. Se simțea expus și ridicol stând acolo, aproape doborât, cu broboane de sudoare apărându-i pe frunte.

Încă avea cârligul înfipt în el. Îi juca feste, mai dând drumul la undiță, lăsându-l să se creadă liber, apoi smucind tare din nou, asigurându-se că era bine prins în cârlig, istovindu-l.

Îi juca feste.

Lui Caine îi apăru brusc în cap o amintire aproape uitată. Îl văzu pe „tatăl” lui așezat într-un șezlong, cu stropii de apă de mare pătându-i sacoul bej, ținând în mână o undiță lungă și flexibilă pe care o agita înainte și înapoi.

Caine se dusese la pescuit o singură dată cu „tatăl” său. Nu fusese o experiență a la Tom Sawyer sau Huck Finn. Tatăl lui Caine – omul lângă care crescuse numindu-l tată – nu era genul cu care să petreci momente plăcute, intime; care să țină momelile într-o găleată și să meargă la pescuit cu o undiță de bambus.

Erau într-o excursie în Mexic. O lăsase pe „mama” lui Caine să se ducă la cumpărături prin Cancun, iar lui Caine îi făcuse marea favoare de a-i permite să-l însoțească într-o călătorie de afaceri sub forma unei așa-zise partide de pescuit.

Caine și tatăl său; un puști numit Paolo cu tatăl lui; o fată pe nume… ei bine, nu-și putea aminti numele ei. Cei trei tați făceau afaceri împreună și pescuiau pește-spadă de la bordul unei ambarcațiuni cu motor puternic.

Fata, oare cum se numea?

O, Doamne, o chema Diana. Nu era, desigur, aceeași Diana, ci o altă fată, nu prea atrăgătoare, cu părul roșcat, ochi proeminenți, într-un cuvânt, foarte diferită.

Diana îi dusese pe Caine și Paolo sub punte, în dreapta, într-o încăpere unde se țineau ancora și parâmele, precum și alte materiale. Acolo scosese o țigară cu marijuana, mică și strâns rulată.

Paolo, un puști italian cu doi ani mai mare decât Caine, dăduse din umeri și spusese:

— *No problem,* folosindu-se de engleza pe care o știa.

Caine se simțise prins în capcană. Prins în capcană pe barca aceea. Prins în capcana companiei celor doi copii și obligat să se drogheze.

Prins în capcană.

Nu-i plăcea deloc această senzație.

Stătuse acolo, în spațiul întunecos, jilav și înghesuit, trăgând câteva fumuri din țigara cu marijuana și dorindu-și să fie în cu totul altă parte.

Paolo încercase să se combine cu fata, acea Diana din trecut. Ea nu-i acceptase avansurile și, în cele din urmă, Paolo plecase să caute ceva de mâncare. Fata se așezase lângă Caine și îi spusese limpede că voia să profite de faptul că rămăseseră singuri și de efectele drogului.

Caine o respinsese, dar ea insistase:

— Te crezi un tip prea mișto, nu? Ai impresia că nu sunt de nasul tău, nu?

— Tu ai spus-o, nu eu.

— Da? Știi ce? Tatăl tău are nevoie de al meu. Dacă urc pe punte și îi zic tatei că m-ai obligat să fumez iarbă? Știi ce se va întâmpla? Tatăl tău va pierde contractul și tu ai să fii de vină.

Ochii îi străluceau de bucuria triumfului. Îl avea la mână. Era înfipt în cârligul ei, la fel ca peștii prinși de bărbații binedispuși de pe punte.

Diana aceea era sigură că îl prinsese.

Dar Caine râsese.

— Dă-i înainte.

— Așa voi face, zisese ea.

— Bine. Pleacă!

În acea zi ajunsese să înțeleagă un adevăr fundamental. Nu poți fi prins în capcană de alți oameni, ci doar de propria frică. Sfidează și învinge.

În acea zi de pe barcă lui Caine îi fusese mai puțin frică decât fetei. Și știuse intuitiv că avea o mână câștigătoare.

Sfidează și învinge.

Acum problema era că lui Caine îi era cu adevărat foarte frică de creatura din mină. O frică animalică. Frică până în străfundurile ființei sale.

Nu putea păcăli Întunericul. Întunericul știa că îi e frică.

Avea o frânghie înfășurată strâns în jurul creierului și sufletului său. Celălalt capăt al frânghiei îl ținea lucrul acela întunecat din fundul minei. Caine își închipui că taie acea frânghie luând un topor, ridicându-l deasupra capului, lovind apoi cu toată puterea...

Fără milă sau teamă. Așa cum fusese cu Diana.

Cu ambele Diane.

— Trebuie, șopti în sinea lui. Trebuie s-o tai, își spuse. Poate că așa o să fac, murmură el.

Dar se îndoia profund că va reuși.

•

— Îi e foame, zise micul Pete.

— Vrei să spui că ție îți este foame, îl corectă automat Astrid de parcă marea problemă a lui Pete era gramatica deficitară.

Erau în biroul lui Sam de la primărie. Lumea intra și ieșea. Copii cu solicitări și plângeri. Pe unele le rezolva Astrid însăși. Pe altele i le trimitea lui Sam.

Sam avea dreptate într-o singură privință. Așa nu mai puteau continua. Copiii tot veneau să ceară pe cineva care să arbitreze certurile dintre frați sau să întrebe dacă puteau să se uite la un DVD nerecomandat copiilor sub 13 ani, sau îl rugau pe Sam să le spună dacă trebuiau să mai poarte aparatul dentar.

— Îi e foame, spuse iar micul Pete. Era aplecat peste consola lui de joc, concentrat la ce făcea.

— Vrei să mănânci ceva? îl întrebă Astrid distrată. Poate găsesc ceva.

— El nu poate vorbi.

— Desigur că poți, Pete, atunci când vrei tu.

— N-o să-l las. Spune lucruri urâte.

Astrid se uită înspre frățiorul ei. Pe fața micului Pete se ivise un zâmbet slab.

— Și îi e foame, zise Pete în șoaptă acum. Flămând în întuneric.

•

— Pentru că așa a zis Sam, de aceea, rosti Edilio poate pentru a mia oară. Pentru că, dacă nu culegem recolta, o să ne fie din ce în ce mai foame tuturor, iată de ce.

— Nu pot s-o fac altă dată? întrebă copilul.

— Micuțule, toată lumea vrea asta: să amâne pe altă dată. Dar s-au copt pepenii și trebuie culeși. Așa că urcă în autobuz. Ia-ți și o pălărie dacă ai una. Să mergem.

Edilio se ținea de ușa din față a casei, așteptând ca puștiul să-și ia șapca pe care scria *Fairly Odd Parents.* Dispoziția lui, deja sumbră, nu se ameliora pe măsură ce trecea dimineața. Avea 28 de copii în autobuz, toți se văitau, voiau să meargă la baie, tuturor le era foame sau sete, se ciondăneau, scânceau și plângeau.

Era deja ora 11. Până să ajungă la câmp, se va face amiază și își vor cere masa de prânz. Era hotărât să le spună să își culeagă masa de prânz. „Culegeți-vă prânzul, e chiar în fața voastră. Da, la pepeni mă refer. Puțin mă interesează dacă nu vă plac pepenii, ăsta-i prânzul vostru.”

Împreună cu el 30 de copii. Dacă munceau din greu timp de patru ore, ar fi putut să culeagă vreo 70-80 de pepeni fiecare. Ceea ce părea o cantitate mare până când o împărțeai la peste 300 de guri flămânde și începeai să-ți dai seama că îți trebuiau o mulțime de pepeni ca să te saturi.

Edilio era îngrijorat că mulți pepeni putrezeau deja pe câmp, iar păsările îi ciuguleau. Dar și de faptul că nimeni nu se gândea la viitor, la ce ar trebui să planteze pentru anotimpul următor.

Mâncare care putrezea. Nu tu semănat. Nu tu irigații.

Chiar dacă strângeau recolta de acum, era doar o chestiune de timp până mureau toți de foame. Pe urmă, Dumnezeu cu mila!

Se dovedi că fusese optimist. Se făcuse deja ora unu când ajunseră cu toții la câmpuri, după un drum infernal cu autobuzul, în timpul căruia se luaseră la pumni doi elevi de clasa a șasea.

Bineînțeles că primele vorbe care le ieșiră copiilor din gură au fost: „Mi-e foame”.

— Păi acolo e prânzul vostru, le spuse Edilio arătându-le câmpul cu mâna și simțind o mare satisfacție că aveau să se pună pe treabă.

— Chestiile alea rotunde?

— Se numesc pepeni galbeni, îi lămuri Edilio. Și sunt foarte gustoși.

— Dar cu viermii mutanți ce facem? întrebă una dintre fete.

Edilio oftă.

— Sunt în câmpul de varză, nu aici. Adică la un kilometru și jumătate de locul ăsta.

Dar nimeni nu se urni din loc. Toți se înșirară ascultători, dar se țineau aproape de autobuz și departe de marginea câmpului.

Edilio oftă din nou.

— Bine. Hai să vă arate mexicanu' cum se face.

Intră agale în câmp, se aplecă, răsuci vrejul unui pepene și îl ridică destul de sus ca să-l vadă puștii.

Norocul îi veni în ajutor. Îi scăpă pepenele din mână.

Se uită în jos la pepene și văzu pământul mișcându-se.

Edilio sări în lături din instinct, dar fu cât pe ce să se împiedice, însă își recăpătă echilibrul și începu să fugă.

Alergă mai repede ca oricând, cu bocancii afundându-se în pământul plin de viermi, și mai repede, mai repede, până când se lungi cu fața în praf.

Praful de dincolo de câmp.

Se uită cu multă atenție la bocanci. Erau urme de mușcături pe laturi și pe talpă, dar nu erau găuri.

Viermii nu pătrunseseră.

Edilio privi fețele șocate ale copiilor din jurul său. Fusese la câteva secunde de a le ordona imperios să intre în câmp. Majoritatea purtau adidași. Niciunul nu știa cum arătau viermii mutanți.

Fusese cât pe ce să condamne la moarte 49 de copii.

— Înapoi în autobuz! spuse Edilio cu o voce tremurată.

— Dar prânzul? întrebă cineva.

• CINCISPREZECE

30 ore, 41 minute

Sam luă lista de la Astrid. Se uită la primele două chestiuni, apoi aproape o mototoli în pumn.

— Ca de obicei? o întrebă el.

Astrid încuviință din cap.

— Ca de obicei. Cred c-o să te bucure mai ales…

Computer Jack năvăli în cameră părând foarte grăbit.

Nu era în general permis să se dea năvală, dar cu Jack era altfel.

— Ce e, Jack? îl întrebă Sam cufundându-se în fotoliul de piele supradimensionat din spatele fostului birou al adevăratului primar și care fusese pentru scurt timp și al lui Caine.

Jack era agitat.

— Trebuie să mă lași să deschid telefoanele.

Sam se uită chiorâș la el.

— Ce? Credeam că ai ceva urgent de intri ca o furtună.

— Toată lumea mă întreabă când am de gând să repar telefoanele, spuse Jack aparent frământat de problemă. Toți mă întreabă, iar eu trebuie să inventez minciuni caraghioase. Ei cred că am dat greș.

— Jack, am mai discutat despre asta. Îți sunt foarte recunoscător pentru ce ai făcut, frățioare. Nimeni n-ar fi putut să ducă treaba asta la bun sfârșit. Dar acum avem alte probleme, bine?

Jack roși.

— Tu mi-ai cerut să o fac. Am spus tuturora că mă ocup de asta. Iar acum nu mă lași să termin ce am început. Nu e corect. Ochelarii păreau să i se aburească de indignare.

— Uite ce e, Jack. Chiar vrei ca Drake și Caine să poată suna pe oricine de aici? Vrei să ia Caine legătura cu copiii? Să-i amenințe? Să-i convingă cu vorbe mieroase? Poate să le ofere mâncare în schimbul armelor sau altor lucruri? Nu-ți amintești cum a păcălit pe toată lumea prima oară?

— Tu vrei să deții controlul asupra tuturor, îl acuză Jack.

Acuzația îl duru pe Sam, care ar fi vrut să răcnească la el, dar se stăpâni. Preț de câteva clipe se luptă cu furia ce-l cuprinsese, fiind incapabil să scoată o vorbă.

„Sigur că vreau să dețin controlul”, ar fi vrut să spună. Sigur că nu voia ca ticălosul de Caine să le împuieze puștilor capul cu minciuni. Copiii erau destul de disperați ca să asculte pe oricine care le oferea o viață mai ușoară, chiar și pe Caine. Oare Jack nu înțelegea cât de aproape erau de dezastru? Oare Jack nu pricepea ce control relativ avea Sam asupra situației?

Poate că nu.

— Jack, puștii sunt speriați. Sunt disperați, afirmă Sam. Poate că nu-ți dai seama, pentru că ești ocupat cu alte lucruri. Dar suntem atât de aproape – ridică degetul mare și arătătorul,

răşchirându-le la doi centimetri distanţă – de un dezastru total. Vrei să afle asta şi Caine? Vrei să vorbească copiii cu el sau cu Drake la trei dimineaţa, spunându-le tot ce ştiu despre problema noastră? Chiar vrei să afle Caine ce prost stăm?

Astrid interveni ca să pună capăt discursului din ce în ce mai avântat al lui Sam:

— Jack, ce s-a întâmplat de eşti aşa pornit?

— Nimic, zise Jack. Zil îmi spune de faţă cu oricine că acum, de când sunt mutant, creierul meu nu mai funcţionează aşa bine ca înainte.

— Ce spune? întrebă Sam.

— Spune că oamenilor care dobândesc puteri le scade coeficientul de inteligenţă, se prostesc. Exemplul nr. 1: bietul Jack, poreclit înainte Computerul, care poate ridica singur o casă, dar nu e în stare să pună telefoanele în funcţiune.

— Ştii, Jack, îmi pare rău dacă te-a jignit, dar am alte treburi de rezolvat aici, zise Sam începând să fie exasperat. Eşti un geniu al tehnicii. O ştii şi tu. O ştiu şi eu, şi Astrid, aşa că nimănui nu-i pasă de părerile lui Zil.

— Uite ce e, Jack, de ce nu lucrezi doar la chestia aia cu internetul pe care încerci s-o faci? îi sugeră Astrid.

Jack îi aruncă o privire otrăvitoare.

— De ce, ca să n-o folosiţi nici pe-aia? Ca să mă faceţi să par şi mai prost?

Sam era cât pe ce să-şi iasă din fire, să-i spună lui Jack să tacă din gură, să plece, să nu-l mai bată la cap, dar n-ar fi fost o idee bună, aşa că trase adânc aer în piept, încercând să fie cât mai răbdător, şi spuse:

— Jack, nu pot să-ţi promit nimic. Mă ocup de foarte multe lucruri. Principala prioritate, înainte să ne facem griji pentru chestii din astea tehnice, este…

— Chestii din astea tehnice? îl întrerupse Jack. Din tonul său reieşea cât de şocat şi indignat era.

— N-am vrut să te jignesc. Spun doar… Dar orice intenţiona să zică uită când şi făcu apariţia Edilio. Nu se repezi înăuntru ca Jack, rămase în prag. Era palid şi avea un aer grav.

— Ce e? întrebă Jack.

— Viermii mutanţi. Sunt acum în câmpul cu pepeni.

— Se răspândesc, constată Astrid.

— Am fost la un pas să-i omor pe copii, zise Edilio. Arăta ca o fantomă. Tremura ca frunza.

— Bine, de-ajuns, spuse Sam ridicându-se și dând scaunul în spate cu un gest smucit.

În sfârșit.

În sfârșit apăruse ceva ce putea să facă.

Ar fi trebuit să fie îngrijorat. Și chiar era. Dar emoția care îl cuprinse pe când părăsea camera cu un scop clar era mai mult ușurare.

— Problemele de pe listă vor trebui să aștepte, Astrid. Am de gând să omor niște viermi.

Două ore mai târziu, Sam stătea la marginea câmpului cu pepeni. Dekka era lângă el. Edilio îi adusese acolo cu Jeepul decapotabil, dar nu coborâse din mașină.

— Ce trebuie să facem? întrebă Dekka.

— Tu îi ridici, iar eu îi ard, îi răspunse Sam.

— Nu pot acoperi decât suprafețe mici, pe rând. Un cerc, poate cu diametrul de șapte metri, spuse Dekka.

Se răspândise zvonul că Sam avea să le vină de hac viermilor. Așa că și alți puști se înghesuiseră în mașini și camionete și veniseră cu zecile acolo, privind de la o distanță sigură. Unii își aduseseră aparatele foto sau de filmat, ca niște turiști sau microbiști.

Venise și Howard cu Orc. Sam se simți ușurat. Îi trimise vorbă lui Howard că ar putea să aibă nevoie de ajutorul lui Orc.

— Ce e, Sam? întrebă Howard.

— Alți viermi. Ne ducem să vedem cum putem micșora numărul dăunătorilor.

Howard încuviință din cap.

— Bine. Și ce treabă aveți cu băiatul meu? îl arătă cu degetul pe Orc care stătea rezemat de capota unei mașini, greutatea lui aproape aplatizând anvelopele și deformând stratul de metal.

— Nu putem să omorâm toți viermii, spuse Sam. Dar Astrid crede că pot fi mai deștepți decât alți viermi mutanți. Așa că le transmitem un mesaj: nu ne mai faceți mizerii.

— Tot nu văd de ce ai nevoie de Orc.

— El va fi canarul nostru, zise Sam.

— Ce spui acolo?

— Pe vremuri, minerii luau cu ei un canar acolo jos sub pământ, explică Sam. Dacă erau gaze toxice, canarul murea

primul. Dacă pasărea nu pățea nimic, minerii știau că sunt în siguranță.

Lui Howard îi luă un moment să înțeleagă ideea. Pufni într-un râs sardonic.

— Te credeam un om bun, Sam. Dar acum ești dur și indiferent, vrei să-l trimiți pe Orc acolo să fie mâncat de viermi.

— Ultima dată le-a luat ceva timp să ajungă la fața lui, spuse Sam. Dacă vedem că viermii se agită, Orc vine imediat înapoi.

— Dur și indiferent, repetă Howard zâmbind superior. O să vorbesc cu băiatul meu, dar știi că nu face nimic gratis. Patru lăzi de bere.

— Două.

— Trei.

— Două, nimic mai mult. Și, dacă te mai târguiești cu mine, ai să vezi pe pielea ta cât de dur și nepăsător pot fi.

Odată terminată negocierea, Sam se uită la Dekka.

— Ești gata?

— Da, zise ea.

— Hai să ne facem treaba.

Dekka își ridică mâinile deasupra capului. Ținti cu palmele spre marginea cea mai apropiată a câmpului cu pepeni.

Deodată pepeni, vrejuri și o perdea de țărână se înălțară în aer. Viermii se vedeau clar zvârcolindu-se în norul ascendent.

Și Sam își ridică mâinile la nivelul umerilor. Își răşchiră degetele.

— Asta o să-mi placă, mormăi el.

Flăcări orbitoare țâșniră din palmele lui ca două fulgere verzi.

Pepenii explodară ca floricelele în ulei încins. Vrejurile se zbârciră. Bulgării de pământ fumegară și se topiră în aer.

Viermii mureau, crăpau din cauza sângelui lor supraîncălzit. Sau se uscau și sfrijeau până ajungeau cenușă. Unii mureau din ambele cauze.

Sam își plimbă palmele care aruncau flăcări de sus în jos, țintind oriunde vedea vreo mișcare. În locurile unde zăbovea mai mult, țărâna se încingea așa tare că devenea roșie și forma bucăți de magmă care zburau prin aer.

— Dekka, dă drumul! îi strigă Sam fetei.

Dekka slăbi strânsoarea. Gravitatea funcționa din nou. Și întreaga coloană lichidă și fumegândă se prăbuși la pământ. Răspândi în aer o ploaie de scântei în momentul impactului. Unii

dintre puștii care stăteau prea aproape scânciră când îi atinseră picăturile de lichid, fierbinți ca lava.

Sam și Dekka se traseră înapoi rapid, totuși prea târziu pentru ca Sam să evite o arsură care trecuse prin blugi și îi lăsase o pată în formă de lacrimă pe coapsă.

— O sticlă cu apă! țipă el. Înșfăcă sticla și turnă multă apă peste arsură. Frate! Doare!

— Am văzut niște viermi foarte prăjiți, comentă Howard.

— Hai să încercăm din nou, Dekka. Dacă ești în stare.

— Îmi plac pepenii, zise Dekka. Nu renunț la ei din cauza viermilor ăștia.

Se duseră mai la stânga și făcură același lucru. Apoi într-un alt loc și se întâmplă exact la fel.

— E-n regulă, mesajul a fost trimis, spuse Sam când terminară. Să vedem dacă l-au înțeles. Howard!

Howard îi făcu semn lui Orc să se ducă acolo. Monstrul se îndreptă greoi și leneș spre câmp.

— Du-te mai întâi într-o zonă pe care am ars-o, îl sfătui Sam.

Orc făcu întocmai. Dacă picioarele lui de piatră erau deranjate de căldura arzătoare emanată de pământul pârjolit, nu schiță niciun gest în acest sens.

— Bine, spuse Sam. Acum mergi mai departe. Dincolo de porțiunea arsă. Încearcă să culegi un pepene.

— Trebuie să mi se dea bere, mormăi Orc.

— N-am la mine, zise Sam.

— Așa se pare, spuse Orc. Păși pe pământul afânat, nepârjolit. Se aplecă să culeagă un pepene și se îndreptă din șale, cu doi viermi agitându-se în jurul mâinii sale.

Orc azvârli viermii și o porni mai repede spre un loc mai sigur.

Sam se simțea dezamăgit. Dăduse greș. Chiar și în asta.

Se folosise de promisiunea cu berea ca să facă dintr-un puști alcoolic o momeală umană.

— Poate că n-a fost o zi în care să mă simt mândru de mine, își spuse el în sinea sa.

Mulțimea, dezamăgită, arunca priviri piezișe spre Sam, fiind îngrijorată pentru el. El le ignoră pe toate și se urcă în Jeep, lângă Edilio.

— Nu-mi vrei postul, Edilio? întrebă el.

— În niciun caz, frățioare. În niciun caz.

•

Nimic nu se lipea de zidul FAYZ-ului. Lana constatase asta. Își pusese mănuși și încercase să fixeze cu bandă adezivă o țintă pe barieră. Dar nu se lipise. Nici măcar cleiul nu se lipea.

Nimeni nu va pune pe zid postere cu formațiile preferate.

Încercase să folosească un spray cu vopsea. Era amuzant să încerce. Amuzant să-și închipuie zidul acoperit cu graffiti. Dar vopseaua sfârâia un pic ca și cum ar fi fost ulei într-o tigaie încinsă, apoi se evapora și dispărea fără urmă.

Era frustrant. Lana avea nevoie de o țintă. Și ideea de a trage în zid îi surâdea.

În cele din urmă târî un șezlong de la piscină până pe terenurile de tenis, de unde bariera era mai ușor accesibilă. Rezemă scaunul de zid – măcar putea să sprijine ceva de el – și fixă cu bandă adezivă o țintă de șezlong.

Nu era o țintă obișnuită, ci o fotografie pe care o găsise. O poză cu un coiot.

Apoi își scoase pistolul din rucsac. Era greu. Habar n-avea ce calibru era. Îl găsise într-una dintre casele în care locuise. Împreună cu două cutii cu muniție.

Reușise să-l încarce. Destul de repede. În încărcător erau 12 gloanțe. Mai era un încărcător de rezervă. Era ușor să-l scoți pe cel vechi și să-l pui pe celălalt. Prima dată când încercase reușise să se înțepe rău la deget, dar faptul că ea era Tămăduitoarea prezenta anumite avantaje.

Dar trebuia să fie în stare mai mult decât să țină pistolul și să-l încarce.

Ridică arma într-o mână. Dar era prea grea ca s-o țină în poziție fixă cu o singură mână. Așa că o apucă cu ambele mâini. Mai bine.

Ținti poza cu animalul.

Apăsă pe trăgaci.

Pistolul avu recul.

Detunătura fu mai puternică decât auzise la televizor, în filme.

Se păru că explodase întreaga lume.

Se duse, clătinându-se puțin, să verifice ținta. Ratase. Zidul din spatele țintei era neatins, desigur.

Lana ținti cu mai multă grijă. Îl văzuse pe Edilio cum își instruia oamenii. Știa lucrurile de bază. Centră ținta din față în mijlocul celei din spate, se asigură că marginile de sus ale

țintelor din față și din spate erau la același nivel, apoi coborî arma până când marcajul încadra capul coiotului.

Trase.

De această dată, când verifică ținta, găsi o gaură. Nu exact acolo unde ochise. Dar nici prea departe.

Acea gaură în hârtie o bucură mult.

„Arăți de parcă ai avea o bubiță, Căpetenie.”

Lana trase spre țintă gloanțele din două încărcătoare. Doar jumătate nimeriră, însă era mai bine decât deloc.

Când termină, abia mai auzea, îi țiuiau urechile. O dureau mâinile. Îi era ușor să vindece vânătăile. Dar îi plăcea senzația pe care i-o dădeau.

Lana puse cu atenție gloanțele în ambele încărcătoare. Montă unul în pistol și băgă arma în rucsac.

Vino la mine. Am nevoie de tine.

Își puse rucsacul pe umăr. Soarele apunea, aruncând umbre portocalii pe zidul cenușiu al FAYZ-ului.

Mâine. Va fi acolo în curând.

• ȘAISPREZECE

22 ore, 41 minute

Nu voia să-și taie părul. Îi plăcea să aibă părul lung. Dar Diana luase în serios amenințarea lui Caine. Trebuia să i-l aducă pe Jack.

În fața oglinzii, ridică mașina de tuns electrică pe care o găsise în dulapul din dormitorul fostului director. Subtilitățile nu aveau niciun rost, era inutil să-și piardă ore întregi tăind părul cu foarfeca.

Mașina de tuns scotea un zumzăit ciudat de plăcut. Tonalitatea se schimba de câte ori lama intra într-un alt smoc de păr.

În mai puțin de un sfert de oră părul ei negru era în chiuvetă și pe jos. Capul îi era acoperit acum de un puf negru de câțiva milimetri, arătând ca Natalie Portman în *V de la Vendetta.*

Strânse părul tăiat într-un făraș și spălă chiuveta, apoi începu să-și șteargă ultimele urme de machiaj de la ochi. Nu prea avea ce să facă în privința sprâncenelor frumos desenate. În schimb știa ce să facă în privința hainelor. Pe pat era întins un tricou negru cu două numere mai mare, pe care scria *World of Warcraft,* un hanorac gri, o pereche de blugi largi de băiat și niște adidași, tot de băiat. Doar lenjeria intimă era a ei. La urma urmei nu trebuie să te pierzi prea mult într-un rol.

Se îmbrăcă repede, apoi se dădu un pas sau doi înapoi să se studieze în oglinda mare de pe ușa șifonierului.

Era în mod evident tot fată. De la distanță poate o puteai confunda, dar nu și de aproape.

Se gândi care era problema. Nu corpul ei, acesta fiind acoperit în mare măsură. Problema era chipul ei de fată. Nasul, ochii, buzele, chiar și dinții.

— Nu pot să fac mare lucru în privința gurii, șopti ea imaginii din oglindă. Doar să nu râd. Pe urmă, de parcă se contrazicea cu propria reflexie din oglindă, spuse: Oricum nu râzi niciodată.

Scotoci prin baie până găsi niște materiale sanitare. Puțin mai târziu avea un plasture alb pe nas. Îi era de ajutor. Poate îi păcălea. Poate.

Ieși pe hol. Nu era nimeni acolo, ceea ce nu o mira. Cina, câtă fusese, se luase și dispăruse. Copiii erau flămânzi și slăbiți și nimeni nu mai avea energie decât să zacă în camere.

Diana știa că nu trebuia să ia o mașină. Era încă pază la intrarea în Coates. Oamenii de pază aveau s-o oprească și să-l cheme pe Drake.

Poate Drake o lăsa să plece. La urma urmei ea executa ordinele lui Caine.

Dar se putea și să n-o lase. Ce prilej era mai bun să aranjeze un „accident” pentru Diana?

Așa că ieși din dormitorul comun printr-o ușă laterală, cea mai aproape de pădure. Era perfect conștientă că îi scârțâiau adidașii pe pietriș, așa că se simți recunoscătoare când păși pe ace de pin și frunze putrede, unde nu mai făcea așa mult zgomot.

Trebuia să facă drum lung ca să evite poarta. Pădurea era întunecată. Când se uită în sus, văzu deasupra capului cerul albastru al înserării. Dar noaptea se lăsa mai repede în pădure.

Îi luă o oră să-și croiască drum printre tufișuri și peste viroage. Se temea că nu va ajunge înapoi la șosea – în pădure te puteai rătăci oricând. Pentru Diana toți copacii erau la fel. Dar în cele din urmă, pe când se instala crepusculul, urcă un taluz alunecos și se trezi iar pe asfalt.

Nu avea niciun plan clar de a-l găsi pe Jack. Nu putea să-i dea una în cap și să-l care în spate până la Caine. Trebuia să folosească alte mijloace. Lui Jack îi plăcuse mereu de ea, deși nu i-ar fi făcut niciodată avansuri.

Păcat că arăta ca un băiat acum.

Continuă să coboare până ajunse la autostradă. Erau măcar, ici și colo, porțiuni luminate, la mare distanță unele de altele, acolo unde mai funcționa câte un felinar se zărea o strălucire slabă din vitrinele goale în care nu se arseseră încă ultimele becuri.

O dureau picioarele și era obosită când ajunse în Perdido Beach. Avea mare nevoie de odihnă. Însă urma să fie o noapte lungă, de asta era sigură.

Diana o porni pe Sherman Avenue, apoi o luă pe Golding Street, în speranța că va găsi o casă goală. Nu erau greu de găsit. La ferestrele puținelor case se vedea lumină, iar casa pe care o descoperi era așa de dărăpănată și distrusă, putea fi sigură că nu stătea nimeni acolo.

Luminile erau stinse înăuntru și, după mai multe eforturi, descoperi singurul bec care funcționa – o lampă în stil Tiffany din livingul înghesuit, plin de mobilă. Văzu un fotoliu decorat cu un milieu de dantelă, în care se cufundă, foarte mulțumită.

— Aici trebuie să fi stat o bătrânică, spuse ea ecoului din casa goală.

Își puse picioarele pe măsuța joasă pentru cafea – un gest cu care fosta proprietară n-ar fi fost de acord – și se gândi cât timp mai trebuia să treacă până să-și asume riscul de a ieși din nou pe străzi. Casa lui Jack era aproape, dar, ca să ajungă acolo, ar fi trebuit să treacă prin centru, zona cea mai dens populată a orașului.

— Mi-aș vinde sufletul pentru un televizor, murmură ea. Cum îi spunea serialului la care se uita de obicei? Ceva cu doctori, un fel de telenovelă. Cum de îi uitase numele? Îl urmărea în fiecare… fiecare ce? În care din seri se difuza?

Trei luni și uitase deja de televizor.

— Sper că paginile mele de MySpace și Facebook mai funcționează, pe undeva, în lumea de dinainte, medită ea cu voce tare. Se îngrămădiseră mesaje și invitații la care nu răspunsese. Unde ești, Diana? Pot să fiu prietenul tău? Ai citit ce-am scris?

Ce i se întâmplase Dianei?

Diana este ________. Completează răspunsul.

Diana este...

Își punea aceeași întrebare ca toată lumea din FAYZ. Unde erau toți adulții? Ce se întâmplase cu lumea? Erau cu toții „acolo", morți, și viața era doar aici, în acest balon de săpun? Știau, oare, oamenii din lumea de afară ce se întâmplase? Era oare FAYZ-ul ca un ou uriaș, de nepătruns, plantat pe coasta Californiei de Sud? Era oare o atracție turistică? Se înșirau oare autobuze pline de curioși care voiau să facă poze în fața sferei celei misterioase?

Diana este... pierdută.

Trebuia să caute prin bucătărie. Din câte putea să vadă în beznă, rafturile erau goale. Fusese luat totul de pe ele, bineînțeles, Sam avusese grijă de asta, completându-și proviziile.

Și frigiderul era gol.

Diana este... flămândă.

Găsi o lanternă care funcționa în sertarul cu de toate din bucătărie. O luă și inspectă camera cealaltă, probabil dormitorul bătrânei doamne. Haine de bătrânică. Papuci așijderea. Andrele de bătrânică înfipte într-un ghem.

Oare când va fi bătrână tot aici în FAYZ avea să fie și Diana?

— Ești deja bătrână, își spuse. Toți suntem bătrâni acum.

Dar nu era întru totul adevărat. Fuseseră obligați să se poarte ca adulții. Erau totuși niște copii. Chiar și Diana.

Văzu o carte pe noptiera bătrânei doamne. Diana nu avea nicio îndoială că era o Biblie. Dar, când îndreptă fasciculul de lumină asupra ei, văzu niște litere lucioase și roșii în relief. Era un roman de dragoste. Pe copertă era o femeie aproape dezbrăcată și un tip fioros în costum de pirat.

Deci bătrâna doamnă citise romane de dragoste. În ziua când dispăruse din FAYZ, oare se gândea dacă pasionala Caitlin va găsi iubirea adevărată alături de piratul acela chipeș?

„Așa am să ajung la Jack, se gândi Diana. O să joc rolul frumoasei domnițe la ananghie. Salvează-mă, Jack!”

Oare Jack va răspunde chemării ei? O va crede? Va fi el piratul ei?

— Spune-mi Caitlin, te rog, zise Diana și zâmbi afectat.

Azvârli cartea de-acolo. Dar i se păru că făcuse o greșeală. Așa că o luă de pe jos și o puse cu grijă în locul în care o lăsase bătrâna doamnă.

Ieși în noapte să caute un puști foarte puternic și foarte slab în același timp, spera ea.

•

Astrid conectă cablul la computer și celălalt capăt la aparatul foto pe care Edilio i-l adusese la rugămintea ei. Îi spusese că mulți copii făcuseră poze. Cel mai bun fotograf fusese un băiat de unsprezece ani, pe nume Matteo. Acesta era aparatul lui.

Deschise iPhoto-ul și dădu clic pe transfer. Pozele apărură pe rând într-o fereastră înainte să se descarce toate.

În primele erau niște copii, apoi și câmpul. Un prim-plan lacom cu pepeni. Sam cu acea expresie de mânie rece care i se ivea uneori pe chip. Orc rezemat de capota unei mașini. Dekka stăpână pe sine, cu o expresie indescifrabilă pe față. Howard, Edilio, alți puști.

Apoi clipa în care se ridicase pământul.

Momentul în care trăsese Sam.

După ce se încărcară fotografiile, Astrid reveni asupra lor, începând cu acea gravitație care fusese anulată. Băiatul folosise un aparat bun și făcuse niște poze excepționale. Astrid mări cadrul și văzu acum cât se poate de clar viermii suspendați în aer. Sau în praf.

Urmă un instantaneu spectaculos care surprindea prima manifestare a puterii lui Sam.

Mai multe, făcute repede, în doar câteva secunde, unele tremurate, dar altele perfect focalizate. Matteo știa cum să folosească un aparat foto.

Astrid mai dădu clic de câteva ori, apoi încremeni. Se rezemă de spătar. Mări foarte mult imaginea.

Un vierme era întors spre aparat, răsucit așa de mult, încât gura lui plină cu dinți parcă ținte a obiectivul. Nimic neobișnuit, numai că următorul vierme la care se uită făcea același lucru. Privea în aceeași direcție, avea aceeași expresie.

Și următorul la fel.

Găsi 19 imagini cu viermi. Toți erau întorși spre aparat. Indicând direcția atacului.

Rânjetele lor drăcești îl aveau ca țintă pe Sam.

Cu mâna tremurândă, dădu clic cu mouse-ul pe alt album. Deschise fișierul cu fotografiile făcute viermelui mort pe care i-l adusese Sam. Mări imaginea cu scârboșenia aceea, uitându-se cu atenție asupra capului.

Sam intră în cameră. Veni în spatele ei și îi puse mâinile pe umeri.

— Ce mai faci, iubito? Acum îi spunea așa. Încă nu-și dădea seama dacă îi plăcea sau nu.

— Grea seară, spuse ea. Pete tocmai a ieșit dintr-o criză de două ore. L-a văzut pe Nestor.

— Nestor?

— Păpușa lui rusească, nu-ți amintești? Chestiile alea mici și roșii din camera lui, o păpușă intră exact în alta. Deunăzi ai călcat pe una dintre ele.

— O, da. Îmi pare rău.

— Nu e vina ta, Sam. Nu era sigură dacă-i plăcea ca el să-i spună „iubito”, dar îi plăcea cu siguranță să-i simtă buzele pe gâtul ei. Dar, după câteva clipe, se trase de lângă el. Acum lucrez.

— Ce vezi acolo? o întrebă Sam.

— Viermii. Se uitau fix la tine.

— Eu eram tipul care îi prăjea, zise Sam. Nu că ar fi fost de mare folos…

Astrid se întoarse să-l privească.

— A, știu ce înseamnă când te uiți așa la mine, spuse Sam. Dă-i drumul, geniule, zi-mi ce mi-a scăpat.

— Cu *ce* se uită la tine? întrebă Astrid.

Sam tăcu un moment, apoi spuse:

— Nu au ochi.

— Nu. Am mai verificat încă o dată. Nu au ochi. Dar nu știu cum, chiar și când plutesc prin aer și îi ating fulgerele de energie luminoasă, toți se răsucesc să se uite – cel puțin, așa se pare, că privesc – în aceeași direcție. Spre tine.

— Grozav! Deci, într-un fel, pot să vadă. Ce contează e c-am omorât o mulțime, iar ei nu au primit mesajul meu.

Astrid scutură din cap.

— Nu cred că le-ai făcut nimic. Mă îndoiesc că sunt organisme separate. Dacă sunt ca furnicile? Adică nu sunt viermi individuali? Dacă sunt părți ale unui superorganism? Cum ar fi un stup.

— Așa că există pe undeva și o regină a viermilor?

— Poate. Sau poate nu au o organizare ierarhică, sunt mai puțin diferențiați.

El o sărută pe ceafă, trimițându-i fiori de plăcere pe șira spinării.

— Totul e foarte interesant, Astrid. Atunci cum îi omor?

— Am două idei în privința asta. Una e o sugestie practică. O să-ți placă. Cealaltă e mai nebunească. Asta n-o să-ți placă.

Era timpul să-l pregătească de culcare pe micul Pete. Se ridică în picioare și îl strigă, folosind expresia pe care el o înțelegea:

— La pătuț, la pătuț.

Micul Pete îi aruncă o privire încețoșată, de parcă o auzise, dar nu înțelegea. Apoi se ridică de pe scaun și se îndreptă ascultător spre scări. De fapt nu se supunea autorității lui Astrid, ci, pur și simplu, respecta programul.

— Trebuie să trec prin oraș, iar tu să-l culci pe Petey, zise Sam. Așa că spune-mi pe scurt la ce te-ai gândit.

— Bine, aprobă Astrid. Camionetele să meargă pe jantă, fără cauciucuri. Viermii mutanți nu pot roade oțelul. Asta-i ideea practică.

— Ar putea merge, Astrid, spuse el entuziasmat. Mașini 4x4, pe jantă, să folosească prăjini cu cârlige în vârf cu care să tragă pepeni sau verze de pe câmp. Atâta timp cât viermii nu zboară, culegătorii vor fi în siguranță stând în camionete. Îi zâmbi. De aceea te țin pe lângă mine, deși mă enervează aerul tău superior.

— Nu am un *aer* superior, ripostă Astrid. Chiar sunt superioară.

— Ei bine, care e ideea nebunească?

— Să negociezi.

— Ce?

— Sunt prea inteligenți pentru niște viermi. Sunt animale de pradă, deși n-ar trebui să fie. Sunt animale teritoriale, dar nu e posibil să fie așa. Se mișcă și acționează ca un singur organism,

cel puțin în mare parte din timp. Se uită la tine, dar n-au ochi. Nu am nicio dovadă clară, dar am o senzație.

— O senzație?

— Nu cred că sunt viermi mutanți. Cred că formează un singur vierme mutant.

— Să vorbesc cu un supervierme? zise Sam. Scutură din cap și se uită în jos. Fără supărare, ideea cu mașinile 4x4 e motivul pentru care ești cea mai deșteaptă persoană din FAYZ. Cealaltă idee? E motivul pentru care, chiar și așa deșteaptă, nu ești tu șeful.

Astrid simți nevoia să-i spună vreo două pentru „amabilitățile” lui.

— Trebuie să ai mereu mintea deschisă, Sam.

— Să negociez cu un vierme ucigaș? Nu prea cred, iubito. Am impresia că ești prea exaltată. Trebuie să plec.

Încercă să o sărute, dar ea se feri.

— Noapte bună! Să sperăm că Petey nu va mai avea coșmaruri în noaptea asta, nu? Ah, stai așa, n-ai de ce să-ți faci griji în privința asta. Probabil că mi-am încins prea tare creierul.

•

Computer Jack dădu clic pe un număr amețitor de ferestre cu o viteză uimitoare. Cursorul mouse-ului zbura pe pagina virtuală, deschizând, închizând, punând deoparte.

N-avea să meargă.

Ar putea să meargă. Eventual. Dar nu fără aparatură mai bună. Un server ca lumea. Un router performant.

Găsise un server cu o capacitate care nu-l satisfăcea deloc. Era vechi, nicidecum de ultimă generație, dar funcțional. Și erau cu siguranță în oraș destule PC-uri și Mac-uri care puteau fi conectate împreună și destule pentru ca fiecare să aibă propriul computer și suficiente computere în plus care să fie folosite pentru piese.

Dar nu avea un router ca lumea. Router-ul făcea diferența între internet în adevăratul sens al cuvântului și împărțirea unui computer între mai mulți oameni.

Un router de mare capacitate, ăsta însemna Sfântul Graal.

Jack își închipuia ziua când toți cei din Perdido Beach vor avea Wi-Fi. Apoi copiii aveau să-și facă bloguri, baze de date, să posteze poze și poate le va face o versiune de MySpace sau

Facebook, o platformă de socializare. Și poate un fel de YouTube și chiar și un fel de Wikipedia. WikiFAYZ.

Se putea face. Dar nu fără aparatură mai bună.

Se dădu înapoi de la birou. Ceea ce se dovedi a fi o greșeală. Scaunul cu tot cu el alunecă, se împiedică de un pulover lăsat pe jos și se răsturnă, dar, din fericire, Jack se întoarse pe-o parte exact înainte de a se lovi cu capul de ușa închisă.

Încă se mai obișnuia cu puterea lui. Până acum nu-i fusese de niciun folos. De fapt era mai mult periculoasă decât utilă.

Se ridică în picioare și îndreptă scaunul.

Se auzi o bătaie la ușă. Cel puțin părea o bătaie. Suna mai degrabă ca o ciocănitoare.

— Cine e?

— Briza.

— Ce?

— Brianna.

Jack deschise ușa și o pofti înăuntru. Purta o rochie albastră scurtă, cu bretele subțiri. El îi spuse primul lucru care îi trecu prin cap.

— Cum poți alerga în asta?

— Ce?

— Hmm…

— Pot să alerg…

— N-am vrut…

— Nicio problemă…

— Am nevoie de un router, zise el.

Această afirmație puse capăt schimbului confuz de replici.

— Ce? Un router?

— Da, spuse Jack. Nu pot… ă… să fac totul să meargă fără un router ca lumea.

Brianna se gândi o clipă, apoi zise:

— Arăt stupid în rochia asta?

— Nu. Nu arăți deloc stupid.

— Mersi, zise ea cu mult sarcasm în voce. Mă bucur așa mult să aflu că nu arăt stupid.

— E-n regulă, spuse el, dar se simți cam nătâng.

— Păi tocmai mă duceam la club. Am niște baterii. Asta-i tot.

— Foarte bine.

— Și?

Jack ridică din umeri, nemaiînțelegând nimic.

— Păi… atunci… petrecere plăcută!

Brianna se uită lung la el, cam cinci secunde, apoi se estompă. Dispăru.

El închise ușa și se duse înapoi la computerul pe care îl folosea ca să facă o analiză a străvechiului server.

După vreo cinci minute, începu să se întrebe dacă-i scăpase ceva în scurta conversație cu Brianna.

De ce trecuse pe la el?

Până în urmă cu șase luni, Jack nici nu se gândise la fete. Acum îi apăreau din ce în ce mai des în minte sau în vise jenante.

În vremurile bune, ar fi căutat o explicație pe Google. Dar nu și acum. Părinții lui nu-i vorbiseră niciodată serios despre pubertate, despre schimbările care aveau loc în corpul și gândurile lui. Avea destule cunoștințe ca să-și dea seama că se petrecea ceva cu el, dar nu știa dacă era un proces pe care îl putea opri sau nu.

Avea nevoie de un router.

Sau avea nevoie să se ducă după Brianna și… să discute cu ea. Poate despre router.

Îi veni o idee atât de clară, că îi stătu inima în loc o clipă. Oare îi ceruse Brianna să o însoțească la club? Acolo unde se dansa?

Nu. Era un gând nebunesc. N-ar fi venit la el să-l roage să meargă la dans cu ea. Oare?

Nu.

Poate.

Ecranul computerului îl atrăgea. Întotdeauna fusese mai ceva ca o ciocolată pentru Jack. Mai ceva ca orice. Își dorea mai presus de toate să intre din nou pe internet, pe Google. Să fie din nou pe Gizmodo… pe așa de multe site-uri…

Jack avea intrare liberă la clubul lui Albert. Își petrecuse o zi ajutându-l pe Albert să pună la punct sistemul de sunet – treabă ușoară – și astfel își câștigase un fel de permis de V.I.P. Așa că, dacă Brianna era acolo și dorea cu adevărat să vină și el, ei bine, putea să se ducă.

Se hotărî foarte repede și puse decizia în aplicare cu aceeași viteză, ca nu cumva să se răzgândească. Alergă la ușă și aproape strivi clanța de atâta nerăbdare. Acum nu se mai răsucea, dar îi era destul de ușor să spargă ușa. Stricăciuni, dar nimic grav.

•

— Îmi pare rău, băieți, dar nu încap mai mult de 75 de persoane, spuse Albert. Apoi îl văzu pe Jack. Cum merge treaba, Jack?

— Ce? O, foarte bine. Jack nu știa cum să procedeze. Nu voia să stea la coadă dacă Brianna nu era înăuntru.

— Pari nehotărât, îl ajută Albert.

— Păi de fapt o caut pe Brianna. Am de vorbit cu ea… despre… o chestie tehnică. N-ai înțelege.

— Briza e deja aici.

Unul dintre puștii de la rând spuse:

— Sigur că da, o ciudată. Ăștia intră întotdeauna.

Un alt puști dădu din cap aprobator.

— Da, ciudații nu stau la coadă. Pun pariu că nici nu i-a cerut să plătească.

— Hei! îi opri Albert. A intrat cu puțin timp înaintea voastră, băieți, și a așteptat să-i vină rândul. Și a plătit. Apoi i se adresă lui Jack: Hai, intră.

— Vezi? cârâi primul băiat. E și el unul dintre ei.

— Frate, el mi-a instalat sistemul de sunet, zise Albert. Tu ce-ai făcut pentru mine în afară să stai aici și să te rățoiești la mine?

Stânjenit, Jack trecu pe lângă Albert și intră în încăpere. Cam jumătate din puști dansau. Ceilalți stăteau pe scaunele de la mese și vorbeau. Lui Jack îi luă un timp să se adapteze la lumină și zgomot.

O căuta din ochi pe Brianna, încercând să pară nepăsător. Îl văzu pe Quinn, dansând de unul singur, apoi pe Dekka, stând tăcută și gânditoare într-un colț.

Lângă Dekka ședea un puști, dar cei doi nu păreau să se cunoască. Lui Jack i se păru familiar. Un băiat cam de 12 ani, nu mai mult. Avea capul ras și un plasture pe nas. Lui Jack îi atrase atenția acest băiat pentru că îl privea insistent. În clipa în care Jack se uită la el, băiatul își feri privirea.

Jack auzi un cor din ce în ce mai zgomotos de țipete de încurajare și bătăi din palme. Se luă după sunet și o găsi pe Brianna. Dansa singură – nimeni n-ar fi putut dansa cu ea – într-un ritm de zece ori mai rapid decât cel al muzicii.

Rochia pe care o purta părea că plutește în jurul ei, de parcă s-ar fi desprins. Un nor albastru. Jack găsi efectul cu totul

fascinant. Brianna nu era ceea ce oamenii numeau o fată frumoasă, ci era mai degrabă drăguță. Dar avea ceva așa care o făcea greu de trecut cu vederea. Și nu doar pentru că era Briza.

— Hai, Briza! răcni cineva.

Dar o altă voce zbieră:

— Nu te mai da mare, mutantă proastă ce ești!

Brianna se opri brusc. Rochia se așeză la loc.

— Cine a zis asta?

Zil. Același ticălos care se luase de Jack în privința telefoanelor.

— Eu, spuse Zil făcând un pas înainte. Și nu te mai osteni să mă privești așa. Nu mi-e frică de tine, ciudato!

— Ar trebui, șuieră Brianna.

Deodată, Dekka se ridică de pe scaun și întinse brațul între Brianna și Zil.

— Nu, spuse ea cu vocea ei groasă. Terminați cu asta!

Quinn i se alătură.

— Dekka are dreptate. Nu ne putem certa sau bate aici. Sam va închide localul.

— Poate c-ar trebui să avem două cluburi diferite, spuse un băiat în clasa a șaptea, pe nume Antoine. Știți, unul pentru ciudați și altul pentru oameni normali.

— Frate, ce-i cu tine? întrebă Quinn.

— Nu-mi place s-o văd cum se rupe-n figuri, asta-i tot, spuse Zil venind lângă Antoine.

— Ar trebui să fii de partea noastră, Quinn. Toată lumea știe că ești normal, adaugă un alt copil, Lance. Adică... oarecum normal, completă el. Ești tot Quinn.

— Termină, mormăi Dekka.

— Pot să am și singură grijă de mine, se rățoi Brianna la Dekka. Mă descurc cu amândouă javrele astea, pot să-i dobor așa repede, că nici n-o să-și dea seama ce se întâmplă.

— Calmează-te, îi zise Dekka. De ce nu vrei să te simți bine și să nu faci scene?

Preț de o clipă, Brianna arătă de parcă ar fi vrut să se pună cu Dekka. Dar Dekka nu se clinti, doar așteptă.

Brianna scoase un oftat teatral.

— Bine. Briza nu vrea să facă necazuri. Briza vrea doar să se distreze. Îi făcu un fel de reverență Dekkăi, pe care aceasta o acceptă cu o înclinare a capului.

Muzica porni din nou, iar puștii începură să danseze și să se învârtă pe-acolo.

— Hei, Jack, îl salută Brianna. Deci ai venit.

— Mda.

— Crezi că te poți pune cu Dekka? îl întrebă ea.

Întrebarea îl uimi. Rămase cu gura căscată.

— Glumeam, zise Brianna. Dekka e de fapt o tipă foarte mișto. Dar nu mai mișto ca mine, desigur.

— Nimeni nu e așa mișto ca tine, îi scăpă lui Jack porumbelul.

Brianna îi acceptă complimentul cu naturalețe.

— Vrei să dansezi?

— Nu știu cum.

— Serios?

— Serios.

— Pot să te învăț.

— Aș fi foarte jenat.

Brianna ridică din umeri.

— N-o să râdă nimeni de tine.

— Ba da.

Brianna scutură din cap, cu viteză normală.

— Nici pomeneală. Toți speră că ai să repari telefoanele și internetul. Toată lumea te place. Poate nu prea mult, dar speră că le vei rezolva problemele.

— Ți-am spus că am reparat deja telefoanele, zise Jack.

Brianna își miji ochii.

— Jack dragă, ai grijă ce spui. Trebuie să fie un secret, nu? Apoi se uită cu atenție la cineva din spatele lui Jack: Ce ai auzit?

Jack se întoarse și îl văzu pe puștiul ras în cap ridicând din umeri.

— Ce? N-am auzit nimic.

Vocea aceea. Jack cunoștea vocea aceea.

— Așa să rămână, n-ai auzit nimic, spuse Brianna hotărât. Și ai face bine să nu repeți ce n-ai auzit. Cunoștea vocea aceea. Se holbă la puștiul care vorbise.

Și deodată își *dădu seama.*

— Vino să dansezi cu mine, îl îndemnă Brianna trăgându-l de braț.

El se trase înapoi.

— Eu… ă… trebuie să plec, spuse Jack incapabil să-și ia ochii de la „băiatul” ras în cap.

— Nimeni n-o să râdă de tine, stărui Brianna trăgându-l din nou de braț spre ringul de dans.

Dar Jack își eliberă brațul și fugi spre ușă.

— Bine, să te ia naiba, strigă Brianna. Nesimțitule! Apoi destul de tare cât să audă toată lumea: Cred că-i e frică de fete.

• ȘAPTESPREZECE

22 ore

Diana îl urmări pe Jack după ce ieși de la McClub. Se simțea ușurată că scăpase de Brianna și Dekka. Ambele fete o cunoșteau bine. Niciuna nu avea vreun motiv s-o placă.

Din fericire, Dekka nu se uita decât la Brianna, iar Brianna la Jack. Fusese o clipă îngrozitoare aceea când Brianna i se adresase, dar ea își lăsase repede ochii în pământ, așa că fata n-o recunoscuse.

Jack plecă în grabă nebăgând în seamă salutul politicos al lui Albert care îi ura „noapte bună”. Nu fugea, dar părea să caute asta.

Diana îl ajunse din urmă.

— Jack!

El se opri. Se uită în jur, temându-se să nu-i audă cineva.

— Diana? șopti el.

— Hmmm. Da. Îți place noua mea coafură? Își trecu o mână peste capul ras.

Pentru un băiat de zece ori mai puternic decât orice bărbat în toată firea, Jack părea ciudat de emoționat.

— Ce faci aici?

— Am nevoie de tine, Jack.

— Tu? Tu ai nevoie de mine?

Ea își dădu capul pe-o parte și îl măsură cu privirea.

— Deci, îți place de Brianna, nu? Și eu credeam că sunt fata visurilor tale.

Chipul băiatului părea livid în lumina albastră și necruțătoare a lămpii de pe stradă, dar Diana era sigură că Jack roșise.

— Vino, îi propuse ea. Hai să ne plimbăm pe plajă. Vom fi singuri acolo.

El o urmă ascultător, așa cum bănuise ea că va face. Poate că îi plăcea de micuța și drăgălașa Brianna, dar Dianei nu-i scăpase niciuna dintre privirile furișe pe care i le aruncase în lunile de când îl cunoscuse. Mai avea încă putere asupra lui. Se cățărară pe zidul care despărțea plaja și porniră anevoie prin nisip sub cerul nopții. Diana și-ar fi dorit să trăiască aici jos, aproape de plajă. Așa dărăpănat și distrus cum era Perdido Beach, tot era mai plin de viață decât Fabrica de Frică, așa cum îi spuneau unii Academiei Coates.

— Ce vrei de la mine? întrebă Jack. În vocea lui se simțea disperarea.

— Deci ai pus în funcțiune telefoanele. Mă întrebam de ce ți-a luat atât de mult, spuse Diana. Mi-ai zis mereu că e cât se poate de ușor.

— Nu pot să vorbesc despre asta, spuse el nefericit.

— Sam nu te lasă s-o faci, nu? De ce? Jack nu răspunse, așa că ea îi oferi propria explicație. Pentru că le-am folosi și noi. Interesant. Bietul Caine și-a subestimat întotdeauna fratele.

Jack mergea cu greutate pe lângă ea. Picioarele lui atât de puternice se afundau mai adânc în nisip.

— Desigur, Caine știe de tine acum, știe că ești mutant. Cu o mare putere.

— Știe? Vocea lui Jack se înălță cu o octavă.

Diana zâmbi în sinea ei. Era încă speriat. Bine.

— Da. Știe totul. Știe că nu e vina ta că ai ajuns aici. Știe că e din cauza mea.

— El te-a pus să-ți tai părul?

Întrebarea o luă pe Diana prin surprindere. Pufni în râs.

— O, nu, Jack. Caine m-a iertat. Știi cum e el. Se înfurie ușor, dar iartă la fel de ușor.

— Mie nu mi s-a părut așa, zise Jack.

Diana nu voia să-l contrazică în această privință.

— Cum mai merge treaba cu internetul?

— Am nevoie de un server ca lumea. Și de un router la fel.

— Astea sunt piese?

Întrebarea îl făcu pe Jack să se simtă superior pentru o clipă. Ea distinse în vocea lui atât de bine-cunoscutul ton pedant.

— Da, sigur că sunt piese.

— Ai căutat peste tot?
— Da.
— Ai căutat și la Coates când mai erai cu noi?
— Sigur. Cunosc tot ce e legat de tehnologie la Coates și cred că și în Perdido Beach.
Deci, se gândi Diana, asta era momeala cu care putea să-l prindă pe Jack. Bineînțeles. Ce altceva? Poate că o dorea pe Diana și îi plăcea de Brianna, dar adevărata lui iubire era făcută din silicon.
— Chiar dacă faci rost de un router, ce motive ai să crezi că Sam te va lăsa să-ți instalezi propriul internet?
Lunga, foarte lunga lui ezitare era confirmarea de care avea nevoie Diana. În cele din urmă Jack răspunse:
— Nu știu.
— Eu știu că Sam e un tip de treabă, conchise Diana. Mai de treabă decât Caine. Dar Caine te-a respectat întotdeauna pentru ce știi să faci. Chiar și înainte să existe FAYZ-ul. Știi doar că te-a lăsat mereu să-ți vezi de treabă.
— Poate, murmură Jack.
— Acum gândește-te bine: îți închipui, fie și o clipă, că ți-ar încredința Caine o misiune atât de grea cum ar fi instalarea unui sistem de telefonie mobilă și apoi te-ar lăsa cu buza umflată?
Tăcerea lui era elocventă.
— Avem nevoie de tine, Jack, zise Diana. Trebuie să te întorci.
— Am treabă aici.
Ea îi puse mâna pe umăr, iar el se opri din mers. Diana se întoarse cu fața la el. Era acum foarte aproape de el. Destul de aproape ca să fie sigură că hard diskul pe care îl avea el în loc de inimă vibra în continuare.
Îl mângâie pe obraz. Nu cu prea multă afecțiune, însă era în gestul ei o vagă promisiune, suficientă ca să-l zăpăcească pe bietul băiat.
— Vino înapoi, Jack, îl rugă Diana. Caine are o treabă pentru tine. Cea mai importantă pe care ți-o poți închipui. Suprema provocare tehnologică. Rosti rar ultimele cuvinte, făcând o pauză de efect între ele.
Jack făcu ochii mari.
— Despre ce e vorba?
— E ceva ce numai tu poți face. Numai tu.
— Nu poți să-mi spui?

— E ceva revoluționar. Mai presus de orice ai încercat să faci până acum. Computere mai mari. Programe mult mai complexe. Poate te depășește... chiar și pe tine.

El scutură din cap, dar fără convingere.

— E o păcăleală. Încerci să mă aduci înapoi ca Drake și Caine să-mi dea o lecție.

— Nu te da mare, puștiule, spuse Diana. E timpul să-l conving. E timpul să-l fac să se încreadă în mine. Nu ești bun decât la un singur lucru. Nu ești nici Curajosul Jack, nici Luptătorul Jack, nici îndrăgostitul Jack, deși știu că ai fanteziile tale jalnice. Ești Computer Jack. Sam nu te va lăsa să realizezi un lucru la care te pricepi. Însă Caine da. Ei, Jack?

— Să văd.

— Așa de multă tehnologie. Așa o provocare uriașă. Și doar tu ești în stare.

— Păi... trebuie să mă mai gândesc...

— Nu, Jack. Trebuie să iei acum o decizie. Acum ori niciodată.

Ea se întoarse și începu să se îndepărteze de el. Jack rămase pe loc șovăind. Dar ea știa ce decizie va lua. I-o citise în ochi.

•

— Hei, a fost cineva în camera mea, zise Zil Sperry coborând scările în fugă.

Hunter Lefkowitz era lungit pe canapea, cu un picior pe spetează și celălalt pe jos, cu ambele brațe sub cap. Se uita la un DVD cu *Super-răi.* Îl văzuse de cel puțin zece ori. Știa fiecare glumă.

— Cum poți să-ți dai seama, frate? După dezordinea din cameră? întrebă Hunter aproape nepăsător.

Zil se duse la televizor și îl stinse.

— Nu văd ce e așa amuzant, ciudatule. A fost cineva în camera mea. Mi-a luat un lucru care îmi aparține.

Hunter locuia împreună cu trei băieți: Zil, Charlie și Harry. Erau prieteni demult timp, dinainte de existența FAYZ-ului. Erau toți în clasa a șaptea; ceea ce îi apropiase fusese admirația lor pentru San Francisco Giants[6]. Cei din Perdido Beach țineau aproape toți cu echipa Dodgers, poate mai erau și câțiva fani Angels. Dar Zil și Charlie se mutaseră aici din Bay Area la momente diferite, iar Harry locuise înainte pe lângă Lacul Tahoe. Lui Hunter îi plăcea pur și simplu echipa Giants.

---

[6] Echipă de baseball. (n.tr.).

Așa că formaseră o gașcă în scopul de a-i enerva pe ceilalți puști de la școală, îmbrăcându-se ostentativ în negru și portocaliu. Se adunau în după-amiezile de vară să se uite la meciuri.

Dar în FAYZ nu erau emisiuni sportive și nici televizoare. Cei patru nu mai aveau niciun interes comun care să-i unească.

Iar în ultimul timp Hunter se distanțase din ce în ce mai mult de ceilalți trei dintr-un motiv specific FAYZ-ului. Hunter era un ciudat. Ceilalți trei erau normali. La început, vorbiseră împreună despre asta, zicând că nu era mare lucru, că toți aveau să dobândească puteri, și Hunter era primul.

Dar trecuseră săptămâni la rând și niciunul dintre cei trei nu se schimbase deloc, pe când Hunter se transforma rapid într-un mutant puternic. Asta îl supărase pe Zil.

Îl necăjea pe zi ce trece tot mai mult.

— Hei, frate, deschide TV-ul, îi ceru Hunter arătând mânios spre ecran.

— Dă-mi-o înapoi, îi ceru Zil.

— Ce să-ți dau înapoi, ticălosule?

Zil ezită, apoi spuse:

— Știi tu ce.

Hunter oftă adânc și se ridică în capul oaselor.

— Păi mă acuzi că ți-am furat ceva și nici măcar nu-mi spui ce anume? Frățioare, tare plictisit trebuie să mai fii să găsești motiv de ceartă din nimic!

— Pastrama de vită! strigă Zil acuzator.

Harry veni din sufragerie, unde construia un LEGO complicat, fiind atras de tonul ridicat al vocilor.

— Ce se întâmplă aici? întrebă Harry.

— Muciuzul mi-a furat ceva din cameră, afirmă Zil.

— Minți, i-o întoarse Hunter. Și nu mă mai face în toate felurile.

— Muciuz? Asta și ești. De ce nu ți-aș spune așa?

— Ce se întâmplă aici? repetă Harry uimit.

— Dă-mi-o înapoi, spuse Zil. Dă-mi-o înapoi!

— Vită încălțată ce ești, nici nu știu despre ce vorbești! Hunter era în picioare acum, roșu ca racul la față.

— Cretinule! zise Zil. M-ai făcut „vită”. Nu mai face pe deșteptul. Știi foarte bine despre ce e vorba, pentru că tu mi-ai furat-o. Aveam o bucată de pastramă de vită.

— Aha, despre asta e vorba? Hunter nu era prea convins. În primul rând, de ce ai ascuns-o de noi, frate? Credeam că împărțim…

— Mai taci din gură, ciudățenie mutantă ce ești! zbieră Zil. Eu nu împart nimic cu tine. Poate cu ființele umane, dar nu cu ciuzii.

Mai avuseseră neînțelegeri și înainte. Chiar și discuții aprinse. Nu era prima dată că Zil se lua de puterile lui Hunter. Dar de data asta se părea că totul degenerase într-o ceartă pe care reușiseră s-o evite în trecut. Problema care îl frământa pe Hunter era dacă putea să câștige o luptă cu Zil. Zil era mai mare și mai puternic. Dar, dacă se ajungea acolo, ei bine, asta era. Hunter accepta să se bată. Nu putea să dea înapoi.

— Dă-te deoparte, Zil! îl amenință Hunter.

— Mai tacă-ți fleanca, stârpitură mutantă subumană ce ești! i-o întoarse Zil. Își pregăti pumnii, încordat peste măsură.

— Îți dau o ultimă șansă, îl avertiză Hunter.

Zil ezită, dar numai o clipă. Se întoarse și înșfăcă un vătrai lung de bronz din fața șemineului.

Hunter se dădu înapoi, șocat. Zil putea să-l omoare cu vătraiul. Nu era doar o luptă cu pumnii.

Își ridică mâinile cu palmele în afară.

Harry se mișcă surprinzător de repede, încercând să-i despartă, poate să-i potolească sau să se dea din drumul lor.

Apoi Harry țipă.

Își duse mâna la gât.

Se întoarse încet și se uită îngrozit la Hunter. Ochelarii îi alunecară până pe vârful nasului. Își dădu ochii peste cap și se prăbuși la podea.

Hunter și Zil încremeniră amândoi. Se uitară în jos la Harry.

— Ce s-a întâmplat? întrebă Zil. Ce i-ai făcut?

Hunter scutură din cap.

— Nimic, frate. Nu i-am făcut nimic.

Zil se lăsă în genunchi și îl atinse pe Harry pe nas.

— E fierbinte. Are pielea foarte caldă.

Hunter se dădu înapoi.

— Nu i-am făcut nimic, frate.

— Ciudatule! Ești un ucigaș! L-ai omorât! zbieră Zil.

— Nu e mort, respiră, protestă Hunter. N-am vrut să… A sărit între noi…

— Pe mine încercai să mă omori! urlă Zil.

— Tu voiai să mă lovești cu vătraiul!

— Ce-ai făcut, frate? Ți-ai folosit mâinile magice ca să-i prăjești creierii?

Hunter se uită la propriile palme, îngrozit, încercând să creadă că nu era adevărat, dorindu-și să nu fie adevărat. N-o făcuse înadins... Harry era prietenul lui...

— O, Doamne, ești un mutant ucigaș!

— Mă duc după Lana. Ea o să-l salveze, zise Hunter. O să fie bine, se va vindeca.

Dar, sub privirile lui, pe ceafa lui Harry se forma o bășică uriașă, chiar la baza craniului. Bășica avea un diametru de vreo zece centimetri, era de mărimea unei portocale, un sac păros, plin cu lichid.

Hunter fugi din cameră.

Acuzațiile fostului său prieten îi vuiau în minte: „Mutant ucigaș! Mutant ucigaș!”

•

Sam dormea în camera de oaspeți din casa lui Astrid. Auzi pe cineva vomitând în baia alăturată.

Era peste măsură de epuizat, dar tot se târî din pat, își puse un tricou și bătu încet la ușa băii.

— Hei! zise el.

— Ce e? se auzi vocea tremurată a lui Mary.

— Ești bine?

— Vai, îmi pare rău. Te-am trezit?

— Mi s-a părut că vomiți. Ți-e rău?

— Nu. Nu, sunt bine.

Ar fi putut să jure că auzise un suspin dincolo de ușă.

— Ești sigură?

Vocea nu-i mai tremura acum.

— Da, mă simt foarte bine, Sam. Du-te să te culci din nou. Îmi pare rău că te-am trezit.

Sam socoti că era o idee bună. Se băgă din nou în pat și își aranjă perna cum îi plăcea. Se uită la ceas. Miezul nopții. Închise ochii. Dar știa că nu va adormi prea repede. În loc de somn, îi veniră în minte o mulțime de griji mai mari sau mai mici. Și vechea sa prietenă, foamea. E greu să adormi când îți chiorăie mațele.

Auzi trăgându-se apa la toaletă și observă că lumina din baie se stinsese.

Și dacă Mary era bolnavă? Pe cine ar putea să pună în locul ei să se ocupe de centrul de îngrijire? Astrid avea destulă bătaie de cap cu micul Pete, așa că nu putea. Parcurse lista de oameni în care avea încredere și puteau să facă față.

Singurii la care se putea gândi ca înlocuitori ar fi acceptat slujba doar ca să dea iama în proviziile de fulgi de ovăz de la grădiniță.

Își dădu seama că visase. Ciocolate cu mentă. Visase... ciocolate cu mentă.

Ăsta era lucrul care îl sâcâia în subconștient. Ciocolata cu mentă.

„Îmi pierd mințile de foame, asta se întâmplă. Înnebunesc încet, dar sigur!”

Se forță să închidă ochii, dar obsesia din spatele lor urla mai tare, nu-i dădea pace, solicitând atenție.

Alton și Dalton certându-se pentru ciocolate, vrând să afle cine le luase.

Nu ți-a trecut niciodată prin minte că poate a fost unul dintre copiii de pază?

Nu. Heather B și Mike J erau la punctul de pază. Iar Josh a dormit tot timpul.

Cum adică Josh a dormit?

Ciocolate cu mentă. Centrala atomică în mijlocul hărții. Amintirea zilei când se dăduse bătălia.

Gândac, cameleonul.

Gândac.

Centrala atomică.

Sam sări din pat ca din pușcă.

Își trase blugii pe el și își căută febril pantofii sub pat. Și-i puse și alergă spre camera lui Astrid. Nu bătu la ușă, ci o deschise direct.

Dormea, părul ei blond se revărsa pe pernă.

— Astrid, trezește-te!

Ea nu se mișcă, așa că el o bătu ușurel pe umăr, simțind un fior interzis în ciuda agitației care îl cuprinsese. Hai, trezește-te!

Ochii ei albaștri se deschiseră.

— Ce e? Iară Petey?

Brusc, deveni pe deplin conștient de faptul că nu fusese niciodată la ea în cameră. Dar nu sosise încă timpul pentru asemenea lucruri.

— Gândac. El a luat ciocolatele cu mentă.

Ea se uită la el, mirată.

— Pentru asta m-ai trezit?

— La centrala atomică. Alton și Dalton, amândoi spuneau adevărul. Niciunul din ei n-a luat dulciurile, și nici Josh. A fost cineva pe care nu l-au văzut.

— De ce s-ar afla Gândac la centrală? întrebă Astrid. Apoi făcu ochii din ce în ce mai mari pe măsură ce înțelegea.

— Pentru că sunt un prost, de-aia, spuse Sam mânios. Trebuie să-l caut pe Edilio. Tu răspunzi de toate până mă întorc.

— Poate te înșeli, zise Astrid.

Sam deja ieșise din cameră. Coborî repede scările și păși în aerul rece al nopții. Îl găsi pe Edilio la sediul pompierilor, unde dormea de obicei.

— Cine e de pază la centrală? îl întrebă Sam pe Edilio, după ce îl scuturase ca să-l trezească dintr-un somn profund.

— Josh, Brittney D, Mickey și Mike Farmer.

— Mike e un tip ca lumea, zise Sam. Dar ceilalți trei?

Edilio ridică din umeri.

— Frățioare, lucrez cu ce am. Mickey ăla care se juca cu o pușcă și a tras în podea făcând praf mașina de spălat de la subsol. Brittney e o fată de treabă. E motivată. Josh? Nu știu, frate.

Se îngrămădiră în Jeep. Le luă o oră să străbată orașul și să-i ia pe Dekka, Brianna, Taylor, Orc și câțiva soldați de-ai lui Edilio. Completară convoiul cu un sedan și un enorm Cadillac Escalade. Orc picotea în portbagajul acestuia.

Aveau zece copii în trei mașini. Se opriră în fața primăriei. Sam rămase pe trotuar, de unde putea fi auzit de toată lumea.

— Îmi pare rău că v-am sculat pe toți din paturile voastre calde, dar cred că centrala atomică va fi atacată de Caine, spuse el.

— Lasă-mă să dau o fugă acolo și să-i avertizez, se rugă Brianna de el.

— Dacă alergi 15 kilometri cu mare viteză, ai să cazi din picioare, înfometată cum ești.

— Frate, Briza poate să facă 15 kilometri într-un minut. E floare la ureche.

Sam ezită. Era adevărat. Brianna putea să ajungă acolo înaintea oricăruia dintre ei. Dar era adevărat și că o va extenua efortul. O mai văzuse parcurgând asemenea distanțe. Nu fusese doar epuizată, ci cât pe ce să moară.

— Du-te. Dar ferește-te de necazuri. Rosti ultimele cuvinte dintr-o suflare.

Probabil că exagera, își spuse Sam. Faptul că lipseau ciocolatele cu mentă nu era un motiv întemeiat să intre în panică. Avea să pară un idiot.

Dar instinctul îi spunea că are dreptate. Și avea dreptate pentru că, în locul lui Caine, așa ar fi procedat.

Ar fi trebuit să presimtă atacul și să fie pregătit. Așa cum ar fi trebuit să fi fost pregătit și pentru jaful de la magazinul lui Ralph.

Plecară cu mașinile din piață. Trecură pe lângă cimitirul făcut de Edilio, acela cu mult prea multe morminte. Pe lângă blocul ce arsese până în temelii, grădinița dezafectată, biserica pe jumătate distrusă.

Sam își spuse că făcuse tot ce se putea, se ocupase de problemele curente și încercase să lupte cu spectrul foametei. Nu reușise. Dacă planul lui Caine era să pună mâna pe centrala atomică...

Mai străbătură două străzi și deodată, pe mijlocul drumului întunecat, în lumina farurilor, le apăru în față Zil care fugea și făcea semne cu brațele ca un nebun.

— Ce să fac? întrebă Edilio.

Sam înjură în barbă.

— Trage pe dreapta. Să vedem despre ce e vorba.

Edilio apăsă tare pe frână. Zil se repezi la ei gâfâind, abia răsuflând, congestionat la față. Se aplecă pe geamul deschis de Sam.

— Hunter, frate. Ciudatul l-a omorât pe Harry.

Dekka scoase din gâtlej un fel de mârâit care îl făcu pe Zil să se dea un pas înapoi. Dar nu-și ceru scuze.

— Așa-i, este un ciudat. Unul dintre ai voștri. Și-a folosit puterile ca să-l omoare pe Harry. Fără niciun motiv.

— Te-ai dus după Lana? îl întrebă Edilio.

— Nu știu unde e.

— E amuzant că nu-i spui ciudată, ci Tămăduitoarea, remarcă Dekka.

— Lana e la Clifftop, zise Sam. Bun. Acum chiar că am nevoie de Brianna. E-n regulă, trebuie să sperăm că sunt paranoic în privința centralei atomice. Edilio, lasă-mă acasă la Hunter și Zil. Spune-le oamenilor tăi să se întoarcă în piață, să stea acolo și să ne aștepte. Apoi va trebui să te duci până la Clifftop și să încerci să dai de Lana. E-n regulă?

— Da.

— Dekka, de ce nu rămâi cu mine să vedem despre ce e vorba?

— O să mai aduc niște copii normali, spuse Zil. Toți cei normali trebuie să știe ce s-a întâmplat.

Sam își scoase mâna pe geam și îl arătă cu degetul pe Zil.

— Ai de gând să trezești oamenii din somn la ora asta? Nu. Vii cu noi.

— Nici gând, frate. Tu și Dekka? Sunteți amândoi niște ciudați. Mutanții se sprijină unii pe alții.

— Ești un prost, Zil, spuse Sam. N-am să te las să stârnești agitație și nici să scoli oamenii din somn.

— Și ce-ai să faci? O să mă prăjești? Zil își întinse mâinile într-un gest sfidător și totodată nevinovat.

— Astea-s tâmpenii, zise Sam. Urcă, Zil. Ne pierdem vremea cu atâta vorbărie.

— Nici gând, frate. Nici gând. Zil se întoarse cu spatele și se îndepărtă în fugă.

— Vrei să-l opresc? întrebă Dekka.

— Nu, răspunse Sam.

— O să ne facă necazuri.

— Se pare că Hunter ne-a făcut deja. Să mergem, Edilio. Să sperăm că Briza ajunge la centrală și măcar îi trezește pe cei de pază. Dacă mă gândesc mai bine, sunt aproape convins c-am exagerat. Nu cred că ticălosul de Caine va începe războiul în noaptea asta.

— Putem să avem propriul război, chiar aici în oraș, spuse Edilio.

• OPTSPREZECE

18 ore, 47 minute

Patrick credea că era vorba despre o petrecere. Stăpâna lui se trezise în toiul nopții, iar asta era amuzant. În plus, acum urca într-o camionetă.

La volan era Quinn. Albert stătea lângă el. În mod normal, nu prea ar fi fost loc pe bancheta din spate pentru Lana și Cookie, care era o puști foarte voinic, dar Quinn își dăduse scaunul cu mult în față ca să ajungă la pedale. Patrick se sui în mașină și se așeză în poala lui Cookie.

— Nu vrei să punem câinele în spate? sugeră Albert.

— Vrei să latre la tot ce vede? Să-i trezească pe toți?

— Bine, zise Albert. Se uită chiorâș la câine. Lanei nu-i plăcea la Albert faptul că nu iubea câinii, dar nu era momentul să se certe cu el.

Cel puțin Albert nu spunea în glumă că o să-l mănânce pe Patrick. Auzise așa ceva de la mai multe persoane.

Cei patru – cinci cu Patrick – își dăduseră întâlnire la un service auto de pe autostradă. Era parcat acolo un 4x4 greoi, cu remorcă, pe care Albert îl considera tocmai bun pentru drumul pe teren accidentat și căratul aurului.

— Mai bine să văd dacă pot să conduc chestia asta, zise Quinn.

— Ai spus că știi să conduci, i-o întoarse Albert pe un ton acuzator.

— Știu. Am condus și Jeepul lui Edilio, dar mașina asta e mai mare.

— Grozav, mormăi Albert.

Quinn răsuci cheia de contact și motorul porni. Părea să facă prea mult zgomot, putea să trezească întreg orașul.

— Văleu! făcu Quinn. Băgă în viteză, iar bestia o luă brusc înainte, trecu peste bordură și porni pe autostradă, legănându-și remorca.

— Hei, nu ne omorî pe toți! strigă Albert.

Quinn stabiliză mașina și aceasta rulă cu viteza de 45 de kilometri la oră pe mijlocul autostrăzii atât de aglomerate în trecut.

— Ești cam morocănos, Albert, zise Quinn în glumă. Ai de gând să-mi spui de ce facem drumul ăsta? E trei dimineața, ce naiba! Doar nu mergem să omorâm pe cineva, nu?

— Ești plătit, nu? se rățoi Albert la el.

— Nu i-ai spus, întrebă Lana de pe bancheta din spate. Albert, trebuie să știe și el despre ce e vorba. Albert nu răspunse, așa că Lana adăugă: Ne ducem după aur.

Văzu ochii lui Quinn în oglinda retrovizoare.

— Ce tot spui acolo?

— Coliba Pustnicului Jim. Aurul, îi explică Lana.

Lana văzu din nou ochii lui Quinn, în care citi mai multă îngrijorare.

— Ai uitat că ultima dată când am fost acolo ne-au mușcat coioții?

— Acum știi să folosești un pistol. Și ai o armă la tine, spuse Albert cu mult calm. Și Cookie are una. Amândoi sunteți antrenați.

— Așa e, încuviință Cookie. Dar nu vreau să împușc niciun animal. Dacă nu o atacă pe Tămăduitoare.

— Și *de ce* avem nevoie de aur? întrebă Quinn pe un ton cam strident.

— Avem nevoie de bani, spuse Albert. Nu ajungem departe cu trocul. Avem nevoie de un sistem, iar un sistem funcționează mai bine pe baza unei monede.

— Oho.

— Uite, de pildă afacerea cu pescuitul, nu? începu Albert.

— N-a prea mers, mormăi Quinn. Ieri n-am prins decât ce-mi trebuia pentru momeli.

— Ai zile bune și zile proaste, spuse Albert cu nerăbdare în glas. În unele zile prinzi o mulțime de pește. Să zicem că vrei să dai o parte din pește pe portocale.

— Sună bine. Cunoști pe cineva care să aibă portocale?

— Ai destul pește, așa că vrei să-l dai pe portocale și ceva pâine sau să plătești un puști care să-ți curețe camera. Asta înseamnă trei locuri diferite în care să mergi cu peștele în mână ca să găsești ce-ți trebuie.

— Numai eu mor de foame acum? glumi Quinn. Adică portocale? Pâine? Ajunge.

Albert nu-l băgă în seamă.

— Uite ce faci dacă ai bani: în loc să dai peștele pe alte lucruri, poți să ai o piață, unde fiecare aduce ce are de vândut, așa e? Toți în același loc. Și toată lumea vine acolo cu bucăți de aur, nu cu peștele prins sau cu o roabă cu porumb sau orice altceva, încercând să se târguiască.

— Oricum, eu tot cu peștele o să stau, zise Quinn. Fie că mă duc să-l vând în piața asta a ta, fie că stau pe loc și vin oamenii la mine să ne înțelegem, tot aia e…

— Nu, frățioare, îl întrerupse Albert nerăbdător. Pentru că ți-ai vinde peștele cuiva care îl vinde altora. Tu mergi la pescuit pentru că la asta te pricepi. Nu la vândut pește, ci la prins pește.

Quinn se încruntă.

— Vrei să spui că o să ți-l vând ție.

— S-ar putea, încuviință Albert. Apoi i-l vând Lanei. În felul ăsta, Quinn, fiecare își vede de treaba lui și, ca să meargă lucrurile ca pe roate, avem nevoie de bani.

— Păi, dacă fac asta toată noaptea, mâine n-o să fie pește, mormăi Quinn. Apoi îi puse Lanei întrebarea la care se aștepta fata. De ce vii cu noi, Tămăduitoareo?

Faptul că îi folosise „titlul” o deranjă pe Lana; nu știa sigur de ce. Pe lângă „titlu”, o supărase și întrebarea. Se foi pe scaun și se uită pe geam.

— Vine pentru că am nevoie de o călăuză, spuse Albert. Și am s-o plătesc. Când pun mâna pe aur. Până atunci, s-ar zice că îmi acordă credit.

Bietul Albert, se gândi Lana în timp ce băiatul se lansase într-o perorație despre utilitatea creditului. Deștept puști. Probabil că, până la urmă, va stăpâni tot FAYZ-ul. Dar habar n-avea care erau motivele ei pentru care venea cu el în această călătorie.

N-ar putea fi plătită nici cu tot aurul din lume pentru ce avea de gând să facă. Aurul nu-i potolea spaima imensă din suflet. Și aurul n-ar fi de niciun folos dacă ar da greș.

— Există pe lume lucruri mai importante decât aurul, spuse Lana, crezând că vorbește cu sine însăși.

— De pildă ce? întrebă Albert.

— Libertatea, îi răspunse Lana.

Albert își continua discursul, spunând că banii puteau cumpăra libertatea. Lana presupunea că are dreptate, în majoritatea cazurilor. Dar nu și acum.

Nu și în acest caz.

Nu putea să mituiască Întunericul. Dar poate, poate… îl va ucide.

•

Caine își rodea unghia de la degetul mare, fără să scoată o vorbă.

Panda conducea. Computer Jack era înghesuit pe bancheta din spate, între Diana și Gândac. Erau în prima mașină din convoi. A doua, o 4x4, venea în spatele lor, cu Drake și patru soldați de-ai lui. Toți erau înarmați.

Conduceau cu prudență. Caine insistase asupra acestui lucru. Panda se pricepea mai bine la șofat, era mai încrezător în sine, deși avea doar 13 ani. Totuși, îi era încă frică.

Mașina 4x4, mânată cu nerăbdare de Drake, mergea aproape bară la bară cu cealaltă.

Rulau pe Autostrada 1, pe lângă magazine părăsite, ocolind mașinile făcute praf și camioanele răsturnate, toate rămășițe ale FAYZ-ului, lăsate în urmă de toți cei dispăruți.

— Vezi să nu ieși de pe șosea, îl avertiză Caine pe Panda. E o prăpastie pe margine.

— Nu-ți face griji, spuse Panda.

— Da, da, zise Caine.

În stânga era o stâncă și o cădere de cel puțin 30 de metri până la pietrele de pe malul oceanului. Caine se întrebă dacă își putea folosi puterile ca să oprească mașina să cadă în hău. Poate era bine să încerce, să vadă dacă puterea sa telekinetică era destul de mare ca să țină suspendată o mașină în care se afla și el. Ar trebui să stea în echilibru.

— Ce-a fost asta? strigă Panda.

— Ce să fie?

— Am văzut și eu, spuse Diana.

— Ce? întrebă Caine.

— Ceva ca o umbră. Ceva care a trecut repede pe lângă noi.

Se făcu tăcere. Apoi Caine înjură.

— Brianna. Mai repede, Panda!

— Nu vreau să cad în prăpastie…

— Mai repede! șuieră Caine.

Se porni aparatul de emisie-recepție. Era vocea lui Drake.

— Ați văzut și voi, băieți?

Caine intră pe frecvența sa de emisie.

— Da, era Brianna. Sau o tornadă.

— Va ajunge înaintea noastră, zise Diana.

— E deja acolo, aprobă Caine.

— Nu crezi c-ar trebui să facem asta altă dată? întrebă Diana.

Caine pufni în râs.

— Doar pentru că e și Brianna pe-aici? Nu-mi fac griji în privința ei.

Era o bravură prefăcută. Faptul că Brianna „trecuse iute ca săgeata” pe lângă ei însemna poate că li se pregătea o ambuscadă. Sau că Sam fusese alertat și era deja pe drum.

Îi spuse lui Drake prin aparat:

— Poate că ne așteaptă acolo pregătiți.

— Bine. Tot am chef să mă bat, răspunse Drake.

Caine se întoarse în scaun și îi aruncă o privire Dianei. Capul ei aproape ras avea ciudatul efect de a-i concentra atenția asupra ochilor și buzelor ei. Îi făcu cu ochiul.

— Drake nu-și face griji.

Diana nu spuse nimic.

— Tu ești îngrijorat, Panda? îl întrebă Caine. Panda era prea îngrozit ca să-i răspundă. Degetele i se albiseră de cât de tare se încleștaseră pe volan.

— Nimeni nu e îngrijorat în afară de tine, Diana, constată Caine.

Dar Caine nu-l întrebase pe Jack. Avea de gând să stea un timp cu ochii pe Jack. Cel puțin până geniul computerelor avea să-i dea ce îi trebuia.

— Ne apropiem de poartă, zise Gândac.

Era un punct de pază din cărămidă lângă un gard înalt de sârmă. Lumini puternice străluceau peste tot. Reflectoarele de pe acoperișul punctului de pază luminau de-a lungul gardului în ambele direcții. Și dincolo de poartă se afla masa imensă a centralei atomice, zumzăind și vibrând; o prezență sinistră în noapte. Era mai mare decât își închipuise Caine și avea mai multe clădiri, cea mai mare arătând ca o pușcărie. Aproape că putea fi un mic oraș. Parcarea era pe jumătate ocupată cu mașini care scânteiau în lumină.

— Uitați-o pe Brianna! strigă Caine și arătă spre silueta ghemuită, trăgând de gard în zadar. Fata se uită cu teamă la ei, cu fața lividă în lumina farurilor. Îi strigă ceva lui Caine, dar acesta nu o auzi.

Vizibil frustrată, zgâlțâi gardul, incapabilă să deschidă poarta, pare-se, și să atragă atenția celor de la punctul de pază. Dacă *era* cineva acolo.

Panda apăsă pe frână și mașina derapă.

Caine sări afară și își ridică mâinile în direcția Briannei. Dar ea dispăruse ca o umbră, apoi apăru din nou la jumătatea dealului, în dreapta.

— Bună, Brianna, nu te-am văzut de mult, îi strigă el.

— Bună, Caine. Ce-ți mai face piciorul pe care ți l-a ars Sam?

Caine îi zâmbi.

— Toată lumea afară din mașină, spuse el în șoaptă. Acum!

Panda, Jack și Diana coborâră imediat. Gândacul poate ieșise sau nu. Caine nu-l vedea, dar, în cazul lui, asta nu însemna prea mult.

— Ce gânduri ai? întrebă Brianna.

Mesteca gumă, încercând să pară indiferentă. Dar Caine își dădu seama că nu-și revenise încă de pe urma efortului. Probabil era obosită. Flămândă, fără nicio îndoială. Și-ar fi dorit să aibă la el ceva de mâncare să-i dea. Ca și cum i-ar arunca un os unui câine. Să-i pună la încercare loialitatea.

Dar nu aduseseră nimic de mâncare.

— Nu mare lucru, Brianna, răspunse Caine.

Cu brațele încrucișate la piept, își lăsă mâinile spre talie și își întoarse palmele către mașina din spatele lui. Apoi, cu un gest rapid, își roti brațele deasupra capului și le lăsă în jos din nou.

Mașina săltă de la pământ. Fu azvârlită în aer ca un uriaș yo-yo care se desprinde de sfoară. Descrise un arc de cerc la vreo opt-zece metri în aer și căzu lângă Brianna.

Mașina se zdrobi de pământ cu o violență șocantă. Parbrizul și celelalte geamuri se sparseră în mii de cioburi strălucitoare. De parcă pusese cineva o grenadă în vehicul. Două dintre cauciucuri explodară. Capota se desprinse, se învârti prin aer și apoi se prăbuși.

Brianna era la cam zece metri de impact.

— Uau! Ce mișto, Caine! îl luă peste picior Brianna. Pun pariu că treaba asta ți s-a părut foarte rapidă, nu? O mașină zburând prin aer cu viteza fulgerului? De ce nu mai încerci o dată?

— Te tachinează, Caine, spuse Diana venind lângă el. Câștigă timp pentru ceilalți. Ca să nu mai zic de cei care ar fi la punctul de pază, trebuie să fi auzit ce s-a întâmplat.

Mașina lui Drake se oprise chiar în spatele lor. Băiatul sări din mașină și se năpusti spre Brianna, desfășurându-și pe drum mâna ca un bici.

Brianna râse și îi arătă lui Drake degetul mijlociu.

— Hai, Drake, poți să mă prinzi. Drake întinse mâna spre ea, dar, deodată, fata apăru în spatele lui.

— Dă-i pace, Drake! zbieră Caine. Nu poți s-o prinzi. Facem doar gălăgie și ne pierdem timpul.

— Poarta e încuiată, îl tachină Brianna, care ajunsese brusc la adăpost de mâna lui Drake, în fața lui Caine. Când se opri, tremura ca o săgeată care își atinge ținta.

— Poarta? zise Caine. Își îndreptă brațele spre mașina sfărâmată, care se ridică de la pământ și zbură, rostogolindu-se prin aer, împroșcând cioburi de sticlă ce parcă formau o coadă de cometă.

Mașina se izbi de poartă, făcând-o bucăți și, purtând masa încâlcită de fiare vreo 15 metri înainte să aterizeze în parcare și să lovească o camionetă.

Zgomotul ar fi trezit din somn și un om surd.

— Uite, acum e deschisă, spuse Caine. La revedere, Brianna!

Fata se uită urât la el și dispăru.

— Drake, lasă doi oameni la punctul de pază, îi porunci Caine. Să mergem să terminăm odată cu treaba asta.

•

Edilio opri Jeepul pe aleea din fața casei unde locuiau Zil, Hunter, Lance și Harry. Sam și Dekka ieșiră imediat. Ușa din față era întredeschisă.

— Edilio, du-te. Caut-o pe Lana și ia-o și pe Taylor în drumul tău, dacă mai e în piață. Te-ar putea ajuta s-o găsești.

— Ești sigur că nu vrei să...

— Adu-o pe Lana.

Bătu cu mâna în capotă, în semn să se grăbească. Edilio dădu în marșarier și apoi ieși în stradă.

— Ce facem aici? întrebă Dekka.

— Vedem despre ce e vorba. Dacă Hunter și-a pierdut mințile, îl ridici de la pământ, îl oprești să fugă. Îl salți până în tavan dacă trebuie. Nu vreau să-i fac rău, vreau doar să vorbesc cu el, adăugă Sam. Bătu la ușa întredeschisă, care se deschise larg. Hunter, ești acolo? Nu-i răspunse nimeni. E-n regulă, sunt Sam și intru. Nu pomeni înadins de Dekka. Dekka constituia o armă pe care o păstra pentru mai târziu. Sper că nu-i nicio problemă acolo.

Trase adânc aer în piept și intră în casă.

În holul de la intrare era un tablou cu o femeie roșcată atrăgătoare, dar cu un aer serios. Foarte probabil, unul dintre actualii locatari desfigurase portretul, desenându-i cu o carioca neagră o mustață.

În hol domnea dezordinea: un disc zburător pe măsuță, o șosetă murdară atârnând de candelabru, o oglindă atârnată strâmb și spartă. Nu se deosebea prea mult de majoritatea caselor din FAYZ, unde nu mai erau părinți.

Prima cameră pe stânga era o sufragerie elegantă, întunecoasă. Bucătăria era drept înainte, la capătul holului, dincolo de scară. Livingul se afla înainte și la dreapta. Dekka își vârî capul în sufragerie, se uită sub masă și șopti:

— Nu e nimeni aici.

Sam înaintă spre living. Acolo era o dezordine și mai mare decât pe hol. DVD-uri zăceau împrăștiate ici și colo, doze de cola golite de mult, proiectile de jucărie, de un galben strălucitor, poze de familie – din nou femeia roșcată și probabil soțul ei – căzute de pe consola șemineului, rafturi de cărți cu praful de un deget.

La început, Sam nu-l văzu pe Harry. Căzuse între canapea și măsuța greoaie pentru cafea. Dar mai făcu un pas și îi apăru în fața ochilor.

Harry zăcea cu fața în jos. Avea o bășică dezumflată pe ceafă. Îi amintea lui Sam de un balon spart după o petrecere.

Sam încercă să dea masa deoparte, dar era fixată de podea.

— Dekka!

Dekka ridică o mână și masa se desprinse de podea. Sam îi dădu un brânci. Mobila mai pluti până ieși din raza de acțiune a lui Dekka, apoi căzu la podea.

Sam îngenunche lângă Harry. Evitând cu grijă bășica, atinse cu două degete gâtul lui Harry.

— Nu simt nimic, zise Sam. Încearcă și tu.

Dekka se uită prin jur, căutând ceva anume, și găsi o cutiuță cu oglindă pe capac. Îi întoarse lui Harry capul pe-o parte și ținu oglinda aproape de nările băiatului.

— Ce faci? o întrebă Sam.

— Dacă respiră, se va aburi oglinda. Condens.

— Cred că e mort, spuse Sam.

Se ridicară amândoi în picioare și făcură câțiva pași înapoi. Dekka puse cutia deoparte, cu grijă, de parcă Harry ar fi dormit și nu voia să-l trezească.

— Ce facem în privința asta? întrebă Dekka.

— Foarte bună întrebare, zise Sam. Aș vrea să pot da un răspuns corect.

— Dacă Hunter l-a omorât…

— Da.

— Ciudații contra celor normali…

— Nu am să permit una ca asta, zise Sam pe un ton foarte hotărât. Dacă Hunter a făcut asta… cred că trebuie să aud ce are de spus.

— Poate vorbești și cu Astrid, nu? sugeră Dekka.

El râse cu tristețe.

— O să spună că trebuie judecat.

— Am putea să facem să dispară urmele, spuse Dekka. Sam nu-i răspunse. Știi la ce mă refer, zise Dekka.

Sam încuviință din cap.

— Da. Încercăm să nu murim de foame. Încercăm să fim pregătiți în caz că suntem atacați de Caine. Ultimul lucru de care avem nevoie e un scandal între ciudați și normali.

— Dar Zil n-o să-și țină gura, orice am face, remarcă Dekka. Am putea să spunem că am ajuns aici, că Harry nu era nicăieri, că n-am găsit nimic. Dar Zil n-o să creadă niciodată și o mulțime de puști vor fi de partea lui.

— Mda, făcu Sam. Suntem într-un impas.

Stăteau unul lângă altul uitându-se în jos la cadavrul lui Harry. Bășica încă se mai dezumfla încetul cu încetul.

Apoi Sam o conduse înapoi pe Dekka pe alee, spre stradă. Peste zece minute apăru Edilio cu mașina, cu Dahra Baidoo pe locul din dreapta.

— Bună, Dahra, o salută Sam. Mulțumesc că ai venit.

— N-am găsit-o pe Lana, zise Edilio. Nu era în camera ei de la Clifftop. Nici câinele ei nu era acolo. Am pus-o pe Taylor s-o caute peste tot. Ceilalți mai sunt în piață, în caz că avem nevoie de ei.

Sam încuviință din cap. Era obișnuit cu ciudatele dispariții ale Lanei. Tămăduitoarea era o fată care nu-și găsea liniștea.

— Dahra, du-te în casă și aruncă o privire la podea, vrei?

Edilio se uită nedumerit la Sam. Acesta clătină din cap și își feri privirea.

Dahra se întoarse în mai puțin de un minut.

— Eu nu sunt Lana, dar nici ea n-ar putea face nimic. Nu e Iisus, izbucni ea. Nu scoală morții.

— Speram că nu e mort, spuse Dekka.

— E mort de-a binelea, zise Dahra. A observat unul dintre voi că nu i-a fost arsă pielea gâtului? Că părul din jur n-a fost pârlit? Bășica s-a format dinăuntru. Asta înseamnă că cineva l-a ars de dinăuntru în afară. Asta te scoate din rândul suspecților, Sam. Am văzut ce faci tu. Îi lași pe oameni arătând ca niște bezele aruncate pe cărbuni încinși.

— Hei! izbucni Edilio mânios. N-ai niciun motiv să te iei de Sam.

— Nu face nimic, zise Sam pe un ton blând.

— Nu. Are dreptate, recunoscu Dahra. Îl bătu ușurel pe umăr pe Sam. Îmi pare rău, Sam. Sunt obosită și nu-mi place să văd cadavre. Atâta tot.

— Da, îi primi Sam scuzele. Du-te acasă. Îmi pare rău că te-am chemat.

Ea se uită nedumerită la Sam.

— Ce aveți de gând să faceți în privința asta?

Sam clătină din cap.

— Nu știu. Dar, orice aș face, probabil că o să-i scot din minți pe toți. Edilio te poate duce acasă cu mașina.

— N-are rost, e un drum de cinci minute. Dahra îl bătu din nou pe umăr și plecă.

După plecarea ei, Sam spuse:

— Cred că trebuie să vorbim cu Hunter.

— Doar crezi? Frate, asta nu e ceva care să rămână nepedepsit. E vorba despre o crimă.

— Și Orc a omorât-o pe Betty, remarcă Sam. Iar Orc e încă în libertate.

— Atunci nu erai tu șeful, zise Edilio. Nu aveam o ordine.

— Nici acum nu avem, Edilio. Sunt bătut la cap de toată lumea cu diverse probleme, spuse Sam. Asta nu înseamnă ordine. Vezi vreo Curte Supremă pe aici? Eu nu văd decât pe noi doi și încă vreo zece cărora chiar le pasă câtuși de puțin.

— Vrei să spui că e OK să se omoare între ei?

Sam cedă.

— Nu. Sigur că nu. Eu doar… Las-o baltă.

— Îmi iau băieții și mă duc să-l caut pe Hunter, spuse Edilio. Dar trebuie să știu un lucru: Dacă nu vine cu noi? Dacă încearcă să le facă rău băieților mei?

— Vino după mine dacă se întâmplă așa ceva, răspunse Sam.

Edilio nu păru încântat de vorbele lui Sam, dar aprobă dând din cap și plecă.

Dekka se uită la el cum se îndepărtează.

— Edilio e băiat bun, spuse ea.

— Dar?

— Dar e un om normal.

— Nu vor mai exista asemenea diferențe între ciudați și normali, zise Sam pe un ton ferm.

Dekka aproape că pufni în râs.

— Sam, asta-i o idee măreață. Și poate că tu crezi în ea. Dar eu sunt negresă și lesbiană, așa că lasă-mă să-ți spun: Din câte știu eu, din experiența mea, există întotdeauna diferențe.

• NOUĂSPREZECE

<u>18 ore, 35 minute</u>

Intrară cu mașina 4x4 prin gaura din gard, ocoliră masa de sârmă contorsionată și intrară cu viteză în parcarea centralei atomice, unde opriră, derapând puțin.

Dimensiunile centralei erau intimidante. Turnurile cu material nuclear erau înalte cât zgârie-norii. Marea clădire a turbinelor părea amenințătoare ca o uriașă pușcărie fără ferestre.

O ușă foarte mică era deschisă. Nu venea nicio lumină dinăuntru, dar Caine distinse totuși o formă ghemuită în încăpere.

— Hei! Ce cauți aici? se auzi o voce tânără.

Caine nu-l recunoscu pe puști, nu-l vedea prea bine. Era mult zgomot în centrală, iar Caine se prefăcu că nu aude. Își făcu mâna pâlnie în dreptul urechii și zbieră:

— Ce?

— Stai pe loc! Nu te apropia.

— Să mă apropii? Caine înaintă câțiva pași. Diana și Jack rămaseră în urma lui, dar Drake venea repede după el. Drake avea un pistol automat în mâna lui din carne și oase. Biciul se ondula și se agita pe lângă corp ca un șarpe dornic să atace.

— Stai pe loc! Am zis stai!

Ușa era la doar 30 de metri acum. Caine nu șovăia niciodată.

— Stai sau trag! strigă vocea aproape rugătoare, în care se simțea frica.

Caine se opri. Drake era acum lângă el.

— Tragi? întrebă Caine uimit. De ce naiba ai trage în mine?

— Așa ni s-a ordonat.

Caine râse.

— Nu poți să spui că-i drept. De fapt cine ești tu? Dacă tot vrei să mă împuști, ar trebui să știu cum te cheamă.

— Josh, se auzi răspunsul. Sunt eu, Josh.

— „Sunt eu, Josh”, îl imită Caine.

Drake mârâi:

— Mai bine te-ai da deoparte, Josh, sau eu, Mână-Bici, te voi răni.

Rafala bruscă fu asurzitoare. Josh trăgea ca un nebun, gloanțele spărgând geamurile mașinilor parcate în dreapta lor.

Caine căzu pe trotuar.

Drake nu se clinti. Își ridică pistolul, ținti cu grijă și trase.

Poc. Poc. Poc.

Cu fiecare împușcătură mai făcea un pas.

Josh scâncea îngrozit.

Poc. Poc. Poc.

De fiecare dată, zgomotul era uluitor. De fiecare dată, ieșea din butoiașul pistolului un foc ce lumina ochii reci și inexpresivi ai lui Drake.

Apoi Drake o rupse la fugă. Drept spre ușă, cu pistolul în poziție de tras, continuând să tragă cu precizie chiar și alergând.

Josh ripostă, dar gloanțele lui nu-și nimereau ținta, ratând chiar și mașinile din parcare, nefăcând nimic să-l oprească pe Drake.

Poc. Poc.

Clic.

Caine rămase culcat la pământ, uitându-se fascinat la Drake cum scotea încărcătorul. Acesta căzu și zăngăni pe beton.

Drake ținea pistolul cu vârful delicat al tentaculului său și scoase din haina de vânătoare un al doilea încărcător. Cu mâna lui adevărată, introduse încărcătorul la locul său.

Josh trase din nou. Cu mai multă grijă de această dată.

Gloanțele nimeriră trotuarul, aproape de picioarele lui Drake.

Drake ridică pistolul, trase și își schimbă poziția. Trase și își schimbă poziția, trase și Josh dispăru, fugind în clădire și strigând după ajutor, în speranța că va veni cineva în sprijinul său.

Caine se ridică, simțindu-se rușinat de felul în care acționase Drake, cu atâta sânge-rece. Se grăbi să-l ajungă din urmă pe Drake, care intrase în clădire.

O altă împușcătură puternică, sunând altfel de această dată, parcă mai înfundat. Cadrul ușii era acum un dreptunghi luminat de micile scântei ale împușcăturilor.

Se auzi un țipăt de durere.

— Mă predau! Mă predau!

Caine ajunse la ușă și intră în sala turbinelor. Acolo, pe jos, printre mașinile masive și zgomotoase, zăcea Josh în strania lumină fluorescentă. Stătea, uluit, într-o baltă întunecată de sânge. Un picior îi era răsucit într-un unghi anormal.

Caine simți că i se urcă sângele la cap. Josh era un copil, n-avea mai mult de zece ani. Ce era în capul lui Sam că punea de pază copii atât de mici?

— Nu trage, nu trage, te rog! îl imploră Josh.

Drake ridică la mare înălțime biciul său și îl plesni peste mâini pe Josh cu o viteză uimitoare.

Josh țipă și se zvârcoli în agonie.

— Lasă-l în pace! izbucni Caine. Du-te în sala de comandă!

Drake îi rânji feroce lui Caine, dezvelindu-și dinții și având în ochi o sclipire sălbatică. Disprețul și furia i se citeau în privire.

Caine își ridică mâinile, pregătit ca locotenentul său să-și întoarcă biciul împotriva lui.

În schimb Drake îl lovi pe băiatul înnebunit de spaimă în piciorul rupt și făcu un pas înainte. Josh se târî plângând spre ușa de ieșire.

Totul părea ireal, un coșmar. Drake pândind în față, cu pistolul fumegând, cu biciul zvâcnind. Caine îi auzi pe soldații lui Drake venind după el, iar Diana și Jack în urma lor.

— Ușa e încuiată! le strigă Drake.

Caine îl ajunse din urmă și încercă și el s-o deschidă. Era din oțel masiv, pusă într-un cadru din același material, evident o ușă menită să reziste unei explozii sau unui atac. Dacă îndrepta spre ea unda de șoc a puterii sale telekinetice, se putea deschide. Dar în spațiul restrâns al coridorului acesta se putea întoarce asupra lui, doborându-l. „Nu va rămâne închisă pentru mult timp.”

Caine se uită în jur, căutând un obiect suficient de greu pentru scopul său. Întors în sala turbinelor, găsi o ladă de oțel pentru unelte, mobilă, solidă și înaltă de peste un metru.

Caine o ridică de la podea și o aruncă prin aer pe hol. Se izbi de ușa încuiată.

Se simți răsplătit din plin de spectacolul oferit de Drake, care se lipise de perete pentru a nu fi lovit de cheile fixe, bucșele și șurubelnițele care zburau din ladă ca șrapnelul.

Lada cu unelte se deformă, dar abia zgârie ușa.

Caine luă înapoi lada și o mai aruncă o dată în ușă. Acum se răspândiră mai multe unelte, iar lada se strivi, ajungând jumătate din cât era. Însă ușa nu cedă.

Caine simți mâna Dianei pe umărul lui.

— Hei! De ce să nu vedem ce poate să facă Jack?

Lui Caine îi era teamă atât de eșecul de a sparge ușa – aruncând degeaba în ea cu lada –, cât și de ideea de a fi întrecut de împătimitul computerelor. Acțiunea asta devenise mai degrabă o competiție între el și Drake decât un atac asupra centralei atomice.

— Arată-ne ce poți, Jack, spuse Caine.

Computer Jack înaintă nesigur, la îndemnul Dianei.

Își puse mâinile pe ușă și încercă să-și proptească bine picioarele în podea. Împinse ușa, dar îi alunecară picioarele. Căzu într-un genunchi.

— E prea alunecos aici, zise Jack.

— Trebuie să intrăm pe ușa asta înainte să apară Sam, spuse Caine. Trebuie să luăm ostatici și să punem mâna pe sala de comandă.

Privirea i se opri asupra unei masive chei fixe.

— Păzea!

Caine săltă cheia în aer, până în tavan, o întoarse în poziție verticală și, printr-o mișcare rapidă a mâinilor, cufundă cheia în podea. Aceasta scârțâi când intră prin pardoseală și beton, rămânând ca un piton cățărător, țintuit de suprafața unei stânci.

Caine repetă gestul de trei ori, vârând adânc în podea alte unelte grele din oțel inoxidabil.

— Acum folosește-te de astea.

Jack își propti picioarele în unelte, își puse mâinile pe ușă și împinse cu toată puterea.

•

Edilio nu-l găsi pe Hunter. În schimb dădu de Zil în mijlocul a vreo 12 copii. Ei îl găsiseră pe Hunter. Îl încolțiseră pe veranda casei lui Astrid și a Mamei Mary.

Edilio își dădea seama de ce se dusese Hunter acolo. Astrid avea să fie calmă și rezonabilă. Îl va adăposti, cel puțin pentru o vreme.

Însă scena pe care o văzu acolo nu era câtuși de puțin calmă și rezonabilă. Astrid era în cămașă de noapte. Părul ei blond nu era strâns și i se revărsa pe umeri. Stătea pe ultima treaptă de sus a verandei și îl arăta furioasă cu degetul pe Zil.

Hunter era în spatele lui Astrid. Nu se ascundea, dar nici nu ieșea în față.

Zil și prietenii lui – observă Edilio și îi stătu inima în loc – erau toți normali și foarte furioși. Sau doar majoritatea erau atât de porniți, restul ardeau gazul pe acolo, bucuroși că aveau un pretext să iasă din case și să se învârtă prin oraș în toiul nopții.

Cei mai mulți erau oarecum înarmați, fie cu bâte de baseball, fie cu părți metalice de la roți. Unul dintre ei, constată Edilio cu tristețe, avea o pușcă automată. Era Hank, care fusese pe vremuri un băiat liniștit. Dar acum părea agitat.

Edilio trase Jeepul pe dreapta. Nu avusese timp să-și adune oamenii, era singur. Toate privirile se îndreptară spre el, dar nimeni nu încetă să zbiere.

— E un ciud ucigaș! răcni Zil.

— Ce vreți să faceți? Să-l linșați? întrebă Astrid.

Asta îi opri o clipă pe puști din țipat, căci încercau să-și dea seama ce însemna cuvântul „a linșa”. Dar Zil își reveni repede din uimire.

— L-am văzut când l-a omorât. Și-a folosit puterile ca să-l ucidă pe Harry.

— Am încercat să mă feresc de tine care încercai să-mi spargi capul! strigă Hunter.

— Minți, ciudatule!

— Cred că pot să facă tot ce vor, strigă alt copil.

Pe un ton cât mai calm cu putință, dar vorbind mai tare ca să se facă auzită, Astrid spuse:

— Nu o să alegem calea asta, oameni buni! Nu vom ridica un zid între mutanți și normali!

— Au și făcut-o! strigă Zil. Ciudații se prefac acum că nici usturoi n-au mâncat, nici gura nu le miroase. Vorbele lui stârniră râsete în mulțime. Iar acum încep să ne omoare, adăugă Zil. Se auziră urale pline de mânie.

Edilio își scoase pieptul în față și păși în mijlocul mulțimii. Se duse mai întâi la Hank, băiatul cu pușca automată. Îl bătu pe umăr și îi zise:

— Dă-mi chestia aia!

— Nici gând, răspunse Hank. Dar nu părea așa sigur pe el.

— Vrei să se descarce din greșeală și să-i împuști pe toți? spuse Edilio, cu mâna întinsă. Dă-mi-o, frate.

Zil îl încolți pe Edilio:

— Ai de gând să-l obligi și pe Hunter să renunțe la arma lui? Ei? El are puteri, frate, și asta e-n regulă pentru tine, dar cei normali nu pot să aibă nicio armă? Cum ne-am putea apăra de ciudați?

— Frate, încetează, îi spuse Edilio. Făcea tot posibilul să pară mai mult obosit decât mânios sau speriat. Lucrurile stăteau și așa destul de prost. Zil, vrei să fii tu de vină dacă pușca aia se descarcă și o omoară pe Astrid? Poate te mai gândești la asta.

Zil se uită chiorâș la Edilio, dar spuse:

— Frate, nu mi-e frică de Sam.

— Nu cu Sam o să ai de furcă, ci cu mine! izbucni Edilio pierzându-și răbdarea. Dacă i se întâmplă ceva lui Astrid, te fac praf înainte să aibă Sam ocazia.

Zil pufăi batjocoritor.

— Vai, ce băiat bun ești, Edilio, că îi pupi în fund pe mutanți! Am o veste pentru tine, nu ești decât un prăpădit de normal, ca mine și noi toți.

— N-am de gând să te contrazic, spuse Edilio pe un ton egal, încercând să se calmeze și să pară stăpân pe sine, deși nu-și putea lua ochii de la cele două butoiașe ale puștii. Dar acum o să-i iau pușca.

— Nici nu te gândi! strigă Hank și urmă o împușcătură atât de puternică, încât Edilio crezu că explodase o bombă. Fulgerul ieșit pe gura țevii îl orbi, ca blițul unui aparat foto.

Cineva țipă de durere.

Edilio se trase înapoi, clătinându-se, închise ochii încercând să își revină. Când îi deschise din nou, pușca automată era pe jos, iar băiatul care trăsese din greșeală se ținea de mâna vătămată, vizibil șocat.

Zil se aplecă să ia pușca. Edilio făcu doi pași înainte și îl lovi pe Zil cu piciorul în față. Când Zil căzu pe spate, Edilio înșfacă pușca. Nu observă de unde venea lovitura din cauza căreia i se înmuiară genunchii și văzu stele verzi.

Căzu ca un copac doborât, dar, în acest timp, acoperi cu trupul său pușca.

Astrid țipă și coborî în fugă de pe verandă ca să-l apere pe Edilio.

Antoine, cel care îl lovise pe Edilio, își ridica bâta să-i mai tragă una, dar, balansând-o în spate, o izbi pe Astrid drept în față.

Antoine înjură, făcându-i-se brusc frică. Zil urlă:

— Nu, nu, nu!

Se auzi deodată zgomot de pași în fugă. Pe alee, apoi în stradă, răsunând peste tot în jur.

Edilio se strădui să stea în picioare. Nu era ușor. Picioarele nu voiau să-l susțină.

Astrid își acoperise un ochi cu o mână, iar cu cealaltă îl sprijini pe Edilio.

— Ești bine? îl întrebă Astrid. Nu te-a nimerit?

— Nu cred. Edilio se pipăi în jos, căutând vreo rană, dar nu găsi niciuna: nu avea decât un cucui care i se umfla în creștetul capului.

I se limpezi suficient vederea ca să observe urma roșie de pe obrazul lui Astrid, lângă ochi.

— O să ți se învinețească ochiul.

— Sunt bine, spuse Astrid cu o voce tremurată, dar puternică.

Gloata strânsă de Zil se împrăștiase. Dispăruse. Rămăseseră doar ei trei: Edilio, Astrid și Hunter.

Edilio luă pușca de jos și o mânui cu grijă.

— Cred c-ar fi putut fi și mai rău. Totuși, nimeni n-a fost împușcat.

— Hunter, du-te în casă și adu niște gheață pentru cucuiul lui Edilio, îl rugă Astrid.

— Sigur, imediat, zise el și plecă în grabă.

Când acesta se îndepărtă suficient ca să n-o audă, Astrid îi spuse lui Edilio:

— Ce ai de gând să faci?

— Sam a spus să-l închid pe Hunter.

— Să-l arestezi? întrebă Astrid.

— Da, pentru că, așa deodată, sunt și șerif, zise Edilio cu amărăciune, atingându-și cucuiul din creștet. Probabil c-am uitat ziua când m-am oferit.

— Ești sigur că Hunter l-a omorât pe Harry?

Edilio încuviință simțind junghiuri dureroase pulsându-i în cap.

— Da. L-a omorât. Poate că a fost un accident, așa cum spune Hunter, dar, oricum ar fi, cel mai bine e să-l iau de-aici și să-l țin închis la primărie.

Astrid aprobă din cap.

— Bine. Am să vorbesc cu el. O să-l fac să înțeleagă că nu se poate altfel.

Cei doi intrară în casă. Hunter nu era în bucătărie și nici nu scotea gheață. Ușa glisantă către curtea din spate era deschisă.

•

Brittney Donegal se trase din fața ușii când bătăile începură. Mickey Finch și Mike Farmer erau deja în partea cealaltă a camerei, lângă biroul directorului centralei. O așteptau pe Brittney să le dea indicații, căci n-aveau idee ce să facă.

Brittney avea 12 ani, era supraponderală, fața plină de coșuri fiindu-i „împodobită” de niște ochelari urâți cu rame negre de baga. Purta pantaloni de trening prea ridicați în talie și o bluză roz cu volane care îi era cu cel puțin o mărime mai mică. Părul ei castaniu fără luciu era împletit în două codițe de fiecare parte a capului.

Purta aparat dentar, care nu fusese ajustat de trei luni. Aparatul nu mai era acum bun de nimic, dar nu știa cum să și-l scoată.

Lui Brittney îi cam plăcuse de Mike Farmer, dar acum nu prea o impresiona.

— Trebuie să ieșim de-aici, Britt, o rugă Mike pe un ton plângăreț.

— Edilio a zis că, în caz că se întâmplă ceva aici, trebuie să încuiem ușa asta și să ne ținem bine, spuse Brittney.

— Au arme! strigă Mike.

Un alt impact zdrobitor. Toți tresăriră puternic. Ușa nu se clinti.

— Avem și noi, zise Brittney.

— Probabil că Josh se îndreaptă deja în fugă spre oraș, nevătămat, pun pariu, spuse Mickey. Mike are dreptate. Trebuie s-o întindem și noi.

Nimic nu-și dorea Brittney mai mult decât s-o rupă la fugă de-acolo. Dar își aminti că era soldat. Așa spusese Edilio. Treaba lor era să apere centrala atomică.

„Știu că nu suntem decât niște copii, spunea mereu Edilio. Dar trebuie să ne maturizăm într-o zi, să fim mai mult decât niște puști.”

Brittney fusese în piață în ziua marii bătălii. Edilio omorâse coiotul care o atacase, sărindu-i la gât, apoi înfigându-și colții în piciorul ei cu forța unui urs.

Nu mai avea cicatrice pe picior de la mușcătura coiotului. Tămăduitoarea le făcuse să dispară. Nu îi rămăseseră cicatrice nici de la glonțul care îi atinsese razant brațul. Tămăduitoarea o făcuse și pe aceasta să dispară fără urmă. Dar fratele mai mic al lui Brittney, Tanner, era unul dintre cei îngropați în piață.

Edilio îi săpase groapa cu excavatorul. Brittney nu era îndrăgostită de Edilio, ceea ce simțea pentru el era mult mai profund. Mai degrabă ar fi ars de vie în focul iadului decât să-l lase baltă.

Brittney nu avea cicatrice, dar încă avea coșmaruri, iar uneori chiar și cu ochii deschiși. Și Mike fusese acolo în ziua aceea, rănit mai grav ca ea. De atunci Mike rămăsese fricos și timid, pe când Brittney era nebună de furie și foarte hotărâtă.

— Oricine intră pe ușa aia îl împușc, spuse Brittney cu voce tare, sperând că va fi auzită și de persoana de dincolo de ușă.

— Nu-i de mine, eu plec, zise Mickey. Se întoarse și o luă la fugă.

— Și tu vrei să fugi? îl provocă Brittney pe Mike.

— Lana nu e aici, zise Mike. Dacă mă împușcă? Sunt doar un copil, știi.

Brittney își încleștă și mai tare degetele pe mitraliera care îi atârna pe umăr. Se obișnuise de mult cu greutatea ei. Făcuse exerciții de tir de patru ori, după programul de instrucție impus de Edilio. Prima oară îi scăpase arma și Edilio o întrebase dacă vrea să renunțe, iar ea izbucnise în lacrimi.

Dar apoi se gândise la Tanner, care îi vorbea în șoaptă când era speriată, iar atunci îi spusese să nu-și facă griji pentru el, că era în rai, cu Iisus și îngerii. Și părea atât de fericit, teafăr, curajos și nu se mai simțea singur.

A doua oară când trăsese, nu mai dădu drumul puștii. După aceea nimerise la țintă, mai mult sau mai puțin.

— Dacă e Caine acolo, am să-l omor, spuse Brittney. Îl urăsc. Adică urăsc ce a făcut. Urăsc păcatul, nu pe păcătos. O să-l împușc ca să nu mai facă rău altcuiva.

Bătăile încetară. Acum se întâmpla ceva diferit. Ușa părea să se umfle. Trosnea și scârțâia. Apoi se auzi un pocnet puternic.

Avea să cedeze.

— Fugi, Mike! îl îndemnă Brittney. Era un tip slab de înger. Cum sunt uneori copiii. Trebuia să i-o ierte. Dar lasă-mi pistolul.

— Unde să-l pun?

Brittney se uită fix la ușă. Se umfla, se deforma din ce în ce mai mult. Ceva sau cineva foarte puternic se împingea în ea.

— Jos! Sub ultima consolă. Acolo nu-l poate vedea nimeni.

— Ar trebui să vii cu mine, se rugă Mike de ea.

Brittney puse degetul pe trăgaci.

— Nu, nu cred c-am să fac așa ceva.

Auzi pași care se retrăgeau pe hol. Se aștepta ca ușa să cedeze în câteva secunde. Și atunci își închipui că se va duce în rai, cu frățiorul ei.

— Doamne, dă-mi curaj! se rugă Brittney. Slavă ție, Hristoase. Amin. Nu-i nimic dacă mor, Tanner, adăugă ea, spunând o altfel de rugăciune, una pe care știa că o va auzi fratele ei mort. Cât timp Caine moare înaintea mea.

• DOUĂZECI

18 ore, 29 minute

Brianna nu-l găsise pe Sam pe șoseaua către centrala atomică în timp ce se întorcea în oraș, fugind. Nu era pe niciun drum. Singura mașină pe care o văzuse era uriașa camionetă în care Quinn, Albert, Cookie și Lana ieșiseră la plimbare. Se gândise să-i oprească, să le spună să meargă la centrală, dar niciunul dintre cei patru nu prea era un luptător. Quinn și Cookie erau cică soldați, dar ea trebuia să-l găsească pe Sam, nu pe partenerul lui neputincios de surfing.

Iar Sam nu era la benzinărie. Nu era la primărie, nu era nici în piață. Nu îl putea găsi.

Și Brianna își pierdea repede puterile. Viteza era extenuantă. Nu atât de obositoare cum ar fi trebuit, probabil, având în vedere că tocmai alergase vreo 20 de kilometri, ocolind obstacolele de pe străzi și alei. Totuși, era epuizată. Iar foamea îi rodea stomacul ca un câine care roade un os.

Pantofii ei erau ferfeniță. Din nou. Firma Nike nu făcea pantofi sport destul de rezistenți pentru cineva care alerga cu viteza unei mașini de curse.

Apoi auzi o bubuitură puternică. Era greu de sesizat de unde venea. Dar, deodată, văzu copii fugind. Încet. Foarte încet. Dar cât de repede erau ei în stare.

— Ce s-a întâmplat? întrebă ea oprindu-se brusc.

Nu-i răspunse nimeni. Păreau speriați de ea.

Totuși, era clar că fugeau de ceva și nu înspre ceva. Așa că Brianna se năpusti în capătul străzii și, cât ai clipi, ajunse în pragul ușii deschise a casei lui Astrid.

— Hei, e cineva acasă?

Ieși Astrid, urmată de Edilio. Era evident că niciunul din ei nu petrecuse o noapte liniștită. Astrid avea o urmă roșie pe obraz, chiar lângă ochi. Edilio își palpa cu grijă capul și avea în mână o pușcă imensă.

— Unde e Sam? întrebă Brianna. Ce-ați pățit?

— Ai ratat spectacolul, spuse Edilio, posomorât.

— Nu. Nu eu. Voi! strigă Brianna. Caine atacă centrala atomică.

— Ce?

— E acolo. Cu Drake și alți copii.

— Dar paznicii noștri? vru să afle Edilio.

— N-am văzut niciunul. Uite ce e, Caine a aruncat o mașină în poarta principală. Nu glumește deloc.

— Știi unde locuiește Hunter?

Brianna încuviință din cap. Dar prea repede ca cineva să observe. Așa că spuse:

— Da.

— Du-te acolo. Sam era acolo ultima dată când l-am văzut. Spune-i că-mi strâng oamenii. O să-mi ia jumătate de oră să-i adun din nou. Spune-i lui Sam că mă întâlnesc cu el la autostradă.

— Pantofii tăi, zise Astrid, arătând spre picioarele Briannei. Ce mărime porți?

— 39.

— Îți aduc o pereche de la mine din dulap. Dar, înainte ca Astrid să se poată urni din loc, Brianna se și întorsese de la etaj pe verandă și își lega acum șireturile unei perechi de New Balance.

— Mersi, îi spuse lui Astrid, care nu-și revenise din uimire.

— Nu uita să... zise Astrid, dar în pauza dintre „nu” și „uita”, Brianna ajunsese deja la casa lui Hunter.

Dekka tocmai cobora de la etaj, arătând cătrănită rău. Fata abia schiță vreun gest când îi apăru Brianna în fața ochilor.

— Salut, Briza! spuse Dekka. Schiță un zâmbet vag.

— E și Sam aici?

— Da.

Brianna apăru brusc în fața lui Sam, care reacționă cu mai puțin calm decât Dekka.

— Sam, Caine e la centrală. Am dat deja de Edilio, își strânge oamenii. Dă-mi o armă. Mă duc să-i dau de furcă lui Caine.

Sam înjură cu voce tare. Îi luă câtva timp să se oprească. Apoi zise:

— Știam eu! Am știut și m-am lăsat pe tânjeală.

— Sam, dă-mi o pușcă!

— Ce tot spui? Nu, Briza. Am nevoie de tine. În viață.

— Pot să mă întorc acolo în două minute, se rugă Brianna.

Sam îi puse o mână pe umăr.

— Briza, ai altceva de făcut. Tu ești mesagera. Bine? Avem alți oameni să lupte. Du-te și ajută-l pe Edilio să adune soldații. Apoi caut-o pe Lana. Nu știu unde e și vom avea nevoie de ea.

— E pe șosea, într-o mașină cu Albert și Quinn, îi raportă Brianna.

— Ce-ai spus?

— Sunt într-o camionetă și se îndreaptă spre autostradă.

Sam își ridică mâinile.

— Poate că au auzit de atacul lui Caine. Poate se duc acolo.

— Nu cred. Albert n-ar fi cu ei. În plus, să știi că a pocnit-o cineva pe Astrid.

Sam încremeni.

— Ce?

— E bine acum, dar a fost o problemă la ea acasă.

— Zil, spuse Sam printre dinți. Lovi cu sălbăticie un scaun. Apoi adăugă: Du-te, Briza! Fă întocmai ce ți-am zis.

— Dar…

— Nu am timp de discuții, Briza.

•

— Băieți? Băieți? Quinn întinse mâna să-l zgâlțâie pe Albert. Adormise.

— Ce e? Nu dorm. Ce e?

— Frate, ne-am rătăcit.

— Nu ne-am rătăcit, spuse Lana de pe bancheta din spate.

Quinn se uită în oglinda retrovizoare.

— Credeam că dormi și tu.

— Nu ne-am rătăcit, repetă Lana.

— Ei bine, cu tot respectul, dar nu suntem chiar nerătăciți. Ăsta nu mai e un drum de pământ. E doar, știi, bătătorit. Și nici măcar așa de bătătorit. Părăsiseră autostrada și intraseră pe o șosea lăturalnică. De acolo, pe un drum de pământ. Și acela duseseră departe, tot mai departe, dar nu se zărea nicăieri nicio lumină. Apoi drumul de pământ devenise mai noroios și mai puțin vizibil.

— Dacă Tămăduitoarea spune că nu ne-am rătăcit, atunci așa e, mormăi Cookie.

— Nu e departe, spuse Lana.

— De unde știi? Eu n-aș putea găsi drumul de întoarcere în plină zi. Darămite noaptea.

Ea nu răspunse.

Quinn se uită la drum, apoi din nou în oglinda retrovizoare. Singura lumină venea de la panoul de bord, așa că nu vedea decât vag profilul fetei. Se uita pe geam, dar nu în direcția în care mergeau, ci spre nord-est.

Nu-i putea descifra expresia de pe față. Dar își făcuse o impresie în privința stării ei sufletești, datorită faptului că ofta din când în când, a felului absent în care îi mângâia blana lui Patrick și a tonului distant al vocii ei.

— Ești bine? întrebă Quinn.

Ea nu-i răspunse. Nu imediat. După un timp, îi spuse:

— De ce n-aș fi?

— Nu știu, zise el.

Lana nu mai spuse nimic.

Spre deosebire de a Lanei, expresia lui Albert era ușor de descifrat. Albert – când reușea să rămână treaz – se concentra asupra obiectivului. Se uita atent drept înainte. Câteodată, Quinn observa că dădea din cap ca pentru sine, parcă încercând să comenteze un dialog interior.

Quinn îl invidia pe Albert. Părea așa sigur pe el. Parcă știa unde voia să ajungă, cine voia să fie.

Cât despre Cookie, avea și el un obiectiv: s-o ajute pe Lana. Fostul bătăuș ar fi tăcut orice pentru Lana.

Erau două feluri de copii în FAYZ, se gândi Quinn, și nu era vorba despre „ciudați” sau „normali”. Erau puști care se schimbaseră în rău și alții care se schimbaseră în bine. FAYZ-ul îi schimbase. Dar unii copiii deveniseră mai mult decât fuseseră. Albert era unul dintre ei. Într-un fel diferit, Cookie era altul.

Quinn știa că aparținea primului tip. Era unul dintre puștii care nu-și revenise niciodată. Pierderea părinților săi era ca o rană vie care nu se vindecase niciodată. Nu încetase niciodată să-l doară. Cum ar fi putut?

Era o pierdere mai mare decât a părinților săi, căci cuprindea întreaga lume pe care o cunoscuse, tot ce fusese el. Cândva fusese un băiat simpatic. Această amintire îi aduse pe buze un zâmbet trist. Quinn era simpatic. Deosebit. Îl știa toată lumea. Nu toți îl plăceau, nu toți îi înțelegeau comportamentul, dar Quinn afișase o aură deosebită în jurul său.

Iar acum… era în plus în FAYZ. Puștii știau că-l trădase pe Sam în favoarea lui Caine. Mai știau că Sam îl primise înapoi.

Știau și că o luase puțin razna în ziua marii bătălii. Poate chiar mai mult.

Amintirile despre mama și tatăl său, despre fosta lui viață erau toate departe. Ca pozele dintr-un album vechi. Cumva ireale. Durerea era a lui, amintirile erau ale altcuiva. Pierderea era a lui, viața fusese a altcuiva.

Amintirile din bătălie – puteau fi numite astfel având în vedere că nu aparțineau cu totul trecutului? Poate că ziua aceea fusese acum trei luni, dar pentru Quinn nu făcea parte din trecut, ci din prezent: era aici, acum, pentru totdeauna. Ca o viață paralelă pe care o trăia în același timp cu aceea de zi de zi. Conducea prin noapte și simțea pușca săltându-i în mâini, vedea coioții și copiii, într-o îngrămădeală, amestecați, ferindu-se de gloanțe.

Luase degetul de pe trăgaci. Era prea aproape de a trage. Ar nimeri copilul. Nu putea să riște și astfel sărise coiotul, cu colții dezveliți, apoi…

Și nu fusese cu prea mult timp în urmă, iar Quinn nu uitase. În mintea lui totul se întâmpla acum. Aici.

— OK, spuse Lana, trezindu-l la realitate. Încetinește, aproape am ajuns.

Farurile luminau tufișuri dese, pământ și bolovani împrăștiați pe teren. Apoi o grindă de lemn, aproape carbonizată. Quinn viră brusc s-o ocolească.

Apăsă tare pe frână. Apoi, mult mai încet, se strecură mai departe.

În lumina farurilor văzu o porțiune de zid, de cam un metru. Lemnul carbonizat era peste tot. Două conserve înnegrite de fructe sau fasole zăceau răsturnate pe pământ.

Fără să vrea, Quinn se întrebă dacă nu rămăsese acolo ceva comestibil. Își aminti de acea noapte îngrozitoare când se ghemuiseră de frică în colibă, așteptându-se să-i scoată coioții de acolo și să-i ucidă.

Atunci își revelase Sam întreaga sa putere. Pentru prima oară fusese în stare să-și controleze lumina arzătoare care îi țâșnea din mâini.

Quinn opri mașina. O parcă.

— Aici a fost, spuse el încet.

— Ce s-a întâmplat aici? întrebă Albert.

Quinn stinse farurile și toți patru coborâră din camionetă. Totul era cufundat în tăcere. Mult mai multă liniște decât ultima oară când fusese Quinn acolo.

Quinn își puse mitraliera pe umăr și scoase o lanternă de sub scaun. Și Albert avea o lanternă. Cele două fascicule luminoase pătrundeau ici și colo, punând în evidență câte o grindă crestată, câte o bucățică de covor ars, o ustensilă de bucătărie, un scaun metalic contorsionat.

— Aici am întâlnit-o pe Lana pentru prima dată, spuse Quinn. Scăpasem de Caine. Fugisem prin pădurea din nord. Eram hotărâți să ne întoarcem în oraș și să ripostăm. În orice caz, Sam luase această hotărâre.

Se aplecă să ia de pe jos o conservă mare. Eticheta era arsă. Totuși, putea să fie de budincă. Budincă arsă, poate, dar conserva părea intactă. O duse la mașină și o aruncă în portbagaj.

— Cum a fost distrusă? insistă Albert.

— În parte, din cauza lui Sam. A fost prima dată când și-a folosit puterea în mod intenționat. Nu pentru că intrase în panică sau altceva, ci cu sânge-rece, știind foarte bine ce face. Ar fi trebuit să-l vezi, frățioare. Quinn își amintea perfect acel moment. Fusese momentul în care bunul său prieten dezvăluise ceva ce era peste puterea de înțelegere a lui Quinn. În parte, coioții au dat foc colibei.

— Unde e aurul? întrebă Albert, pe care nu-l prea interesa povestea.

Quinn așteptă ca Lana să-i arate drumul, dar ea părea țintuită în loc. Se uita în jos, la rămășițele ciudatei încercări a Pustnicului Jim de a întreține un gazon în mijlocul acestui loc arid și pustiu. Cookie stătea în spatele Lanei, cu un pistol masiv la curea, pregătit, privind încruntat în noaptea amenințătoare, gata să-și dea viața pentru fata care îl salvase din niște chinuri insuportabile.

Patrick alerga vioi de colo-colo, printre ruine, adulmecând cu atenție. Nu marca nimic, doar mirosea. Părea supus, cu coada între picioare. Mirosul Căpeteniei era probabil încă puternic.

— Pe aici, spuse Quinn, când îi deveni clar că Lana nu avea să reacționeze.

Își croi drum printre ruine. Nu mai rămăsese mare lucru; cea mai mare parte din casă arsese până în temelii. Dar ce

supraviețuise din lemnăria sfărâmată avea cuie ieșite în afară, iar Quinn înainta cu prudență.

Se aplecă atunci când ajunse, pare-se, în locul căutat și începu să dea deoparte scândurile și olanele. Spre surprinderea lui, podeaua de scânduri era în mare parte intactă. Fusese pârlită, dar nu arsese. Găsi chepengul.

— Să văd dacă-l pot deschide.

Încercă, dar focul deformase balamalele. Fu nevoie de doi, el și cu Albert, ca să ridice chepengul. O balama se sfărâmă și chepengul sări într-o parte.

Albert direcționă fasciculul în groapă.

— Aur, zise Albert.

Quinn era puțin mirat de tonul prozaic al vocii lui Albert. Se așteptase oarecum la o exclamație ca a lui Gollum – „Neprețuitul meu” – sau măcar la mai mult entuziasm.

— Da, aur, încuviință Quinn.

— Nu s-a topit, remarcă Albert. Aerul cald se ridică, parcă așa e. Cum am învățat la școală.

— Să-l ducem la mașină, ce zici? Locul ăsta mă înspăimântă, spuse Quinn. Îmi evocă amintiri neplăcute.

Albert își vârî mâna în groapă și scoase un lingou. Îl trânti cu o bufnitură.

— Greu mai e, nu?

— Da, zise Quinn. Ce-ai să faci cu tot aurul ăsta?

— Păi, făcu Albert. O să văd dacă pot să-l topesc și să fac monede. Dar nu am nicio matriță pentru monede. M-am gândit să folosesc forme de brioșe. Am o asemenea formă din fier, în care se fac brioșe mici.

Quinn rânji, apoi râse.

— O să folosim brioșe de aur pe post de bani?

— Poate. Dar de fapt am găsit ceva mai bun. Unul dintre puștii care a scotocit prin case a găsit locul unde își făcea tipul ăla muniție. A dat peste un fel de matriță pentru gloanțe.

— Gloanțe de aur? Quinn se opri din râs. O să facem gloanțe de aur?

— Nu contează ce formă au, cât timp sunt la fel.

— Frate! Gloanțe? Nu crezi că e cam… ciudat?

Albert oftă, exasperat.

— Gloanțe, fără praf de pușcă.

— Măiculiță, nu știu ce să zic. Quinn clătină din cap.

— Calibrul 32, zise Albert. Asta era cea mai mică mărime pe care o avea tipul ăla.

— De ce nu ne ajută și Cookie? întrebă Quinn.

Lana, aflată pe undeva afară, îi zise drept răspuns:

— Băieți, mă duc să caut ceva de mâncare. Cookie o să mă ajute.

— Mișto, spuse Quinn.

În câteva minute, scoseseră tot aurul din groapă.

Începură să-l ducă la mașină, pe rând. Lingourile nu erau mari, dar erau grele. Când terminară, Albert și Quinn erau asudați, în ciuda frigului din timpul nopții.

Albert se urcă în mașină și puse o copertină de pânză peste aur.

— Ascultă, frate, spuse Albert în timp ce lega colțurile, nu vreau să știe nimeni de asta. Bine? Să rămână între noi patru ce-am făcut în noaptea asta!

— Stai puțin, frate. Nu-i spui nimic lui Sam?

Albert coborî din mașină ca să fie față în față cu prietenul său.

— Uite ce e, nu am de gând să-l păcălesc pe Sam. Am un mare respect pentru el. Dar planul ăsta o să meargă mai bine dacă iese totul la iveală dintr-odată.

— Albert, n-am de gând să-l mint pe Sam, spuse Quinn pe un ton tăios.

— Nu-ți cer să-l minți pe Sam. Dacă te întreabă, spune-i. Dacă nu…

Când văzu că Quinn șovăie, Albert adăugă:

— Frate, Sam e un mare lider. Poate că e George Washington al nostru. Dar și Washington a greșit în unele privințe. Nici Sam nu înțelege ce spun eu. Că trebuie să muncim cu toții.

— Știe și el că oamenii trebuie să muncească, îl contrazise Quinn. Doar că nu vrea să-i păcălești tu pe toți și să te îmbogățești.

Albert își șterse sudoarea de pe frunte.

— Quinn, de ce crezi tu că muncesc oamenii din greu? Doar ca să se descurce de pe o zi pe alta? Crezi că ai tăi au muncit doar pentru asta? Ca să cumpere minimum de mâncare? Sau să facă rost de o locuință cât de cât spațioasă? Sau de o mașină care merge de bine, de rău? Albert se înfierbântase. Nu, frate, oamenilor le place să trăiască bine. Vor mai mult. Ce e rău în asta?

Quinn pufni în râs.

— Bine, frățioare, văd că te-ai gândit la toate astea și poate că ai dreptate. Oricum, uite, mă duc direct la Sam și îi spun ce am făcut? Nu. Din câte am înțeles, nu trebuie să fac așa ceva.

— Asta-i tot ce-ți cer, Quinn, zise Albert. Nu ți-aș cere niciodată să minți.

— Vai, vai, spuse Quinn pe un ton cinic. Dar cu Tămăduitoarea ce faci? Ea... Se uită prin jur, dându-și brusc seama că nu îi auzise pe ea și pe Cookie de ceva timp. Lana! strigă el. Pe urmă: Tămăduitoareo!

Nu se auzi nimic în noapte.

Quinn îndreptă lanterna spre cabina camionetei. Poate că era acolo. Adormise, poate. Dar cabina era goală.

Cercetă zona cu fasciculul de lumină, dând de stâlpii care susținuseră cândva tumul de apă al lui Jim Sihastrul.

— Lana! Lana! Noi suntem gata.

— Unde e? se întrebă Albert. N-o văd nici pe ea, nici pe Cookie. Nu-i nici câinele ei.

— Lana! Tămăduitoareo! strigă Quinn. Niciun răspuns.

Schimbă o privire îngrozită cu Albert.

Quinn își vârî mâna în mașină, vrând să apese pe claxon. Lana l-ar fi auzit. Încremeni când văzu un bilet. Îl smulse de pe volan și îl citi cu voce tare în lumina lanternei:

— „Nu încercați să veniți după noi. Știu ce fac. Lana.”

— Bine, zise Albert. E-n regulă, acum trebuie să-i spunem lui Sam.

• DOUĂZECI ȘI UNU

18 ore, 23 minute

Jack forță ușa.

Era solidă. Foarte solidă. Din oțel blindat.

Dar scârțâi și trosni, iar Jack văzu mărindu-se spațiul dintre ușă și cadru.

Puterea pe care o avea îl uimea și pe el. Nu se străduise să învețe cum să și-o controleze. Nici nu și-o prea pusese la

încercare. De fapt, tot uita că o are, pentru că nu era, nu avea să fie niciodată parte din ce era el cu adevărat.

Jack crescuse dezvoltându-și inteligența. Îi plăcea să fi considerat o minte strălucită. Purta cu mândrie eticheta de tocilar. Nu-l interesa deloc să fie un mutant extrem de puternic. Chiar și când se împingea în ușă se întreba dacă nu exista vreun panou de control electronic, dacă nu putea să taie sau să lipească un fir pentru a deschide ușa. Se întreba și dacă nu exista control computerizat, caz în care trebuia să pătrundă în sistem.

Toate aceste gânduri îl frământau pe Jack. Și asta îl făcea să se simtă bine.

Să se împingă într-o ușă de oțel ca un bivol? Era o prostie. Era un lucru pe care îl tăceau oameni proști. Și Jack nu era prost.

— Nu te lăsa, Jack! îl îndemnă Caine. Începe să cedeze.

Jack o auzi pe Diana spunându-i lui Drake:

— Ți-am zis că e puternic. Iar tu ai crezut că te duci după el și îl aduci pur și simplu la Coates? Ha.

Ușa avea să cedeze în următoarele câteva secunde, Jack o simțea.

— Când se deschide, Jack, trântește-te la pământ, îi zise Caine.

Jack ar fi întrebat de ce, dar de așa mare efort i se umflau venele de la gât, își simțea plămânii striviți și ochii ieșindu-i din orbite, așa că îi era greu să poarte o conversație.

— De îndată ce se deschide, trântește-te la pământ, repetă Caine. Cineva de acolo poate va trage.

Ce? Să tragă în el?

Jack nu mai făcu atâta efort.

— Nu te lăsa pe tânjeală, îl atenționă Diana. Avem noi grijă de cine o fi dincolo.

Jack auzi un pistol armându-se. Apoi râsul înfundat și răutăcios al lui Drake.

Se propti bine pe picioare. Să mai împingă o dată cu putere. Apoi să cadă.

Deodată i se făcu frică. Nu fusese vorba să se tragă în el.

Se aruncă tare în ușă. Cu toată puterea lui.

Ușa se prăbuși brusc, dar nu în felul în care se aștepta Jack. Pocni pragul de sus și se sfărâmă încuietoarea. Ușa era încă în

cadru, îndoită și ținută în loc de o singură balama. Trebuia să mai împingă o dată ca să o dărâme.

Împușcătura îl șocă.

Jack se trânti la pământ. Își acoperi capul și urechile.

— Nu mă omorî! Nu mă omorî! țipă el, dar nimeni nu-l putea auzi, pentru că împușcăturile veneau acum din ambele părți.

Oricine era în sala de comandă trăgea acum rafale scurte prin deschizături. Poc, poc, poc!

Drake riposta cu foc rapid.

Gloanțele se izbeau de oțel și ricoșau pe coridor.

Drake răcnea. Caine răcnea, Jack răcnea, iar de dincolo de ușă o voce de fată țipa de frică și furie.

Apoi Caine lovi ușa slăbită cu puterea sa.

Ușa explodă spre interior.

Căzu pe podea doborând-o pe fata care continua să tragă focuri de armă automată, gloanțele mitralierei răspândindu-se în aer.

Jack se lipi de podea plângând.

— Nu mă omorî! Drake sări peste el cu arma în mână și cu mâna-bici desfășurată.

Întins pe-o parte, Jack văzu o scenă incredibilă: fata, incapabilă să se miște, cu picioarele zdrobite, dar îndreptând spre Drake mitraliera care mai trăgea încă.

Mâna-bici al lui Drake plesni.

Fata ținti drept în pieptul lui Drake.

Clic.

Nu mai avea gloanțe.

Biciul lui Drake o înhăță.

Un țipăt de durere.

Un altul.

— Încetează! strigă Diana.

Caine năvăli în cameră, lovindu-l fără să vrea pe Jack cu piciorul în cap.

Din nou lovitura de bici a lui Drake, iar acum băiatul scoase un strigăt de bucurie și înjură.

Jack se târî în față, cu lacrimi în ochi încețoșându-i vederea. O știa pe fată. Brittney. De la ora de istorie. Stătea cu trei bănci mai în spate.

Drake lovi din nou.

Mitraliera fără gloanțe căzu din mâna lui Brittney.

Avea tăieturi, sângera, picioarele îi erau zdrobite de la impactul cu ușa, pe față i se scurgeau lacrimi amestecate cu sânge. Diana urla la Drake, dar Caine nu spunea nimic ca să-l oprească pe psihopat, iar lui Jack îi venea să strige „Îmi pare rău, îmi pare rău”, dar nu era în stare să scoată niciun cuvânt.

Diana se apropie de Drake și îi puse mâna pe umăr.

— Ajunge, smintitule...

Drake se întoarse cu fața la Diana. Își dezveli dinții și urlă la ea ca un animal, împroșcând-o cu salivă.

— Are dreptate: ajunge! spuse Caine în cele din urmă.

— Ia-ți iubita din fața mea! zbieră Drake la Caine.

Caine îi aruncă lui Drake o privire rece.

— Te-am lăsat să-ți faci pofta. N-am venit aici să ne distrăm.

Jack era uluit. Incapabil să-și ia ochii de la Brittney. Fata gemea, încercând să se miște, apoi căzu la podea. Inconștientă sau moartă, Jack nu știa exact.

Îi fusese colegă de clasă.

O *cunoștea.*

— La treabă, Jack! îi spuse Caine.

Diana își întoarse spre Jack ochii injectați, plini de ură și mâhnire. Își șterse lacrimile.

— Jack e rănit.

— Ce? întrebă Caine. Jack?

Jack nu era rănit. Încercă să se ridice, jenat să stea ghemuit pe jos. Dar piciorul stâng îi cedă. Se uită la picioare, uimit, și văzu că pantalonii, de la genunchi în jos, îi erau îmbibați cu un lichid roșu.

— Pierde mult sânge, zise Diana.

Fu ultimul lucru pe care îl auzi Jack, căci podeaua se ridică și îi zdrobi fața.

•

Lana auzea strigătele lui Quinn. Auzea și claxonul camionetei. Nu era la mai mult de o sută de metri distanță, unde nu mai ajungea fasciculul luminos al lanternei.

Cookie mergea lângă ea, apatic și tăcut, deși trebuia să aibă îndoielile lui.

Lana spera ca Albert și Quinn să nu vină după ea. Nu voia să le spună ce avea de gând să facă.

— Liniște, băiete. Sst.

Lana avusese grijă să se încalțe cu ghete solide – era mult mai bine echipată decât ultima dată când mersese pe acest drum. Avea pistolul cel greu în geanta de umăr, ceea ce era un alt lucru bun. Și îl avea pe Cookie cu ea.

Dacă Șeful Haitei îi găsea aici, Lana spera că ea însăși, și nu Cookie, avea să fie aceea care îl împușca între ochi.

Mai avea în geantă o sticlă cu apă, o conservă de ciuperci și o varză întreagă. Nu era multă mâncare, mai ales pentru un tip de dimensiunile lui Cookie, dar se aștepta să găsească ceva și în baraca de la mină. Pustnicul Jim trebuie să fi avut niște rezerve și acolo.

Așa spera.

Ultima dată când mersese pe această cărare căutase camioneta lui Jim, sperând să se întoarcă în Perdido Beach cu acel vehicul. Găsise deja aurul și își dăduse seama că excentricul pustnic era căutător de aur. O luase pe urmele roților până la orașul năruit și părăsit al minerilor, ascuns într-o vale dintre dealuri. Găsise camioneta lui Jim, dar nu și cheile. Apoi descoperise cadavrul lui Jim în galeria de mină.

Acum știa unde sunt cheile.

Pe atunci, înainte să se întâmple atâtea, nu avusese curajul să caute prin buzunarele unui cadavru, dar Lana nu mai era așa. De atunci, văzuse lucruri mult mai îngrozitoare.

Știa unde să caute cheile. Și camioneta. Și își amintea de butelia cea mare cu propan – gaz cu care Jim aprindea cuptorul de topit.

Planul ei era simplu: să ia cheile. Apoi, cu ajutorul lui Cookie, să urce butelia în camioneta lui Jim. Să ducă totul la intrarea în mină. Să dea drumul la gaz și să-l lase să pătrundă în galerie.

Să dea foc unui fitil și să fugă de-acolo.

Nu știa dacă explozia va ucide lucrul acela din mină. Dar spera să-l îngroape sub tone de piatră.

Întunericul o chemase noaptea în vis, dar și când visa cu ochii deschiși. Își avea cârligul înfipt în ea și era conștientă că o trăgea spre el.

Vino la mine. Am nevoie de tine.

O voia.

— Salut, Întunericule, vechiul meu prieten! șopti Lana cu voce cântată. Vin să stau iar de vorbă cu tine.

• DOUĂZECI ȘI DOI

18 ore, 18 minute

Jack se trezi cu dureri.

Fusese mutat de-acolo de unde zăcuse. Cineva îl întorsese pe spate. Se ridică prea brusc în capul oaselor. Era amețit și, pentru o clipă, crezu că o să leșine din nou.

Un crac al pantalonilor îi fusese complet sfâșiat pentru a lăsa rana la vedere. Avea un bandaj albastru, îmbibat de sânge, în jurul coapsei, aproape de genunchi. Îl durea. Îl ardea de parcă cineva îi înfigea în carne un vătrai încins.

Diana era lângă el. Îi luă ceva timp să-și dea seama al cui era capul ras.

— Am găsit astea într-un birou. Ia-le. Îi puse în mână patru pastile de Advil. E de două ori doza normală, dar nu cred să te omoare.

— Ce s-a întâmplat? întrebă el cu vocea răgușită.

— Un glonț. Dar abia te-a atins. Ți-a lăsat o plagă mică și curată, iar sângerarea s-a oprit.

— Jack, revino-ți odată! spuse Caine. Părea necăjit și îngrijorat. Lucrurile nu prea mergeau conform planului. Știi de ce ești aici.

Doi dintre soldații lui Drake se întorseseră și îi ocărau în gura mare pe Mickey Finch și Mike Farmer care aveau mâinile legate la spate. Fuseseră găsiți ascunzându-se în birouri. Ghemuiți pe sub mese.

— Bine, spuse Caine într-o suflare, ostaticii sunt aici.

— Le-am spus să arunce pe jos orice arme au, iar handicapatul ăsta tocmai s-a executat, cârâi unul din huligani. Nu aveam la noi decât pușcă și un pistol, iar el o mitralieră și totuși s-a predat. Pămpălău. Celălalt nu era înarmat.

Mickey și Mike arătau jalnic și erau îngroziți. Păliră și mai tare când o văzură pe Brittney zăcând într-o baltă de sânge.

Drake păși spre ei, îl dădu deoparte pe Mike și înhăță mitraliera. Își puse tentaculul peste pat și mecanismul de încărcare, ținând-o într-un mod aproape reverențios. În ochii lui albaștri și reci se citea un sentiment tandru.

— Îmi place asta. Pușca fetei era o mizerie, dar asta e mișto. Tare mișto.

— Poate că voi doi ar trebui să vă luați o cameră împreună, zise Diana.

— Niciun mutant n-are destulă putere să se pună cu mine dacă port așa o armă, afirmă Drake.

— Da, nici măcar Caine, încuviință Diana cu seninătate. Acum poți fi tu șeful, nu?

Jack stătea pironit în loc, urmărind toate acestea, fiindu-i încă imposibil să se concentreze la ce trebuia să facă.

Cum de se lăsase târât în așa ceva? La nici trei metri de el era o fată care putea să moară, dacă nu cumva își dăduse sufletul deja. La doar câțiva pași era băltoaca formată din sângele ei pe care îl simțea de parcă ar fi fost al lui.

— Jack, îl strigă Caine. Fă-te bine. Apucă-te de treabă. Acum!

Jack păși ca printr-un vis, scuturând din cap, focurile de armă țiuindu-i încă în urechi. Piciorul îl ardea. Și materialul umed al pantalonilor se lipea de pielea lui. Se îndreptă încet către cel mai apropiat computer și se așeză greoi în scaunul rotativ din fața acestuia. Monitorul era vechi. Și software-ul părea foarte vechi. Computerul nu avea nici măcar mouse, comanda se realiza în întregime prin tastatură.

Inima îi stătu în loc. Un software vechi însemna că va trebui să cunoască multe comenzi de taste, ceva cu care nu era obișnuit. Deschise un sertar, sperând să găsească niște instrucțiuni de utilizare sau măcar o fițuică.

— Cum ți se pare? întrebă Caine.

Își puse o mână pe umărul lui Jack, un gest amical, menit să-l liniștească. Pentru prima dată în viața sa, lui Jack îi veni să se învârtă cu scaunul și să-i tragă un pumn lui Caine. Un pumn zdravăn.

— Nu sunt deloc obișnuit cu software-ul ăsta, îi spuse, totuși.

— Dar nu e nimic cu care să nu te descurci, nu-i așa?

— Totuși, nu pot s-o fac prea repede, spuse Jack. Trebuie să mă dumiresc întâi cum funcționează.

Mâna de pe umărul său îl strânse mai tare.

— Cât o să-ți ia, Jack?

— Păi sunt rănit, nu? Am fost împușcat. Când Caine se uită în ochii lui, coborî tonul. Nu știu. Depinde.

Simțea încordarea lui Caine, furia stăpânită ce izvora din teamă.

— Atunci nu mai pierde timpul. Caine îi luă mâna de pe umăr și se întoarse spre Drake: Pune-i pe ostatici într-un colț.

— Da, da, spuse Drake absent. Încă dezmierda mitraliera.

Caine veni repede la el și trase una peste butoiașul armei.

— Hei, ai grijă ce faci. Brianna se poate întoarce din clipă în clipă. Dacă nu ea, atunci Taylor. Ai face bine să nu te mai învârți de colo-colo.

Brittney zăcea pe jos, nemișcată, fără să scoată un sunet. Oare era încă în viață? se întrebă Jack. Dat fiindcă fusese atât de grav rănită și știind câtă durere provoca până și o plagă superficială, Jack se întrebă dacă nu era mai bine să moară.

Jack găsi un blocnotes mic, cu margini de foi presărate printre pagini și bilețele încovoiate de vreme.

Începu să se uite prin el. Căuta instrucțiuni cu privire la tastele de comandă. Fără astea nu avea cum să opereze. Lipsa mouse-ului îl deranja enorm: nu mai văzuse niciodată un computer, mai ales folosit, fără mouse. Era uimitor că mai existau asemenea lucruri.

— Diana, porunci Caine, citește puterile celor doi ostatici. Nu vreau să aflu că ascund ceva. Drake, cum merge?

— Am de gând să întind sârma, zise Drake.

Jack aruncă o privire și îl văzu pe Drake cu un ghem de sârmă în mână, destul de subțire, dar aparent rezistentă. Examina ușa, căutând ceva.

Drake ridică din umeri, nemulțumit de ce vedea. Începu să înfășoare un capăt al sârmei de balamaua ruptă din mijloc, în locul unde era încă prinsă în perete. Era o ușă înaltă cu trei balamale, una mai sus de înălțimea unui om, alta la nivelul gleznei și cealaltă între cele două.

Drake întinse sârma de la balama până la un fișet metalic greu, de lângă perete. Trecu sârma prin mânerul sertarului și o întinse bine. O tăie cu un patent și mai trase un rând pe lângă cealaltă, întinzând-o și mai tare.

Diana reveni din dreptul celor doi ostatici:

— Sunt în regulă. Unul din ei e poate de o linie, dar la nivelul ăsta nici nu știe ce puteri are. În caz că are ceva cât de cât folositor.

— Bine, zise Caine.

Diana se duse în direcția lui Jack și se trânti în scaunul rotativ cel mai apropiat de el. Privi indispusă la monitorul din fața ei.

— Ce face Drake? întrebă Jack în șoaptă.

Diana își întoarse ochii languroși spre el.

— Hei! Jack vrea să știe ce faci, Drake. De ce nu-i spui?

— Jack are de lucru, o întrerupse Caine. E ocupat.

Jack se uită din nou în carnet. Găsi o listă cu tastele de comandă. Se încruntă și începu să le apese, să vadă ce obține, trecând metodic de la unele la altele.

Drake terminase treaba cu sârma. Trecu pe sub ea și dispăru pe hol, în direcția din care veniseră, desfășurând sârma pe măsură ce înainta.

— Sunt în fișierul principal, anunță Jack. E așa de vechi, un fel de DOS sau ceva de genul ăsta.

Fără să vrea, îl fascina provocarea actuală. Era un fel de arheologie a computerelor. Descifra un limbaj care apăruse înainte de Windows, înainte de Linux, înainte de orice. Munca asta îl făcea să uite de durere. Aproape complet.

— Sper că nu erai prea îndrăgostit de Brianna, Jack, spuse Diana.

— Ce? Nu, nici gând. Jack simți că roșește. Nu. E o prostie.

— Oare?

Jack își croia încet drum prin fișierele computerului, căutând reglajele și comenzile care poate nici nu existau.

Drake apăru din nou. Fluiera încântat pentru sine.

— Le facem bucățele, spuse el. Bucățele.

— Bine, zise Caine. Acum întinde cursa pentru Taylor. Nu vrem să-l împuște nimeni pe Jack sau să nimerească aparatura.

— Știu ce fac, spuse Drake. Își întinse tentaculul spre unul din cei doi bătăuși pe care îi avea sub comandă. Hei, tu, adu pușca. După ce băiatul făcu întocmai, Drake se învârti cu el prin încăpere câteva minute, încercând să vadă care era cel mai bun unghi de tragere. Bine, n-ai mare lucru de făcut. Când o vezi pe Taylor intrând, tragi.

Băiatul păli.

— Trebuie s-o împușc?

— Nu, ai de ales, spuse Drake. Poți s-o împuști sau nu. Tu hotărăști. Puștiul oftă. Desigur, dacă n-o împuști... Drake plesni din brațul-bici. Tentaculul se înfășură în jurul gâtului băiatului. Dacă n-o împuști? Dacă uiți sau te distrage ceva și o ratezi? Te

voi biciui până îți sfâșii carnea de pe tine. Drake râse mulțumit și își descolăci brațul. Cred că suntem gata, anunță el. Pe Taylor o așteaptă o mulțime de gloanțe. Și dacă mica Brianna vrea să treacă pe aici în mare viteză, se va împiedica și se va lovi de sârme.

— Și va declanșa alarma? întrebă Jack.

Drake râse de parcă Jack spusese cel mai amuzant lucru pe care îl auzise vreodată.

— Va fi tocată mărunt, zise el. Făcută bucățele.

Jack evită să se uite la Drake. O privi pe Diana. Ochii ei erau niște ferestre întunecate.

— Întoarce-te la treabă, Jack, îl îndemnă Caine.

•

McClub-ul era închis. Pe ușă era un bilet pe care scria: „Ne pare rău. Am închis. Deschidem mâine”.

Duck nu știa ce îl atrăsese acolo. Sigur că era închis – trecuse de miezul nopții. Tânjea după companie. Spera că mai era cineva la club. Oricine ar fi fost.

În cele trei zile – de fapt patru, deoarece trecuse deja în ziua următoare – de când căzuse prin fundul piscinei viața lui reușise chiar să se înrăutățească. În primul rând își pierduse oaza de liniște. Era evident că piscina nu mai putea fi refăcută. Se străduise să caute o alta, dar niciuna nu era așa frumoasă ca aceea pe care o pierduse.

În al doilea rând nimeni nu-l credea. Toți râdeau de el. Puștii nu-și dădeau osteneala să se ducă la piscină ca să vadă ce gaură mare era în ea. Și, desigur, Zil și prietenii lui punkiști nu prea sprijineau versiunea lui Duck.

Când le spunea oamenilor de această putere ciudată, inutilă, aceștia îi cereau să facă dovada. Dar Duck refuza. Ar fi însemnat să se enerveze din cale-afară, iar el nu era un băiat furios.

Dar și mai mult ar fi însemnat să cadă în pământ. Iar lui Duck nu-i plăcuse nici prima dată când se întâmplase. Avusese un noroc chior că leșinase înainte să cadă mai jos de peșteră. Ar fi putut să cadă până ajungea la miezul incandescent al Pământului. Aceasta era oricum imaginea din mintea lui. Cădea prin pământ, prin scoarța terestră și manta sau orice alte straturi despre care învățase la școală, tot mai jos, până ajungea în miezul incandescent de metale și roci.

Cu ochii minții vedea asta ca pe o scenă din *Stăpânul inelelor.* Avea să fie precum Gollum, plutind câteva clipe în acea lavă, apoi făcut scrum.

Dar această imagine îi aducea ușurare, în comparație cu cealaltă posibilitate: ideea de a fi îngropat de viu. Cădea vreo 35 de metri în pământ și nu mai avea cum să iasă de acolo. Avea să se sufoce în timp ce groapa se umplea încet cu pământ, fața fiindu-i acoperită de țărâna care îi pătrundea în ochi, în gură, în nas…

Se ținu de clanța de la ușa clubului ca să nu-și piardă echilibrul. Aceste imagini erau coșmaruri pe care le avea când era treaz. Îl bântuiau din ce în ce mai des.

Nu-l ajuta deloc că nimeni nu-l lua în serios. Copiii râdeau de el. Credeau că povestea lui e amuzantă. Partea în care cădea prin fundul piscinei. Partea cu grota. Chestia cu radioactivitatea din peșteră. Liliecii albaștri. Cum înotase printre valuri, pe jumătate gol și tremurând de frig. Faptul că trebuise să urce un perete stâncos de pe plajă, silindu-se să râdă fericit, ca nu cumva mânia să-i provoace din nou căderea tot mai jos. Urcușul fusese partea cea mai ușoară. Se simțise ușurat, aproape imponderabil.

Povestise totul și copiii izbucniseră în hohote de râs. În prima zi le ținuse isonul. Îi plăcea să-i facă pe oameni să râdă. Dar prea repede trecuseră de la a râde cu el la a râde de el.

— Puterea ta constă în a deveni atât de greu încât să te cufunzi în pământ? Asta i-o spusese Hunter, care se credea foarte spiritual. Deci ești în fond *Fatman*[7], nu Batman?

Așa începuseră să-l ridiculizeze: de la porecla de Fatman se trecuse la Căzătorul, apoi la Cufundătorul, Minerul și la Burghiul Uman, pe care o auzea cel mai des.

Copiii nu înțelegeau: pentru ei era amuzant. Dar pentru el nu. Nu atunci când se zvârcolea nopți întregi, abia reușind să pună geană peste geană, pentru că se temea să nu se înfurie într-un vis și să se prăbușească în adâncul pământului, unde îl aștepta o moarte lentă și chinuitoare.

Hunter își bătuse joc și de chestia cu liliecii albaștri.

— Frate… sau mai bine îți spun Burghiu Uman? Frate, liliecii dorm ziua și zboară noaptea. Liliecii tăi albaștri? După cum zici

[7] Fat – gras (în limba engleză, în original) (n.tr.).

tu, se trezesc când se face lumină. Cum poți să-ți închipui așa ceva? În plus, nimeni nu i-a văzut niciodată.

— Sunt albaștri ca cerul, așa că nu-i vezi în aer sau în apă, precizase Duck, fără niciun efect.

Dădu drumul ușii clubului. Poate era mai bine că închiseseră. Era singur, dar singurătatea nu era poate așa rea ca bătaia de joc.

Duck se uită în jur, simțindu-se dezorientat. Era târziu. Nu era nimeni pe stradă. Pe vremuri părinții lui nu i-ar fi dat voie să iasă din casă un an de zile dacă ar fi aflat că rătăcea noaptea pe străzi.

Nu era nimeni în piață. Era un loc care îți dădea fiori noaptea. Acolo erau mormintele. Silueta bisericii aproape dărâmate se profila pe cerul cu stele. Ca și rămășițele arse ale blocului de apartamente. Erau câteva lumini aprinse la primărie – nimeni nu se deranja să le stingă. Erau aprinse și felinarele de pe stradă, deși la unele se arse- seră becurile, iar altele, mai ales cele din piață, fuseseră sparte, fie în timpul bătăliei, fie de niște vandali.

Piața era acum un loc bântuit de fantome. Și de umbre lungi.

Duck se îndrepta obosit spre casă. Așa-zisa lui casă. Asta presupunea să treacă pe lângă biserică. Era cufundată în întuneric. Acum era luminată doar când se țineau întruniri seara, căci sistemul său de iluminat dintotdeauna nu supraviețuise evenimentelor. De la primărie, înșirau becuri cu ajutorul unui prelungitor. Cineva își amintea întotdeauna să-l scoată din priză când terminau.

Moloz și bucăți mari de zidărie blocau trotuarul de lângă biserică. Nimeni nu se ostenise să le ia de-acolo și probabil că nici nu avea să se întâmple vreodată. Duck o luă pe mijlocul străzii, temându-se de umbrele de pe fiecare parte.

Auzi ceva mișunând în biserică. Niște câini sau șobolani.

Dar apoi o șoaptă insistentă.

— Hei! Hei, Duck!

Duck se opri. Vocea venea din direcția bisericii.

— Frate! zise vocea, mai tare acum.

— Ce e? Cine e acolo? întrebă Duck.

— Sunt eu, frate, Hunter. Vorbește încet. Dacă mă găsesc, sunt un om mort.

— Ce? Cine?

— Duck, frățioare, vino aici, nu pot să zbier până la tine.

Fără tragere de inimă – foarte prudent, căci se aștepta la o șmecherie – Duck traversă strada.

Hunter stătea ghemuit în spatele unui morman de zidărie în care se mai vedea o bucată de vitraliu. Se ridică când îl zări pe Duck apropiindu-se și fața îi fu scăldată de o rază de lumină. Nu părea că voia să-i joace o festă. Părea speriat.

— Ce-ai pățit? întrebă Duck.

— Vino aici, frățioare, să nu ne vadă nimeni.

Duck se urcă pe mormanul de moloz, julindu-și gambele.

— Bine, spuse Duck, odată ce ajunse în ascunzătoarea lui Hunter din spatele grămezii de moloz. Ce s-a întâmplat?

— Poți să-mi aduci ceva de mâncare, frate? N-am mâncat nimic în seara asta.

— Păi... ce?

— Mi-e foame, zise Hunter.

— Tuturor ne e foame, preciză Duck. Eu am băut un borcan cu sos la cină.

Hunter oftă.

— Mor de foame aici. N-am mâncat de seară. Abia dacă am mâncat ceva de prânz. Încercam să economisesc.

— De ce ești aici?

— Zil. El și normalii sunt pe urmele mele.

Duck nu știa dacă era păcălit în mod foarte inteligent sau intrase în visul nebunesc al cuiva.

— Frate, dacă ești aici ca să faci mișto de mine, te rog să încetezi.

— Nu, frățioare. Nici gând. Îmi pare său pentru toate, știi, că te-am tachinat. Doar încercam să mă înțeleg cu ei, știi?

Hunter ezită, părând că vrea să dea dovadă de bravură. Dar pe urmă se prăbuși, așezându-se pe pământul tare. Duck îngenunche stânjenit lângă el. Dar jena i se risipi când auzi suspinele clare. Hunter plângea.

— Ce s-a întâmplat, frate? întrebă Duck.

— Zil. Îl știi pe Zil, nu? Ne-am certat. Și-a ieșit din fire. A încercat să mă omoare cu un vătrai. Eu ce trebuia să fac?

— Ce-ai făcut?

— Eram în legitimă apărare, zise Hunter. Aveam dreptul să mă apăr. Doar că n-am apucat să trag în Zil, pentru că Harry s-a pus repede între noi.

— OK.

Hunter suspină din nou.

— Nu, frate. N-a fost deloc OK. Harry a căzut la podea. N-aveam nimic cu el, nu-mi făcuse niciun rău. Trebuie să mă ajuți, Duck, îl rugă Hunter.

— Eu? De ce eu? Tu te iei tot timpul de mine.

— Da, da, așa e, recunoscu Hunter. Se oprise din plâns. Dar vocea lui era mai disperată ca înainte. Dar, vezi, noi suntem în aceeași tabără…

— Ce tot spui?

— Suntem mutanți, frate. Înțelegi, nu-i așa? Faptul că era iritat îl ajută pe Hunter să se stăpânească. Încetă din plâns. Frățioare, Zil îi strânge pe normali să pornească împotriva noastră. Împotriva noastră, a tuturor.

Duck scutură din cap, încă nedumerit.

— Ce tot spui acolo, frate?

Hunter îl apucă de braț și îl ținu strâns.

— Noi suntem de aceeași parte a baricadei. Nu înțelegi? Ciudații contra celor normali.

— Nici gând, îl înfruntă Duck. Înainte de toate, eu n-am făcut rău nimănui. Pe urmă Sam e mutant, iar Astrid e normală, ca și Edilio. Atunci cum adică ei toți vor să ne vină de hac?

— Crezi că n-o să-ți vină și ție rândul? zise Hunter evitând să-i răspundă la întrebare. Crezi că ești în siguranță? Bine. Atunci pleacă. Du-te fuguța acasă. Fă-te că nu știi nimic. Noi suntem împotriva lor. Ai să vezi când o să te ascunzi de ei, ca mine.

Duck se eliberă din strânsoarea lui Hunter.

— Mă duc să văd dacă găsesc ceva de mâncare pentru tine, frate. Dar nu mă băga în problemele tale.

Duck coborî de pe mormanul de moloz și porni pe stradă în jos.

Cuvintele lui Hunter nu-i dădeau pace:

— Ciudații contra normali, frate. Și tu, Duck, ești un ciudat.

•

Jack asuda ca în saună. Piciorul îl durea. Rău de tot.

Dar mai rea era chestia cu sârmele.

Sârmele.

Brianna n-avea să le vadă. Va veni în fugă, iute ca vântul. Se va izbi de sârme cu o viteză uimitoare și va fi tăiată în două. Sârmele vor trece prin ea ca un cuțit printr-o bucată de unt.

Imaginea era dureros de clară în mintea lui Jack.

O și vedea pe Brianna izbindu-se de sârmă. Tăiată în două. Picioarele ei mai făcând câțiva pași până să-și dea seama că nu mai aveau un corp deasupra.

— Dați jos sârmele! spuse Jack. Cuvintele îi ieșiseră pe gură fără să-și dea seama. Nu o spusese intenționat. Îi scăpase porumbelul.

Nimeni nu-l auzi în afară de Diana.

El îi aruncă o privire și văzu pe fața ei licărul unui zâmbet.

Dar Drake era ocupat, iar Caine vorbea de unul singur, așa că niciunul din ei nu-l auzi.

Jack își luă mâinile de pe tastatură.

— Trebuie să tăiați sârmele, spuse Jack cu o voce gâtuită.

Caine încremeni. Drake se întoarse spre Jack.

— Ce? întrebă Drake.

— Taie sârmele, zise Jack. Sau altfel, eu…

Biciul plesni pe gâtul lui și pe spate. Simți o arsură ca a rănii lăsate de glonț, dar mult mai rău, căci pielea era mai sensibilă acolo.

Jack țipă de durere.

Drake se pregătea să-l șfichiuiască din nou, dar Caine zbieră:

— Nu!

Drake nu părea dispus să-l asculte, dar se mulțumi să-și încolăcească tentaculul în jurul gâtului lui Jack. Strânse, iar Jack simți cum îi vine tot sângele în cap.

Caine se apropie de el și spuse cu o voce calmă:

— Care-i problema, Jack?

— Sârmele, zise Jack, abia fiind în stare să articuleze sunetele. Nu-mi place ce faceți.

Caine clipi nedumerit. Era într-adevăr perplex. Se uită la Diana, sperând să-i dea ea o explicație.

Diana oftă.

— O îndrăgosteală, zise ea. Se pare că Jack m-a uitat. O altă fată apare acum în visele lui dezmățate.

Caine râse, nevenindu-i să creadă.

— Îți place de Brianna?

— Nu… nu-i așa… reuși Jack să îngaime.

— Hai, las-o baltă, Jack. Nu fi prost, îl consolă Caine. Dă-i drumul, Drake. Jack nu se mai poate concentra. Uită tocmai ce e important.

Drake își retrase tentaculul, iar Jack trase aer adânc în piept. Gâtul și spatele îl ardeau așa tare că uită de rana de la coapsă.

— Jack, Jack, Jack, zise Caine, ca un profesor dezamăgit. Uneori se întâmplă lucruri rele, Jack, trebuie să te-mpaci cu gândul ăsta.

— Dar nu Briannei, spuse Jack.

Jack îl văzu pe Caine înroșindu-se la față, ceea ce era o avertizare. Dar știa că nu se putea lipsi de el. Caine nu avea să-l omoare, oricât de tare s-ar înfuria. Drake nu-și putea stăpâni mânia, dar Caine nu era la fel.

— Crezi că o să te apere? îl întrebă Caine. Va veni aici iute ca vântul, poate cu o pușcă în mână, va trage în tot ce mișcă, Jack. Acum du-te la treabă și lasă-mă pe mine să iau deciziile importante.

Jack se întoarse la computer. Încercă să-și pună mâinile pe tastatură, dar nu putea. Degetele îi încremeniră la câțiva centimetri de taste.

Nu Brianna. Nu ea. Nu așa.

— Aș putea să vorbesc cu ea, spuse Jack. Poate o conving să treacă de partea voastră.

— Las' că mă ocup eu de asta, se rugă Drake de Caine. Îți garantez că se va apuca din nou de treabă.

— Așa e, Drake, zise Diana. Torturează-l pentru asta. Nu poți ști niciodată dacă se supără destul de rău ca să umple camera asta cu radiații. Până începe să-ți cadă părul.

Lui Jack nu-i trecuse prin minte așa ceva. Dar acum era conștient. Diana avea dreptate, ei nu își dădeau seama ce făcea el.

Caine își rodea din nou unghia de la degetul mare, lucru pe care îl făcea de obicei când se simțea frustrat.

— Drake, taie sârmele. Jack, găsește un mod de a stinge lumina în Perdido Beach, altfel îi spun lui Drake nu numai să pună sârmele la loc, dar și să te biciuiască până obosește.

Jack își ascunse cu grijă sentimentul de triumf.

Drake vru să obiecteze, dar Caine izbucni:

— Fă ce ți-am spus, Drake. Nimic altceva.

Jack simți că îl inundă un sentiment duios. Ceva care nu semăna cu nimic din ce simțise vreodată. Desigur, durerea și senzația de arsură nu dispăruseră. Dar durerea era acum pe

planul doi față de sentimentul... acela. Nu prea știa să-i dea un nume.

Luase atitudine ca să apere pe altcineva. Poate că Brianna nu va ști niciodată, dar își asumase un risc imens pentru ea. Își riscase viața pentru ea.

Diana rosti tărăgănat:

— Micul nostru tocilar se maturizează. Jack începu să apese pe taste. Dar e încă atât de naiv, adăugă ea.

Pe Jack îl deranja puțin cuvântul „naiv”. Dar acum se afla în fișierul de care avea nevoie și trebuia să învețe comenzi, să descifreze secvențe.

• DOUĂZECI ȘI TREI

18 ore, 07 minute

— Sigur au un om la poartă, spuse Sam. E chiar după curba asta. Oprește aici.

Edilio frână, iar celelalte două vehicule se opriră în urma lui. Dekka îi ducea pe Orc și Howard într-o mașină 4x4. În al treilea vehicul erau câțiva soldați ai lui Edilio. Toți pe care reușise să-i strângă. Încercase să-i ia și pe alții, dar aceștia erau singurii care veniseră când aflaseră că se vor bate cu Drake și Caine.

Frica de Caine și mai ales de Drake nu dispăruse în Perdido Beach.

Sam se întoarse ca să le poată vedea pe Brianna și Taylor așezate pe bancheta din spate.

— Uite care-i treaba, fetelor: trebuie să aflu unde sunt oamenii lui Caine. Cred c-a lăsat cel puțin doi tipi de pază la poarta principală. Înarmați, desigur. Au, probabil, ordin să tragă în oricine vine de pe șosea.

— Pot să mă duc acolo și să dispar înainte să mă împuște, spuse Taylor. Totuși, nu părea să ardă de nerăbdare.

— Sam, eu pot să trec de poartă, să dau o raită prin centrală și să mă-ntorc în treizeci de secunde, ripostă Brianna. Cred că nici n-o să mă vadă.

— Dacă mergi atât de repede că nu te vede nimeni, cum ai să-i vezi tu pe ei? întrebă Edilio.

— Am ochi ageri, Dillio, foarte ageri, răspunse ea.

Sam și Edilio zâmbiră. Dar nu pentru mult timp.

— Bine, ascultă-mă acum, Briza, zise Sam. Nu te duce nicăieri în afară de poartă. Asta nu-i o sugestie, ci un ordin.

— Pot să fac totul într-o clipită, ripostă Brianna.

— Briza, trebuie să mă asculți. Nu intra în centrală!

Brianna se bosumflă.

— Tu ești șeful.

— E-n regulă, spuse Sam. Du-te… Se opri din vorbit când își dădu seama că ea nu mai era acolo.

— A plecat demult, comentă Edilio. Fata asta nu stă locului.

— Și eu pot să ajut, zise Taylor cu un pic de ciudă.

— Vei avea ocazia, spuse Sam.

Dekka ieșea din mașină.

— Ai trimis-o pe Briza?

— Da, trebuie să fie înapoi din clipă în clipă, zise Edilio.

— Eu sunt pregătită. Am condus cu Orc în spate. Băiatul ăsta trage niște vânturi înfiorătoare, spuse Dekka.

— Varza, zise Taylor.

— Din clipă în clipă. O știți pe Brianna, zise Edilio.

Toți patru o așteptau. Sam nu-și lua ochii de la șosea. Nu că ar fi putut s-o vadă când se întorcea.

— Îi ia ceva timp, se miră Taylor. Pentru ea e cam mult.

După aceea nimeni nu mai scoase o vorbă preț de două minute. Trecură încă trei. Cinci minute interminabile.

— O, Doamne! șopti Dekka. Brianna. Închise ochii, părând că se roagă.

— Ar fi trebuit să se întoarcă până acum, spuse Sam, apăsat. Dacă venea.

I se strânse stomacul de teamă. Frica îi pătrunsese până-n oase.

•

Lana simți cum o cuprinde groaza. Era pregătită. Știa ce va urma.

— Ce-i cu locul ăsta? întrebă Cookie simțind și el ceva, fără îndoială, dar mai mult un spirit, și nu prezența răului care era acum atât de aproape.

— Pe vremuri a fost un oraș de mineri, spuse Lana. Se scotea aur din mine cu mult timp în urmă, cam pe la 1800 sau ceva de genul ăsta.

— Ca în poveștile cu cowboy?

— Cred că da.

Umblară prin orașul părăsit, un loc aflat acum în ruină, dar pe care cineva îl crezuse cândva o viitoare metropolă. Majoritatea filoanelor fuseseră secătuite pe la sfârșitul secolului al XIX-lea.

Puteai să-ți dai seama unde fusese strada principală. Iar Lana credea că, dacă făceai un efort de imaginație, reușeai să vezi care grămadă de lemne fusese hotelul, care cârciuma și care magazinul de unelte și materiale. Ici și colo se vedea câte un zid fragil sau un horn șubred profilându-se în lumina argintie a lunii. Majoritatea acoperișurilor se prăbușiseră cu mult timp în urmă, fațadele magazinelor se dărâmaseră. Poate fusese un cutremur sau alt fenomen natural care slăbise structura clădirilor. Poate fusese doar trecerea timpului.

Numai o singură clădire părea mai mult sau mai puțin intactă. Magazia din lemn unde Pustnicul Jim își ascunsese cazanul de topit și camioneta.

— Acolo vom merge, spuse Lana arătând spre construcție.

Privirea Lanei era atrasă de cărarea de dincolo de magazie, care urca pe deal. Știa că va trebui s-o urmeze până în vârf, până la galerie, și să scoată cheile din buzunarul cadavrului mumificat al minerului.

Nu-i prea surâdea ideea. I se strângea inima la gândul că va fi atât de aproape de lucrul acela din mină. Îl simțea acolo sus și avea groaznica premoniție că și Întunericul percepea prezența atât de aproape.

Oare știa Întunericul că venea înspre el?

Știa oare și de ce?

Dar *ea* știa? Sigur?

— Știu de ce am venit aici, spuse Lana. Știu.

— Bineînțeles, o aprobă Cookie. Părea să creadă că ea îl dojenește.

Patrick nu scotea niciun sunet, părea timorat. Își amintea și el.

Erau acum în magazie. Lana verifică butelia cu propan. Indicatorul arăta că era plin pe jumătate. Avea să fie de-ajuns.

Se puse în genunchi și verifică suportul cilindrului. Stătea pe un fel de cadru din oțel, ruginit, dar, slavă Domnului, nu era prins în șuruburi. Bun.

— Trebuie să ducem butelia asta la mașină, Cookie. O să iau eu cheile și o să cobor camioneta. Apoi o încărcăm înăuntru. Dar mai întâi să vedem cum funcționează, nu?

— Tu știi mai bine, Tămăduitoareo.

Își lipi piciorul de marginea de jos a buteliei și observă că-i ajunge până la șold. Se duse la camionetă și măsură din ochi înălțimea portbagajului.

Bun. Bun. Era aproape aceeași înălțime. Butelia era poate cu câțiva centimetri mai joasă, așa că trebuia ridicată. Ridicată și împinsă. Dar trebuia să existe un sistem, pentru că Pustnicul Jim o transporta cu mașina ca să o umple.

— Cookie, uită-te după o trusă de unelte.

Toate la rândul lor. Se asigură că supapa era închisă.

Apoi scotoci prin trusa pe care i-o adusese Cookie până găsi ea o cheie fixă care să se potrivească la piulița țevii. Cuplajul prin care era atașat furtunul la butelie se înțepenise.

— Să încerc și eu, sugeră Cookie.

Cookie avea cel puțin de două ori greutatea Lanei. Cuplajul cedă.

Lana arătă înspre grinzi. Un lanț greu atârna de o serie de scripeți. Era un cârlig în capătul lanțului care se putea agăța de suportul buteliei.

— Jim trebuia să umple butelia din când în când. Așa că o punea în camionetă.

Cookie trase în jos cârligul. Lanțul zăngăni și trecu ușor prin scripetele bine gresat. Cookie se urcă greoi pe cadru și atașă cârligul.

— Bine, bravo! spuse Lana. Acum mă duc să iau cheia de contact.

Ceva în vocea ei îl îngrijoră pe Cookie.

— Păi... ă... cred că ar trebui să vin cu tine. Împreună cu Patrick. N-ai să fii în siguranță acolo.

— Știu, zise Lana. Dar, dacă mi se întâmplă ceva rău, vreau să mă pot bizui pe cineva să aibă grijă de Patrick.

Nu trebuia să fi spus asta: nu avea darul de a-l liniști pe Cookie. Făcuse ochii mari și îi tremura bărbia.

— Da’ ce poți să pățești?

— Probabil nimic.
— Trebuie să vin cu tine, spuse Cookie.
Lana puse mâna pe brațul lui vânjos.
— Cookie, trebuie să ai încredere în mine.
— Zi-mi măcar despre ce e vorba, o rugă el.
Lana ezită. Pe de-o parte, ar fi vrut s-o însoțească Patrick și Cookie pe drumul spre mină. Dar își făcea griji pentru Patrick. Și, mai mult, pentru Cookie, pentru că nu știa ce i se putea întâmpla.
Pe vremuri Cookie fusese un bătăuș voinic și prost, cam ca Orc. Nici acum nu era un geniu. Dar sufletul i se înmuiase de atâta suferință și dispăruse din el orice urmă de răutate. Acum avea un fel de puritate, iar Lanei i se părea atât de inocent. Întâlnirea cu Întunericul putea să pună capăt tuturor acestor lucruri. Creatura din mină își pusese amprenta pe sufletul ei, iar ea nu voia să se întâmple la fel și cu protectorul ei credincios.
Lana își scoase geanta. Găsi acolo o scrisoare pusă într-un plic alb, cam oficial, și aproape închis. I-o dădu lui Cookie.
— Uite, dacă pățesc ceva, dă-le plicul ăsta lui Sam și Astrid. Ne-am înțeles?
— Tămăduitoareo…
Ezita să ia scrisoarea.
— Hai, Cookie, ia-o. Lana i-o puse în palmă și îi strânse degetele în jurul ei. Bine, acum ascultă-mă, vreau să faci un lucru cât sunt eu plecată.
— Ce?
Ea se strădui să zâmbească.
— Mi-e așa foame că l-aș mânca și pe Patrick. Uită-te prin magazia asta și vezi dacă găsești ceva de mâncare. Mă întorc într-un sfert de oră.
Se îndreptă spre ușă și ieși în noapte înainte ca el să mai poată protesta.
Lana își vârî mâna în geantă și își încleșta degetele pe tocul rece al pistolului. Îl scoase și și-l prinse la curea.
Avea să ia cheia de la minerul mort. În cazul în care Căpetenia va încerca s-o împiedice, o va împușca.
Și, dacă… și dacă nu va reuși să iasă din peșteră, ci va merge înainte, tot mai departe, către Întuneric, incapabilă să-i opună rezistență, ei bine…

•

Taylor nu era ca Brianna care se credea o mare eroină. Taylor știa că e o fată ca oricare alta, cu excepția faptului că avea ciudata putere de a se gândi la un loc și de a apărea imediat acolo.

Iar acum Brianna întârzia. Briza nu întârzia niciodată, nici nu cunoștea noțiunea. Sigur i se întâmplase ceva.

Așa că era rândul lui Taylor. O simțea, o știa. Dar Sam nu-i cerea nimic. Stătea acolo, uitându-se la șosea, de parcă voia ca Brianna să apară din clipă în clipă.

Dekka era mai supărată decât o văzuse Taylor vreodată. Dekka era de obicei ca o stâncă, dar acum afișa niște fisuri în piatră.

Pe chipul lui Edilio nu se citea nimic. Se uita țintă înaintea lui, așteptând ordine. Părea răbdător.

Nimeni nu voia să insiste pe lângă Sam. Dar toți știau că le va fi și mai greu să acționeze cu fiecare minut care trecea.

Taylor trebuia să se hotărască. Sam nu voia s-o trimită după Brianna. Așa că totul depindea de decizia ei.

Fata ar fi făcut orice pentru Sam. Orice. Era oarecum îndrăgostită de el, deși era mai mare ca ea și înnebunit după Astrid.

Sam îi salvase lui Taylor viața. O salvase de la nebunie.

Caine decretase că mutanții de la Coates care refuzau să colaboreze trebuiau ținuți sub strictă supraveghere. Își dăduse seama că majoritatea puterilor se concentrau în mâinile puștilor, deci, cu ajutorul lui Drake, luase repede măsuri drastice.

Acestea constau în a încastra mâinile copilului respectiv într-un bloc de ciment. Blocurile cântăreau cel puțin 20 de kilograme. Această greutate îi făcea pe toți neputincioși. La început, victimele lui Caine primiseră mâncare asemenea câinilor, din castroane puse pe jos. Taylor și alții, printre care Brianna și Dekka, lipăiseră cerealele cu lapte ca niște animale.

Apoi izbucniseră certuri între puștii rămași de pază la Coates, în timp ce Caine plecase să cucerească Perdido Beach.

Nu le mai dădeau de mâncare decât rareori. Și apoi, deloc. Taylor mâncase buruieni pe care le smulgea din pământ cu gura.

Mulțumită lui Sam nu murise.

Lui îi datora totul. Totul.

Chiar și viața pe care i-o înapoiase, își dădu ea seama, de parcă o lovise cineva în moalele capului.

— Mă întorc imediat, spuse ea.

Și dispăru înainte ca Sam sau altcineva să mai poată spune ceva. Ajunse la capătul drumului, de unde vedea poarta: nu era departe, nu așa de departe ca ea să nu se poată teleporta.

Într-o clipă era cu Sam, Edilio și Dekka, iar în următoarea, se afla singură în beznă – prietenii ei rămăseseră undeva în urmă.

Era ca și cum ai schimba un canal la televizor. Numai că ea era în interiorul aparatului TV.

Taylor trase o gură de aer, tremurând. Poarta era la doar 50 de metri distanță. Centrala atomică din spatele ei, luminată puternic, o intimida.

Probabil că se așteptau ca ea să-și facă apariția la punctul de pază sau direct în centrală. Nu avea să facă niciuna, nici alta.

Într-o fracțiune de secundă apăru pe dealul de deasupra punctului de pază, poticnindu-se, pentru că se materializase pe o pantă abruptă.

Își recăpătă echilibrul, se uită repede în jur, dar nu văzu pe nimeni, așa că se mută într-un loc întunecos, în spatele unui camion de livrare parcat mai încolo de poartă.

— Ah!

Un țipăt de uimire, iar Taylor își dădu seama că făcuse o alegere greșită.

Doi puști, doi dintre bătăușii lui Drake, înarmați cu carabine, erau acolo, chiar lângă ea, ascunzându-se după camion. Așteptându-se la o ambuscadă.

De uluiți ce erau, aveau reacții mai lente. Uimirea li se citea în ochi.

— Prea încet, spuse Taylor.

Strigară, își potriviră armele, dar ea plecase deja.

Apăru la un metru de Sam, care tot se uita la șosea.

— Taylor. Ce faci? întrebă el.

Nici nu-și dăduse seama că plecase. Ea râse ușurată.

— Erau doi băieți înarmați după un camion, chiar dincolo de poartă, la stânga. Nu cred că mai e cineva la punctul de pază. E o ambuscadă. Dacă vă îndreptați spre punctul de pază, băieții ăia sunt în stare să vă împuște pe la spate. M-au văzut.

Acum era rândul lui Sam să fie uimit.

— Tu…

— Da.
— Nu trebuia…
— A trebuit. Dar pe Brianna n-am văzut-o nicăieri.
— Înapoi în mașini! ordonă Sam și sări în Jeep. Dekka?
— Mă sui acum, zise ea și o luă la fugă spre mașina ei.
Edilio le strigă oamenilor săi să se urce și ei.
— Mulțumesc, spuse Sam peste umăr.
Taylor se simți grozav de fericită că îi recunoscuse contribuția.
— Aș putea…, începu ea nedorindu-și ca Sam să spună da.
— Nu, spuse el ferm. Și nu te mai pierde cu firea. Iar lui Edilio îi zise: Drept spre poartă, dar oprește înainte să ajungi la ea. Trebuie să ne mișcăm repede, înainte să-și dea ei seama ce vrem să facem. Dar nu uita, o să fie încă un tip acolo. Cel pe care Taylor *nu* l-a văzut.
— Mda, spuse Edilio. Suntem pregătiți pentru asta.
Taylor nu știa despre ce vorbeau, dar nu era timp de întrebări.
Jeepul luă curba și coborî în viteză dealul, înspre poartă. Edilio frână puternic. Dekka, la volanul mașinii 4x4, fu cât pe ce să intre în el. Al treilea vehicul îi urmă mai încet.
Sam coborî din mașină. Dekka sări din mers. Amândoi se repeziră în jos.
Taylor îl auzi pe Sam dându-i instrucțiuni Dekkăi. După câteva secunde, camionul, un monstru de oțel, se înălță și pluti în aer.
Taylor îi văzu pe cei doi bătăuși uitându-se cu gura căscată.
Sam își ridică mâinile.
— Băieți? se adresă el celor doi tipi. Cred că mai aveți o șansă. Aruncați-vă puștile și luați-o la fugă, numai așa scăpați cu viață. Sau îndreptați armele în direcția mea și veți lua foc.
Cele două carabine căzură cu zgomot pe pavaj. Cei doi băieți ridicară mâinile, în semn că se predau.
— Aveți ceva de mâncare? întrebă unul din ei.
Dekka coborî camionul înapoi.
Vehiculul făcu un zgomot foarte puternic când se izbi de asfalt, săltă un pic, dar nu se răsturnă.
— Ați văzut-o pe Brianna? îi întrebă Dekka.
— Nu, spuse unul din ei.
— Dar, dacă s-a dus după ei în clădire, nu se mai întoarce de-acolo, zise celălalt, vrând să pară dur, chiar și cu mâinile ridicate.

— Taylor, spuse Sam, verifică din nou punctul de pază.

Taylor făcu un salt până în punctul de pază. Era cât pe ce să sară înapoi, dar nu văzu pe nimeni.

Afară, pe geam, îi zări pe soldații lui Edilio coborând din ultimul vehicul, cu mitralierele pregătite. Howard ieșea din mașina 4x4, speriat, fără tragere de inimă. Apoi coborî și Orc, încet, ca un bătrân cu artrită. Howard părea un pitic pe lângă el.

Taylor sări într-acolo.

— Nu e nimeni la punctul de pază, raportă ea. Și nici urmă de Brianna.

Dekka se uită la Sam.

— Dacă i-a făcut cineva vreun rău fetei ăsteia, de mine nu mai scapă.

— Dekka, trebuie să facem o mișcare inteligentă, spuse Sam.

— Nu, Sam, zise Dekka, brusc feroce ca un animal de pradă. Oricine îi face rău Briannei va muri.

Taylor se aștepta ca Sam s-o apostrofeze pe Dekka. În schimb, acesta spuse:

— Toți o iubim. Vom face tot ce trebuie.

Taylor făcu un salt lângă Dekka. Își puse mâna pe umărul ei vânjos. Fata tremura.

• DOUĂZECI ȘI PATRU

<u>18 ore, 01 minute</u>

Sam își dorea ca fratele lui să iasă după el. Așa ar fi cel mai bine. O luptă dreaptă în câmp deschis. Ultima dată când se bătuseră, câștigase Sam.

Dar Caine n-avea de gând să iasă din clădire.

Lupta abia începuse și o pierduse deja pe Brianna.

Biata Briza.

— Ce facem acum? îl întrebă Edilio.

Era alături de el. Edilio era întotdeauna alături de el, iar Sam îi era profund recunoscător pentru asta. Dar în acel moment, când stătea în umbra masivei centrale și și-o închipuia pe Brianna în

următoarea groapă din piața orașului, ar fi dorit ca Edilio să tacă din gură și să-l lase în pace.

Dar Sam era cel care lua deciziile. Trebuia să aleagă între victorie și înfrângere. Trebuia să aleagă între ce era drept și ce era nedrept, între viață și moarte.

— Trebuia s-o fi adus și pe Astrid, spuse Sam. Ea cunoaște centrala mai bine ca noi doi.

— Sigur sunt în sala de comandă, zise Edilio. Orice plan ar avea Caine, ar trebui să pună mâna pe sala de comandă.

— Da.

— Sunt doar două căi de acces acolo, din câte îmi amintesc. Fie prin clădirea cu turbinele, fie prin coridorul cu toate birourile. Probabil păzite amândouă.

— Da.

— Holurile sunt destul de înguste din ambele direcții. Dacă au venit prin sala turbinelor, sper că nu sunt așa smintiți încât să provoace un accident în centrală, nu?

Sam se uită la el pe neașteptate.

— Ai dreptate. E logic ce spui. Trebuia să mă gândesc la asta. Caine nu vrea să distrugă centrala.

Edilio dădu din umeri.

— Hei, frate, să știi că nu sunt doar coechipierul tău mexican, frumușel.

Sam zâmbi.

— Nu ești din Mexic, ci din Honduras.

— A, da, spuse Edilio cam sec. Uneori uit. Apoi, serios din nou, adăugă: Caine n-a venit aici să distrugă centrala. A venit să pună mâna pe ea, s-o folosească în avantajul său. Nici el nu vrea să stea în întuneric mai mult ca noi.

— Va face ce și-a propus, spuse Sam.

— Da. Dacă cealaltă alternativă e să iasă liniștit și să ni se predea sau…

Veni la ei Howard.

— Stăm aici toată noaptea sau ce? Orc bombăne că dacă tot nu facem nimic mai bine se duce și se culcă.

— Cred că ar fi cazul să ne gândim vreo două minute înainte să acționăm, mârâi Sam. Probabil că am pierdut-o pe Briza. Dar, dacă vrei ca Orc să se năpustească acolo singur, foarte bine.

— Nu, frate, zise Howard retrăgându-se repede.

Sam își puse mâna pe umărul lui Edilio și îl strânse puțin.

— Poate că unii dintre ai noștri au fost luați ostatici.

— Da, încuviință Edilio. Oamenii mei. Mike și Mickey, Brittney și Josh.

— E bine că știm, spuse Sam. Se uită în ochii lui Edilio, care încuviință din cap ușor, în chip de răspuns.

— Uite care-i planul meu. Taylor se teleportează în clădire cu o pușcă automată și începe să tragă. Unu, două, trei gloanțe, apoi dispare. În acel moment începem să tragem cu toții în ei, direct prin sala turbinelor.

— Da, zise Edilio. Direct prin sala turbinelor.

Părând perfect relaxat, Edilio își trase rucsacul de pe umăr și începu să scotocească prin el. Îl strigă pe un puști numit Steve, unul dintre soldații lui.

— Hei, Steve, frate, unde e batonul meu de Snickers? Era aici în rucsacul ăsta.

Steve se încruntă și veni la el. Buzunarele pantalonilor lui de camuflaj erau umflate.

Edilio scoase din rucsac un pistol – prea mare, prea viu colorat, prea evident din plastic ca să fie adevărat. Îl încărcă o dată, îl ridică la nivelul taliei și trase.

Un jet subțire de vopsea galbenă țâșni pe o distanță de zece metri.

În același timp, Steve scoase din buzunare două tuburi de spray, ținti și trase.

Atât Edilio, cât și Steve împroșcau în cercuri, se învârteau, stropindu-i pe copii, pătând mașinile și frunzișul.

— Uitați acolo! strigă Sam.

Gândac era aproape invizibil în bezna nopții. De n-ar fi fost o bandă de vopsea galbenă pe pieptul său.

Gândac o luă la goană, arătând ca o dungă fluorescentă care se deplasa cu viteză. Se îndepărtă, alergând de mânca pământul și zbierând:

— Deschideți ușa! Deschideți ușa!

Dekka luă poziția de atac.

— Să arate bine, dar nu prea bine! îi șopti Sam.

Deodată, Gândac se împiedică. Gravitatea nu mai exista pentru el, dar se târî până ieși din raza de acțiune a Dekkăi, se ridică în picioare și se izbi de ușă.

— Frumos, zise Sam.

Ușa se deschise și Gândac dispăru în întunericul din spatele ei.

— Crezi c-a auzit? întrebă Edilio.

— Da. O să-i spună imediat lui Caine. Așa că trebuie să intrăm rapid și în forță.

— Cum? întrebă Edilio.

— Prin zid, zise Sam negru de supărare. Howard! Orc! zbieră el. Arătă înspre ușa de la sala turbinelor, care fusese închisă de Gândac. Spargeți ușa asta! Edilio, ia-ți cel mai bun om și du-te cu ei. Faceți mult zgomot. Încercați să fiți convingători. Toți ceilalți merg cu mine.

— Mult zgomot, repetă Edilio cu îngrijorare în voce.

Sam îl strânse mai tare de umăr.

— Dacă aș avea un coechipier mexican, tu ai fi acela.

— Da, sigur.

— Ești gata?

— Nu.

— Atunci, hai! Apoi, mai tare: Hai!

Se repeziră la ușa pe care intrase Gândac. Străbătură într-o goană nebună parcarea. Edilio, Steve și un alt soldat îl împinseră pe Orc în fața lor, în timp ce Howard încetini în mod strategic și rămase în urmă, în relativă siguranță.

Sam, Dekka și restul soldaților ținură pasul cu ei, apoi o luară la fugă, ocoliră la stânga, alergând de-a lungul clădirii.

Taylor rămase în urmă cu cei doi băieți, în ariergardă.

Orc se repezi direct la ușă. Se aruncă în ea ca un taur furios, cu toată viteza, fără să se gândească la consecințe. Impactul fu așa de mare că zgomotul produs răsună în toată parcarea.

Ușa metalică se deformă, dar nu cedă. Orc se dădu înapoi și apoi lovi cu piciorul său de piatră. Căzu pe spate, dar ușa se deschise.

Dinăuntru erupseră rafale de gloanțe.

Orc rămase lipit de pământ. Ceilalți se traseră în lateral.

Edilio începu să tragă prin cadrul ușii, făcând un zgomot asurzitor. Focul din gura țevii răspândea o lumină orbitoare.

Sam și Dekka se îndepărtară în fugă, lipindu-se de perete.

— Cam aici, cred, zise Sam gâfâind.

Cei doi se îndepărtară puțin de perete, iar Sam ridică brațele.

Flăcări verzi țâșniră din palmele lui ridicate. Peretele de cărămidă se înroși. Aproape imediat zidăria începu să se crape,

apoi Dekka intră în acțiune. Sub zid gravitatea înceta să mai existe.

În perete apărură fisuri. Bucățele de mortar și piatră se înălțară în aer. Unele fărâme luară foc și arseră pe când se ridicau. Zidul se spărgea, dar prea încet.

— Orc! zbieră Sam.

Băiatul-monstru se ridică în picioare și veni în grabă la el.

— Dekka, gata! strigă Sam.

Focul cel verde se stinse, gravitatea se restabili, cu o ploaie de țărână și pietriș, prin care alerga Orc. Lovi zidul slăbit cu unul din umerii săi masivi. Acesta, deja ars, se prăbuși ca un castel de cărți de joc.

Orc se dădu înapoi, apoi mai izbi o dată și trecu prin zid. Sam se repezi după el, dar, spre deosebire de Orc, nu era imun la căldura pe care o emanase el însuși. Era de parcă intrase cu viteză într-un cuptor. Atinse o bucățică de cărămidă încinsă și țipă de durere. Apoi încremeni.

După zidul ars nu era sala de comandă. În loc să pătrundă acolo și să-l prindă pe Caine cu garda jos, ajunsese în altă cameră, plină de fișete metalice demodate.

Întregul plan tocmai dăduse greș. Diversiunea nu avusese niciun rost.

Dekka era chiar în spatele lui.

— Am mizat așa mult pe elementul-surpriză, spuse ea.

Nu era timp pentru regrete, își spuse Sam, dar se simțea dezamăgit. Elementul-surpriză poate le-ar fi salvat viețile. Poate ar fi reușit să-i elibereze pe ostatici.

— Cu următorul perete va fi poate mai ușor, zise Sam. Du-te la adăpost!

Dekka sări în spatele unui șir de fișete, iar Sam atacă peretele despărțitor. Temperatura din camera cu fișete metalice crescu în câteva secunde atât de mult încât deveni periculoasă.

Focul răspândit de Sam arse cât ai clipi vopseaua și tencuiala de pe pereți, dar sub acestea era metal cenușiu.

— Este un scut contra radiațiilor, îi strigă Sam Dekkăi. Plumb.

Plumbul se topi repede în contact cu flăcările emanate de Sam.

Metalul lichid se scurse și formă bălți care aprindeau tot ce atingeau.

Dar acum temperatura din cameră devenise insuportabilă. Nu mai era aer, iar Sam se sufoca, nu se mai putea concentra, uitând ce trebuia să facă.

— Orc! Să-l luăm de-aici! zbieră Dekka, ieșind în fugă, cu respirația întretăiată.

Sam se simți purtat de niște brațe. Era ciudat de plăcut. Afară, șocul produs de aerul rece îl trezi la realitate.

Se uită în dreapta lui. Împușcăturile încă nu încetaseră în cadrul ușii de la sala turbinelor. Edilio era lipit de perete, nefiind în stare să facă altceva decât să încarce din nou arma și să tragă orbește. Ordonase soldaților săi să se pună la adăpost, în spatele mașinilor din parcare.

Atacul nu reușise.

Sam se ridică, luptându-se cu greața și amețeala. Se pregăti să atace din nou peretele. Putea să tragă prin zidul exterior, prin camera de dincolo și să lovească scutul de plumb. Dar luminii letale pe care o emana îi scădea efectul la așa mare distanță. Și nu avea destul loc să agite flăcările și să mărească gaura.

Își ridică mâinile și își dezlănțui puterea. Scutul de plumb se topi repede. Dar era prea târziu, Sam știa asta. Prea târziu ca să-și ia adversarii prin surprindere. Prea târziu.

Și, până la urmă, prea puțin.

Din gaura cu margini înroșite de mărimea unui capac de canal se scurgea plumbul topit, ca niște lacrimi.

Apoi o voce cunoscută strigă:

— Sam! Nu o băgă în seamă. Sam, în trei secunde o să împing pe unul dintre ostatici prin gaura făcută de tine, răcni Caine. Unu! Sam lărgi gaura cât mai mult cu putință, topind plumbul de pe margini. Doi!

Nu se putea opri, își spuse Sam.

Dar, dacă nu se oprea, nu avea absolut nicio îndoială că fratele lui va da curs amenințării sale. Caine era în stare să arunce pe unul dintre ostatici în gaura cu marginile în flăcări, pe care o făcuse Sam.

Sam își lăsă mâinile în jos. Lumina se stinse.

— Așa e mai bine, zbieră Caine.

— Ieși acum, Caine, și poate te las să pleci nevătămat, îl amenință Sam.

— Uite ce e, frate, îi strigă Caine. Am pus mâna pe doi dintre oamenii tăi. Scoateți un strigăt, băieți.

— Sam, sunt eu, Mike Farmer! E și Mickey aici! Iar Britt… e rănită.

Sam îi aruncă o privire Dekkăi. Se uită și ea la el, cu fața împietrită.

Caine spusese de doi ostatici. Deci o socotise moartă pe Brittney.

Și nu pomenise nimic despre Brianna. Briza nu era prizonieră. Nici Mike nu se referise la ea, își spuse Sam. Așa că, cel puțin, ea nu zăcea răpusă în camera aceea.

Focurile de armă din cadrul ușii încetaseră. Edilio era încă pe poziții, dar nu știa ce să facă în continuare.

— Lasă-i să plece, spuse Sam cu o voce obosită.

— Nu cred c-am să fac asta, îi răspunse Caine.

Sam își trecu o mână prin păr, înnebunit de frustrare.

— Ce vrei de fapt? întrebă Sam. Ce crezi că realizezi cu asta?

— Am pus mâna pe centrală, asta-i clar, zise Caine. Ce prostie din partea ta s-o pierzi, Sam! Sam nu avea ce să-i răspundă la asta. Uite ce o să fac, Sam: am să tai curentul în Perdido Beach.

— Dacă faci asta, o să rămâneți și voi pe întuneric, îi strigă Sam.

— Așa crezi, nu? spuse Caine râzând. Dar nu e adevărat. Se pare că de-aici putem tăia curentul în unele locuri și în altele nu.

— Cred că mergi la cacialma, Caine. Am văzut sala de comandă. Vă va lua o săptămână să înțelegeți cum funcționează aparatele.

Caine râse din nou.

— Da, frățioare, ai dreptate. Mie mi-ar lua poate și o lună. Și nici Diana nu se pricepe la partea tehnică. Iar Drake, ei bine, îl știi pe Drake… Dar…

Sam știa ce va urma. Închise ochii și își lăsă capul în jos.

— Din fericire, prietenul nostru, al amândurora, Computer Jack, e aici, ce-i drept a fost cam mult biciuit. De fapt… Cum merge, Jack? Te-ai prins deja, nu?

Se auzi un murmur slab. Apoi Caine vorbi din nou, pe un ton batjocoritor.

— Ghicește, Sam, ce s-a întâmplat chiar acum. Sam refuză să răspundă. Uite, Jack tocmai îmi spune că s-a stins lumina în Perdido Beach.

Caine râse, un râs sălbatic și triumfător.

Sam surprinse privirea lui Taylor. Se teleportase la el.

— Verifică, spuse el.

Fata dădu din cap și dispăru.

— O trimiți pe Brianna să verifice? îi strigă Caine. Sau pe Taylor?

Sam nu zise nimic. Așteptă.

Taylor îi apăru din nou în fața ochilor, chiar lângă el.

— M-am dus până la o cotitură a șoselei, de unde se vede orașul, raportă ea.

— Și?

• DOUĂZECI ȘI CINCI

17 ore, 54 minute

Duck discutase în contradictoriu cu sine însuși pe întreg drumul spre casă. Problema lui Hunter nu era și a lui, își spunea el. Bine, poate că era și el un ciudat acum, ca și Hunter, și ce? Avea o putere stupidă, inutilă – asta însemna oare că trebuia să împărtășească supărarea lui Hunter?

Hunter era un ticălos. Și toți oamenii care îi plăceau lui Duck erau normali. Desigur, îl simpatiza pe Sam, dar nu era prea apropiat de el. Dar, Doamne, cum i se putea pretinde lui, care nici nu știa ce se întâmplă, să fie de o parte sau de alta?

Totuși, îi displăcea ideea de a-l lăsa pe Hunter să se ascundă flămând în spatele grămezii de moloz de lângă biserică. I se părea o chestie prea dură.

Până să ajungă în relativa siguranță oferită de casa lui, Duck se convinsese că nu trebuia să sprijine niciuna din tabere. Apoi hotărâse să facă exact invers. Pe urmă revenise la prima decizie.

Se trezi căutând prin dulapurile din bucătărie, doar să vadă dacă putea găsi ceva, dacă era posibil să-l ajute pe Hunter.

Nu avea prea multe în bucătărie. Două conserve de legume. Un borcan cu muștar, dar nu din cel dulce. O pungă de făină pe jumătate goală și niște ulei. Învățase să facă niște turte scârboase din făină, ulei și un pic de apă. Acesta era acum felul

de mâncare preferat în FAYZ, ceva ce erau în stare să gătească și cei mai nepricepuți dintre copii.

Nici nu voia să se gândească la ce vor mânca toți peste o săptămână. Din câte auzise Duck, erau recolte pe câmpuri, dar nimeni nu voia să le strângă din cauza viermilor mutanți. Se înfioră la acest gând.

Socoti că se putea lipsi de muștar. Nu prea îi convenea, dar Hunter părea de-a dreptul disperat. Și în aceste zile toți mâncau lucruri care altădată i-ar fi făcut să vomite.

Lui Duck îi veni în minte cum arătau crenvurștii proaspeți cu muștar. Aburinzi, vârâți într-o chiflă fragedă și delicioasă.

Mătușa lui Duck era din Chicago. Îl obișnuise cu autenticii hot-dogi de Chicago... cum erau oare, cu șapte toppinguri diferite? Se îndoia că și le putea aminti pe toate.

Muștar. Sos. Ceapă. Roșii.

Îi lăsa gura apă doar gândindu-se. Pentru el problema nu era că mutanții erau împotriva celor normali. Dilema lui era dacă putea să-l lase sau nu pe Hunter să se ghemuiască acolo toată noaptea.

Nu. Avea să-i aducă muștarul și apoi, dacă Hunter avea nevoie de o ascunzătoare, avea să-l lase să stea la el în subsol.

Duck își băgă borcanul în buzunarul de la geacă și o porni în noapte, fără nicio tragere de inimă.

Îi luă doar câteva minute să ajungă la biserică.

— Hunter! Hei, Hunter! îl strigă el într-o șoaptă răgușită.

Nimic.

Bine. Perfect. Până la urmă, fusese tras pe sfoară.

Se întoarse și începu să se îndepărteze. Dar de după colț venea un grup de șapte, poate opt băieți. Observă imediat că aveau bâte de baseball în mâini.

Zil era în fruntea lor.

— Uite unul! strigă Zil și, până să apuce Duck să reacționeze, cei șapte băieți se și repeziră spre el.

— Ce s-a întâmplat? întrebă el.

Băieții îl înconjurară. Aveau categoric o atitudine amenințătoare, dar Duck era hotărât să nu le dea ocazia de a se arunca asupra lui.

— Ce s-a întâmplat? îl imită Zil. Burghiul Uman vrea să știe ce s-a întâmplat. Îi dădu un ghiont lui Duck. Unul dintre ai tăi mi-a omorât cel mai bun prieten, asta s-a întâmplat.

— Ne-am săturat de asta, interveni alt băiat.

Mai multe voci îl aprobară.

— Băieți, eu n-am făcut rău nimănui, zise Duck. Sunt doar...

Nici el nu știa ce era. Ochii ostili din jurul său se îngustară.

— Doar ce, ciudatule? îl întrebă Zil.

— Doar un puști care se plimbă... E ceva rău în asta?

— Îl căutăm pe Hunter, zise Hank.

— O să-i tragem o mamă de bătaie.

— Da. Poate îi aranjăm și nasul, spuse Antoine. Poate o să-i stea mai bine cu el într-o parte.

Toți pufniră în râs.

— Hunter? întrebă Duck prefăcându-se că nu știe despre cine e vorba.

— Da. Domnul Cuptor. Ciudatul ucigaș.

Duck ridică din umeri.

— Nu l-am văzut, frate.

— Atunci ce ai în buzunar? întrebă Zil. Are ceva în buzunar.

— Ce? Dar nu e nimic. E...

Bâta de baseball lovi cu o precizie uimitoare. Duck simți lovitura în șold, unde îi atârna borcanul din buzunarul de la geacă. Auzi cioburile unsuroase de sticlă spărgându-se.

— Hei! strigă Duck.

Încercă să-și croiască drum printre ei, dar picioarele nu i se urneau din loc. Se uită în jos, neînțelegând ce se întâmplase, și văzu că se cufundase până la glezne în trotuar.

— Nu mă mai înfuriați! strigă el disperat.

— Nu mă mai înfuriați! repetă Zil cu o voce batjocoritoare și tăioasă.

— Frate, se scufundă! urlă unul dintre băieți.

Duck era acum în pământ până la jumătatea coapselor. Prins acolo. Întâlni privirea disprețuitoare a lui Zil și se rugă de el:

— Hai, frate, de ce vă luați de mine?

— Pentru că ești un mutant ciudat, subuman, spuse Zil adăugând: Normal că ne luăm de tine!

— Îl vreți pe Hunter, nu? întrebă Duck. E acolo, frate, după grămada asta de moloz.

— Așa e? zise Zil.

Făcu semn bandei sale și toți se urcară pe morman în căutarea prăzii lor. Cineva, Duck nu văzu cine, zdrobi cu bâta bucata de vitraliu.

Duck oftă adânc.

— Gânduri bune, gânduri bune, șopti el. Nu te mai cufunda, dar era încă blocat acolo. Își agită picioarele, încercând să se elibereze, în cele din urmă, își scoase un picior, dar nu și pantoful. Celălalt picior ieși mai ușor, nedescălțat.

Duck o luă la fugă.

— Hei, întoarce-te!

— A mințit, frate. Hunter nu-i aici.

— Puneți mâna pe el!

Duck fugea strigând:

— Gânduri bune! Gânduri bune! Încerca disperat să-și țină-n frâu furia, străduindu-se să zâmbească.

Reuși să traverseze strada. Era destul de departe de bandă acum, pe celălalt trotuar, dar nu suficient de departe ca să poată intra în casă și să încuie ușa înainte să fie prins.

— Ajutor! Să mă ajute cineva! striga el.

La următorul pas se afundă un pic.

La al doilea, sparse trotuarul. La al treilea, se cufundă brusc prin trotuar.

Bărbia i se izbi de asfalt și trecu trosnind prin el, ca o piatră prin sticlă.

Cădea sub pământ din nou. Numai că de data asta era cu fața în jos.

Zil și banda lui îl înconjurară imediat. Primi o lovitură în spate.

O alta în fund. Dar nu-l durea niciuna. Parcă îl loveau cu paie, nu cu bâte. Apoi nu-l mai putură atinge, pentru că se cufundase cu totul prin beton și ajunsese în pământ.

— Putem tăia de pe listă un ciud, mârâi Zil. Apoi întrebă: Ce s-a întâmplat, frate?

— S-au stins toate luminile, spuse cineva părând speriat.

Se auzi apoi o înjurătură de om înspăimântat și pași care fugeau.

Duck Zhang, cu fața în pământ, se afunda din ce în ce mai adânc.

•

Mary era lungită în pat, în întuneric, și își plimba mâinile pe burtă, pipăind țesutul de grăsime. Se gândea că, după câteva săptămâni de regim, va ajunge acolo. Orice ar însemna acel „acolo”.

Sticla de apă de lângă pat era goală. Mary se dădu anevoie jos. Deschise ușa de la baie și aprinse lumina. Pentru o clipă văzu în oglindă o persoană pe care nu o cunoștea, cineva cu obrajii supți și ochii mari, goliți de expresie.

Apoi, pe neașteptate, se făcu beznă.

•

În subsolul primăriei, în locul sumbru pe care puștii îl numeau spital, Dahra Baidoo îl ținea de mână pe Josh.

Băiatul nu se mai oprea din plâns.

Fusese adus aici după bătălia de la centrala atomică de unul dintre soldații lui Edilio.

— O vreau pe mama, o vreau pe mama.

Josh se legăna înainte și înapoi, fără să bage de seamă cuvintele Dahrei, pierdut și rușinat.

— O vreau pe mama! striga el. N-o vreau decât pe mama.

— Îți pun un DVD, spuse Dahra.

Nu avea altă soluție. Mai văzuse mulți puști în starea lui, prea mulți ca să-i țină minte pe toți. Se rupsese ceva în ei, cum se rup niște bețe îndoite prea tare. Cedaseră nervos.

Dahra nu știa cât timp va mai rezista până să ajungă ca ei.

Cât timp va mai dura până se va cuprinde cu brațele și se va legăna, plângând după mama ei?

Deodată se stinse lumina.

— O vreau pe mama, scânci Josh în beznă.

•

La centrul de îngrijire, John Terrafino stătea întins, detașat de realitate, cu un ochi întredeschis uitându-se la televizorul fără sunet și hrănind cu biberonul un țânc de zece luni. În sticlă nu era lapte sau vreo formulă pentru sugari. Era umplută cu apă amestecată cu zeamă de ovăz și o cantitate mică de pește pasat.

Nicio carte de îngrijire a bebelușilor nu recomanda așa ceva. Deoarece slăbea în fiecare zi câte puțin, John se îndoia că bebelușul, pe care îl chema tot John, va trăi prea mult.

— E-n regulă, șopti el.

Televizorul se stinse.

•

Astrid îl culcase pe micul Pete în cele din urmă. Era frântă de oboseală și îngrijorată. O durea ochiul în locul în care fusese

lovită cu bâta de baseball. Avea o vânătaie groaznică, galben cu negru. Gheața o ajutase, dar nu prea mult.

Trebuia să doarmă – era unu dimineața –, dar asta nu avea să se întâmple. Nu încă. Nu până nu afla că Sam era teafăr. Și-ar fi dorit să fi mers cu el la centrala atomică. Nu că ar fi fost de mare ajutor, dar ar fi știut măcar ce se întâmpla.

Ciudat cum, în doar trei luni, Sam ajunsese să facă parte din viața ei. Și nu numai atât, ci o parte indispensabilă din ea. Ca o mână, un picior. Inima.

Auzi zgomot de pași pe stradă. Alergând. Se încordă, așteptându-se să audă pașii pe veranda ei. Dar nu se apropie nimeni.

Oare se întorcea Hunter? Sau era Zil care se învârtea pe-acolo căutând-o cu lumânarea? Nu avea cum să se apere. Nu avea puteri sau, cel puțin, nu vreo putere care să conteze. Tot ce putea să facă era să amenințe sau să înduplece pe cineva.

Până să ajungă la fereastră, pe strada pustie se și așternuse liniștea.

Spera că Hunter se ascundea pe undeva. Trebuiau să se gândească ce aveau de făcut în această situație și era foarte greu. Era o situație explozivă. Și nu avea să se rezolve în această noapte.

Ce se întâmpla cu Sam? Reușise oare să-l oprească pe Caine?

Era oare rănit?

Murise?

Doamne ferește, se rugă ea.

Nu. Nu murise. Ar fi simțit dacă ar fi murit.

Își șterse o lacrimă și oftă. Nu avea să pună geană peste geană. Îi era imposibil. Așa că se așeză în fața computerului. Îi tremurau mâinile pe taste. Simțea nevoia să facă un lucru folositor. Orice, numai să-i alunge gândurile de la Sam.

În josul ecranului erau obișnuitele iconițe pentru Safari și Firefox care, atunci când se deschideau, îi aduceau aminte că nu era conectată la internet.

Astrid deschise fișierul cu mutanți. Toate erau poze ciudate. Pisica aceea contopită cu o carte. Șerpii cu aripi micuțe. Pescărușii cu gheare de păsări de pradă. Viermii mutanți.

Deschise un document Word și începu să tasteze.

Singura constantă pare a fi că, prin mutații, creaturile devin – atât oamenii, cât și animalele – mai periculoase. Mutațiile sunt toate sub formă de arme.

Se opri și se gândi la asta un timp. Nu era chiar așa. Unii copii dobândiseră puteri parcă nefolositoare. Adevărul era că Sam își dorea ca mai mulți mutanți să fi dobândit puteri „serioase”, cum le numea el. Mai era și Lana al cărei dar nu era câtuși de puțin o armă.

Arme sau mecanisme de apărare. Desigur, poate fi și faptul că n-am studiat încă destule mutații ca să știu exact despre ce vorba. Dar n-ar fi ceva prea surprinzător ca mutațiile să se fi produs în scopul supraviețuirii. Aceasta este esența evoluției: *supraviețuirea*.

Dar era asta evoluție? Evoluția însemna o serie de progrese și regrese petrecute de-a lungul a milioane de ani, nu niște modificări bruște. Evoluția avea loc pe baza ADN-ului existent. Ceea ce se întâmpla în FAYZ nu avea nicio legătură cu genele prezente în ADN-ul animal timp de miliarde de ani. Puteau să fie gene pentru viteză, dar nu exista nicio genă pentru teleportare, pentru anihilarea gravitației sau telekinezie.

Nu era nimic în ADN prin care să emani o lumină arzătoare din palme.

Adevărul e că nu șt

Ecranul se stinse. Camera se cufundă în întuneric.

Astrid se ridică de pe scaun și se duse la fereastră. Trase perdelele și se uită în bezna de afară. Nu se vedea nicio lumină pe stradă.

Ieși pe verandă.

Întuneric. Peste tot. Nicio lumină nu venea de la casele din jur.

Cineva dintr-o casă vecină strigă revoltat:

— Hei, ce s-a întâmplat?

Caine ajunsese la centrala atomică. Sam nu reușise să-l oprească.

Astrid își înăbuși un suspin. Dacă Sam era rănit… Dacă…

Simți spaima ca pe niște degete reci care i se strecurau pe sub cămașa de noapte. Se duse bâjbâind până în bucătărie. Deschise sertarul cu de toate și găsi acolo o lanternă, după ce scotoci un timp. Răspândea o lumină slabă care se stinse după câteva secunde.

Dar în acel răstimp de lumină găsi o lumânare.

Încercă s-o aprindă de la aragaz. Dar ochiul nu se aprinse, pentru că nu era curent.

Chibrituri. O brichetă. Trebuiau să fie niște chibrituri pe undeva.

Dar nu le putea găsi fără lumină. Avea o lumânare, dar niciun mijloc s-o aprindă.

Astrid ajunse pe bâjbâite la scară și urcă în camera micului Pete. Game Boy-ul era lângă pat, unde îl lăsa întotdeauna. Dacă se trezea și nu-l găsea lângă el, și-ar fi ieșit iar din fire. Nu voia să-și închipuie ce ar putea face.

Luă Game Boy-ul jos cu ea, folosindu-se de lumina ledului să caute din nou în sertarul cu de toate. Nici urmă de chibrituri, dar era acolo o brichetă Bic galbenă.

Scăpără o flacără și aprinse lumânarea.

Evitase să se gândească la Sam în ultimele minute, preocupată să caute ceva de aprins. Dar nu putea nega faptul că Sam plecase în mare grabă să-l oprească pe Caine. Și nu reușise. Singura întrebare era acum: oare scăpase cu viață?

Niște versuri dintr-o poezie veche îi veniră în mintea sclipitoare. „Centrul nu poate să reziste”, șopti ea în bucătăria straniu luminată. Versul o obseda.

Totul se năruie; *centrul nu poate să reziste*;
Anarhia se dezlănțuie în lume,
Valuri de sânge întunecat năvălesc, și pretutindeni
Procesiunea inocenților o îneacă;
Celor mai buni le lipsește hotărârea, pe când cei răi
Sunt toți cuprinși de înflăcărare.

„Totul se năruie; centrul nu poate să reziste”, repetă Astrid.

Centrul, poate. Dar cu siguranță, chiar și aici, în FAYZ, Dumnezeu veghea asupra copiilor Săi și le asculta rugile.

— Doamne, rogu-te să-l ai pe Sam în grija Ta, șopti ea înspre lumânare.

Își făcu semnul crucii și îngenunche în fața blatului din bucătărie ca și cum ar fi fost un altar.

— Sfinte arhanghel Mihail, apără-ne în luptă. Păzește-ne de răutatea și viclenia diavolului.

Pe vremuri, când spunea această rugăciune, și-l închipuia pe diavol o creatură cu coarne și coadă. Acum, în mintea ei, diavolul avea înfățișarea lui Caine. Iar, pe când își continua rugăciunea, rostind „spiritele răului colindă lumea după pradă, vrând să distrugă sufletele”, îi apăru în minte imaginea unui băiat cu ochii fără urmă de expresie și un șarpe în loc de braț.

• DOUĂZECI ȘI ȘASE

17 ore, 49 minute

— Ce anume vrei, Caine? întrebă vocea lui Sam, de afară. Părea furioasă, frustrată. Înfrântă.

Caine își lăsă capul în jos. Savura clipa. Victoria. Trecuseră doar patru zile de când își redobândise într-o oarecare măsură controlul asupra ființei sale. Iar acum îl învinsese pe Sam.

— Patru zile, spuse el destul de tare încât să-l audă cei din cameră. Atâta timp mi-a luat să-l înfrâng pe Sam Temple. Caine se uită fix în ochii lui Drake. Patru zile, repetă Caine cu dispreț în voce. Tu ce-ai realizat în cele trei luni cât am fost eu bolnav?

Drake îi întâlni privirea, apoi șovăi și își lăsă ochii în pământ. Se înroșise la față, în ochi îi apăruse o sclipire amenințătoare, dar tot nu putea să înfrunte privirea furioasă și triumfătoare a lui Caine.

— Nu uita asta când te hotărăști să te pui cu mine, Drake, îi șopti Caine.

Caine se întoarse spre ceilalți și se uită la echipa sa, strălucind de fericire. Jack, tot în fața computerului, era plin de sânge, dar atât de cufundat în munca lui, că abia își mai dădea seama ce se întâmpla în jur. Gândac apărea și dispărea. Diana se prefăcea că nu e deloc impresionată. El îi făcu cu ochiul,

știind că ea nu va reacționa. Doi soldați ai lui Drake se odihneau.

— Ce vreau? zbieră Caine la Sam prin gaura din zid. Apoi continuă cu grijă, rostind apăsat fiecare cuvânt: CE VREAU?

Atunci mintea lui Caine se goli de gânduri. Pentru o clipă nu putu să-și formuleze doleanțele. Nimeni nu-și dădu seama de ezitarea lui. Dar Caine era dureros de conștient.

De fapt ce *voia* el?

Căută un răspuns și găsi unul potrivit.

— Pe tine, Sam, spuse Caine cu blândețe în glas. Vreau să vii aici singur. Asta vreau.

Ostaticii, Mickey și Mike, se uitară unul la altul nevenindu-le să creadă. Caine le putea citi gândul: marele lor erou, Sam, fusese înfrânt.

Vocea lui Sam era înăbușită, dar se auzea totuși.

— Poate voi veni, Caine. Să fiu sincer, ar fi o ușurare pentru mine. Părea obosit. Cât de dulce, cât de minunat suna vocea lui în urechile lui Caine! Dar toți știm cum te porți când nu e nimeni să te oprească. Așa că nu.

Caine scoase un oftat adânc, teatral. Zâmbi cu gura până la urechi.

— Da, m-am gândit că ai să reacționezi astfel, Sam. Așa că am altceva să-ți propun. Mă gândesc la un târg.

— Un schimb? Ce pe ce?

— Mâncare pentru curent, zise Caine. Își duse mâna la ureche, ca și cum asculta ceva. Îi șopti Dianei: Auzi asta? Așa sună vocea fratelui meu când își dă seama că e înfrânt, că a ajuns… cum să zic? Sluga mea? Sclavul meu!

Sam strigă:

— Mi se pare că tu ești cel care a dat de necaz, Caine.

Caine se încruntă. Un semnal de avertizare îi trecu prin subconștient. Tocmai făcuse o greșeală. Nu știa ce, dar făcuse o greșeală.

— Eu? urlă Caine. Nu cred. Întrerupătorul e la mine, frate.

— Da, cred că așa e, îi strigă Sam. Dar oamenii mei te-au înconjurat. Și, dacă aveți așa puțină mâncare la Coates, nu cred vă v-ați luat prea multă la voi. Cred c-o să vi se facă foame foarte repede.

Lui Caine în îngheță zâmbetul pe buze.

— Ei bine, nu mă așteptam la așa ceva, spuse Diana pe un ton sec.

Caine își roase unghia de la degetul mare și zbieră:

— Ei, fratele meu, trebuie, oare, să-ți amintesc că am doi oameni de-ai tăi ostatici?

Urmă o tăcere îndelungată, iar Caine își adună tot curajul de care era în stare, gândindu-se că Sam ar putea să atace din nou. În cele din urmă, Sam vorbi iarăși. Părea mai îndârjit și mai încrezător în forțele sale.

— Dă-i drumul, Caine, fă ce vrei cu ostaticii! Apoi nu vei mai avea prizonieri. Dar tot îți va fi foame!

— Ai impresia că n-am să dau ostaticii pe mâna lui Drake? amenință Caine. Ai să-i auzi cum țipă.

Simți cum se înroșește la față. Cunoștea răspunsul lui Sam. Îl putea prevedea.

— La două secunde după ce aud pe cineva țipând, venim peste voi, spuse Sam. Va fi un măcel și n-aș vrea să fac așa ceva. Doar știi că am destui oameni cu suficiente puteri ca să dezlănțuie iadul. Caine își roase unghia de la degetul mare. Se uită la Diana, sperând să vină ea cu o idee, o soluție. Evită cu grijă să-l privească pe Drake. Am o idee mai bună, strigă Sam. Ce-ar fi să-ți dau cinci minute ca să pleci de-acolo? Și îți dau cuvântul meu că te vei putea întoarce la Coates fără nicio problemă.

Caine scoase un râs care suna mai mult a mârâit.

— În niciun caz, Sam. Rămân pe poziții. Dar tu te poți întoarce în orașul tău cufundat în beznă.

Nu se auzi niciun răspuns.

Tăcerea era elocventă. Sam nu mai trebuia să spună altceva. Iar lui Caine nu îi mai rămăsese nimic de zis. Simțea că un cerc de fier îi strânge pieptul. Trebuia să lupte pentru fiecare respirație.

Ceva nu era în regulă. Deloc. Temerile din coșmarurile lui îi năvăleau acum în minte. Era prins în capcană.

— Rămâneți pe poziții, le mormăi Drake soldaților săi, care schimbau priviri sceptice, îngrijorate.

Diana se roti în scaun.

— Și acum ce facem, Conducătorule Neînfricat? Are dreptate că nu mai avem mâncare.

Caine tresări. Își trecu o mână prin păr. Pielea capului îi era fierbinte.

Se întoarse repede, simțindu-se de parcă cineva se furișa în spatele lui. Nu era nimeni acolo în afară de fată, Brittney, care zăcea pe podea.

Cum de nu-și dăduse seama ce avea să se întâmple? Cum de nu realizase că va fi blocat aici? Chiar dacă ar putea să ia legătura cu oamenii lui de la Coates, erau mai puțini decât copiii de sub comanda lui Sam.

Și nimeni nu va veni. Nu aici. Nu cu Sam care îi înconjurase.

Și Sam putea să strângă în câteva ore cincizeci de oameni în jurul centralei. Iar Caine ce putea să facă?

Ce putea el *să facă*?

Cuceriseră centrala atomică. Tăiaseră curentul în Perdido Beach, iar acum erau prinși în capcană. Era imposibil să scape.

Caine se încruntă, încercând să se concentreze. De ce o făcuse? Într-un minut trecuse de la triumf răsunător la cea mai crâncenă umilință.

Ce făcuse? Nu avea nicio logică. Nu-i adusese niciun avantaj. Tot ce voise era să pună mâna pe centrala electrică. S-o cucerească și s-o păstreze. Pe urmă…

Pe urmă…

Caine simți că se cufundă, cu mintea prinsă într-un vârtej, rotindu-se tot mai jos, de parcă se căscase un hău sub el.

Conștientizarea fu rapidă și devastatoare. Nu cucerise centrala atomică pentru a face rost de mâncare pentru oamenii lui și nici pentru a-i arăta lui Sam cât de puternic e. Nu acționase conform propriilor dorințe.

Caine, palid ca un mort, se uită fix la Drake.

— E pentru el, zise Caine. Totul e pentru el.

Drake își miji ochii, neînțelegând.

— Îi e foame, șopti Caine. Îl duru să vadă în ochii Dianei că îi înțelesese cuvintele. E flămând în întuneric.

— De unde știi? întrebă Drake.

Caine făcu un gest larg cu brațele, arătând astfel că îi e imposibil să explice. Nu-și găsea cuvintele.

— De asta m-a lăsat să plec, spuse Caine mai mult vorbind cu sine decât cu Drake sau Diana. De asta mi-a dat drumul. Pentru asta.

— Vrei să spui că noi te ajutăm să-ți împlinești halucinațiile febrile? Diana nu știa dacă să râdă sau să plângă. Vrei să-mi spui că ai făcut toate astea din cauza monstrului ăla din deșert, care sălășluiește în mintea ta?

— Ce vrea să facem? întrebă Drake, nu supărat, ci dornic să-i facă pe plac, ca un câine care vrea să-și mulțumească adevăratul stăpân.

— Trebuie să i-o aducem. Trebuie să-l hrănim, spuse Caine.

— Să-l hrănim cu ce?

Caine oftă și se uită la Jack.

— Cu hrana care aduce lumina în întunericul său. Același lucru care aduce lumină și în Perdido Beach. Uraniul.

Jack dădu încet din cap, înțelegând, dar nevrând să priceapă.

— Caine, cum o să facem asta? Cum luăm uraniul din miez? Cum îl transportăm kilometri întregi prin deșert? E greu. E periculos. E radioactiv.

— Caine, e o nebunie, interveni Diana. Să cari uraniu radioactiv prin deșert? Cu ce te ajută asta? Cu ce ajută pe oricare dintre noi? Ce rost are?

Caine ezită. Se încruntă. Ea avea dreptate. De ce l-ar sluji pe Întuneric? Creatura n-are decât să se hrănească singură. Caine avea propriile probleme, propriile nevoi, propriile...

În sală răsună un bubuit atât de puternic încât vibrară pereții. Caine se lăsă în genunchi. Își acoperi urechile, să nu-l asurzească, dar zgomotul nu încetă, iar el se chirci, încercând să se adăpostească și să-și stăpânească senzația bruscă de vomă.

Se opri. Tăcerea îi țiuia în urechi.

Caine deschise încet ochii. Diana se uită la el ca la un nebun. Drake îl privea neîncrezător, pe cale să pufnească în râs. Jack arăta pur și simplu îngrijorat.

Ei nu auziseră acel bubuit inuman, irezistibil, care ajunsese doar la urechile lui Caine.

Pedeapsa. Trebuia să asculte de Gaiafag.

— Ce-i cu tine? întrebă Diana.

Drake își miji ochii și zâmbi superior, fără să se ascundă.

— E Întunericul. Caine nu mai e la conducere. Există un nou șef.

Diana dădu glas gândurilor lui Caine.

— Bietul Caine, spuse ea. Vai de tine.

•

Lanei i se părea că fiecare pas îi răsuna prea tare, de parcă ar fi mers pe membrana unei tobe uriașe. Picioarele îi erau țepene, genunchii apropiați. Simțea în tălpi orice pietricică, de parcă ar fi umblat desculță.

Inima îi bătea atât de tare încât i se părea c-o aude toată lumea.

Nu, nu, era doar imaginația ei. Nu se auzea niciun zgomot în afară de scârțâitul adidașilor ei pe pietriș. Nu făcea mai mult zgomot decât un șoricel.

Dar era convinsă că acea creatură o auzea. Ca o bufniță ascultând și urmărindu-și prada în noapte, o ținea sub ochi și o aștepta, iar mersul ei furișat era ca zgomotul unei fanfare pentru monstru, pentru acel lucru, Întunericul.

Răsărise luna. Sau ceea ce trecea drept lună. Stelele străluceau. Sau ceva asemănător lor. Lumina argintie poleia tufișurile, conturul unui bolovan și arunca umbre adânci peste tot.

Lana își văzu de drum, ținându-se tare. Avea pistolul în mâna dreaptă, lăsându-l să-i atingă șoldul și coapsa. O lanternă – stinsă acum – îi ieșea un pic din buzunar.

Crezi că îți aparțin. Crezi că deții controlul asupra mea. Nu aparțin nimănui. Nimeni nu deține controlul asupra mea.

Două puncte luminoase pâlpâiră în bezna din fața ei.

Lana încremeni.

Cele două luminițe se uitau la ea. Nu se mișcau.

Diana ridică pistolul și ochi. Ținti exact între cele două puncte luminoase.

Focul lumină întunericul pentru o fracțiune de secundă.

În acea străfulgerare, zări coiotul.

Apoi dispăru, iar ei îi țiuiau urechile.

Cu mult în urma ei, auzi o ușă scârțâind, trântindu-se, apoi vocea lui Cookie:

— Lana! Lana!

— Sunt bine, Cookie. Intră înapoi. Încuie ușa! Repede! strigă ea.

Auzi ușa trântindu-se din nou.

— Știu că ești acolo, Căpetenie, spuse Lana. De data asta nu mai sunt atât de lipsită de apărare.

Lana se puse din nou în mișcare. Focul, glonțul – care își ratase aproape sigur ținta – o liniștiseră. Acum știa că acel coiot

mutant era acolo, urmărindu-i fiecare mișcare. Era sigură că și Întunericul știa.

Bine. Minunat. Mai bine. Nu mai trebuia să se furișeze. Putea să meargă fără grijă spre mină și să ia cheia de la cadavru. Și pe urmă să se întoarcă la clădirea unde o așteptau Cookie și Patrick.

Se simțea bine cu arma în mână.

— Hai, Căpetenie, murmură ea. Doar nu te sperii de un glonț, nu?

Dar curajul îi slăbea pe măsură ce se apropia de intrarea în mină.

Lumina lunii poleia grinda de la intrare într-un argintiu pal. Sub ea era gura cea neagră ce aștepta s-o înghită cu lăcomie.

Vino la mine.

Nălucire. Nu se auzea nicio voce.

Am nevoie de tine.

Lana aprinse lanterna și îndreptă fasciculul de raze spre gura peșterii. Ar fi putut la fel de bine să-l îndrepte spre cerul întunecat. Fasciculul nu lumină nimic.

Cu lanterna în mâna stângă și pistolul atârnând greu în dreapta. Mirosul de cordită al focului de armă. Scârțâitul pietrișului. Membrele ca de plumb. Mintea parcă într-un vis acum, concentrată pe o singură sarcină.

Ajunse la intrarea în galerie. Acolo, deasupra ei, cocoțat pe o ieșitură îngustă din stâncă, stătea Căpetenia, mârâind la ea.

Își îndreptă lanterna în sus și pistolul ținti traiectoria fasciculului luminos, dar coiotul o zbughi de acolo.

„Nu încearcă să mă oprească, își dădu ea seama. Doar urmărește ce fac.” Ochii și urechile Întunericului.

Intră în mină. Căută cu lanterna până găsi cadavrul.

Avea fața împuținată, cu piele galbenă întinsă pe oasele care aproape că ieșeau prin ea. Materialul de blugi, aspru și peticit, părea aproape nou în comparație cu mumia descărnată, cu părul ca iarba veștedă.

Lana îngenunche lângă rămășițele Pustnicului Jim.

— Hei, Jim! zise ea.

Știa că trebuie să aleagă între pistol și lanternă. Puse arma pe pieptul scobit al cadavrului.

Găsi buzunarul drept de la piept. Geacă Wrangler. Buzunarul desfăcut. Ușor de scotocit. Dar era gol. Putea să ajungă destul de ușor și la buzunarul de la șold, dar și acesta era gol.

— Îmi pare rău că fac așa ceva.

Apucă de betelia blugilor și îl întoarse spre ea, lăsând la vedere celălalt buzunar de la șold. Cadavrul se mișca ciudat, era prea ușor, mare parte din greutatea sa dispăruse.

Gol.

— Om mort.

Recunoscu imediat vocea. Era o voce pe care n-o puteai uita niciodată. Era mârâitul strident, aproape nearticulat al Căpeteniei.

— Da, am observat, zise Lana.

Era mândră de calmul din tonul ei. Dar sufletul îi era cuprins de o panică teribilă, mai rămăsese un singur buzunar, dacă nu erau nici acolo cheile?

— Du-te la Întuneric, o îndemnă Căpetenia.

Era la vreo patru metri distanță, încordat, gata să se arunce asupra ei. Va ajunge oare la armă înainte s-o atace Căpetenia?

— Întunericul mi-a spus să-l caut prin buzunare, zise Lana. Mi-a spus că vrea niște gumă de mestecat. Crede că Jim are un pachet.

Cât timp fusese ținută captivă de Căpetenie, Lana ajunsese să respecte fermitatea nemiloasă, puterea și viclenia conducătorului coioților.

Lana împinse trupul mai departe de ea, întorcându-l din nou, ca să expună buzunarul în care nu căutase încă. Pistolul zăngăni pe piatră, Pustnicul Jim se afla acum între Lana și armă.

N-avea nicio șansă să ajungă la pistol fără s-o atace Căpetenia.

Lana bâjbâi un pic și găsi buzunarul.

Înăuntru era ceva rece și tăios.

Scoase cheile, le strânse bine în pumn, apoi și le băgă în buzunar.

Lana se apleacă peste cadavrul bietului Jim și lumină cu lanterna până își găsi pistolul.

Căpetenia mârâi mai tare.

— Întunericul mi le-a cerut, îi spuse ea.

Le strânse din nou în pumn. Încet, cu genunchii trosnindu-i, se ridică în picioare.

— Am uitat, trebuie să mai iau ceva, zise ea. Se duse drept spre coiot.

Dar asta era prea mult pentru el.

— Du-te la Întuneric, ființă umană!

— Du-te la dracu’, coiotule! îi răspunse Lana.

Nu mișcă lanterna, nu-i dădu de înțeles ce o să facă, ci ridică pistolul și trase.

O dată. De două ori. De trei ori. Poc, poc, poc!

Cu fiecare glonț tras apărea o străfulgerare. Ca lumina unui stroboscop.

Auzi țipătul de durere al coiotului, ceea ce o satisfăcu pe deplin.

Văzu cum Căpetenia sare, apoi aterizează greoi, departe de ținta sa.

Scăpase de el și fugea acum orbește pe cărare, țipând. Dar nu de spaimă.

Țipătul Lanei era o sfidare.

Țipa de bucuria victoriei.

Avea cheile de la mașină.

• DOUĂZECI ȘI ȘAPTE

17 ore, 48 minute

Brianna se trezi.

Îi luă ceva timp să-și dea seama unde era.

O durea tot brațul stâng, șoldul stâng, coapsa și glezna din aceeași parte a corpului.

Purta o geacă de blugi peste un tricou, pantaloni scurți și adidași. Mâneca stângă a gecii îi era arsă, o arsură prin frecare. Avea o gaură cu diametrul de vreo zece centimetri în pantalonii scurți, pe aceeași parte.

Pielea de sub haine sângera. Se lovise de acoperiș cu mare viteză. Betonul fusese aspru ca șmirghelul.

O durea îngrozitor.

Stătea pe spate. Se uita în sus la falsele stele. O durea și capul. Palmele îi erau julite rău, dar nu se puteau compara cu rănile din partea stângă a corpului.

Brianna se ridică icnind de durere. Parcă ar fi luat foc. Se uită în jos, aproape așteptându-se să vadă flăcările.

Acoperișul centralei atomice era luminat intens. Așa că își vedea prea bine rănile. Sângele părea albastru în lumina fluorescentă. Nu erau grave, se liniști ea, avea să rămână în viață. Dar, Doamne, durerea era groaznică și avea s-o doară mult timp.

— Asta se întâmplă când te izbești de beton cu o viteză de câteva sute de kilometri pe oră, își spuse ea. Trebuia să fi purtat o cască și mănuși de piele. Ca motocicliștii.

Aceste gânduri o tăceau să mai uite de durere. În câteva clipe își închipui o ținută de mare eroină: cască, costum de piele neagră, niște abțibilduri cu fulgere. Neapărat.

Ar fi putut să fie și mai rău, își spuse ea. Ar fi fost și mai rău pentru oricare alt om de pe pământ. Când se lovise aterizând pe acoperiș, corpul ei fusese cât pe ce să se rostogolească necontrolat, și-ar fi spart capul și și-ar fi rupt mâinile și picioarele.

Dar ea era Briza, nu orișicine. Avea viteza necesară să frâneze brusc cu palmele și tălpile pe suprafața de beton – să transforme o rostogolire mortală într-o alunecare extrem de dureroasă.

Șchiopătă cu viteză normală spre marginea acoperișului. Dar clădirea era construită în așa fel încât marginile erau înclinate, rotunjite, în loc să formeze un unghi drept, ca la alte case. Așa că nu putea să vadă drept în jos, deși zărea poarta și parcarea, ambele scăldate în lumină. Iar dincolo de ele, munții întunecați și marea și mai întunecată.

— Ei bine, a fost o idee prostească, recunoscu Brianna.

Încercase să zboare. Asta făcuse. Încercase să-și transforme alergarea la mare viteză într-un fel de salt asemănător zborului.

I se păruse un pas evident atunci. Sam îi interzisese să intre în sala de comandă a centralei. Dar îi ordonase în același timp să vadă unde erau poziționați oamenii lui Caine. Se gândise că niciun punct de observație nu era mai bun decât cel de pe acoperiș, de unde se vedea clădirea turbinelor.

Cochetase mult timp cu ideea de a zbura. Se gândise în linii mari cum s-o facă: trebuia să alerge foarte repede, să sară pe un loc ușor ridicat, apoi pe ceva și mai înalt. Nu era mare filosofie. Nu era cu mult diferit de a sări din piatră în piatră când traversezi un pârâu. Sau poate de a urca câte două trepte deodată.

Numai că în acest caz „treptele” fuseseră o camionetă parcată și o clădire administrativă joasă, iar „pasul” – pe acoperișul sălii turbinelor.

Primii doi pași îi reușiseră de minune. Accelerase la vreo 450 de kilometri la oră, sărise, aterizase pe camionetă, apoi pe clădirea administrativă; își păstrase aproape toată viteza inițială, făcuse șase pași să recupereze din avântul pierdut și sărise pe acoperișul clădirii masive de beton.

Acolo lucrurile se complicaseră.

Fusese cât pe ce să aterizeze în partea plană a acoperișului, dar atunci s-a lovit la umăr. Ajunsese mai degrabă să aterizeze pe burtă decât ca un avion pe pistă, așa cum sperase.

Văzuse betonul năpustindu-se spre ea. Își mișcase picioarele, înnebunită. Reușise să evite alunecarea și căderea de pe acoperiș, dar disperatul ei salt înainte se sfârșise cu un impact necontrolat care aproape o omorâse.

Iar acum, acum, după ce ajunsese la așa o înălțime, nu putea să vadă mai nimic.

— Sam o să mă omoare, murmură Brianna. Apoi, când își îndoi un picior: Au!

Acoperișul era lung cam de o sută de metri și de trei ori mai îngust. Alergă încet de la un capăt la altul. Găsi ușor ușa de acces în clădire, o ușă metalică încastrată într-un zid masiv de cărămidă. Pe aici avea să ajungă jos, în sala turbinelor și apoi în sala de comandă.

— Bineînțeles că există o ușă, mormăi Brianna. Ăsta a fost planul meu de la bun început.

Încercă s-o deschidă, dar era încuiată, cât se poate de încuiată.

— OK. Asta-i nasol, spuse Brianna cu voce tare.

Îi era o sete teribilă. Dar mai mult foame. Setea și foamea erau mai chinuitoare de când începuse să alerge. Se îndoia că va găsi ceva de mâncare pe acoperișul acela cât o parcare. Poate ceva de băut. Erau acolo aparate enorme de aer

condiționat, de mărimea unei case din suburbii. Oare aerul condiționat nu producea întotdeauna condens?

Alergă cu o viteză moderată până la cel mai apropiat aparat de aer condiționat, plină de speranță. Intră. Găsi un comutator. Îi tresăltă inima de bucurie când văzu o cutie de gogoși. Ajunse acolo într-o clipită. Dar nu era nimic înăuntru în afară de câteva șervețele cu pete roz de glazură și bombonele colorate lipite de ele.

Brianna linse hârtia. De așa mult timp nu mai gustase ceva dulce. Dar singurul efect fu să o doară și mai tare stomacul.

Găsi ceea ce spera că era o țeavă de scurgere din plastic alb. Se uită în jur după o unealtă și văzu o cutie mică de oțel în care era niște chei și o șurubelniță. În câteva secunde găuri țeava, apoi își umplu burta cu apă rece ca gheața. Pe urmă curăță arsurile cu apă și țipă de durere.

Apoi luă șurubelnița – era mare și grea – și se duse la ușă. O băgă în spațiul dintre mâner și cadru și împinse. Ușa nu ceda. Câtuși de puțin.

De frustrare, înfipse de mai multe ori șurubelnița în ușă, dar nu reuși decât s-o zgârie. Nimic mai mult.

— Grozav. Sunt blocată aici pe acoperiș.

Brianna știa că avea nevoie de îngrijiri medicale. Ar fi minunat s-o vadă Lana. Dacă nu se putea, avea nevoie de pansamente și antibiotice.

Dar toate astea nu erau nimic pe lângă foame. Acum că fluxul de adrenalină se micșorase, foamea se năpustea asupra ei cu ferocitatea unui leu. Fusese flămândă de cu seară. Iar apoi alergase vreo 40 de kilometri. Pe stomacul gol.

Se afla într-o situație absurdă. Nimeni nu știa că e acolo sus. Probabil că nu putea să strige destul de tare ca să acopere zgomotul făcut de centrală. Chiar dacă ar fi putut, nu ar fi vrut, pentru că, dacă Sam fusese înfrânt, cel care o auzea ar fi fost Caine.

Apoi văzu porumbelul.

— O, Doamne! șopti Brianna. Nu. Pe urmă spuse: De ce nu? Pentru că... e scârbos! Dar e la fel ca un pui.

Luă cutia de gogoși. Rupse hârtia în fâșii înguste. Găsi și un ziar vechi și făcu același lucru. Zări și o placă de lemn și, cu un ferăstrău din trusa de unelte, o ciopli în bucățele cu o viteză inimaginabilă.

Din nefericire, niciunul dintre muncitori nu lăsase pe-acolo niște chibrituri. Dar oțelul frecat cu mare viteză de beton scotea scântei. Era o treabă anevoioasă, dar în curând aprinse un foc care lumina vesel acoperișul imens.

Acum văzu acolo doi porumbei, care picoteau și uguiau. Unul era cenușiu, iar celălalt un fel de roz.

— Roz, decise ea.

Șansele unui puști oarecare de a-i prinde erau aproape egale cu zero. Dar ea nu era o persoană normală. Ea era Briza.

Porumbelul nici nu avu timp să se zbată. Brianna îi înhăță capul rotund. Îl învârti cu toată puterea, sucindu-i gâtul.

Preț de două minute, focul îi arse penele aproape în întregime. Peste încă cinci minute, pasărea se perpelea la flacără.

Ajunsese la capătul răbdării. Folosi șurubelnița să scoată bucăți de carne din pieptul grăsuț al porumbelului și le vârî în gură.

Erau săptămâni întregi de când nu mai mâncase ceva atât de bun.

— Briza, zise ea, ghemuindu-se lângă foc. Moartea porumbeilor.

Se întinse pe spate, savurându-și festinul.

Peste un minut avea să se ridice și să găsească un mod de a scăpa din capcana acoperișului.

Dar, având burta plină, o doborî oboseala acumulată în acea zi, când alergase pe distanțe extrem de mari cu o viteză nebunească.

— Nu vreau decât să mă odihnesc puțin…

•

Duck se cufunda cu fața în jos și gura plină de țărână și pietriș.

Se sufoca, nu putea să respire. Nu, cu niciun chip.

Simțea că-i crapă capul. Sângele îi pulsa în urechi. Pieptul i se ridica, încercând în zadar să inspire ceva aer.

Se terminase.

Avea să moară.

Se zvârcoli, cuprins de o panică nebună. Brațele i se agitau în solul compact. De parcă ar fi înotat.

Nu mai făcea mișcări în mod conștient, picioarele și brațele i se contractau în spasmele morții, creierul i se bloca, iar plămânii nu mai aveau aer.

— Duck! Duck! Ești acolo jos?

Vocea venea de la mii de kilometri depărtare.

Duck încercă să se ridice în capul oaselor, foarte repede. Reușise doar să se întoarcă pe cealaltă parte. Dar capul i se lovi de pământ și îi veni în față un jet de pietriș, ca răsplată pentru eforturile sale.

Încercă să deschidă ochii, dar îi erau plini de țărână. Scuipă pământul din gură și reuși să respire. Zvârcolindu-se, își făcuse mai mult spațiu în jur.

— Duck! Frate! Mai trăiești?

Duck nu știa prea bine dacă mai era în viață. Își mișcă brațele și picioarele cu prudență și descoperi că o putea face, dar în anumite limite.

Deodată, intră în panică. Era îngropat de viu!

Încercă să țipe, dar sunetul ieși înfundat, iar acum cădea din nou, se afunda în pământ.

Nu! Nu! Nu!

Trebuia să se oprească. Trebuia să-și stăpânească furia.

Furia îl trimitea tot mai jos, spre centrul pământului.

Gândește-te la ceva lipsit de furie, de spaimă, își porunci el.

Ceva plăcut.

Îngropat de viu!

Plăcut… plăcut… piscina… apa… plutitul…

Duck se opri din cădere. Asta era bine. Bine! Plăcut. Plutitul. Gânduri frumoase, plăcute.

Prăjiturele. Îi plăceau prăjiturelele. Erau foarte bune.

Și… și… și Sarah Willetson când îi zâmbea. Foarte frumos. Îi dădea minunata senzație că, poate, într-o zi fetele aveau să-l placă.

De asemenea, ce-ar fi să se gândească la un meci de baschet de la televizor. Era un gând frumos.

Nu mai cădea, era sigur.

Nicio problemă. Doar să fie fericit. Să fie fericit că e îngropat de viu.

— Duck! Era vocea lui Hunter strigându-l de sus. Suna de parcă Hunter ar fi fost în fundul unui puț. Bineînțeles că era exact invers. Duck era în fundul puțului.

Sunt fericit! Fericit!

Nu era îngropat de viu. Era într-un cinematograf. Stătea pe unul dintre locurile cu o balustradă în față, unde își putea sprijini picioarele. Și mânca popcorn. Cu unt și multă sare. Avea și o cutie cu prăjiturele.

Reclamele. Îi plăceau mult reclamele. Reclame și popcorn și, uite, avea și o băutură cu gheață pisată în suportul de lângă scaun. Albastră, orice aromă ar fi putut să aibă. Era albastră.

Ce film rula? *Iron Man.*

Îi plăcea supermult *Iron Man.*

Îi plăceau și băuturile cu gheață pisată. Popcornul. Piscinele. Fetele.

Ceva îi zgâria fața, brațele, picioarele și pieptul.

Nu te gândi la asta, te poate face nefericit și furios și, frate, astea nu sunt emoții folositoare. Te târăsc în jos.

Cu mult în jos.

Duck râse de asta.

— Duck! Frate!

Era vocea lui Hunter. Părea mai aproape acum, mai clară. Oare se uita și el la *Iron Man*?

Nu, Sarah Willetson. Ședea lângă el, împărțind cu el popcornul și, grozav, avea și o pungă de bomboane M&M. Îi turna câteva în palmă. Ce drăguțe erau mingiuțele în culori aprinse!

Nu-l mai zgâria nimic.

— Frate!

Vocea era și mai aproape acum.

Duck simți o adiere.

Deschise ochii. Mai avea țărână în ochi. O îndepărtă, frecându-se. Prima ființă pe care o văzu era Hunter. Capul lui Hunter.

Creștetul lui Hunter.

Încet, fața lui Hunter apăru în întregime și îl privi cu o spaimă fără margini.

— Frate, dar tu zbori! îi spuse el.

Duck se uită în jur. Nu mai era îngropat de viu. Era afară din groapă. Era în fața bisericii și plutea în aer, cam la un metru și jumătate de pământ.

— Uau! făcu Duck. Văd că merge în ambele direcții.

•

— Trebuie să ieșim de-aici. Acceptă propunerea lui Sam. Să plecăm, spunea Diana.

— Sunt în fișierul de bază, zicea Jack.

Brittney știa că ar fi trebuit să aibă dureri. Corpul îi era zdrobit. Știa asta. Avea picioarele rupte. Ușa sălii de comandă, ieșită din țâțâni, îi făcuse asta. Știa că trebuia să sufere chinuri groaznice. Dar nu era așa.

Trebuia să fi fost moartă. O nimerise cel puțin un glonț.

Dar nu era moartă. Nu încă.

Atâta sânge, peste tot în jurul ei. Pierduse destul încât să moară. Trebuia să fi murit.

Și totuși…

— Nu pleacă nimeni, spuse Caine.

Era ca într-un vis. Nu simțea ce trebuia să simtă. Era la fel ca în vis – cauza și efectul se inversau, lucrurile nu mai aveau nicio logică.

— Nu avem nimic de mâncare, zise Diana.

— M-aș putea duce să fac rost, se oferi Gândac.

— Da, bine. De parcă te-ai întoarce aici dacă găsești ceva, îi spuse Drake pe un ton batjocoritor. Nu suntem aici să mâncăm. Suntem aici să-l hrănim pe el.

— Ai ceva de câștigat când spui „el”, Drake? Sarcasmul Dianei era virulent. E acum zeul tău?

— El mi-a dat asta! zise Drake. Brittney auzi un trosnet puternic și șfichiuitul brațului lui Drake.

Cu infinită precauție, Brittney își puse corpul la încercare. Nu, nu putea să-și miște picioarele. Putea doar să se rotească dintr-un șold, dar numai puțin.

Nu-și putea folosi brațul drept. Însă pe cel stâng îl putea mișca.

Trebuia să fi murit, gândi Brittney. Trebuia să fiu în rai cu Tanner.

Trebuia să fi murit.

Poate chiar am murit.

Nu, n-o să mor înaintea lui Caine, își spuse Brittney.

Se întrebă dacă dobândise puteri vindecătoare, ca Lana. Toți știau cum își descoperise Lana puterea. Dar Lana avusese dureri îngrozitoare. Iar Brittney, nu.

Totuși, se gândi cu intensitate că brațul drept i se vindecă. Se concentră din răsputeri în acest scop.

— Suntem blocați, spuse Diana cu amărăciune în glas.

— Nu pentru mult timp. Facem tot posibilul să ieșim de aici și să-i aducem lucrul de care are nevoie, zise Drake.

— Gaiafag. Așa îi spune Caine când aiurează, preciză Diana. N-ar trebui să cunoști și tu numele zeului tău?

Brittney nu simți că i se vindecă brațul.

Îi veni în minte o bănuială îngrozitoare. În corpul ei era o tăcere sinistră. Ascultă, încordându-și auzul ca să perceapă obișnuitele bătăi… bătăile inimii…

Inima ei. Nu bătea.

— Gaiafag? repetă Jack părând interesat. „Fag” e alt termen pentru un virus informatic. Un vierme de fapt.

Nu-i bătea inima. Nu mai era în viață.

Nu, era o greșeală, își spuse ea. Morții nu aud. Morții nu-și pot mișca mâna teafără, nu-și pot îndoi degetele imperceptibil.

Nu putea să existe decât o singură explicație. Caine și Drake o omorâseră. Dar Iisus n-o luase la el în rai să fie din nou împreună cu fratele ei. Îi dăduse în schimb această putere. Să mai trăiască un timp, deși murise.

Să trăiască suficient de mult să-I împlinească vrerea.

— Un fag e un cod. Un software care devorează alt software, explică Jack pe tonul său didactic.

Brittney știa sigur de ce o alesese Dumnezeu pe ea. De ce anume o ținuse în viață.

Încă vedea, dar cu un singur ochi, cu celălalt nu. Vedea podeaua până în locul în care Mike lăsase pistolul, așa cum îi spusese.

Trebuia să se deplaseze foarte încet. Milimetru cu milimetru. Mișcând imperceptibil din șold și braț. Pistolul era sub masă, într-un colț îndepărtat, la peste un metru, poate mai mult.

Satana se întrupase pe pământ în această trinitate a răului, alcătuită din Caine, Drake și Diana. Iar Brittney fusese aleasă să-i oprească.

„Uită-te la mine, Tanner, se rugă ea în tăcere. Ai să fii mândru de mine.”

•

Quinn și Albert nu scoteau o vorbă în timp ce se întorceau cu mașina în Perdido Beach.

Camioneta era cu multe kilograme de aur mai grea.

Dar se și ușurase, căci lipseau doi copii și un câine.

În cele din urmă, Quinn zise:

— Trebuie să-i spunem lui Sam.

— De aur? întrebă Albert.

— Uite ce e, frate, am pierdut-o pe Tămăduitoare.

Albert încuviința din cap că da.

— Sam trebuie să știe. Lana e o persoană importantă.

— Știu asta, se enervă Albert. Și eu am spus-o.

— E mult mai importantă decât porcăria asta de aur.

Albert tăcu mai mult timp. Apoi zise:

— Quinn, știu ce gândești. La fel ca alții. Crezi că sunt egoist. Lacom sau cam așa ceva.

— Nu ești așa?

— Nu. Ei, poate că da, recunoscu Albert. Bine, poate că vreau să fiu și eu o persoană importantă. Poate că vreau să am o mulțime de lucruri, să fiu șef și să-i conduc pe alții.

— Da, poate, pufni Quinn.

— Dar asta nu e rău, frate.

Quinn nu știa ce să-i răspundă. Avea inima grea. Putea să fie învinuit că o pierduse pe Lana Arwen Lazar. Tămăduitoarea. Fata de neînlocuit. Lui Sam avea să-i fie scârbă de el. Astrid avea să-i arunce una dintre privirile ei pline de răceală și dezamăgire.

Ar fi trebuit să se rezume la pescuit. Îi plăcea asta. Pescuitul însemna liniște. Putea fi singur și nu-l deranja nimeni. Acum nu mai avea parte nici de asta, cu oamenii lui Albert care munceau la ordinele lui. Trebuia să-i pregătească, să vadă ce fac.

Sam avea să fie în culmea furiei. Sau avea să procedeze ca Astrid, aruncându-i aceeași privire rece și dezamăgită.

Intrară pe autostradă.

— Toate luminile sunt stinse, remarcă Albert.

— E aproape dimineață, zise Quinn. Poate că se sting automat.

— Nu, frate. Nu e așa.

Ajunseră la marginea orașului Perdido Beach. Quinn începu să înțeleagă că se întâmplase ceva foarte rău. Poate ceva mai rău decât pierderea Tămăduitoarei.

— Totul e în întuneric, spuse Quinn.

— S-a întâmplat ceva, încuviință Albert.

Parcurseră străzile cufundate în beznă până în piață. Era sinistru. De parcă întregul oraș murise. Quinn se întrebă dacă nu

cumva așa se și întâmplase. Se întrebă dacă FAYZ-ul nu intrase în altă fază. Poate nu mai rămăseseră decât el și Albert.

Quinn opri mașina în fața restaurantului McDonald's.

Dar tocmai când trăgea pe dreapta observă ceva. Întoarse camioneta ca să îndrepte farurile spre primărie.

Acolo, pe zid, se vedeau litere de-o șchioapă scrise cu vopsea. Roșii ca sângele pe piatra deschisă la culoare.

— „Moarte ciudaților!" citi Quinn cu voce tare.

• DOUĂZECI ȘI OPT

16 ore, 38 minute

Bateria camionetei murise. Nu mai fusese folosită de mai bine de trei luni.

Dar Pustnicul Jim fusese un om prevăzător. Avea un generator pe bază de benzină și un încărcător pentru baterie. Lanei și lui Cookie le luă o oră să descopere cum să pornească generatorul și să cupleze bateria. Dar, într-un final, Lana învârti cheia și, după câteva încercări, motorul se trezi la viață.

Cookie dădu înapoi camioneta până la butelia cu propan.

Trebui să facă mari eforturi ca să o urce în portbagajul camionetei.

Când erau pe sfârșite, se crăpa de ziuă. Lana deschise cu prudență ușa magaziei și se uită afară. Între dealuri nu putea fi vorba despre un răsărit adevărat, însă cerul căpătase o nuanță trandafirie, iar umbrele, încă mari, nu mai erau negre, ci gri.

La vreo 50 de metri distanță, 10-12 coioți formau un cerc neregulat. Se întoarseră pentru a se holba la ea.

— Cookie! strigă Lana.

— Da, sunt aici, Tămăduitoareo.

— Uite ce vreau să faci. Eu iau camioneta, bine? Ar trebui să auzi în curând o explozie. Așteaptă zece minute din acel moment. Mă voi întoarce. Poate. Dacă nu, trebuie să aștepți până se ridică soarele pe cer – coioții sunt mai periculoși noaptea. Pe urmă du-te înapoi la colibă și de acolo pornește spre acasă.

— Rămân cu tine, zise Cookie pe un ton ferm.

— Nu, spuse ea cu toată hotărârea de care era în stare. Asta-i treaba mea. Tu faci ce-ți spun.

— Nu te las cu coioții ăștia în jur.

— Coioții nu o să fie o problemă, spuse Lana. Și tu trebuie să pleci. Îți poruncesc. Chiar dacă are loc explozia sau nu, dacă nu mă întorc, tu trebuie să ajungi la Sam. Să-i dai scrisoarea.

— Vreau să am grijă de tine, Tămăduitoareo. Așa cum ai avut și tu grijă de mine.

— Știu, Cookie, zise Lana. Și așa vei avea grijă. Bine? Sam trebuie să știe ce s-a întâmplat. Spune-i tot ce am tăcut. E un băiat deștept, va înțelege. Și spune-i să nu dea vina pe Quinn. M-aș fi gândit la alt mod de a o face dacă nu mă ajutau Quinn și Albert.

— Tămăduitoareo…

Lana își puse mâna pe brațul vânjos al lui Cookie.

— Fă ce-ți cer, Cookie.

Cookie își lăsă capul în jos. I se scurgeau lacrimi pe obraji, dar nu și le ascundea.

— Bine, Tămăduitoareo.

— Lana, îl corectă ea cu blândețe. Lana mă cheamă. Așa îmi spun prietenii.

Se puse în genunchi și îi ciufuli lui Patrick blana așa cum îi plăcea.

— Te iubesc, băiete, îi șopti ea. Îl luă în brațe și îl strânse la piept, iar câinele scheună. Ai să fii bine. Nu-ți face griji. Mă întorc imediat.

Repede, înainte să aibă timp să se răzgândească, fata se urcă în camionetă. Porni motorul și dădu din cap înspre Cookie.

Cookie deschise ușa șubredă a magaziei.

Coioții care stăteau la pândă se ridicară în picioare. Căpetenia înaintă, nesigură pe picioare. Șchiopăta. Blana de pe un umăr îi era îmbibată de sânge.

— Deci nu te-am ucis, șopti Lana. Ei bine, mai am timp.

Băgă mașina în viteza întâi și își luă piciorul de pe frână. Camioneta începu să avanseze.

Încet și ferm, asta era calea. Drumul spre mină, îngust, șerpuitor și abrupt, era plin de hârtoape.

Trase de volan. Nu era ușor. Camioneta era veche și înțepenită, pentru că nu mai fusese folosită de mult. Iar cunoștințele Lanei despre condus erau foarte limitate.

Camioneta înainta așa de încet încât coioții se puteau ține după ea la pas. Mergeau în urma ei aproape ca o escortă.

Mașina se zgudui rău când intră pe potecă. „Încetinește, încetinește”, își spuse ea. Dar acum se grăbea. Voia să se termine odată.

Avea o imagine în minte. O nor de foc roșu și portocaliu ieșind din gura minei. Bucăți de piatră zburând. Un bubuit puternic. Apoi zgomotul făcut de prăbușirea stâncii. Tone și tone de piatră. Fumul și praful învăluind totul și gata, gata, gata.

Vino la mine.

Da, vin, spuse Lana.

Am nevoie de tine.

Avea să amuțească această voce. Avea s-o îngroape sub un munte.

Simți brusc o zdruncinătură. Lana se uită în oglinda retrovizoare și văzu fața deformată, plină de cicatrice a Căpeteniei. Sărise în portbagajul camionetei.

— Om nu aduce mașină, zise coiotul mârâind în felul său special.

— Om face tot ce vrea, îi strigă Lana. Om te împușcă în fața aia hidoasă, câine împuțit ce ești!

Căpetenia păru să se gândească la vorbele ei un timp. Camioneta se hurducăi, se clătină și se târî pe drumul în pantă. Ajunsese acum la jumătatea drumului.

Vino la mine.

— O să-ți pară rău că m-ai chemat, murmură Lana.

Dar acum, când vedea intrarea în mină, îi bătea inima să-i spargă pieptul și abia mai putea să respire.

— Om pleacă. Om du-te, îi ceru Căpetenia.

Lana nu putea să tragă în el. Ar fi spart geamul și coioții s-ar fi aruncat asupra-i.

Ajunsese la intrare.

Trecu în marșarier. Va trebui să întoarcă până la urmă complet camioneta. I se albiră încheieturile degetelor cu care strângea volanul.

Văzu chipul hidos al Căpeteniei în fața ei când se întoarse să facă manevra. Era la câțiva centimetri de ea, iar între ei nu era decât geamul subțire.

Coiotul făcu un salt înainte.

— Ahh!

Lovi cu botul în sticlă. Geamul rezistă.

Lana era sigură că avea să reziste. Coioților nu le crescuseră încă mâini și nu puteau să folosească unelte. Tot ce puteau să facă era să împungă cu boturile în geam.

Ești a mea.

— Nu! zise Lana. Nu sunt a nimănui.

Mașina trecu de pragul intrării în mină. Acum coioții se agitau nebunește. Unul dintre ei sări pe capotă. Luă în dinți un ștergător de parbriz și îl sfâșie cu sălbăticie.

— Om oprește! ceru Căpetenia.

Lana dădu înapoi camioneta. Roțile din spate trecură peste cadavrul mumificat al proprietarului mașinii.

Camioneta pătrunsese în mină. Tavanul galeriei era la câțiva centimetri de cel al mașinii. Tunelul era foarte îngust. Camioneta bloca intrarea ca un dop. Coioții, simțind că se îngustează galeria, aveau de ales între a rămâne blocați acolo de mașina care dădea înapoi și a se da deoparte. Hotărâră să se strecoare în fața mașinii, unde săreau pe rând pe capotă, mârâind, arătându-și colții, zgâriind inutil parbrizul cu labele.

Camioneta se opri, înțepenindu-se. Portierele nu se mai deschideau.

Asta era foarte bine. Așa era planul.

Lana se răsuci în scaun, ochi cu atenție ca să nu lovească butelia din portbagaj și trase un singur glonț.

Geamul din spate se sparse în mii de cioburi.

Tremurând de frică și entuziasm, Lana se târî cu grijă din mașină în portbagaj. Asta îi agită și mai tare pe coioți. Se înghesuiră îmbrâncindu-se în spațiul dintre portierele camionetei și pereții galeriei, vrând s-o înhațe. Un cap furios se ivi între tavan și grinda transversală.

Lătrau și mârâiau, iar Căpetenia striga:

— Om, oprește!

Lana ajunse la valva buteliei. O deschise. Simți îndată mirosul de ouă clocite al gazului.

Avea să treacă un timp până ce ieșea suficient gaz. Era mai greu decât aerul, așa că se așternea întâi pe podeaua în pantă a galeriei, ca un val invizibil. Avea să ajungă până în adâncul minei. Încolțind Întunericul.

Oare îi va depista mirosul? Va ști oare că ea îi pecetluise soarta? Avea oare nas?

Lana desfășură fitilul pe care îl pregătise. Era o sfoară de vreo 35 de metri, înmuiată în benzină. O ținuse în geanta cu fermoar.

Luă ghemul și azvârli un capăt în întunericul din mină. Nu trebuia să ajungă prea departe.

Ținând celălalt capăt, se întoarse la scaunul șoferului. Apăsă pedala de frână, aprinzând stopurile din spate și luminând astfel galeria într-un roșu ca focul iadului. Desigur, era imposibil să vezi gazul.

Lana așteptă, cu mâinile încleștate pe volan. Prin minte îi treceau o serie de imagini disparate, lungi secvențe înfiorătoare din captivitate, când fusese prinsă de coioți, și din întâlnirile cu Întunericul.

Prima dată când...

Eu sunt gaiafagul.

Lana încremeni.

Nu mă poți nimici.

Lana abia mai respira. Crezu că era pe punctul de a leșina. Întunericul nu-și rostise niciodată numele.

Eu te-am adus aici.

Lana băgă mâna în buzunar și scoase bricheta. Erau legi ale fizicii. Bricheta se va aprinde. Benzina în care era înmuiată sfoara va lua foc. Flacăra va înainta repede pe frânghie până va ajunge la vaporii de gaz.

Gazul se va aprinde.

Explozia va spulbera tavanul și pereții galeriei.

Poate că va arde și creatura.

S-ar putea s-o omoare și pe ea. Dar, dacă va scăpa cu viață, va putea să-și vindece orice răni și arsuri. Pe asta miza: dacă rămânea în viață câteva minute, va fi în stare să se vindece singură.

Și apoi va fi cu adevărat vindecată. Vocea din mintea ei va amuți.

Vei face cum vreau eu.

— Sunt Lana Arwen Lazar, strigă ea cu toată forța pe care o avea. Tatei îi plăceau benzile desenate, așa că mi-a dat numele de Lana, după iubita lui Superman, Lana Lang.

Mă vei sluji.

— Iar mama a adăugat numele de Arwen, prințesa-elf din *Stăpânul inelelor.*

Mă voi folosi de puterea ta ca și cum ar fi a mea.

— Și nu fac niciodată, auzi, niciodată ce mi se spune.

Puterea ta îmi va da formă. Mă voi hrăni. Voi fi din nou puternic. Și cu trupul pe care îl voi avea, folosindu-mă de puterea ta, voi scăpa din acest loc.

Puterea ta îmi va dărui libertatea.

Lana tremura ca frunza. Benzina mirosea puternic, iar vaporii o amețeau.

— Acum sau niciodată. Acum.

Niciodată.

— Căpetenie! strigă Lana. O să arunc în aer afurisita asta de mină, Căpetenie! Mă auzi?

— Căpetenia aude, răspunse coiotul în batjocură.

— Ieși de aici împreună cu împuțitele tale de animale sau vei muri odată cu Întunericul.

Căpetenia sări cu greu pe capotă. Blana i se zbârlise, îi curgeau bale din gură.

— Căpetenia nu se teme de oameni.

Lana armă pistolul și trase. De foarte aproape.

Zgomotul fu asurzitor.

În parbriz apăru o gaură în formă de stea, dar nu se sparse ca acela din spate.

Sângele mânji sticla.

Căpetenia scheună și sări cu greu de pe capotă. Era rănit.

Inima Lanei tresăltă de bucurie. Îl nimerise. De data asta îl rănise grav.

Dar geamul era tot la locul său. Trebuia să se spargă. Era singura ei cale de scăpare.

Puterea ta îmi va dărui libertatea.

— Am să-ți dăruiesc moartea! urlă Lana în culmea furiei.

Lana luă pistolul și îl folosi ca pe un ciocan, lovind cu el în geam, spărgându-l, însă doar câte puțin deodată. Izbi cu piciorul în sticlă, disperată. Geamul cedă până la urmă, dar prea încet.

Coioții puteau s-o răpună dacă lansau un atac susținut.

Dar se țineau la distanță. Erau zăpăciți și nu știau ce să facă acum că șeful lor era rănit.

Lana mai lovi o dată cu piciorul în geam, în culmea disperării.

Vei muri.

— Numai dacă mori și tu cu mine! țipă Lana.

O mare bucată de sticlă incasabilă se desprinse, căzând în afară ca o pătură rigidă și înghețată.

Lana se strecură prin gaură. Întâi capul. Apoi umerii.

Un coiot se repezi la ea.

Îl împușcă.

Reuși să iasă prin deschizătură, se zgârie, i se sfâșie pielea, dar nu-i păsa de durere. Rămase ghemuită pe capotă. Trebuia să caute sfoara. O apucă într-o mână, era unsuroasă. Cu pistolul în cealaltă, mirosind a cordită.

Trase dezlănțuită. O dată, de două ori, de trei ori, gloanțele ciobind piatra. Coioții o luară la fugă.

Puse pistolul pe capotă.

Scotoci în buzunar după brichetă.

Nu.

Aprinse bricheta.

Flacăra portocalie era micuță.

N-ai s-o faci.

Lana apropie flacăra de capătul frânghiei.

Oprește-te.

Lana ezită.

Nu ești în stare.

— Ba da, suspină Lana.

Ești a mea.

Flacăra îi arse degetul mare, dar arsura nu era nimic, nimic pe lângă brusca explozie de durere din capul ei.

Lana țipă.

Își acoperi urechile cu mâinile. Flacăra brichetei îi pârli părul. Scăpă sfoara din mână.

Scăpă și bricheta.

Lana nu-și închipuise niciodată că exista o asemenea durere. De parcă i-ar fi scos creierul și i-ar fi pus în loc tăciuni încinși.

Lana țipă în chinuri și se rostogoli de pe capotă.

Țipă și țipă, știind că nu avea să se oprească niciodată.

• DOUĂZECI ȘI NOUĂ

16 ore, 33 minute

— Putem să-l așteptăm, îi spuse Edilio lui Sam. Tu rămâi aici. Poate apuci să tragi un pui de somn.

— Chiar așa rău arăt? întrebă Sam. Edilio nu-i răspunse.

— Șefule, Edilio are dreptate, zise Dekka. Mai bine rămânem aici și așteptăm. Poate că Brianna… Nu mai termină propoziția și se întoarse repede cu spatele.

Edilio îl luă de umeri pe Sam și îl trase de lângă Dekka. Fata plângea acum în hohote.

Sam se uită la centrala atomică – un monstru uriaș din ciment și oțel. Aruncă o privire prin parcare, privind marea ce se întindea dincolo de mașinile parcate. Apa neagră mai sclipea din loc în loc oglindiri slabe ale stelelor, o reflexie în mișcare a cerului nocturn.

— Edilio, când e ziua ta de naștere?

— Mai scutește-mă, omule. Știi că nu plec, îi răspunse Edilio.

— Nici măcar nu te gândești la asta?

Tăcerea lui Edilio era grăitoare.

— Când se va termina odată, Edilio? Sau oare nu se va sfârși niciodată? Câte lupte o să mai urmeze? Câte morminte o să mai apară în piață? Te-ai gândit vreodată la asta?

— Sam, eu sap mormintele alea, spuse cu jumătate de glas Edilio.

— Da, zise Sam. Iartă-mă. Oftă. Nu pare că vom câștiga. Știi asta, nu? Nu mă refer la lupta asta. Mă refer la lupta cea mare. La supraviețuire. Pe asta n-o s-o câștigăm. Murim de foame. Copiii-și mănâncă animalele de companie. Ne-am împărțit în grupuri care se urăsc unele pe altele. Totul scapă de sub control.

Edilio îi aruncă o privire lui Howard, aflat la o oarecare distanță de el, dar care trăgea cu urechea. Și doi dintre oamenii lui Edilio auzeau tot ce vorbeau.

— Sam, trebuie să încetezi, îi șopti Edilio pe un ton imperios. Frate, oamenii ăștia te admiră. Nu poți să le spui că suntem terminați.

Sam nici nu îl auzi prea bine.
— Trebuie să mă întorc în oraș.
— Poftim? Tu-ți bați joc de mine? Nu crezi că avem treabă aici?
— Dekka poate să stea cu ochii pe Caine. Dar dacă o șterge e de bine, nu? Sam dădea din cap de parcă se convinsese deja. Trebuie să mă văd cu Astrid.
— Să știi că nu-i o idee rea, spuse Edilio.
Îl lăsă pe Sam și se duse la Dekka, o luă deoparte și îi vorbi pe un ton imperios. Dekka se uită îngrijorată la Sam, cu ochii înecați în lacrimi.
— Hai cu mine, mergem cu mașina înapoi în oraș, îi spuse Edilio.
Sam îl urmă la Jeep.
— Ce i-ai spus Dekkăi?
— I-am spus că, fiind stinse luminile, trebuie să vezi ce se întâmplă în oraș.
— Și te-a crezut? întrebă Sam.
Edilio nu-i dădu un răspuns concret. Și nu se uită în ochii lui Sam.
— E puternică. Dekka o să se descurce.
Conduseră în tăcere până în Perdido Beach.
În piață erau copii care se tot învârteau de colo-colo. Nu mai fuseseră atât de mulți copii în același loc de la masa de Ziua Recunoștinței.
Sam simțea privirile a o sută de perechi de ochi ațintite asupra lui în timp ce Edilio trăgea mașina pe dreapta.
— Nu prea pare a fi o sărbătoare, spuse Edilio.
Astrid se ivi din mulțime, alergă până la mașină și îl îmbrățișă pe Sam. Îl sărută pe obraji, apoi pe buze.
El își îngropă fața în părul ei și îi șopti:
— Ești în regulă?
— Da, acum că știu că ești în viață, îi zise Astrid. Sam, aici sunt mulți copii înspăimântați, furioși.
Ca și cum ar fi dat un semnal, mulțimea de copii veni grăbită spre ei și îi înconjură.
— S-au stins luminile!
— Unde-ați fost?
— Nu mai avem mâncare!
— Nu pot să deschid nici măcar televizorul!

— Mi-e frică de întuneric!
— Un criminal mutant e încă-n libertate!
— Nu mai curge apa!
Cei care nu proferau acuzații puneau întrebări disperate.
— Ce-o să ne facem?
— De ce nu l-ați oprit pe Caine?
— Unde e Tămăduitoarea?
— O să murim cu toții?

Sam o împinse ușor pe Astrid fără tragere de inimă, ținând singur piept mulțimii. Fiecare întrebare îi era cunoscută. Fiecare era o săgeată ce i se înfigea în inimă. Erau aceleași reproșuri pe care și le făcuse și el. Aceleași întrebări pe care și le pusese. Știa că trebuia să pună capăt acestor lucruri. Știa că trebuia să-i liniștească. Știa că, dacă nu le răspundea curând, copiilor avea să le fie și mai frică.

Dar nu avea răspunsuri pentru ei.

Furia și teama din glasurile lor erau asurzitoare. Îl înconjura un zid de fețe furioase. Se simțea paralizat. Știa ce trebuie să facă, dar nu putea. Fusese convins că vor înțelege. Că nu-l vor agasa. Că-i vor lăsa un răgaz.

Dar erau îngroziți. Mai aveau un pic și intrau în panică.

Astrid era cu fața spre mulțime, sprijinită de capotă și împinsă din toate părțile. Țipa la ei să facă liniște, dar nu o băga nimeni în seamă.

Edilio întinsese mâna până pe bancheta din spate a Jeepului ca să-și pună pistolul în poală. De parcă ar trebui să-l folosească pentru a-i salva pe Sam, sau pe Astrid, sau pe amândoi.

Zil își făcu apariția din mulțime, iar cinci copii îi împingeau pe oameni în lături ca niște bodyguarzi. Era aclamat de unii, huiduit de alții. Dar, când își ridică mâna, mulțimea tăcu măcar puțină vreme și se aplecă în față, așteptând.

Zil își puse o mână în șold și arătă spre Sam cu cealaltă.

— Parcă tu ești șeful cel mare.

Sam nu scoase o vorbă. Mulțimea tăcu de-a binelea, pregătită să asiste la această confruntare unu la unu.

— Tu ești șeful cel mare al ciudaților, strigă Zil. Dar nu ești în stare de nimic. Poți să emiți raze laser din mâini, dar nu poți face rost de suficientă mâncare, nu poți să ne dai curent tot timpul și nu vrei să faci nimic în legătură cu Hunter, criminalul ăla care mi-a omorât cel mai bun prieten. Se opri ca să-și umple

plămânii cu aer pentru un ultim strigăt furios. Nu ar trebui să fii la conducere!

Deodată se lăsă tăcerea. Zil lansase provocarea.

Sam încuviință din cap. De parcă ar fi fost de acord. Însă pe urmă, mișcându-se încetișor ca un bătrân, se așeză pe scaunul din dreapta al Jeepului, unde putea să-l vadă toată lumea.

Sam simțea cum creștea mânia în el. Ranchiuna. Furia.

Nu ar fi fost bine să-i dea frâu liber. O știa. Își păstră vocea calmă și nu i se putea citi nimic pe față. Acum îl domina pe Zil.

— Vrei să fii tu la conducere, Zil? Noaptea trecută ai încercat să formezi o bandă ca să-l linșezi pe Hunter. Și să nu ne ascundem după deget: tu ești în spatele graffiti-urilor pe care le-am văzut acum când intram cu mașina în oraș.

— Așa, și? îl întrebă Zil. Așa, și? Am spus ceea ce gândesc toți care nu sunt ciudați.

Scuipă cuvântul „ciudat” ca pe o insultă, ca pe o acuzație.

— Crezi că e necesar să facem diferențe între ciudați și normali? îl întrebă Sam. Crezi că așa se va porni curentul? Asta va pune mâncarea pe mesele oamenilor?

— Dar Hunter? făcu Zil. Hunter l-a ucis pe Harry cu puterile sale de mutant ciudat și tu stai cu mâinile în sân.

— Am avut o noapte încărcată, îi spuse Sam în a cărui voce mustea sarcasmul.

— Așa că lasă-mă pe mine și pe băieții mei să mergem să-l căutăm, spuse Zil. Tu ești prea ocupat nefăcând rost de mâncare, neoprindu-l pe Caine și pierzând curentul, așa că eu și cu echipa mea o să punem mâna pe Hunter.

— Și ce-o să faceți cu el? Vorbise Astrid. Mulțimea se dăduse suficient de mult în spate ca să-i lase loc să respire. Care e marele tău plan, Zil?

Zil își ridică mâinile în semn că era nevinovat.

— Măi, vrem doar să punem mâna pe el înainte să rănească pe altcineva. Vreți să-l judecați sau ceva de genul ăsta? Foarte bine. Dar lasă-ne să ne ducem după el.

— Nimeni nu vă oprește să-l căutați, spuse Sam. Poți să te plimbi prin oraș după bunul plac. Poți să-ți admiri graffiti-urile și să numeri ferestrele pe care le-ai spart.

— Avem nevoie de arme, spuse Zil. Nu mă pot lupta fără arme cu un ucigaș smintit. Iar prietenul ăla al tău țigănaș spune că noi, cei normali, n-avem dreptul la arme.

Sam se uită în jos la Edilio ca să vadă ce reacție avusese la insultă. Edilio părea supărat, dar calm. Mai calm decât se simțea Sam.

— Hunter reprezintă o problemă, recunoscu Sam. Avem o listă lungă de probleme. Dar nu rezolvi nimic dacă încerci să-i stârnești pe cei fără puteri împotriva celor cu puteri. Și nici dacă îi jignești pe oameni. Trebuie să fim uniți.

Când Zil nu-i răspunse, Sam continuă, uitându-se peste Zil ca să capteze atenția întregii mulțimi.

— Oameni buni, situația stă în felul următor: avem probleme grave. Nu avem curent. Și se pare că asta afectează nivelul apei în anumite părți ale orașului. Așa că vă rog să nu faceți baie sau duș, s-a înțeles? Dar Caine se pare că nu mai are mâncare, așa că nu credem că va mai rezista mult la centrala atomică.

— Câtă vreme? întrebă cineva.

Sam scutură din cap.

— Nu știu.

— De ce nu-l faci să plece odată?

— Pentru că nu pot, de-aia, izbucni Sam arătându-le cât de furios era. Pentru că nu sunt Superman! Uite care-i treaba: Caine e în centrală. Pereții sunt groși. Are arme, îi are pe Jack și pe Drake și dispune de propriile puteri. Nu pot să-l scot de-acolo decât dacă omor dintre ai noștri. Se oferă cineva? Tăcere deplină. Mda, așa mă gândeam și eu. Nu pot să vă strâng să culegem pepeni, darămite să vă luptați cu Drake.

— Asta-i treaba ta, spuse Zil.

— Aha, înțeleg, zise Sam. Resentimentele pe care și le ascunsese până acum țâșniră brusc la suprafață. Eu trebuie să culeg fructele, gunoiul, să raționalizez mâncarea, să-l prind pe Hunter, să-l opresc pe Caine, să aplanez orice conflict stupid și să mă asigur că Zâna Măseluță trece pe la copii. Dar tu ce treabă ai, Zil? A da, știu: tu faci graffiti-uri pline de ură. Mersi că te-ai ocupat de asta, nu știu cum ne-am descurca fără tine.

— Sam... spuse Astrid cu o voce destul de joasă în așa fel încât s-o audă doar el. Era un avertisment.

Prea târziu. Avea de gând să spună totul.

— Și voi toți. Câți dintre voi ați făcut ceva oricât de neînsemnat în ultimele săptămâni în afară de a vă juca pe Xbox și de a vă uita la filme? Să vă explic ceva, oameni buni. Nu țin locul părinților voștri. Sunt un puști de 15 ani. Un puști ca voi

toți. Nu am o putere deosebită prin care să apară deodată mâncare. Nu pot pocni din degete și să vă dispară toate problemele. Sunt doar un puști.

De îndată ce spusese toate aceste lucruri, Sam știa că întrecuse măsura. Rostise cuvintele fatidice pe care mulți le folosiseră ca scuză. Oare de câte sute de ori auzise „Sunt doar un puști”. Dar acum nu se mai putea opri din vorbit:

— Uite ce e, am opt clase. Doar pentru că am puteri nu înseamnă că sunt Dumbledore, George Washington sau Martin Luther King. Până să se întâmple toate astea, eram un elev mediocru. Voiam doar să fac surfing. Voiam să ajung ca Dru Adler sau Kelly Slater – doar un surfer al naibii de bun. Acum se așternuse tăcerea peste mulțime. Bineînțeles că da, se gândea el cu amărăciune într-un colț încă limpede al minții, e interesant să urmărești o cădere nervoasă în public. Fac tot ce pot, spuse Sam. Mi-au murit oameni azi... Am... făcut-o de oaie. Trebuia să-mi fi dat seama de planul lui Caine de a ataca centrala atomică. Tăcere. Fac tot ce pot. Nimeni nu scotea o vorbă. Sam nu voia să-i întâlnească privirea lui Astrid. Dacă vedea milă în ochii ei, urma să o ia razna cu totul. Îmi pare rău, spuse el. Îmi pare rău.

Sări din mașină. Mulțimea se dădu de-o parte. Plecă de-acolo în timp ce toți se uitau mirați la el.

•

Nu mulți copii au dat năvală să-l felicite pe Zil pentru faptul că scosese la iveală neputința și impostura lui Sam. Nu erau atât de mulți pe cât se așteptase.

Dar Antoine, Lance, Hank și Turk erau de partea lui. Cei patru erau echipa lui. Băieții lui. Cei patru îi fuseseră alături noaptea trecută când a trezit orașul Perdido Beach.

Fusese o noapte nebunească și sălbatică. Zil nu mai era doar un neică nimeni, ci un lider. Ceilalți se uitau altfel la el acum. Totul se schimbase într-o fracțiune de secundă. Cu o clipă în urmă fuseseră egalii lui, acum se vedea că era conducătorul lor.

Asta era bine. Foarte bine. Zil era acum „Sam” al normalilor, care încă mai reprezentau majoritatea.

Așadar de ce nu veniseră mai mulți copii la el? Câțiva dăduseră din cap, alții îl bătuseră pe umăr, dar unii îl priviseră neîncrezători. Și nu era drept. Nu când el, Zil Sperry, îi ținuse piept lui Sam Temple.

De parcă i-ar fi citit gândurile, Lance spuse:

— Nu-ți face griji, o să se dea ei pe brazdă. Momentan sunt doar confuzi.

— Încă le mai e frică de Sam, spuse Hank. Ar trebui să le fie teamă de noi.

Hank era un puști scund, slăbănog și furios cu o față ca de șobolan. Hank vorbea mereu de bătăi, iar Zil de-abia se putea abține să nu-i spună că era de fapt o piticanie și n-avea să bată pe nimeni.

Lance era cu totul altfel. Era înalt, atletic, arătos și inteligent. Lui Zil nu-i venea să creadă că Lance era așa de respectuos cu el, lăsându-l să preia conducerea și să ia deciziile. În trecut Lance fusese unul dintre cei mai populari copii din școală – opusul lui Hank, care era disprețuit de mai toți.

— Bună! Zil se uită în jur și se trezi față în față cu o fată pe care o știa vag. Lisa. Așa o chema. Lisa nu-știu-cum. Voiam să-ți spun că sunt de acord cu tine, izbucni fericită Lisa nu-știu-cum.

— Serios? Zil nu prea știa cum să discute cu fetele. Spera să nu roșească. Nu că Lisa ar fi fost frumoasă sau ceva, dar era drăguță. Purta o fustă scurtă și era machiată; aproape nicio fată din FAYZ nu mai făcea eforturi să arate drăguță și feminină.

— Ciudații au scăpat de tot de sub control, spuse Lisa dând din cap mecanic, ca o păpușă.

— Da, așa e, încuviință Zil neștiind prea bine de ce vorbea fata cu el.

— Ce mă bucur că îi înfrunți. Ești supercurajos.

— Mersi. Zil se trezi că dădea și el din cap în chip de răspuns. Apoi, nemaiștiind ce să zică, zâmbi forțat și ieși din biserică.

— Pot să… începu Lisa.

— Ce anume?

— Adică o să faceți ceva? Poate vă pot ajuta, spuse Lisa.

Zil se simți cuprins de panică pentru câteva clipe. Să ne ajute? La ce? Încercuiseră deja primăria și spărseseră câteva ferestre. Dacă nu apărea Hunter, ce era de făcut?

Apoi lui Zil îi pică fisa. Dacă nu făcea nimic acum, avea să piardă totul. Lance, Hank, Turk și chiar și Antoine aveau să-l părăsească sau să devină doar o altă gașcă de băieți care nu făcea nimic și care avea să moară încet-încet de foame.

Nu se termina. Era imposibil.

— De fapt, aș avea nevoie de ajutorul tău, îi spuse Zil Lisei. Am niște planuri.

— Ce-o să faci? îl întrebă nerăbdătoare Lisa.
— O să pun din nou oameni la conducere. O să scăpăm orașul de ciuzi. O să mă ocup de ai noștri, nu de ei.
— Da! exclamă Turk.
— Noi șase suntem doar începutul! spuse Zil.
— Absolut, încuviință Hank.
— Zil e șefu', spuse Turk.
Zil îi răspunse cu modestie:
— Cred că ar trebui să ne spunem Human Crew[8].

• TREIZECI

<u>13 ore, 58 minute</u>

Caine adormise frânt de oboseală pe canapeaua din biroul directorului centralei. Se trezi încetișor. Era dezorientat. Nu știa exact unde e. Deschise ochii și totul din jurul lui, inclusiv mobila plină de praf din birou părea să vibreze.
Se frecă la ochi și se ridică în capul oaselor.
Cineva stătea în scaunul directorului centralei. Un bărbat verde. Radiind în nuanțe de verde, de parcă ar fi ars niște chimicale în el, dându-i o înfățișare de om bolnav.
Bărbatul nu avea față. Avea o formă brută, ca un mulaj din lut pe jumătate terminat. Când Caine se uită mai îndeaproape, văzu milioane de cristale minuscule, unele nu mai mari decât un punct, altele aproape cât un cub de zahăr. Masa de cristale era mereu în mișcare, ca un furnicar.
Caine închise ochii. Când îi deschise din nou, vedenia dispăruse.
Avusese o halucinație. Caine se obișnuise cu ele.
Se ridică în picioare, dar tremura. Nu se simțea bine, de parcă ar fi avut gripă. Pe față îi curgeau broboane de sudoare. Cămașa i se lipise de corp.
Simțea nevoia să vomite, dar nu avea nimic în stomac.

---
[8] Echipa Umană (în limba engleză, în original) (n.tr.).

Prin geam vedea sala de comandă. Diana dormea sau moțăia în scaunul ei, cu picioarele pe masă. Arăta ciudat fără păr. Lui Caine îi plăcea la nebunie părul Dianei.

Jack sforăia cu capul pe aceeași masă, cu fața lui durdulie și cu buzele ca de bebeluș.

Cei doi ostatici dormeau îngrămădiți unul lângă altul.

Brittney, fata moartă, zăcea pe podea. Cineva o mutase. Cineva se părea că o împinsese sub consolă, pentru a nu se împiedica de ea. Balta de sânge era acum o dâră.

Singurul treaz era Drake. Se sprijinea de un perete, nu clipea, cu mâna lui ca un bici încolăcită în jurul taliei și cu o mitralieră în cealaltă.

Caine se ridică poticnindu-se. Se îndreptă de spate, își scoase pieptul înainte și își șterse saliva de la gură. Trebuia să pară puternic. Drake părea puternic, de parcă el era cel care ținea frâiele în mână.

Caine se întreba cât timp îi va lua lui Drake până să se hotărască să vină după el. Nu o făcuse în lunile cât Caine zăcuse la pat. Dar acum, când Caine dădea ordinele din nou, știa că Drake clocotea pe dinăuntru.

Caine încercă să stea drept și porni spre sala de comandă. Ajunse până la ușa biroului când furtuna de amintiri îl copleși, aproape doborându-l. Strânse clanța ușii cu toată puterea, tremurând din toate încheieturile.

Năpădeau la fel ca foamea. O foame mai puternică decât orice simțise până atunci. De parcă ar fi avut sub piele un tigru hămesit care răgea.

Flămând în întuneric.

Caine scânci. Încercă să se abțină înainte să o facă din nou, dar acel sunet disperat îi ieși pe gură. Oare îl auzise Drake?

„Lasă-mă în pace, implora Caine în tăcere vocea din capul său. Fac tot ce vrei, dar lasă-mă în pace."

Caine, privind în jos la podea, văzu picioarele lui Drake. Drake venise fără să facă nici cel mai mic zgomot. Sau poate Caine fusese surd pentru câteva clipe.

— Ești bine? îl întrebă Drake.

— Sunt bine, răbufni Caine.

— Mă bucur să aud asta, spuse Drake.

Caine trecu pe lângă el, înfigându-și cu putere umărul în Drake.

— De ce dormiți cu toții? întrebă Caine pe un ton ridicat. Sam ar putea fi afară acum, așteptând un prilej ca să vină după noi.

— În curând n-o să ne mai facem griji în privința lui Sam, spuse Drake. Nu odată ce va fi hrănit.

Caine lovi scaunul lui Jack. Îl lovi pe ostaticul aflat cel mai aproape de el.

— Treziți-vă cu toții. Aproape a răsărit soarele. Sam s-ar putea să pună ceva la cale.

— Care-i problema ta? îl întrebă Diana. Te-a trezit stăpânul-monstru? A pocnit din biciul lui mental și te-a făcut să sari în sus de spaimă?

— Taci din gură! îi spuse Caine pe un ton agresiv. N-am nevoie de miștocăreală. A mai căutat cineva de mâncare?

— Tu crezi că oamenii lui Sam nu au căutat aici de mâncare în ultimele trei luni? îl întrebă Diana, dar cu mai puțină ostilitate decât de obicei.

— Nu asta te-am întrebat, zbieră Caine. Am întrebat doar dacă vreun idiot puturos dintre voi a căutat ceva de mâncare. Răspundeți cu da sau nu.

— Nu, răspunse Diana pentru toți.

— Atunci mișcați-vă fundurile și căutați, le spuse Caine.

Diana oftă și se ridică în picioare.

— Nu m-ar deranja să fac o scurtă plimbare.

Se ridică și Jack. Și cei doi soldații ai lui Drake. Cu toții se făcură nevăzuți în direcții diferite.

— Numai să nu ieșiți din clădire, zbieră Caine după ei.

Caine îl luă deoparte pe Drake.

— A reușit Jack să rezolve problema?

— Cred că da. Părea plin de el înainte să adoarmă.

Caine încuviință din cap.

— Trebuie să plecăm de-aici cât mai repede posibil.

— N-ar trebui să-l învingem pe Sam mai întâi? întrebă Drake.

Caine pufni în râs.

— Spui asta de parcă e ușor. Dacă l-am învinge pe Sam, ar fi bine. Scutură din cap. Nu, nu așa o să procedăm. Dacă ne prind, o să folosim uraniul ca să-i facem să dea înapoi.

Deși nu voia, Drake zâmbi larg.

— Îi amenințăm că-l aruncăm pe ei?

— Îi amenințăm că-l lansăm în aer, spuse el.

— Și toată lumea o să radieze, spuse Drake de parcă era ceva de bun-augur.

— O să am doar o mână liberă, spuse Caine. Așa că s-ar putea să ai în cele din urmă posibilitatea de a folosi pistolul la care ții atât de mult.

— Să-l trimitem pe Gândac la Coates? întrebă Drake. Să aducă mai mulți oameni?

— N-ar veni, spuse Caine pe un ton categoric.

Deodată se făcu zarvă, Caine se uită într-o parte și-l văzu pe Computer Jack venind ca o furtună pe hol, urmat de Diana care încerca fără succes să-l oprească. Ca un copil de doi ani care ar fi încercat să țină un taur furios în loc.

— Tu! strigă Jack.

Își flutură pumnul în aer și Caine văzu niște fire de sârmă subțiri ca niște șerpi în degetele lui.

— Ai zis că le-ai scos! zbieră Jack pe un ton acuzator.

— Vai, cred că mi-au scăpat câteva, spuse Drake. Hei, ți-ai găsit prietena cât te uitai pe-acolo?

Jack îngheță.

— Poftim?

Drake își descolăcise brațul, gata să atace.

— Cred că avea ceva viteză când s-a lovit de sârmă. A trecut prin ea ca prin brânză.

— Ea… ce… icni Jack.

— A tăiat-o în două, spuse Drake râzând încântat. Chiar a fost mișto să văd așa ceva. Ți s-ar fi părut interesant să-i vezi mațele tăiate în două. Parcă trecuse un satâr prin ea.

— Te omor, îi șopti Jack.

— Nu ai…

Dar Jack o împinsese pe Diana deoparte și se repezea deja la Drake.

Drake reuși să pocnească din mâna sa ca un bici, dar doar o dată. Jack îl izbi ca un jucător de rugbi. Drake zbură prin cameră de parcă ar fi fost lovit de un autobuz.

Drake ateriză cu toată greutatea, dar se ridică în picioare. Lovi din nou. Se auzi un pocnet puternic, iar cămașa lui Jack se rupse.

Jack nu se lăsă și se năpusti direct spre Drake. Dar deodată nu mai putea să facă nicio mișcare. Încercă să-și miște picioarele, dar nu înaintau.

Cu o mână ridicată, Caine îl ținea cu o forță căreia nu îi putea rezista.

— Dă-mi drumul, Caine! țipă Jack.

— Te întărâtă, idiotule! zbieră Caine. Se simțea foarte tentat să-l lase pe Jack să-l ucidă pe Drake. Ar fi rezolvat o problemă majoră – mai devreme sau mai târziu Drake avea să-l provoace pe Caine. Dar momentan avea nevoie de Drake în luptă.

Drake îl plesni pe Jack cu biciul, dar biciul se opri în aer, izbindu-se de un obstacol invizibil.

— Încetați amândoi, strigă Caine.

— Dacă mai pui mâna pe mine, te omor! îi zbieră Drake lui Jack.

— Am zis să tăceți amândoi din gură! urlă Caine. Îndreptă o palmă spre Jack și pe cealaltă spre Drake. Ambii băieți zburară înapoi. Jack ateriză cu toată greutatea pe spate. Drake, care era mai ușor și care nu avea puterea supraomenească a lui Jack, se lovi de perete și căzu la baza lui.

Caine îi surprinse cu coada ochiului pe cei doi ostatici zbughind-o din încăpere.

Caine vru să țintească spre ei, dar nu erau în raza sa vizuală. Auzi pași care se îndepărtau.

— Prindeți-i! zbieră el.

Dar Drake se ridica încet, iar Jack nu era de niciun ajutor. Cei doi bătăuși ai lui Drake nu se mișcau din loc, părând paralizați. Caine își dădu seama că îi erau loiali lui Drake, așteptând ordinele *lui* și apoi pe ale lui Caine.

Se întoarse, își ridică mâinile, îi luă pe cei doi golani de jos și îi aruncă pe hol după ostatici.

— Aduceți-i înapoi! strigă Caine.

— Ai grijă! făcu Diana.

De undeva se traseră focuri de armă. Asurzitoare. Caine auzi gloanțele vâjâindu-i pe la ureche ca bâzâitul unor libelule.

Brittney!

Nu murise. Se prefăcuse doar că e moartă. Se târâse încet-încet spre un pistol despre care știa cu siguranță că era ascuns sub consolă.

Era tot pe jos, neputând să se ridice, nici măcar să stea în capul oaselor; era întinsă pe-o parte și trăgea.

Caine sări într-o parte când gloanțele începură să zboare peste tot.

Se lovi cu putere de masă, făcu un salt înapoi și căzu în genunchi, își ridică mâinile cu palmele în sus, dar butoiașul armei fu mai rapid.

Însă nu mai rapid decât mâna-bici a lui Drake. Se repezi și se încolăci în jurul încheieturii lui Brittney. Arma se descărcă, dar gloanțele ajunseră în perete și tavan.

În culmea mâniei, Caine își concentră toată puterea asupra fetei. Brittney alunecă pe podea și se lovi de perete atât de brusc, încât Drake rămăsese încă legat de ea, fiind târât și el.

Caine sări în picioare, concentrându-se asupra lui Brittney, o ridică de jos și o suspendă în aer.

— Ce neno… spuse Brittney, apoi deveni și ea un glonț ricoșând prin aer.

Zbură prin gaura pe care o făcuse Sam mai înainte.

Nu asta fusese intenția lui Caine. Fata avea noroc.

Sau cineva avea grijă de ea.

•

Dekka, stând de pază afară, auzi rafalele din sala de comandă.

Sări înspre perete exact atunci când ceva ieși cu mare viteză din gaură. Se prăbuși cu sunetul inconfundabil al unui trup omenesc care cade la pământ.

Dekka se uita fix, prea șocată ca să reacționeze.

Apoi, în dreapta ei, se auziră împușcături din interiorul sălii turbinelor. În cadrul ușii se zărea o lumină galbenă.

Ieși din transă și alergă spre ușă. Soldații lui Edilio săriră de la pământ și porniră după ea.

— Orc! Orc! strigă Dekka.

Auzi, dar nu văzu monstrul trezindu-se. Adormise în remorca SUV-ului. Suspensiile scârțâiră când păși afară.

Doi dintre soldații lui Caine apărură ca niște umbre în prag. Aveau armele îndreptate spre siluetele care se îndepărtau.

Se auziră focuri de armă și una din umbre se prăbuși fără să scoată un țipăt. Căzu în față și nu se mai mișcă. Cealaltă fugea, fugea, fugea.

— L-am prins, l-am prins! striga cineva, vocea răsunând mai mult a groază decât a mândrie.

— Taylor! strigă Dekka. Distrage-le atenția!

— Imediat! țipă Taylor și se făcu nevăzută.

— O, Doamne, cred că l-am ucis, se auzi vocea tânguindu-se.

Dekka își ridică mâinile, iar ambii soldați rămaseră suspendați în aer. Unul din ei lovi pragul de sus al ușii. Celălalt se strecură înăuntru ca să nu poată ajunge Dekka la el. Împușcăturile se opriră. Ostaticul care încă alerga se năpusti cu respirația întretăiată în spatele unei mașini.

•

Taylor alerga lângă Dekka.

O fracțiune de secundă mai târziu, se clătina pe picioare, încă alergând, dar nu prea tare, prin sala de comandă a centralei atomice.

— Psihopat idiot! țipă Caine la Drake.

Drake se făcuse alb ca varul, dar ochii lui cenușii și reci erau neschimbați.

— Tocmai ți-am salvat viața!

— Ai fost un idiot! L-ai enervat pe Jack ca să-l vezi cum reacționează, țipă Caine la el. Și uite ce s-a întâmplat. Eu mă chinui să vă despart și uite ce s-a întâmplat, cretin nemernic!

— Hei! strigă Diana.

Lui Taylor îi luă o clipă să-și dea seama cine e. Avea capul aproape complet ras.

— Hei! strigă din nou Diana arătând înspre Taylor. Lume nouă!

Caine se întoarse și își ridică în sus mâinile aducătoare de moarte, dar Taylor sări prin cameră ca să apară apoi într-un colț îndepărtat al încăperii, în spatele lui.

— Jack, trădătorule! strigă Taylor și dispăru din cameră.

•

Taylor reapăru, față în față cu Dekka.

— Au luat-o razna aici. Ar trebui să-i atacăm acum!

Dekka se opri. Încercă să facă un calcul în minte. Erau Orc, Taylor și cu ea. Mai erau trei oameni de-ai lui Edilio. Ostaticii nu mai reprezentau o problemă.

Dar Caine și Drake mai erau încă în viață. Și foarte, foarte periculoși. Plus cei doi tipi înarmați sau poate chiar mai mulți.

— Nu, spuse ea simțindu-se dezamăgită. Nu fără Sam.

— Ar trebui să atacăm acum, chiar acum! țipă Taylor. Ea arătă înspre trupul distrus de pe jos. Uite ce-au făcut! Uite ce-au făcut! Uite ce-au făcut bestiile astea!

Dekka își puse o mână pe umărul fetei ca să o consoleze.

— Dacă intrăm acum peste ei, o să pierdem, spuse ea. Și chiar dacă ar fi Sam aici… Nu-l mai văzuse pe Sam comportându-se vreodată așa cum o făcuse mai devreme. De parcă se stinsese lumina din sufletul lui.

— Ești doar speriată, spuse Taylor.

— Te rog să nu mă judeci, Taylor, o avertiză Dekka. Nu avem forța necesară. Pur și simplu. Dacă pornim atacul, o să pierdem. Sam o să aibă mai multe cadavre pe care să le îngroape Edilio. Nu știu dacă Sam poate… Se opri. Însă prea târziu.

— Ce-i cu Sam? întrebă Taylor.

Dekka ridică din umeri.

— Nimic. Băiatul e obosit, atâta tot. Nu cred că trebuie să mai lupte în seara asta.

Taylor părea că mai vrea să se certe un pic. Apoi își relaxă umerii.

— Mda, fie ce-o fi.

— Du-te în oraș. Spune-i lui Sam ce s-a întâmplat. Spune-i ce-ai văzut înăuntru.

— O să-mi ia câteva minute. Nu pot să fac totul dintr-o singură săritură, spuse Taylor.

— Atunci mișcă-te mai repede.

Taylor se făcu nevăzută, iar Dekka lovi furioasă cu piciorul în praful de pe jos. Totul se întâmplase mult prea repede și nu putuse decât să privească.

Mike Farmer stătea la pândă în spatele camionului unde se ascunsese. Mickey era întins cu fața în jos și nu se mișca deloc. I se făcea rău când se uita la rămășițele lui Brittney.

Dekka simți cum o apucă furia gândindu-se la Sam. Plecase și o lăsase pe ea la conducere. Ei bine, ea nu voia. Sam nu era singurul într-o situație disperată.

Brianna… Gândul la ea era ca un cuțit care i se răsucea tot timpul în burtă.

Nici nu-i spusese Briannei ce simțea pentru ea. Iar acum era prea târziu.

Ceva aterizase pe jos, lângă Dekka. Văzu ceva ce arăta ca o mână de oase de pui. Oase de friptură de pui.

Dekka își ridică privirea. Se dădu înapoi ca să vadă mai bine.

Zece etaje mai sus, cineva stătea deasupra sălii turbinelor și își flutura brațele, arătând ciudat în lumina orbitoare. Dădea din brațe foarte repede.

Timpul părea să stea în loc. Dekka nu putea să respire. Se uita cu luare-aminte, nedorind să se înșele, nedorind să creadă acel lucru până nu era absolut convinsă.

— Briza? șopti Dekka uimită.

Își coborî privirea o secundă și îi mulțumi lui Dumnezeu. Brianna. Era în viață.

În viață și la fel de nerăbdătoare ca întotdeauna, după cum se părea.

•

Brianna nu avea cum s-o audă din cauza zgomotului emis de centrală. Era un mister cum de ajunsese Brianna acolo, dar, judecând după cum își flutura brațele, voia să coboare.

Dekka îi făcu și ea cu mâna. Îi și zâmbi, un lucru rar. Brianna era în viață.

Brianna își puse mâinile în șolduri de parcă ar fi vrut să spună: „Ce aștepți?”

Dekka rămase pe gânduri câteva secunde, apoi arătă înspre un loc de la baza peretelui, departe de ușa unde oamenii lui Caine stăteau ghemuiți cu armele în mână.

Brianna încuviință din cap.

Dekka își ridică mâinile.

Brianna sări. Și rămase nemișcată în aer. Gravitația nu o trăgea în jos.

Dekka trase aer adânc în piept. Își opri câteva secunde puterile și Brianna căzu. Își reactivă puterile și Brianna nu mai cădea. Continuă așa până când Brianna plutea doar la câțiva centimetri deasupra pământului.

Dekka îi dădu drumul și Brianna ateriză ușor, resimțind șocul în genunchi. Dekka o sprijini.

— Ce se întâmplă aici jos? o întrebă Brianna. Am auzit focuri de armă. M-au trezit.

— Și eu mă bucur să te văd, Brianna, spuse Dekka cu răceală. Toată lumea credea c-ai murit.

— Păi uite că nu. Logic!

Dekka dădu din cap uimită.

Se duseră la Mike în spatele camionului, lăsându-i pe soldații lui Edilio la locurile lor să păzească ușa cu armele în poziție de tragere.

Mike era surprins.

— Hei, Drake i-a spus lui Jack că ai murit. Jack l-a crezut și a luat-o complet razna.

Brianna zâmbi cu gura până la urechi.

— Deci așa i-a zis.

— Da. Parcă ar fi fost Aragon. A încercat să-l omoare. Așa am scăpat noi... adică eu.

Atunci izbucni în lacrimi, plângând cu sughițuri și acoperindu-și fața cu mâinile.

— Îți place de Computer Jack? o întrebă Dekka.

Își modulă cu atenție vocea, nelăsând să se ghicească nimic din zbuciumul ei interior. Nu avea rost să o împovăreze pe Brianna cu sentimente care puteau să nu fie reciproce pentru ea. Sentimente care ar fi putut să o înfurie pe Brianna. Nu fuseseră prietene la cataramă la Coates. Dekka nici nu știa dacă Brianna avea idee că Dekka e lesbiană.

— Nu credeam că simt ceva pentru el, răspunse Brianna părând mulțumită de sine însăși. Bănuiesc că da.

— În regulă, spuse Dekka înghițind în sec. Faptul că Brianna era în viață era cel mai important lucru. Dar Mickey și Brittney muriseră. Dekka era la conducere și trebuia să ia niște decizii. Îmi spui și mie cum ai ajuns pe acoperiș?

— Păi... nu. Dar uite care-i treaba: acolo sus e o ușă care duce jos. Dacă aș avea o rangă sau ceva de genul ăsta, aș putea s-o deschid, să intru și să ies de acolo înainte să-și dea ei seama. Și să le ard...

— Nu, nu, spuse Mike printre suspine. Mai e sârmă sus.

— Ce sârmă? întrebă Brianna.

— Drake a pus sârmă peste tot ca să te tai în caz că intri.

Dekka văzu cât de șocată era Brianna, care de obicei părea foarte înfumurată.

— De asta încerca Jack să-l omoare pe Drake, spuse Mike. Jack i-a spus să scoată toată sârma, iar Drake s-a prefăcut că o face, dar de fapt nu a făcut-o.

— E bine că lui Jack îi place de tine, Briza, spuse Dekka. Mike a reușit să scape.

Brianna nu știa ce să zică.

— Nu te lăsa copleșită, fată, îi spuse Dekka. Ai avut o zi proastă. Cu toții am avut o zi foarte proastă. Se așeză lângă Mike și îl îmbrățișă. Îmi pare rău de Mickey. Știu că erați prieteni.

Mike se trase din îmbrățișarea ei.

— Nu-ți pasă de Mickey. Îți pasă de ea pentru că-i o ciudată ca tine.

Dekka se hotărî să nu pună vorbele la inimă. Nu putea să-l învinovățească pe Mike pentru că era puțin paranoic. Nu i-ar fi găsit vreo vină nici dacă ceda complet.

— A fost cât pe ce să mori, îi spuse Dekka Briannei. Dar cel mai important e să asculți de oameni și să nu faci lucruri nebunești ca apoi să rămâi blocată pe un acoperiș când noi avem nevoie de tine. Sau, mai rău, să ajungi făcută bucăți.

— Da, făcu Brianna rușinată. Apoi adăugă cu impertinența ei specifică: Da, *mama.*

Lui Dekka îi plăcea la nebunie lipsa de chibzuință a Briannei. Iubea nespus acest lucru. Era complet opusul ei. Nu-i spuse Briannei asta pentru că Dekka era acum la conducere, cea responsabilă. Dar Brianna nu ar fi ea însăși fără un dram de nebunie.

În viață. Era în viață.

Și ținea la Jack.

Dar era în viață.

• TREIZECI ȘI UNU

13 ore, 35 minute

Vino la mine. Am nevoie de tine.

— Nu pot să respir, spuse Lana, deși, dacă vorbise într-adevăr, nu a auzit nimic și nu și-ar fi simțit limba sau buzele mișcându-se.

Gaz inspirat te sufocă.

Da, asta era. Gazul. O scânteie și... avea o brichetă pe undeva. O scânteie și avea să fie liberă. Moartă. Liberă și moartă.

Râse, iar acel râs se transformă în pumnale purpurii care-i intrau în creier. Își luă capul în mâini și urlă de durere. Nu auzi niciun sunet. Nu-și simți degetele apăsându-i tâmplele.

Târăște-te spre mine.

Trupul nu răspundea la comenzi. Sau poate că da? Era în genunchi? Mai avea trup?

Era oare oarbă sau era prea întuneric ca să vadă?

Fusese inconștientă? Pentru cât timp?

Se mișca, da, era sigură de asta. Parcă simțea chiar o adiere de vânt.

Elimin compusul de carbon și hidrogen.

Ce… anume? Carbon… ce? Totul se învârtea cu ea mai mult și mai mult până când durerea o săgetă din nou, ca niște cuțite înfigându-se în ea, torturând-o. Simțea că-i explodează capul. Inima îi bătea să-i spargă pieptul, încercând să scape, să-i rupă coastele ca să iasă din ea.

Nu, totul era halucinație. Nebunie și minciuni.

Dar durerea era adevărată. O simțea cu toată ființa ei. Și frica.

Amestecul de oxigen și azot plutește.

Aerul. Înlocuia gazul. Însă capul o durea la fel de tare. Dar ritmul inimii îi încetinea.

Vedea din nou, doar puțin, farurile camionetei care răspândeau o strălucire slabă în puțul minei unde zăcea cu fața în jos. Lana își duse mâna în fața ochilor. Degete. Nu putea să le distingă prea bine, dar știa că le avea.

Își atinse fața. Își simțea mâna. Își simțea obrajii. Uzi de lacrimi.

Vino la mine.

Nu.

Dar era în patru labe acum, mișcându-se. Pietrișul îi sfâșia carnea din palme și de pe genunchi.

Nu, n-o să vin la tine.

Dar venea. Se mișca. În genunchi. Se târa.

Oare fusese vreodată în stare să-i reziste?

Nu.

Eu sunt gaiafagul.

Ești a mea.

Sunt Lana Arwen Lazar. Mama mi-a dat numele… cu un scop. Cineva…

Mi-e foame.

Mă vei ajuta să mă hrănesc.

Lasă-mă în pace, protestă Lana fără prea multă putere în timp ce i se mișcau brațele și picioarele; avea capul plecat ca un câine. Ca... cineva care...

Eu sunt gaiafagul.

Ce înseamnă asta? întrebă Lana.

Acum era mai conștientă de sine. Putea să-și amintească cine era și de ce se afla aici. Putea să-și amintească speranța deșartă pe care o avusese de a distruge Întunericul. De a distruge gaiafagul.

Dar acum își dădea seama că el își băgase coada în tot ce făcuse ea. De la început o chemase. O făcea să gândească și să acționeze după bunul lui plac.

Nu avusese cu adevărat vreo șansă.

Iar acum se târa.

Lana, cealaltă prietenă a lui Superman. Arwen, adevărata iubită a lui Aragon. Lazar, prescurtare de la Lazarevic. Lazăr, cel care înviase din morți. Lana Arwen Lazar. Aceea era ea.

Nu putea să nu se târască. Prin puțul de mină, tot mai departe.

Vino la mine.

Am nevoie de tine.

Ce nevoie? De ce?

Tu ești Tămăduitoarea.

Tu ai puterea.

Te-ai rănit? Simți o licărire de speranță la gândul că acea creatură ar putea fi rănită.

Lana își simțea mâinile și picioarele grele ca plumbul și abia se putea mișca. Abia se putu târî în genunchi câțiva centimetri pe piatra aspră. Abia putea să-și împingă palmele înainte. Dar acum ochii ei percepeau o strălucire verzuie pe care și-o amintea de când fusese prima dată în acest groaznic puț de mină.

O strălucire la fel ca aceea a cadranelor de ceas. O strălucire ca a stelelor care luminau în întuneric, lipite de tatăl Lanei pe tavanul camerei ei când era mică.

Gândul la tatăl ei îi frânse inima. Mama ei. Tatăl ei. Atât de departe. Sau morți. Sau cine știe? Cine ar putea ști vreodată? Își închipui că o văd. De parcă era o bacterie pe o lamelă, iar mama și tatăl ei se uitau la ea printr-un microscop uriaș. Să-și vadă

fiica astfel. Târându-se prin beznă. Îngrozită. Flămândă. Atât de speriată. Târându-se spre întuneric. Sclava gaiafagului.

La porunca unei voci din mintea ei, se opri. Gâfâia, așteptând, înecată în sudoare.

Pune-ți mâna pe mine.

— Ce? șopti ea. Unde? Unde ești?

Întoarse capul obosită, uitându-se cu luare-aminte în întunericul radioactiv, nevăzând decât o stâncă strălucind slab.

Nu. Uitându-se mai îndeaproape, forțându-se să arunce o privire, își dădu seama că nu era o stâncă. Fără să vrea, ochii ei străpunseră palida lumină verzuie și atunci începu să vadă nu doar o masă de piatră, ci un roi ce mișuna și pulsa. Vedea mii, poate milioane de micuțe forme cristaline, hexagoane, pentagoane, triunghiuri. Cele mai mari erau poate jumătate din mărimea unghiei ei mai mici. Cele mai mici nu erau mai mari decât un punct pe o pagină. Fiecare avea nenumărate picioare mici, încât ceea ce vedea Lana părea o colonie mare de furnici, un cuib de insecte, toate verzi și strălucitoare, pulsând ca o inimă expusă.

Pune-ți mâna pe mine.

Ea se împotrivi. Dar știa, chiar pe când se lupta cu voința gaiafagului, că era sortită pieirii. Mâna ei se mișca. Tremura și se mișca. Degetele îi erau întunecate în comparație cu verdele strălucitor.

Îl atinse, îl simți; parcă era nisip zgrunțuros de pe plajă. Numai că acest nisip se mișca, vibra.

Preț de o clipă nu simți decât acea senzație.

Apoi gaiafagul îi arătă ce voia.

Văzu creaturi. O creatură din foc viu. Un șarpe mecanic. Monștri.

Și mai văzu o păpușă rusească.

Păpuși… una într-alta… într-alta… și într-alta…

Acum știa cine e, îi era foarte clar cine e. Acum îi simțea foamea. Și frica.

Această creatură scârboasă cu ADN uman și extraterestru, din piatră și carne, se hrănea cu radiații puternice din adâncurile cosmosului și acum din străfundurile pământului. Hrana strălucitoare fusese consumată în cei 13 ani în care gaiafagul crescuse și suferise mutații aici în întuneric.

Era flămând. Hrana era pe drum. Când urma să i se aducă de mâncare, va fi suficient de puternic ca să se folosească de puterea Lanei pentru a-și crea un trup. Se folosise de puterea ei ca să-i dea lui Drake o mână-bici și să-l prefacă într-un monstru. Avea să se folosească de ea acum, odată ce se hrănea, ca să-și creeze propriul corp monstruos. Trupuri în trupuri, trupuri care puteau fi folosite și apoi lepădate în timp ce apărea altul.

Ca să plece.

Ca să iasă din mină. Acesta era țelul lui.

Să-i nimicească pe toți cei care i se împotriveau în FAYZ.

•

Acea zi fu un lung șir de schimbări bruște de dispoziție pentru Sam.

Taylor veni să-i spună că Mickey Finch fusese omorât în timp ce încercase să scape din ghearele lui Caine. Dar Mike Farmer supraviețuise. Iar acum Caine nu mai avea ostatici.

Apoi izbucnise un incendiu într-o casă în care doi copii de cinci ani stăteau cu doi puști de nouă ani. Unul din copiii de nouă ani fumase iarbă.

Ellen de la echipa de pompieri ajunsese la fața locului la timp pentru a împiedica răspândirea incendiului la casa de alături. Presiunea apei era încă mare în acea parte a orașului.

Copiii supraviețuiseră.

Pe când stătea pe stradă în timp ce soarele răsărea pe cer și fumul se ridica din casa arsă, încercând să-și dea seama cum sau dacă să pedepsească un copil pentru că fumase iarbă și provocase un incendiu, simți o pală de vânt.

— Hei, Sammy, spuse Brianna.

Sam se uită fix la ea. Ea îi zâmbea larg.

Sam răsuflă ușurat.

— Ar trebui să te omor că ai dispărut așa.

— Fii serios, făcu Brianna deschizându-și larg brațele. Hai să ne îmbrățișăm și să uităm de tot.

Îl îmbrățișă pe Sam – repede –, apoi se dădu înapoi.

— Asta-i tot, băiete, nu vreau să se supere Astrid pe mine.

— Mda.

— Deci când îl atacăm pe Caine și dăm drumul la curent?

Sam scutură din cap.

— Nu pot s-o fac, Breeze.

— Poftim? Ce-ai spus? Cum adică nu poți s-o faci? E acolo fără ostatici. Putem să-l învingem.

— Mai sunt și alte probleme, zise Sam. Aici avem neînțelegeri între ciudați și normali.

Brianna păru neimpresionată.

— O să mă duc să-i plesnesc pe unii dintre ei de câteva ori, o să le treacă, iar apoi o să ne ocupăm de centrala atomică. Se apleacă spre el. Știu cum să intrăm de pe acoperiș.

Asta era o informație folositoare. Suficient de interesantă ca să-l facă pe Sam să se răzgândească.

— Unde am ajunge? În sala turbinelor?

— Păi e o ușă pe acoperiș. Nu știu unde duce, dar trebuie să dea în sala turbinelor. Probabil.

Sam încerca să iasă din starea proastă în care era, dar nu prea reușea să se concentreze. Se simțea cu moralul la pământ. Foarte obosit.

— Ești rănită, își dădu el seama.

— Da, și mă ustură. Unde-i Lana? Am nevoie să-mi bandajeze rana. Apoi putem să le facem fundurile arșice.

— Am pierdut-o pe Lana. Și-a luat tălpășița.

Acea veste reuși să-i zdruncine Briannei încrederea.

— Poftim?

— Lucrurile nu merg bine, spuse Sam.

Vedea cât de îngrijorată era Brianna. Sam nu dădea un exemplu bun. Nu reușise să-i țină pe toți în frâu. Știa acest lucru. Dar nu putea să scape de indiferența care-l împiedica să se gândească la un plan coerent.

— Trebuie să te odihnești, îi spuse Brianna într-un final.

— Da, făcu Sam. Cu siguranță.

•

Vocile erau cunoscute. Le aparțineau lui Taylor. Dekkăi. Și lui Howard.

— Răsare soarele, spuse Taylor. Cerul e cenușiu.

— Trebuie să facem ceva cu Brittney și Mickey, spuse Dekka.

— Eu nu pun mâna pe cadavre, făcu Howard scârbit.

— Cred că am putea să ducem cadavrele în oraș ca să le îngroape Edilio, zise Dekka.

Taylor oftă ușurată.

— Lucrurile nu stau bine deloc acolo. Nu l-am mai văzut niciodată pe Sam în așa hal. Adică e pur și simplu…

— O să-i treacă, spuse Dekka. Nu părea foarte sigură. Dar poate că nu e bine să-i cerem să spună câteva cuvinte la o înmormântare.

— Am putea să acoperim cadavrele. Să-l ducem pe Mickey acolo și să punem deocamdată o pătură peste ei.

— Mda. Trebuie să fie o pătură în portbagajul unei mașini de aici. O prelată. Orice. Cheamă-l, te rog, pe Orc să deschidă niște portbagaje.

Așa ajunse Brittney cuibărită lângă Mickey, acoperită cu o pânză cu care pictorii își înveleau tablourile.

Nu o durea nimic.

Nu vedea nicio lumină.

Auzea ceva, dar foarte slab.

Inima i se oprise și era tăcută.

Însă nu murise.

•

Albert nu avea timp de pierdut. El și Quinn îi spuseseră în cele din urmă lui Sam despre aurul pe care-l găsiseră. Despre Lana care plecase împreună cu protectorul ei.

Îl găsiseră pe Sam într-o stare de apatie și nu furios cum se așteptaseră. Îi ascultase cu ochii închiși, iar Albert avea impresia că ațipise de câteva ori.

Se simțeau ușurați că Sam nu era mânios pe ei. Dar și un pic tulburați. Îi dădeau totuși niște vești foarte proaste. Lipsa de reacție a lui Sam era foarte ciudată. Parcă nu era în apele lui.

De aceea Albert trebuia să-și revină în fire. Îl trimisese pe Quinn la pescuit, deși acesta șovăia.

— Nu-mi pasă cât de obosit ești, Quinn: trebuie să ne ocupăm de afacere.

Apoi se apucase de treabă.

Albert nu știa cum să topească aurul. Punctul de topire al aurului era de trei ori mai mare decât cel al plumbului, iar Albert nu știa cum să obțină acea temperatură. Cu siguranță nu se putea folosi de echipamentul de la McDonald’s, care oricum nu mergea pentru că nu era curent.

Albert fu cuprins de disperare până când, scotocind prin magazinul de bricolaj după ceva, găsi torța cu acetilenă.

Cără la McDonald’s două torțe și toate bidoanele cu acetilenă pe care le găsi. Închise ușa.

Puse un vas din fier forjat pe aragaz și îl încălzi la maximum. Nu ar fi topit aurul, dar întârzia procesul de răcire.

Puse un lingou de aur în vas, aprinse torța și îndreptă flacăra albastră spre aur. Pe metal începură să apară imediat picături care se scurseră apoi într-un mic pârâiaș de aur topit.

O oră mai târziu, reuși să extragă șase gloanțe de aur din matriță.

Era o treabă istovitoare. Temperatura dogorea. Dar ajunse să producă 24 de gloanțe pe oră. Lucră fără oprire timp de zece ore, iar apoi, istovit, flămând și deshidratat, numără 224 de gloanțe de calibrul 32.

Copiii bătură la ușă, vrând să intre la McClub. Dar Albert pusese un anunț pe care scria: „Ne cerem scuze: în seara asta e închis, reveniți mâine”.

Bău niște apă, mâncă pe sponci și făcu niște calcule. Avea suficient aur pentru a produce aproximativ 4 000 de gloanțe, ceea ce însemna că, dacă erau corect împărțite, fiecare locuitor din Perdido Beach primea zece gloanțe. Fabricarea lor avea să dureze săptămâni întregi.

Dar nu avea suficientă acetilenă pentru toate gloanțele. În acest caz, pentru a topi aurul, avea nevoie de Sam, probabil ultima persoană care ar fi vrut să-l ajute.

Albert îl văzuse pe Sam arzând cărămizi. Cu siguranță era în stare să topească și aur.

Între timp, Albert voia să dea câte un glonț fiecărei persoane din oraș. Ca un fel de carte de vizită, un simbol pentru ce avea să urmeze.

Apoi o bancnotă, aur și, în cele din urmă, credit.

În ciuda oboselii pe care o simțea, Albert fredona mulțumit în timp ce stătea cu un carnețel galben și cu un pix în mână, notând câteva idei de nume pentru monedă.

„Gloanțe” nu era o denumire potrivită. Voia ca oamenii să se gândească la „bani” și nu la „moarte”.

Dolari? Nu. Cuvântul era cunoscut, iar el voia ceva nou.

Euro? Franci? Dubloni? Mărci? Lire? Coroane?

Alberți?

Nu, era prea exagerat.

Unități?

Mergea. Înțelesul era limpede.

— Problema e că, indiferent cum le vom spune, nu avem suficienți, mormăi Albert. Dacă urmau să aibă 4 000 de noi… ce-or fi ei… fiecare avea să valoreze foarte mult. Pentru început, zece jetoane ar fi…

Jetoane?

Până la urmă erau jetoane…

Pentru început, dacă un puști primea zece jetoane, atunci fiecare jeton trebuia să valoreze mai mult decât o masă care consta dintr-o conservă. Deci avea nevoie și de o diviziune mai mică, pe lângă jetoane. O monedă care ar valora, să spunem, o zecime dintr-un jeton.

Dar, dacă încercau să facă bani de hârtie, cu toții s-ar fi dus degrabă la un copiator. Avea nevoie de ceva care nu putea fi copiat.

Îi veni o idee. Își aminti ceva. Se duse grăbit spre magazia în care nu mai era de mult mâncare. Erau două cutii pe rafturile metalice. În fiecare erau piese dintr-un joc Monopoly – tichete – dintr-o promoție veche de la McDonald’s.

12 000 de piese în fiecare cutie. Greu de contrafăcut.

Avea suficient pentru 4 000 de jetoane la o rată de schimb de șase tichete de Monopoly pe jeton.

— Un jeton valorează șase tichete, spuse Albert. Șase tichete înseamnă un jeton.

Era un lucru frumos, se gândi Albert. Ochii i se umplură de lacrimi. Era un lucru cu adevărat frumos. Reinventa noțiunea de bani.

• TREIZECI ȘI DOI

09 ore, 03 minute

Gândac era circumspect acum. Oamenii lui Sam știau de el. De la marea luptă de la Perdido Beach. Dar acum începuseră să ia măsuri. Atacul subit cu vopsea îi zdruncinase încrederea în sine.

Așa că, atunci când Caine îl luă deoparte, având grijă să nu audă Drake, și îi încredință o nouă misiune, Gândac avea îndoieli.

— Așteaptă să atace pe oricine văd că iese, spuse Gândac în apărarea lui. Dekka e sigur acolo. Câțiva puști înarmați. Și probabil Sam care se ascunde pe undeva.

— Vorbește mai încet, îl rugă Caine. Ascultă-mă, Gândac, o să te duci acolo: pot să te iau cu binișorul sau să te forțez. E alegerea ta.

Deci Gândac avea să se ducă. Nu-i plăcea, dar n-avea încotro.

Începu să se facă invizibil. Chiar și când era vizibil, copiii îl cam ignorau. Uitau că e acolo. Odată ce era invizibil, arareori își aminteau de el.

Stătu ceva vreme invizibil în colțul sălii de comandă. Asigurându-se că nimeni – și prin asta se referea la Drake – nu avea să-i simtă lipsa.

Lucrurile se mai calmaseră puțin acum, când devenise clar că oamenii lui Sam nu aveau de gând să dea buzna înăuntru înarmați și cu lasere țâșnindu-le din mâini.

Dar în cameră plutea tensiunea. Drake și Caine erau speriați și se așteptau la un atac din afară sau chiar din rândurile lor. Diana era adormită și ursuză. Pe Computer Jack îl dureau cu siguranță rănile și tot înghițea Advil ca un nebun, dar tasta frenetic. Puștii lui Drake, care se ocupau cu intimidatul, găsiseră jocul portabil al cuiva și se jucau pe rând cu el până când se descărcau bateriile. Apoi plecau în căutarea altor baterii.

Nimeni nu-i simțea lipsa lui Gândac.

Așa că se furișă afară din cameră, trecând la câțiva centimetri de Drake, fiindu-i frică de lovitura sa de bici și ținându-și respirația.

Afară lucrurile stăteau mai bine decât se așteptase. Dekka era în mașină pe locul din stânga, pe jumătate adormită, dar tot certându-se cu Taylor și Howard. Orc era în capătul îndepărtat al parcării, spărgând în dorul lelii parbrizele mașinilor cu un drug de fier. Și doi, nu trei puști înarmați, stăteau ascunși în spatele unor mașini, pe după colțuri, cu toții așteptând să se întâmple ceva rău. Erau plictisiți.

Și foarte prost-dispuși. Gândac îi auzea bombănind:

— … Sam își ia tălpășița și ne lasă aici…

— … dacă nu ești un ciudat puternic, pe toți îi doare în…

— … jur că-mi tai piciorul și mi-l mănânc. Mi-e atât de foame…

— … șobolanii nu au un gust atât de groaznic pe cât ai crede. Problema e să găsești unul…

Gândac trecu pe lângă ei și ajunse la drum. Floare la ureche, cum obișnuiau să spună la grădiniță.

De acolo era mult, foarte mult de mers. Și nu avea nimic de mâncare.

Gândac simțea că stomacul avea de gând să-l omoare. De parcă devenise un dușman în corpul lui. Ca un cancer sau ceva de genul acesta. Pur și simplu îl durea mereu. Când îl auzise pe puști vorbind de șobolan, îi lăsase gura apă.

Gândac ar fi mâncat un șobolan. Într-o clipită. Poate că n-ar fi făcut-o cu o zi în urmă, dar acum nu mâncase de foarte multă vreme. Poate că trebuia să se apuce să mănânce gândaci din nou. Nu ca o provocare, ci ca să se hrănească.

Se întreba cât timp puteai să trăiești fără mâncare. Ei bine, avea de gând să facă rost de hrană într-un fel sau altul. Reușise să se mai strecoare la Ralph, care era oarecum în drum spre Coates.

„Trebuia să mănânc, frate. Caine trebuia să înțeleagă asta.”

Avea să ajungă la Coates și s-o găsească în doi timpi și trei mișcări pe fata aia ciudată cu visele.

Gândac se căută în buzunar și scoase harta pe care Caine o desenase pe o bucată de hârtie. Era destul de bine făcută, destul de clară. Începea de la Coates, cuprindea dealurile și până hăt în deșert. Caine pusese un „X” pentru „Orașul fantomă”. Un al doilea „X”, pus aproximativ deasupra, marca „Mina”.

Pe hartă era scris un mesaj pentru oricine ar fi încercat să-i țină piept lui Gândac:

> *Gândac îmi execută ordinele. Fă ce-ți spune. Cel care încearcă să-l oprească va da socoteală în fața mea. Caine.*

Gândac trebuia să o ia pe Orsay, visătoarea, și să strângă niște puști din Coates cu care să o ducă la „Mină”.

— Nu știu dacă visează sau nu, spusese Caine, dar cred că toate gândurile lui sunt un fel de vise. Cred că Orsay poate intra în mintea lui.

Gândac dăduse din cap de parcă înțelesese, deși nu era cazul.

— Vreau să știu ce planuri are cu mine, îi spuse Caine lui Gândac. Să-i transmiți asta lui Orsay. Ce va face pentru mine dacă-i aduc mâncare? Să-i spui lui Orsay că, dacă poate să-mi spună care sunt visele întunericului, ale gaiafagului, o să o las în pace. Va fi liberă. Apoi Caine adăugase: Mă rog, va fi liberă de mine.

Era o misiune importantă. Caine îi promisese lui Gândac că pe viitor își va putea alege primul mâncarea de care urma să facă rost. Gândac știa că trebuia să nu dea greș. Oamenii care nu reușeau să-i facă pe plac lui Caine o sfârșeau rău, foarte rău.

Avu mult de mers până la Ralph. Locul era încă păzit. Gândac vedea doi puști înarmați pe acoperiș, doi lângă ușa principală, doi lângă docul de încărcare din spate. Și era multă lume: copii care se îmbulzeau în fața ușii, împingându-se și țipând.

Mulți erau acolo ca să-și primească rația, care consta în câteva conserve cu mâncare proastă înmânată de alți copii de clasa a patra plictisiți care deveniseră deja cinici.

— Băi, tu să nu mă tragi pe sfoară, spuse unul în timp ce dădea în lături o fată. Ai stat la coadă și acum două ore pentru mâncare. Nu poți să-ți pui alte haine pe tine și să mă păcălești.

Alții nu erau acolo doar pentru hrană, ci pentru curent. Magazinul lui Ralph era pe autostradă, în afara orașului. În mod evident acolo mai era curent, se trăseseră prelungitoare prin ușa din față și copiii stăteau la coadă ca să-și încarce iPod-urile, lanternele și laptopurile.

Gândac avea să-i spună lui Caine despre curentul de la magazin. Urma să câștige niște puncte în favoarea lui. Caine îl va pune pe Jack să găsească o cale prin care să le taie curentul și acolo.

Dacă era curent, asta însemna că mergea și ușa automată. Gândac trebuia să fie atent și să intre cu cineva.

Magazinul era un loc ciudat. Raionul de produse proaspete, primul pe care îl văzu, era gol. Produsele care putreziseră fuseseră cărate de acolo cu lopata, dar se făcuse o treabă de mântuială. Un bostan imens putrezise atât de mult încât se lichefiase. Peste tot erau frunze de porumb, foi de ceapă, iar pe

podea o mâzgă cenușie, rămasă în urma încercărilor de a spăla pe jos.

La raionul de carne puțea, dar oricum nu mai era nimic acolo.

Rafturile erau pustii. Toată mâncarea rămasă se găsea la un singur raion, în mijlocul magazinului.

Gândac mergea pe lângă raion, având grijă să nu-i atingă pe cei șase angajați.

Borcane cu sos de friptură. Pachete cu sos instant de chili con carne. Borcane cu ceapă murată și cuișoare. Zaharină. Suc de scoici. Varză murată la conservă. Fasole uscată.

În alt raion păzit era un raft cu produse ceva mai bune. Era și un semn pe care scria „Doar pentru grădiniță”. Aici erau bidoane cu fulgi de ovăz, conserve cu lapte praf, cartofi fierți și doze cu suc de legume, deși nu prea multe.

Lucrurile nu stăteau deloc bine în Perdido Beach, se gândi Gândac. Zilele cu dulciuri și chipsuri se terminaseră. Nu mai era nici măcar un biscuit sărat, darămite un fursec. Fusese norocos că pusese mâna pe o pungă cu bomboane de mentă când se dusese să spioneze centrala atomică.

Avusese noroc. Iar acum Gândacul era și mai norocos. Descoperise din întâmplare secretul de la Ralph. Se dăduse într-o parte ca să evite niște copii și ajunsese să se ghemuiască în fața ușilor batante care duceau la magazie. Ușa se deschise puțin în lături și văzu doi băieți transportând o cădiță de plastic plină cu gheață.

Gândac nu putea intra în magazie fără să împingă ușa și riscând să fie descoperit. Dar se gândi că merita: Gândac voia să afle tot ce aveau oamenii de ascuns.

Trase aer adânc în piept, pregătit să o ia la fugă dacă era nevoie, împinse ușa batantă și se strecură înăuntru. Copiii cu ligheanul dispăruseră. Dar auzi ceva mișcându-se după colț, în spatele unor cutii pe care scria „pahare din plastic”.

Acolo lucraseră inițial măcelarii. Acum mânuiau cuțite patru copii cu șorțuri din cauciuc care ajungeau până jos.

Spintecau pești.

Gândac stătea și se uita fix la ei, nevenindu-i să creadă. Unii pești erau mari – poate chiar de un metru – cu solzi gri-argintiu, cu măruntaie albe și roz. Alți pești erau mai mici, cafenii și plați. Un pește era atât de urât, încât Gândac socoti că era diform. Iar

doi pești nu arătau deloc a pești, ci mai degrabă a păsări albastre ude leoarcă și fără pene, un fel de lilieci.

Puștii cu șorțuri trăncăneau fericiți – ca niște oameni care mănâncă bine, se gândea Gândac cu amărăciune – când despicau peștii strigând „Vai, ce scârbos” și aruncând măruntaiele în căzi de plastic albe și mari.

Alții luau peștii curățați, le tăiau capetele și cozile, apoi îi curățau de solzi sub un jet de apă.

Gândac nu suporta să mănânce pește. Dar deloc. Însă ar fi făcut orice pentru o porție de pește prăjit. I-ar fi plăcut să aibă și ketchup, dar chiar și fără, știind că s-ar putea să nu mai existe ketchup niciodată, i se părea minunat să aibă ceva cald în farfurie.

Lui Gândac îi venea să leșine. Pește! Prăjit, la abur, la microunde – nu-i păsa.

Gândac se gândi ce opțiuni avea. Putea să înșface un pește și să fugă. Deși oamenii nu-l puteau vedea ușor, cu siguranță ar fi remarcat un pește plutind prin cameră și apoi ieșind pe ușă. Poate că puștii ăia de la ușă și de pe acoperiș nu erau țintași prea buni, dar nici nu era necesar când trăgeau cu mitraliere.

Putea să ascundă un pește în pantaloni sau sub cămașă. Dar asta numai dacă puștii cu acele cuțite de tranșat aveau reacții lente.

Intră un băiat pe care Gândac îl știa: Quinn. Unul dintre prietenii lui Sam, deși la un moment dat fusese de partea lui Caine.

— Salutare, băieți! le spuse Quinn. Cum merge treaba?

— Aproape am terminat, îi răspunse unul.

— Am avut o zi bună, nu-i așa? făcu Quinn. Se simțea mândria în vocea lui. Ați mâncat cu toții?

— N-am mâncat ceva mai delicios în viața mea, spuse cu bucurie o fată. Aproape îi venea să plângă de emoție. Nu-mi plăcea peștele înainte.

Quinn o bătu pe umăr.

— E uimitor câte lucruri sunt gustoase când ești lihnit.

— Pot să iau puțin și pentru fratele meu mai mic?

Quinn părea îndurerat.

— Albert spune că nu. Știu că pare mult pește, dar nu ar ajunge nici măcar de o înghițitură de căciulă în FAYZ. Să mai așteptăm până când avem o cantitate mai mare congelată. Și…

— Și ce?

Quinn dădu din umeri.

— Nimic. Albert lucrează la un proiect acum. După ce termină, o să le spunem tuturor că mai e niște pește.

— O să prindeți mai mult, nu?

— Nu contez pe asta. Și știți că trebuie să rămână între noi. Albert mi-a zis că, dacă suflă careva o vorbă, e dat afară.

Toți patru încuviințară din cap. Dacă nu ascultau ordinele, nu mai puteau mânca pește prăjit. Era un gând suficient de înspăimântător ca puștii să nu iasă din cuvântul superiorilor.

Unul dintre copii se uita prin jur, de parcă bănuia ceva. Se uită fix la Gândac, deși trecea prin el cu privirea. De parcă simțise ceva, dar nu era sigur ce.

Îl rodea foamea. Fusese groaznic când Gândac sperase să pună mâna măcar pe un borcan cu sfeclă. Dar acum că acel pește proaspăt era acolo… își închipuia cum miroase. Ce gust are. Îi curgeau balele de poftă, stomacul…

— Dacă-mi dați niște pește, îți spun un secret, spuse deodată Gândac.

Quinn sări ca ars.

Acum Gândac nu mai era invizibil.

Quinn apucă un cuțit și strigă:

— Gărzi! Gărzi, intrați aici!

Gândac își ridică brațele, arătând că nu avea nicio armă.

— Doar mi-e foame, sunt flămând.

— Cum ai intrat aici?

— Vreau niște pește. Dă-mi niște pește, îl imploră Gândac. Vă spun tot ce face Caine. Mi-e atât de foame!

Quinn nu părea să se simtă deloc în largul lui. Chiar agitat. Doi puști înarmați intrară într-un suflet în cameră. Se uitară la Quinn așteptând să le spună ce să facă și își îndreptară armele spre inamic fără prea mare tragere de inimă.

— Frate! Fratele meu! se văită Quinn.

— Vreau doar să mănânc, se smiorcăi Gândac. Izbucni în hohote de plâns ca un copil. Vreau niște pește.

— Trebuie să te duc la Sam, zise Quinn. Nu prea părea să fie încântat de idee.

Gândac se puse în genunchi.

— Niște pește! îi imploră el.

— Dați-i o înghițitură, se hotărî Quinn. Una singură. Să se ducă unul dintre voi să-i aducă pe Sam și Astrid. Să zică ei dacă să-i mai dăm ciudatului ăstuia puțin pește.

Una dintre gărzi plecă.

Quinn se uită în jos la Gândac, care suspina.

— Frate, ți-ai ales un moment foarte prost să schimbi taberele.

•

Placa lui de surf era încă sprijinită de mașina de spălat din cămara minusculă a bucătăriei. Era o placă MBM Channel Island.

Sam voia s-o atingă, dar nu putea. Era tot ce pierduse în FAYZ.

Costumul său de surf atârna de un cârlig. Cutia cu ceară era pe raftul șubred, lângă detergentul de rufe și balsam.

Mingea de lumină era în continuare la el în dormitor. Tot plutind în aer, în fața dulapului din dormitorul lui Sam.

Nu mai trecuse pe la vechea lui casă de multă vreme. Uitase că lumina avea să fie acolo.

Ce ciudat!

Își trecu mâna prin ea. Nu simți mare lucru.

Își aminti cum se întâmplase prima oară. Îi fusese teamă de întuneric. Atunci. Atunci când îl chema Sam Temple și era un puști obișnuit care voia doar să facă surfing.

Nu. Nici asta nu era adevărat. Încetase să fie un puști normal. Fusese Sam din Autobuz, băiatul de clasa a șaptea isteț și cu reacții rapide, care trecuse în spatele volanului când șoferul suferise un atac de cord.

Da, acela fusese el.

Și tot el fusese puștiul care se panicase îngrozitor, nedându-și seama că neînțelegerile dintre mama lui și tatăl său vitreg nu erau mare lucru. Crezuse că tatăl lui vitreg era pe cale să o plesnească pe mama sa.

Așa că, până să creeze Sam într-un moment de panică acea lumină care nu se stingea niciodată, fusese deja Sam din Autobuz și Sam care arsese mâna unui adult.

Nu era un adolescent oarecare.

Ura acea casă și acea cameră. De ce venise aici?

Pentru că toți știau că o ura, așa că nu ar fi venit aici să-l caute. L-ar fi căutat peste tot și nu l-ar fi găsit.

Lucrurile pe care le avea în cameră – hainele, cărțile, caietele vechi de la școală, pozele pe care le făcuse cu un aparat foto rezistent la apă când făcea surfing – nu însemnau nimic pentru el. Erau lucrurile altui copil, nu ale lui. Niciodată.

Se așeză pe marginea patului, simțindu-se ca un intrus. Un sentiment ciudat, căci era singurul loc în care stătuse în ultimele trei luni și despre care putea să spună că e al lui.

Se uită la mingea de lumină.

— Stinge-te, spuse el. Mingea nu reacționă. Sam își ridică mâinile, le îndreptă spre lumină și se gândi la un singur cuvânt: Întuneric.

Lumina dispăru.

Camera era cufundată în întuneric. Era atât de întuneric încât nu-și vedea nici mâna. În tot orașul copiii stăteau în beznă ca el. Putea să se ducă în fiecare casă din oraș și să producă mingi de lumină. Sam, electricianul.

Nu-i mai era frică de întuneric. Acel adevăr îl surprinse. Bezna i se părea plăcută acum. Îl făcea să se simtă în siguranță. Nimeni nu-l vedea în întuneric.

Avea în cap o listă pe care o tot parcurgea. Cuvinte și expresii. Unele după altele. Fiecare reprezenta un lucru de care trebuia să se ocupe.

Viermi mutanți. Caine și centrala atomică. Micul Pete și monștrii săi. Mâncare. Zil și Hunter. Lana și… nu mai conta. Apă. Jack. Albert.

Acestea erau lucrurile importante. În jurul acestora erau alte mii de gânduri mai mici care bâzâiau ca un cuib de viespi în mintea lui. Copii care se bat. Câini și pisici. Ferestre sparte. Benzină care trebuia raționalizată. Mormane de gunoi. Toalete înfundate. Dinți nespălați. Copii alcoolici. Ore de culcare. Mary care vomita. Țigări și iarbă.

Lucruri de făcut. Decizii de luat.

Nimeni nu-l asculta.

Dar Astrid?

Quinn?

Și cum rămânea cu copiii care vorbeau mai deschis despre faptul că voiau să iasă din scenă după ce împlineau 15 ani.

Toate aceste gânduri i se învălmășeau în cap.

Stătea în beznă pe marginea patului. Voia să plângă. Asta voia să facă. Dar nu avea să vină nimeni care să-l bată pe umăr și să-i spună că totul va fi bine.

Nu era nimeni. Și lucrurile nu aveau să fie bine.

Totul mergea din rău în mai rău.

Se vedea în fața unui complet de judecată. Priviri împietrite uitându-se urât la el. Acuzații. „Sam, i-ai lăsat să moară de foame. I-ai lăsat pe normali să se întoarcă împotriva ciudaților."

„Domnule Temple, spuneți-ne despre moartea lui E.Z."

„Spuneți-ne ce ați făcut ca să-i salvați pe copiii de la centrala atomică."

„Spuneți-ne cum nu ați reușit să găsiți o cale de scăpare din FAYZ."

„Spuneți-ne de ce am găsit copii morți pe întuneric când peretele de FAYZ s-a prăbușit."

„Domnule Temple, ajunseseră să mănânce șobolani."

„Avem dovezi că s-au comis acte de canibalism."

„Lămuriți-ne, domnule Temple."

Sam auzi pași ușori în sufragerie. Evident. O singură persoană știa unde se ascunde.

Ușa de la dormitor se deschise cu un scârțâit. Fața îi fu luminată de o lanternă. Închise ochii ca să nu mai vadă fasciculul de lumină.

Lanterna se stinse. Fără să scoată o vorbă, ea veni și se așeză lângă el.

Niciunul din ei nu vorbi ceva vreme. Stăteau unul lângă altul. Ea își sprijinea piciorul de al lui.

— Îmi plâng de milă, spuse el în cele din urmă.

— De ce?

Îi luă câteva secunde să-și dea seama că ea glumea. Știa la fel de bine ca el lista pe care-o avea în minte.

— Ce lucru extrem de important trebuie să-mi spui? o întrebă el. Te rog să nu te obosești. Sunt sigur că-i o chestiune de viață și de moarte. Dar nu îmi spune, te rog.

Îi simțea ezitarea. Cu inima grea, își dădu seama că intuise corect. Izbucnise o altă criză. Ceva de actualitate, ceea ce însemna că Sam Temple trebuia să fie atent, hotărât și să-și exercite calitățile de lider.

Nu-i păsa.

Astrid rămase tăcută. De prea mult timp. Părea să se legene puțin înainte și înapoi. Și avu impresia că o auzise șoptind ceva.

— Ce faci? o întrebă el.

— Mă rog.

— Pentru ce?

— Pentru un miracol. Un indiciu. Mâncare.

Sam oftă.

— Ce mâncare?

— Un sendviș de la Quiznos[9]. Curcan, șuncă și guacamole.

— Da? Dacă Dumnezeu îți dă un sandvici de la Quiznos, pot să mușc și eu din el?

— Nu. Fiecare se roagă pentru mâncarea lui.

— 300 de copii se roagă să aibă mâncare. Și totuși nu avem de nici unele. 300 de copii se roagă pentru părinții lor. Se roagă să ia sfârșit situația asta.

— Mda, recunoscu ea. Câteodată e greu să crezi.

— Dacă Dumnezeu există, mă întreb dacă stă în întuneric, pe marginea patului, întrebându-se cum a reușit să distrugă tot.

— Poate că așa e, spuse Astrid râzând întrucâtva.

Sam nu avea chef de râs.

— Da? Atunci să-l ia naiba pe Dumnezeul tău.

Auzi cum Astrid inspiră adânc. Era mulțumit. Foarte bine. Să fie șocată. Să fie atât de șocată încât să plece și să-l lase să stea singur pe întuneric.

Niciunul din ei nu mai scoase o vorbă minute bune. Apoi Astrid se ridică în picioare, rupând contactul fizic fragil dintre ei.

— Poate nu vrei să auzi asta, spuse Astrid, dar m-au găsit pe mine în locul tău. Iar acum te-am găsit eu.

— Chiar nu-mi pasă, o avertiză Sam.

Dar Astrid nu se opri.

— Gândac a trecut de partea noastră. Caine îi încredințase o misiune. Au o ciudată care descifrează vise și Caine l-a pus pe Gândac să o ducă la o mină între dealuri. La un monstru!

— A, da? făcu Sam. Nu că-i păsa. Era doar politicos.

— Și s-a întors Cookie. A trebuit să meargă pe jos până în oraș. A mers toată noaptea. Cu un bilet de la Lana. Nimic. Sam nu avea nimic de spus. Astrid tăcu o secundă, apoi adăugă: Gândac ne-a spus că ei îi spun gaiafagul. Lana îi spune Întunericul.

---

[9] Lanț de restaurante fast-food cu sediul în Denver, Colorado. (n.tr.).

Sam își îngropă fața în mâini.

— Nu-mi pasă, Astrid. Ocupă-te tu. Roagă-te lui Iisus și poate se ocupă El.

— Sam, nu am crezut niciodată că ești perfect. Știu că ești temperamental. Dar nu știam că ești răutăcios.

— Sunt răutăcios? Râse cu amărăciune.

— Da. Ai fost răutăcios.

Vocile lor creșteau repede în tonalitate.

— Eu răutăcios? Ăsta e cel mai grav lucru pe care mi-l poți reproșa?

— Ești răutăcios și-ți plângi de milă. Mai bine acum?

— Și tu cum ești, Astrid? țipă el. Ești o încrezută care crede că le știe pe toate! Tu mă arăți cu degetul și-mi spui: „Hei, Sam, tu iei deciziile și tu suporți consecințele”.

— Deci e vina mea? N-ai dreptate. Nu eu te-am pus conducător.

— Ba da, Astrid, tu. Tu m-ai făcut să mă simt vinovat ca să accept. Tu crezi că nu știu cum ești de fapt? M-ai folosit ca să-l protejezi pe micul Pete. Mă folosești ca să-ți atingi scopurile. Mă manipulezi de câte ori ai chef.

— Chiar ești un ticălos, știai asta?

— Nu sunt un ticălos, Astrid. Știi cine sunt? Tipul din cauza căruia mor oameni, spuse Sam cu un firicel de voce. Simt că-mi explodează capul din cauza asta. Nu pot să-mi dau seama ce se întâmplă. Nu pot să fac asta. Nu pot fi astfel, Astrid. Sunt un puști, ar trebui să învăț algebră sau altceva. Ar trebui să ies pe-afară. Ar trebui să mă uit la televizor. Vorbi din ce în ce mai tare până când ajunse să țipe. Ce vrei de la mine? Nu sunt tatăl micului Pete. Nu sunt tatăl nimănui. Tu te gândești vreodată la ce-mi cer oamenii? Știi ce vor să fac? Ai idee? Vor să-mi omor fratele ca să aibă din nou curent. Vor să omor copii! Să-l ucid pe Drake. Să o ucid pe Diana. Să omor dintr-ai noștri.

— Asta-ți cer. Și de ce nu faci asta, Sam? De ce nu faci ce trebuie, Sam? Spune-le copiilor să se lase mâncați de vii de viermi mutanți, Sam. Spune-i lui Edilio să mai sape niște gropi în piață, Sam.

Acum nu mai țipa, ci suspina.

— Am 15 ani. 15. Se așeză cu toată puterea pe marginea patului. O, Doamne, Astrid. Mă tot gândesc la chestiile astea. Nu pot să scap de ele. Parcă am în cap un animal nenorocit de care

nu o să scap niciodată. Mă simt atât de rău. E dezgustător. Îmi vine să vărs. Îmi vine să mor. Vreau să mă împuște cineva în cap ca să nu mă mai gândesc la atâtea lucruri.

Astrid era lângă el și îl îmbrățișa. Lui îi era rușine, dar nu putea să-și stăpânească lacrimile. Plângea ca atunci când era mic și avea un coșmar. Plângea în hohote. Fără să se poată controla.

Încet-încet, spasmele se domoliră. Apoi încetară. Nu mai respira cu greutate, ci normal.

— Mă bucur că nu e lumina aprinsă, spuse Sam. Oricum a fost suficient de rău că m-ai auzit. Am o cădere psihică, zise el.

Astrid nu-i răspunse, doar îl strânse mai tare în brațe. Și după ceva vreme Sam se îndepărtă de ea punând din nou distanță între ei.

— Ascultă-mă. Să nu spui nimănui…

— Nu. Dar Sam…

— Te rog nu-mi spune că totul e-n regulă, spuse Sam. Să nu mai fii drăguță cu mine. Să nu-mi mai spui că mă iubești. Mai am un pic și iar o să izbucnesc în plâns.

— Bine.

Sam oftă adânc. Apoi adăugă:

— În regulă, spune-mi ce conține scrisoarea Lanei.

• TREIZECI ȘI TREI

07 ore, 58 minute

Hunter era mai flămând ca niciodată. Îi fusese foame de multă vreme și supraviețuise mâncând tot felul de chestii unsuroase, oribile, fără niciun gust, pe care le primea de la Ralph. Trei conserve scârboase pe zi. Așa îi spuneau copiii. Numai că uneori nu foloseau cuvântul „scârbos”, ci altele mai vulgare.

Dar acum acele zile făceau parte din trecut. Cele trei conserve scârboase păreau amintiri frumoase.

După ce îl lăsase pe Duck, fusese văzut și urmărit de prietenii lui Zil. Scăpase ca prin urechile acului. Și, ca să nu pună mâna

pe el, trebuise s-o ia într-o direcție la care nu se așteptau: în afara orașului.

Traversase autostrada. Fugea speriat, simțindu-se urmărit chiar și când nu era cazul. Simțea că Zil și cu golanii lui ar putea să-l prindă în orice moment. Iar apoi… nu voia să se gândească prea mult la ce ar fi urmat.

Părea o nebunie. Ceva imposibil. Zil nu fusese niciodată prietenul lui cel mai bun, dar stătuseră împreună într-o casă. Fuseseră amici. Se înțeleseseră bine. Se relaxau uitându-se la un meci sau vorbeau despre fete. Zil cu el și cu Harry…

Și asta era bineînțeles problema: Harry.

Nu intenționase să-l rănească pe Harry. Chiar nu fusese vina lui. Sau poate că da?

Fusese oare?

Hunter se furișase pe autostradă și părea să fie un fel de frontieră. Parcă intra în altă țară. Perdido Beach pe o parte, altceva de cealaltă parte.

La început se gândise să meargă la Coates. Dar Coates nu era soluția. La Coates erau Drake, Caine și Diana, scorpia aia duplicitară. Dar mai ales Drake. Hunter îl văzuse pe Drake la Bătălia de Ziua Recunoștinței. Pe atunci Hunter nu știa că începea să aibă puteri. Era pur și simplu un spectator care stătea în drumul celor care chiar se luptau. Stătea acolo și se uita pur și simplu îngrozit cum Sam răspândea raze de energie din mâini, iar Caine ridica lucruri și oameni și apoi le arunca.

Și coioții. Și ei făcuseră parte.

Dar Drake îi bântuise visele lui Hunter. Își spunea Mână-Bici, ceea ce era destul de elocvent. Dar Hunter nu era îngrozit de mâna-bici, ci de nebunia și violența care-l animau pe acel băiat. Frenezia.

Nu. Nu la Coates. Nu putea să se ducă acolo.

Nu putea să se ducă nicăieri.

Hunter își petrecuse restul nopții adăpostindu-se într-una dintre casele abandonate ascunse printre dealuri.

Dar nu dormise bine. Din cauza fricii și a foamei nu putea să doarmă deloc.

Ei bine, își spuse Hunter, dacă după două zile era la fel de disperat, avea o soluție. Poate că nu era o soluție eficientă, dar n-avea de ales. Peste două zile Hunter împlinea 15 ani. 15 ani

însemna să nu mai existi, să dispari. Să-ți iei la revedere de la FAYZ.

Auzise totul despre cum să supraviețuiască. Cum să stai în FAYZ, cum să te împotrivești tentației. Dar auzise în ultimul timp din ce în ce mai mulți copii care spuneau: când fac 15 ani, plec de-aici.

Spuneau că, înainte să dispari, erai tentat cu lucrul care-ți plăcea cel mai mult. Ți-l oferea persoana care-ți lipsea cel mai mult. Dacă puteai să refuzi acel dar, rămâneai în FAYZ. Dacă nu rezistai tentației… ei bine, asta era problema. Nimeni nu știa ce se întâmpla dacă acceptai.

Hunter știa cu ce l-ar fi putut tenta ca să accepte. Un cheeseburger. Sau o felie de pizza. Nu mai voia dulciuri. Acum nu. Acum își dorea doar ceva carne.

Dacă venea un demon cu antricoate de la Applebee's, Hunter era sigur că le-ar fi luat, în ciuda consecințelor care ar fi urmat.

Și-ar da viața pentru un burger cu două chiftele și două felii de brânză. Nu era sigur dacă demonul l-ar fi lăsat să mănânce sau l-ar fi făcut să dispară încă flămând.

Hunter rămase ascuns în casă toată noaptea și mare parte din dimineață, fiindu-i frică să iasă. Dar, indiferent cât de mult căuta, nu găsea nimic de mâncare. Nimic. În casă nu mai rămăsese niciun capăt de ață. Dulapurile și ușa de la frigider erau larg deschise, semn că oamenii lui Albert fuseseră pe-acolo.

Nimic. De. Mâncare.

Hunter stătea în sufragerie cu o expresie goală pe chip și lipsit de speranță. Se uita la curtea din spate și se gândea la iarbă și buruieni. Buruienile erau plante până la urmă. Animalele le mănâncă. Măcar i s-ar umple stomacul.

Iarbă și buruieni. Fierte. Putea să mănânce așa ceva.

Apoi văzu o ciută.

Era o căprioară. Foarte agitată, având pe față o expresie prostuță, dar și drăgălașă. Căprioara clipi din ochii ei mari și negri.

O căprioară. Mare cât un vițel.

Hunter se îndrepta către ușa din spate înainte să se gândească la ce făcea și de ce.

Se mișcă repede. Deschise ușa din spate de la verandă. Speriată, căprioara o luă la fugă. Hunter își ridică brațele și se concentră: Arzi.

Căprioara nu căzu secerată la pământ. În schimb, scoase un sunet strident la care Hunter nu s-ar fi așteptat. Căprioara continua să alerge, dar își târșâia un picior.

Hunter ținti din nou și se concentră: Arzi.

Căprioara se împiedică. Picioarele din față continuau să i se miște, dar cele din spate îi paralizaseră. Căzu cu fața în jos.

Hunter alergă spre ea. Căprioara mai era în viață. Se zbătea. Se uită la el cu ochii ei blânzi și mari, iar el ezită o fracțiune de secundă.

— Îmi pare rău, spuse el.

Își duse mâinile la gâtul ei. În câteva secunde nu se mai zvârcolea. Din ochii ei negri se scurgea viața.

Mirosea ca friptura pe grătar.

Hunter izbucni în lacrimi. Plângea în hohote, pierzându-și complet controlul. Exact așa îi făcuse și lui Harry. Sărmanul Harry! Iar acum sărmanul animal care fusese și el înfometat.

Nu voia să mănânce căprioara. Era o nebunie. Cu câteva minute în urmă fusese în viață și păștea buruieni. Fusese în viață. Acum era moartă. Și nu doar moartă, ci parțial gătită.

Își spuse că nu o să mănânce căprioara. Dar chiar când își spunea că nu o va face, că nu putea, că nu ar trebui… deja găsise cel mai mare cuțit din bucătărie.

•

Orsay Pettijohn nu mai era ahtiată după vise, ci după mâncare.

De când venise la Coates, ajunsese să moară de foame. Situația era disperată. Copiii se duceau în pădurile din împrejurimi ca să caute ciuperci, să alerge după veverițe și păsări. Un băiat făcuse o capcană cu care reușise să prindă un raton. Ratonul îl mușcase de mai multe ori pe băiat înainte să fie omorât în bătaie cu o bară de fier.

O fată pe nume Allison culesese un castron plin cu ciuperci. Se gândea că, dacă le gătea, nu aveau să constituie un pericol. Le puse la cuptorul cu microunde până când se făcură de consistența cauciucului, dar miroseau bine.

Orsay le adulmecase mirosul cât se făcuseră la cuptor și aproape o luase razna din cauza mirosului. Unul dintre băieți o

atacase pe Allison, o bătuse și îi furase ciupercile, lăsând-o plângând și înjurând.

În câteva minute băiatul vomita. Apoi începuse să delireze, să plângă și să strige la lucruri invizibile. După ceva vreme, nu le mai auzise. De atunci nu mai intrase nimeni la el în cameră să vadă dacă murise sau dacă mai era în viață.

Câțiva copii strânseseră iarbă și buruieni și le fierseseră. Nu se îmbolnăviseră grav. Dar nici nu se săturaseră.

Copiii erau slabi. Obrajii le erau supți. Nu arătau ca niște victime ale foametei încă, pentru că nu mai mâncaseră decât de câteva zile. Dar Orsay știa că în curând li se vor umfla burțile, iar părul li se va face roșu și se va încreți, urmând ca apoi să se instaleze letargia specifică resemnaților. Scrisese odată un proiect despre foamete, dar nu crezuse că va fi ceva ce va trăi pe pielea ei.

Din ce în ce mai mulți copii făceau bancuri negre despre canibali.

Orsay era din ce în ce mai puțin convinsă că nu va ajunge și ea ca ei.

Stătea în bungaloul ei din pădure, în spatele școlii, uitându-se la o emisiune descărcată cu ceva vreme în urmă care părea acum a fi de pe altă planetă. Avea încorporată și o reclamă la chipsuri Doritos. Personajele mâncau tot timpul. Era imposibil de crezut că acea lume existase într-adevăr.

Deodată Orsay își dădu seama că mai era cineva cu ea în cameră. Nu-l vedea sau auzea. Îi simțea mirosul.

Mirosea a… pește. Stomacul îi chiorăi și îi lăsă gura apă.

— Cine-i acolo? întrebă ea îngrozită.

Gândac se ivi încet-încet. Își făcu apariția din spatele camerei dărăpănate a lui Mose.

— Ce dorești? vru să știe Orsay nefiindu-i frică de Gândac acum că știa că nu era altcineva.

Mirosul, grăsimea, aroma apetisantă de pește o făceau să saliveze ca un câine înfometat.

— Trebuie să faci ceva pentru mine, spuse Gândac.

— Te-a trimis Caine?

Gândac ezită. Se uită într-o parte preț de câteva secunde și se estompă din nou în fundal. Apoi apăru din nou. Avea o expresie foarte hotărâtă pe chip, care nu se potrivea deloc cu felul lui de

a fi. Se uită îngrijorat peste umăr de parcă îi era teamă că o a doua versiune a lui însuși stătea la pândă, ascultând.

— Au pește.

— Îi simt mirosul, se văită Orsay.

— Am adus și pentru tine, spuse Gândac.

Orsay simțea că leșină.

— Poți să-mi dai?

— Înainte trebuie să-mi promiți că vei face tot ce-ți spun.

Orsay știa că băiatul era și cam smintit. Cine știe ce voia să facă?

Dar mai știa și că nu avea cum să se împotrivească. Ar fi fost dispusă să facă orice pentru mâncare. Peștele avea să fie mult mai bun decât celălalt fel de carne la care se gândeau copiii.

— Ce trebuie să fac? îl întrebă Orsay.

— Trebuie să facem o plimbare. Apoi trebuie să-ți pui mintea la contribuție. Am înțeles că există o creatură sau ceva de genul ăsta. Vor să-i descifrezi visele. Să vezi ce vrea.

— Dă-mi întâi peștele, îi șopti Orsay agitată. Îl ai la tine? Gândac scoase din buzunarul hanoracului său o pungă de plastic închisă ermetic. Înăuntru era un pește alb, sfărâmicios și zdrobit. Orsay se năpusti asupra lui, desfăcu pachetul cu degete tremurătoare și îl devoră ca un animal, băgându-și gura în pungă.

Nu se opri până când nu întorsese punga pe toate părțile și nu linsese tot plasticul.

— Mai ai? îl întrebă ea pe un ton implorator.

— Întâi de toate, fă ce trebuie să faci. Apoi mergem în oraș și discutăm.

— Facem asta pentru copiii din Perdido Beach, nu? o întrebă Orsay.

Gândacul pufni.

— Facem asta pentru cine ne face cea mai bună ofertă. Acum oamenii lui Sam au niște pește. Așa că suntem de partea lor. Dar, dacă Drake ne dă cumva de urmă, am fost tot timpul de partea lui. Ai înțeles?

— Sunt prea slăbită ca să merg multă vreme, spuse Orsay.

— Trebuie să ajungem doar la autostradă. O să fie acolo un tip cu o mașină.

• TREIZECI ȘI PATRU

06 ore, 03 minute

Edilio îi luă cu mașina pe Gândac, mutantul ăla dubios, mărunțel, și pe fata pe care o adusese cu el. Nu era încântat de misiunea sa. Voia să rămână în oraș. Lăsarea nopții le putea aduce necazuri. Și Sam... ei bine, nu se comporta ca acel Sam pe care-l știa.

Sam păruse un zombie noaptea trecută când ascultase mărturisirile lui Quinn și Albert.

Iar apoi, în această dimineață, Gândac își spuse povestea. Numai vești proaste, de la o destăinuire rușinoasă la alta, iar Sam se holbase cu o privire goală la el. Din fericire, intervenise Astrid.

Sam, Edilio, Brianna, Taylor, Quinn, Albert, Astrid – toți șapte în sufrageria lui Astrid ascultându-l pe Gândac cum se milogea și se smiorcăia.

Apoi Astrid citi scrisoarea Lanei.

Sam:

O să încerc să omor Întunericul. Aș vrea să-ți explic ce înseamnă asta, dar nici măcar eu nu înțeleg. Știu doar că e cel mai înspăimântător lucru pe care ți-l poți închipui. Cred că această informație nu te ajută prea mult.

N-am avut de ales. Deja mă acaparase, Sam. Era în capul meu. De zile întregi mă chema la el. Are nevoie de mine pentru ceva. Nu știu exact pentru ce. Dar, orice ar fi, nu pot să las să se întâmple una ca asta.

Să sperăm că n-o să pățesc nimic. Dacă da, ai grijă de Patrick. Și de Cookie.

Lana

— Știam că are niște probleme, spuse Quinn cu un aer vinovat. Dar nu știam nimic despre asta. Adică... Lana s-a folosit de mine și de Albert ca să ajungă din nou în deșert.

— Păi cred că tu ai profitat de ea, așa cum faci mereu, răbufni Astrid.

— Ea mi-a zis de aur, spuse Albert căzând pe gânduri, deloc intimidat de furia lui Astrid. Era o idee bună. Așa că am fost imediat de acord. Dar a fost ideea ei. Poate trebuie să ne gândim dacă Lana e acum de partea creaturii.

— Nu, spuse Quinn.

Toată lumea se aștepta ca el să dea explicații. El ridică din umeri și repetă.

— Nu. Apoi adăugă: Nu cred.

— Avem nevoie de Lana, spuse Sam într-un final spărgând tăcerea lugubră în care se cufundase. Chiar nu mai contează dacă ajută acea creatură. Chit că ne e prieten sau dușman, avem nevoie de Lana.

— De acord, zise Albert, de parcă discuta doar cu Sam și numai ei doi se gândeau ce să facă. Albert nu părea prea îngrijorat pentru un tip care încălcase foarte multe reguli.

Și de ce ar fi? se gândi Edilio. El avea mâncare. Asta însemna putere acum. Nici măcar Astrid nu se lua de Albert, deși era clar că nu-l simpatiza prea mult.

— Trebuie să aflăm ce e creatura asta, spuse Albert.

Sam se uită la Gândac căruia i se poruncise să rămână vizibil.

— Care e faza cu fata asta, Orsay?

Gândacul ridică din umeri.

— Cred că vede visele oamenilor.

— Iar Caine vrea ca ea să spioneze creatura. Fără să vrea, Sam devenea din ce în ce mai interesat de ce auzea. Edilio văzuse că roțile începuseră să se învârtă din nou în capul prietenului său. Era o mare ușurare. Dacă asta vrea Caine, poate că și noi ne dorim același lucru, spuse Sam, iar ceilalți începură unul câte unul să dea aprobator din cap. Albert are dreptate: trebuie să știm cu ce avem de-a face.

De aceea ajunsese Edilio șoferul lui Gândac și al acelei fete ciudate.

— Cum ziceai că te cheamă? o întrebă Edilio uitându-se la ea prin oglinda retrovizoare.

— Orsay.

În împrejurări normale, probabil ar fi fost drăguță. Dar acum părea îngrozită. Și sfrijită. Părul îi stătea în toate direcțiile. Edilio nu era genul care să se plângă, dar Gândac, fata sau amândoi puțeau, și nu a peștii lui Quinn și Albert.

— De unde ești, Orsay?

— Am locuit la stația forestieră din Stefano Rey.

— Aha, cred c-a fost mișto.

Ea nu părea să fie de acord cu el. Apoi spuse:

— Ai o armă.

Edilio se uită la pistolul automat de pe scaunul de lângă el. Cele două cartușiere pline zdrăngăneau de fiecare dată când mașina dădea de-o hârtoapă.

— Da.

— Dacă dăm de Drake, trebuie să-l împuști.

Edilio fu de acord. Dar trebuia s-o întrebe oricum:

— De ce?

— I-am citit visele, îi spuse Orsay. Am văzut înlăuntrul lui.

Erau pe un teren accidentat, îndreptându-se spre dealuri. Găsiseră coliba Pustnicului Jim – Edilio avea un simț înnăscut al direcției, dar niciunul nu mai fusese la acea galerie de mină. Se bazau doar pe indicațiile date de Caine lui Gândac. Soarele apunea în spatele dealurilor, răspândind o lumină rău-prevestitoare de un purpuriu întunecat asupra lor. Curând avea să se înnopteze. Orsay nu avea cum să facă totul la timp în așa fel încât să apuce să se întoarcă în oraș înainte să se lase întunericul de-a binelea.

— Tu ce trebuie să faci mai exact? o întrebă Edilio.

— Ce vrei să spui cu asta?

— Adică ești o ciudată, nu? Gândac n-a fost foarte explicit.

Gândac își ridică privirea la auzul poreclei lui, apoi, drept răspuns, dispăru din raza lor vizuală.

— Pot să citesc vise. Ți-am spuse deja, îi zise Orsay și se uită pe geam.

— A, da? N-ai vrea să vezi ce vise am eu. Sunt cam plictisitoare.

— Știu, îi spuse fata.

Edilio era acum foarte atent.

— Poftim?

— S-a întâmplat cu multă vreme în urmă. Tu, Sam, Quinn și o fată pe nume Astrid. Și cealaltă. V-am văzut prin pădure.

— Erai acolo, nu? o întrebă Edilio.

Strânse din buze, deloc încântat de ideea că o fată putea să-i citească visele. Spusese că visele lui erau plictisitoare. De obicei da. Dar uneori nu voia să fie descifrate de un străin. Mai ales de o fată.

Se foi pe scaun.

— Nu-ți face griji, spuse Orsay zâmbind slab. Sunt obișnuită cu… știi tu. Las-o baltă.

— Aha, mormăi Edilio.

Jeepul sălta și se zguduia pe acel teren plin de pietriș. Prelata era trasă și închisă bine. Era prăfuită, iar lui Edilio îi era teamă ca nu cumva Gândac să o șteargă de-acolo.

Și coioții erau o problemă. Edilio era cu ochii în patru după ei.

Se apropiau de dealuri. Acolo era formațiunea stâncoasă, așa cum indicase Caine pe harta pe care o desenase pentru Gândac.

Locul acela îți inspira teamă. Umbrele păreau mai mari decât trebuiau să fie în mijlocul zilei.

— Nu mă înnebunesc după asta, spuse Edilio parcă doar pentru el.

— Ai familie? îl întrebă Orsay.

Întrebarea îl nedumeri pe Edilio. În general oamenii evitau să vorbească despre familie. Nimeni nu știa ce se întâmplase cu familiile lor.

— Da, normal.

— Când mi-e frică, încerc să mă gândesc la tata, spuse Orsay.

— Eu nu, zise Gândac.

— Nici la mama ta? îl întrebă Edilio.

— Nu.

— Eu mă gândesc la mama. E frumoasă în imaginația mea. Nu știu dacă a fost… este… în realitate? Nu? Dar aici e frumoasă, spuse Edilio atingându-și capul. Își duse mâna la piept. Și aici.

Ocoliră stânca, iar în fața lor se ivi un oraș-fantomă în lumina nemiloasă a soarelui.

Edilio frână.

— Arată așa cum ți-a spus Caine? îl întrebă pe Gândac. Gândac încuviință din cap. În regulă.

— Caine mi-a spus să intru în oraș. Să mă uit după o clădire care mai e în picioare. Să urc pe o potecă până la mină.

— Aha, făcu Edilio. Știa ce trebuia să facă. Dar nu-l încânta acest lucru câtuși de puțin. Acum, că era aici, chiar și mai puțin.

Nu era o persoană superstițioasă, cel puțin nu credea asta, dar ceva nu era deloc în regulă cu acest oraș-fantomă.

Apăsă pedala de accelerație și înaintă cu zece kilometri la oră. Nu voia să afle cum era să faci pană.

— Nu-mi place locul ăsta, spuse Orsay.

— Mda, să nu venim aici în vacanța de primăvară, zis Edilio.

O luară prin oraș.

Trecură de clădirea în paragină.

Drumul era îngust, dar Jeepul reuși să se strecoare.

— Oprește-te! strigă Orsay.

Edilio frână. Se opriră pe o platformă stâncoasă aflată la înălțime. Dacă ar fi fost într-un western de odinioară, se gândi Edilio, aici ar fi avut loc ambuscada.

Ridică arma. Greutatea acesteia îi aducea o mare ușurare. Se asigură că e pusă piedica. Puse degetul mare pe piedică. Apoi alt deget pe trăgaci, așa cum își învățase recruții.

Își ciuli urechile, dar nu auzi nimic.

— De ce ne-am oprit? o întrebă Edilio pe Orsay.

— E aproape, șopti ea. Eu...

Edilio se întoarse.

— Ce s-a întâmplat?

Fu șocat de ceea ce văzu. Orsay avea ochii mari, sticloși, dați peste cap.

— Ce-a pățit? întrebă Gândacul cu vocea tremurându-i.

— Orsay, ești în regulă? o întrebă Edilio.

Orsay doar gemu atât de ciudat, încât Edilio crezu la început că nu ea scosese acel sunet. Părea să vină din pieptul ei; era un sunet prea profund ca să fie emis de o fată atât de fragilă. Părea asemănător cu un răget de animal.

— Fata asta-i țicnită, se tângui Gândac.

Orsay începu să tremure, apoi intră în convulsii, de parcă era electrocutată. Limba îi ieși din gură, sufocând-o.

Își mușca limba. De parcă încerca să scape de ea.

— Hei!

Edilio deschise torpedoul și scoase repede totul afară cu mâinile tremurându-i: o șurubelniță, o lanternă, o pompă groasă pentru cauciucuri cu afișaj digital. Înșfacă pompa digitală și își făcu loc cu forța pe bancheta din spate.

— Prinde-o și ține-o bine! îi strigă el lui Gândac care se dădea la o parte.

Edilio o apucă de păr, căci nu putea să facă altceva cu o singură mână, o prinse bine de păr, îi trase capul în față și îi puse pompa digitală între dinți.

Ea mușcă atât de tare, încât plasticul se sparse. Începu să-i curgă sânge din gură, dar dinții nu-i mai atingeau limba.

— Ține-i asta în gură! îi strigă Edilio lui Gândac. Gândac se uita în gol, de parcă era paralizat. Edilio scoase o înjurătură și spuse: Fă ce-ți spun sau jur că te împușc!

Gândac ieși din transă și o apucă pe Orsay de cap cu ambele mâini.

Edilio se năpusti în marșarier, cât de repede putu, pe cărarea îngustă. Își dădu seama că lovise un coiot când simți un obstacol și auzi un schelălăit ca de câine.

Cu o mână pe volan și țipând înspăimântat, Edilio se ciocni cu Jeepul de un taluz. Apoi apăsă pedala de accelerație, avansă câțiva metri, apoi schimbă din nou în marșarier în timp ce lângă el apăru o față imensă care mârâia. Coiotului îi curgeau balele și mușca din plastic.

Edilio ținti și trase. Rafala fu scurtă, poate trăsese cinci gloanțe, dar suficiente cât să facă din capul coiotului o ceață sângerie.

Avansau mai jos pe cărare, izbindu-se cu mașina de orice obstacol din calea lor. Edilio abia mai putea să țină volanul.

Apoi intrară deodată pe teren neted. Învârti de volan pe când doi coioți se năpustiră asupra prelatei din plastic. Impactul cu animalele fu atât de puternic, încât plasticul se îndoi, lovindu-i mâna lui Edilio, deplasându-i-o de pe volan, lăsându-l complet uluit.

Dar încă mai avea piciorul pe pedala de accelerație pe care o călcă până jos. Jeepul se îndreptă cu toată viteza spre o clădire. Edilio apucă volanul, frână, răsuci din răsputeri și apoi viră și demară în trombă, departe de orașul-fantomă.

Haita de coioți îi urmări ceva vreme, apoi se lăsă păgubașă, știind că nu vor prinde niciodată din urmă mașina care rula cu o asemenea viteză.

Gândac încă-i ținea strâns capul lui Orsay. Fata scotea acum sunete mai omenești, cerând să i se dea drumul.

— Lasă-mă! îi porunci Orsay.

Gândac o eliberă pe fată.

Ea își șterse sângele cu dosul palmei. Edilio găsi o cârpă în haosul din torpedou și i-o înmână.

— Mi-a spus să-mi mușc limba, spuse ea într-un sfârșit.

— Poftim? izbucni Edilio. Cum adică? Cine ți-a zis?

— El. Creatura aia. Mi-a spus să-mi mușc limba și n-am putut să mă împotrivesc. Nu voia să vă spun ceva.

— Ce anume? Ce? o întrebă Edilio disperat și confuz.

Orsay scuipă sânge pe podeaua Jeepului. Se șterse la gură cu cârpa.

— E înfometat, spuse ea. Trebuie să se hrănească.

— Cu noi? întrebă Gândac disperat.

Orsay se uită fix la Gândac, apoi izbucni în râs.

— Nu, nu cu noi. Au, limba mea!

— Dar cu cine? Cu cine?

Orsay îl ignoră pe Gândac și i se adresă lui Edilio.

— Nu mai avem mult timp la dispoziție, spuse ea. Hrana o să sosească. Oamenii i-o aduc. Iar, după ce se hrănește, devine puternic și atunci se va folosi de ea.

— De cine? vru să afle Edilio știind răspunsul înainte de a-i pune întrebarea.

— Nu știu cum o cheamă. Fata. Cea cu puteri tămăduitoare. Se poate folosi de ea ca să capete mâini și picioare. Ca să capete un trup. Acum e slăbit, adăugă ea. Dar, dacă primește ce vrea… devine ceea ce-și dorește… atunci nu-l veți mai opri niciodată.

•

— Flămând în întuneric, spuse micul Pete.

Era în pat, dar ochii îi străluceau.

— Știu, Petey. Tuturor ne e foame. Dar nu e chiar beznă, îi răspunse Astrid, secătuită de puteri. Hai, somn ușor! Treci la culcare.

Avusese parte de o noapte și de o dimineață foarte grele. Voia ca Pete să tragă un pui de somn ca să se odihnească și ea. Abia își mai putea ține capul ridicat. Era cald în casă, căci nu era curent, iar aerul condiționat nu funcționa. Era sufocant.

Fusese complet tulburată de căderea nervoasă a lui Sam. Voia să fie înțelegătoare. Era înțelegătoare. Dar era foarte speriată. Sam era tot ce despărțea umanitatea celor din Perdido Beach de nebunia violentă a lui Caine, Drake și a Dianei.

Sam era singurul care-i proteja pe micul Pete și pe ea.

Dar ceda nervos. Astrid bănuia că suferă de tulburare de stres post- traumatic. Ce li se întâmpla soldaților dacă rămâneau prea mult într-o zonă de conflict.

Probabil că toți cei din FAYZ sufereau de această tulburare într-o mică sau mai mare măsură. Dar nimeni altcineva nu se aflase în mijlocul tuturor confruntărilor violente, fiecărei noi grozăvii și nu fusese atât de asaltat din toate părțile. Sam nu avusese parte niciun moment de repaus. De nicio pauză.

Și-l aminti pe Quinn care râdea că Sam nu știe să danseze. Îl iubea, dar era adevărat că Sam nu știa cum să se relaxeze. Ei bine, dacă va avea vreodată prilejul, va trebui să-l ajute în această privință.

— Îi e teamă, spuse micul Pete.

— Cui?

— Lui Nestor.

Nestor era păpușa rusească pe care o strivise Sam fără să vrea.

— Îmi pare rău că s-a stricat Nestor. Culcă-te, Petey.

Se aplecă să-l sărute pe frunte. Bineînțeles că nu-i răspunse nimic. Nu o îmbrățișă, nu-i ceru să-i citească o poveste și nici nu-i spuse: „Mersi c-ai grijă de mine, surioară”.

Când vorbea, o făcea mereu despre lucrurile din mintea lui. Lumea exterioară însemna puțin sau chiar nimic pentru el. Nici Astrid nu făcea excepție.

— Te iubesc, Petey, îi spuse ea.

— A pus mâna pe ea, zise micul Pete.

Aproape ieșise pe ușă când își dădu seama ce-i spusese fratele ei.

— Poftim? Pete închise ochii. Petey, Petey! Astrid se așeză lângă el și-i puse mâna pe obraz. Petey... Vorbește cumva Nestor cu tine?

— Îi plac monștrii mei.

— Petey. E... Nici nu știa cum să-i pună întrebarea. Simțea că-i ia foc creierul. Era extenuată. Se întinse lângă fratele ei și se ghemui aproape de el, care era indiferent. Petey, spune-mi despre Nestor.

Dar micul Petey adormise deja. Și în câteva secunde, la fel și Astrid.

În somn începu să pună laolaltă piesele acelui puzzle.

• TREIZECI ȘI CINCI

<u>02 ore, 53 minute</u>

Douăzeci și una de ore fără mâncare. Nici măcar o înghițitură.

Nu exista nicio șansă să apară ceva de mâncare din neant.

Lui Jack nu-i mai chiorăiau mațele. Acum avea crampe. Durerea venea în valuri. Fiecare puseu de durere dura un minut sau se putea prelungi până la o oră. Apoi nu se întâmpla nimic o oră sau o oră și jumătate. Dar, când simțea din nou durerea, era mai rea ca niciodată. Și dura și mai mult.

Durerile începuseră cam după douăsprezece ore. Îi fusese foarte foame și înainte, dar acum situația era alta. Organismul nu îi spunea „Hai să mâncăm”, ci „Fă ceva: murim de foame”.

Începea din nou un alt val de dureri. Jack era pur și simplu îngrozit. Nu era rezistent la durere. Iar durerea asta era mai puternică decât cea din picior. Durerea aia era la exterior, dar asta îi chinuia măruntaiele.

— Ți-ai dat seama cum? îl întrebă Caine. Ai înțeles, Jack?

Jack ezită. Dacă spunea că da, atunci avea să înceapă o altă etapă a acestui coșmar.

Dacă spunea că nu, aveau să stea aici până când mureau cu toții de foame.

Nu voia să spună da. Acum știa ce plănuia Caine. Nu voia să spună da.

— Pot s-o fac, spuse Jack.

— Acum?

— Pot să extrag o singură bară de combustibil nuclear, spuse Jack.

Caine se uită fix la el. De parcă nu primise răspunsul la care se așteptase.

— În regulă, spuse Caine cu blândețe.

— Dar întâi trebuie să cobor barele de control. Asta o să oprească reacția, ceea ce se înseamnă că n-o să mai fie deloc curent.

Caine încuviință din cap.

— Adică nimeni n-o să mai aibă curent, spuse Diana. Nu doar cei din Perdido Beach.

— Doar dacă nu pornește cineva reactorul din nou, adăugă Jack.

— Mda, spuse Caine, dar neatent, de parcă se gândea la altceva.

— Pot să ridic o bară de combustibil. Are aproape patru metri. De fapt conține palete de uraniu 235. Seamănă cu o conservă lungă și subțire plină cu pietre. E foarte radioactivă.

— Să înțeleg că vrei să ne omori pe toți? îl întrebă Diana.

— Nu. Barele au un înveliș de plumb pentru a putea fi cărate. Nu e foarte eficient, dar ne poate asigura o protecție de scurtă durată. Dacă nu…

— Dacă nu ce? vru să știe Caine.

— Dacă nu e perforat învelișul. În caz că scapi bara pe jos.

— Ce se întâmplă pe urmă? îl întrebă Diana.

— Atunci vom fi contaminați cu cantități enorme de radiații. Sunt invizibile, dar e ca și cum cineva ar trage în tine cu gloanțe minuscule. Îți fac milioane de găuri mici în corp. Te îmbolnăvești. Îți cade părul. Începi să vomiți. Te umfli. Iar apoi mori.

Nimeni nu scoase o vorbă.

— Păi n-o să scăpăm nimic pe jos, spuse Drake într-un sfârșit.

— Mda. Ducem bara aia kilometri întregi și n-o scăpăm, spuse Diana. În timp ce Sam, Dekka și Brianna ne atacă. Nu văd niciun fel de problemă.

— Cu cât ești mai aproape, cu atât riști să mori mai repede, spuse Jack. Dacă ești la câțiva metri distanță, mori repede. Dacă ești mai departe, mori încet. Dacă ești foarte departe, poate nu mori, dar faci cancer. Și dacă ești extrem de departe, atunci o să fii în siguranță.

— Vreau să fiu extrem de departe, spuse Diana pe un ton sec.

— Cât îți ia să fii gata? întrebă Caine.

— Treizeci de minute.

— E destul de târziu acum, așa că mai bine așteptăm să se întunece, spuse Caine. Cum ieșim de aici?

Jack ridică din umeri.

— În spatele reactorului e o rampă de încărcare.

Caine se trânti într-un scaun. Își roase unghia de la degetul mare. Drake îl privi, neîncercând să-și ascundă dezgustul.

— În regulă, spuse în cele din urmă Caine. Jack, pregătește totul. Drake, o să avem nevoie de o diversiune. Îi distragi atenția lui Sam, care o să fie în față. Apoi ne prinzi din urmă.

— Să facem rost de un camion, sugeră Drake.

— Nu putem s-o luăm pe drumul de coastă. O să ne vadă imediat, spuse Caine. Trebuie să mergem pe o rută ocolitoare. Sunt poteci ce duc peste dealuri. Găsim un drum până la autostradă. O traversăm, apoi facem rost de o mașină ca să ajungem în deșert.

— De ce să ne furișăm? întrebă Drake. Avem uraniul la noi, nu? Cine o să se pună cu noi? Nu-și asumă nimeni riscul dacă o să-ți scape din mâini.

— Să te întreb ceva, Drake, spuse Caine. Dacă ai fi Sam și m-ai vedea pe mine, pe tine, pe Diana și pe Jack pe drumul de coastă cărând după noi o chestie periculoasă și radioactivă, ce-ai face?

Drake se încruntă.

— Vai, Drake încearcă să gândească, făcu Diana.

— De asta eu sunt șeful și nu tu, Drake. Să încerc să-ți explic pe limba ta. Dacă eu aș fi Sam și aș da de voi patru și mi-aș da seama că n-aș putea să atac pe toată lumea... Caine ridică patru degete în aer. Coborî unul câte unul. Îl lăsă ridicat doar pe cel mijlociu.

— Ne ucide pe noi trei, spuse Drake. Scrâșni din dinți și ochii îi scăpărară de o furie mocnită.

— Să-mi spuneți dacă voi trei aveți de gând să ieșiți de aici pe cai mari, spuse Caine uitându-se și el urât la Drake. Apoi se apropie de Drake, aproape îmbrățișându-l. Își apropie gura de urechea lui Drake și îi șopti: Să nu crezi că mă poți învinge, Drake. Îmi ești de folos. Dar în clipa în care o să simt că nu mai ești... Zâmbi, îl lovi ușor peste obrazul lui sfrijit și spuse cu lăudăroșenia lui de altădată: O să schimbăm ordinea lucrurilor. Sam crede că deține toate atuurile. Dar noi o să schimbăm totul.

— O să-l hrănim pe monstrul care ți-a acaparat mințile, spuse Diana cu răceală. Nu încerca să maschezi lucrul ăsta. Hrănim o creatură și sperăm să ne fie recunoscătoare și să dea drumul lațului în care te strânge.

— Diana, las-o baltă, spuse Caine. Nu mai era atât de lăudăros acum.

Diana se uită ca să-și dea seama dacă Drake putea să-i audă.

— Gândac nu se mai întoarce. Sper că ți-ai dat seama de asta.

Caine își rodea degetul mare. Jack se gândea cu disperare că o să ajungă suficient de înfometat încât să-și mănânce degetul.

— N-ai de unde să știi asta, i-o întoarse Caine. Poate n-a găsit-o pe Orsay. Nu s-ar întoarce împotriva mea.

— Caine, nimeni nu ți-e loial, zise Diana. Drake vrea să te înfrângă. Nimeni de la Coates nu vrea să te salveze. O singură persoană ține la tine.

— Tu?

Diana nu răspunse.

— Caine, știu că are o putere mare asupra ta. Am văzut cu ochii mei. Dar să știi că nici monstrul ăla *nu* ți-e loial. Te va folosi și apoi se va descotorosi de tine. El va fi totul și tu un nimic.

•

— Momentan sunt doar speculații, începu Astrid.

Sam, Astrid, Edilio – încă de la început formaseră o echipă. Se luptaseră cu Orc de când își spunea Căpitanul Orc și încercase să controleze FAYZ-ul. Se luptaseră cu Caine și Căpetenia coioților. Supraviețuiseră trecerii de la vârsta de 14 la 15 ani.

Acum se profila o nenorocire mult mai mare la orizont.

— Din câte a spus Edilio, din ce-am aflat din scrisoarea Lanei și din ce ne-a povestit Lana despre Drake mai de mult și din toate informațiile pe care le-am pus laolaltă. Se uită la micul Pete care stătea pe un scaun la fereastră, privind la soarele care apunea încet și dând încontinuu din cap. Și din ce-am putut să aflu de la fratele meu. Ceva… poate un soi de creatură, un om mutant. Poate un animal cu mutații… poate ceva cu totul diferit de care nu avem habar… e în acea galerie de mină.

— Această creatură, acest gaiafag, poate să controleze minți și să influențeze oameni. Mai ales oameni cu care a fost în contact. Cum ar fi Lana, zise Sam.

— Sau ca Orsay, îl întrerupse Edilio. Cineva cu o astfel de minte, nu? Cineva sensibil sau o chestie de genul ăsta.

Astrid dădu din cap că da.

— Da, unii pot fi mai vulnerabili decât alții. Acum sunt sigură că e în contact cu micul Pete.

— Comunică? o întrebă Edilio deloc convins.

Astrid își roti capul și își întinse gâtul, încercând să scape de tensiunea acumulată în obraji. Sam era uimit de cât de

frumoasă putea fi. În ciuda a tot ce se întâmplase. Dar vedea și cât de fragilă era, cât de slabă și delicată. Slăbise ca ei toți. Avea pomeții mai vizibili ca înainte, iar în jurul ochilor, cearcăne din cauza oboselii și a grijilor. Avea o vânătaie lângă tâmplă.

— Nu cred că vorbesc așa cum te gândești tu, spuse Astrid. Ci sunt conștienți unul de prezența celuilalt. Petey a încercat să mă avertizeze... Eu nu înțelegeam.

— Spune-ne pe scurt, o rugă Sam vorbindu-i încetișor. Tu ce crezi?

Astrid dădu din cap.

— Ai dreptate. Îmi pare rău, nu sunt... Îi pieri vocea. Dar scutură din cap și se concentră. În regulă, e o creatură mutantă. Nu se știe de unde vine. Are suficientă putere ca să influențeze mințile oamenilor. Puterea îi e mai mare asupra celor cu care această creatură a intrat deja în contact. Ca Lana, Drake. Și probabil Caine.

— Crezi că și Caine a avut de-a face cu acest gaiafag?

— Mi-ai cerut să nu mă lungesc. Așa că las deoparte epistemologia.

Sam își dădu seama care era trucul preferat al lui Astrid: să-i zăpăcească pe toți, folosind cuvinte plurisilabice. Zâmbi slab.

— Da, continuă. Nu vorbi despre... ce-ai zis mai devreme.

— Deodată, continuă Astrid, după luni de relativă tăcere, Caine reapare. Știm de la Gândac că a fost într-un soi de comă sau delir înainte de asta. Dar deodată se simte mai bine. Și primul lucru pe care-l face este să preia controlul centralei atomice. În același timp, Lana începe să audă chemarea gaiafagului, iar Petey îmi tot spune că cineva e flămând în întuneric.

— Orsay ne-a spus că acea creatură așteaptă să fie hrănită, zise Edilio.

— Da. Apoi mai e și Duck.

Sam ridică uimit din sprâncene.

— Duck? Nu se așteptase.

— Nimeni nu prea i-a ascultat povestea. Nici eu, recunoscu Astrid. Dar tot spunea că e o peșteră acolo jos care strălucește. De la radioactivitate. A spus că semăna cu ceva din *Familia Simpson.*

— A, da? replică Edilio.

— Centrala atomică este în mijlocul FAYZ-ului, spuse Astrid. Știm că urma să aibă loc un accident nuclear când micul Pete a reacționat și a creat această… această bulă. Dar de ce se schimbau lucrurile și înainte? Cum de a dobândit micul Pete acel gen de putere?

— Accidentul de acum 13 ani, spuse Sam dându-și brusc seama.

— Accidentul. Cu toții au spus că un meteorit a lovit centrala. Dar poate nu a fost doar atât. Poate era ceva mai mult.

— Ce anume?

— Există teorii cum că viața pe Pământ s-a dezvoltat dintr-un organism simplu care a ajuns pe această planetă cum ar fi o cometă sau un meteorit. Așadar să spunem că un virus era activ pe acel obiect care a lovit centrala. Virus plus radiație egal mutație.

— Să înțeleg că de aici provine gaiafagul? întrebă Sam.

— Nu te comporta de parcă ți-am dat un răspuns absolut! făcu Astrid. Pentru că sunt simple supoziții. Și, chiar dacă e adevărat, nu e totul clar. E un mare „dacă”. Un foarte mare „dacă”.

— Dar? interveni Sam.

— Dar poate că această creatură care a trăit sub pământ 13 ani s-a hrănit cu radiații. Așa a supraviețuit. Gândiți-vă la un virus care ar putea să reziste mii de ani în spațiu. Singura sursă de hrană ar fi radiațiile. Lui Astrid îi era greu să continue. Sam văzu cum îi tremură buzele: Cei de la centrala electrică au mințit: nu au înlăturat toate radiațiile de la locul accidentului. A stat atâta vreme în pământul de sub picioarele noastre, s-au infiltrat în apă, în mâncarea pe care am consumat-o.

Tatăl lui Astrid fusese inginer la centrala atomică. Ea se întreba dacă el știa ceva despre această minciună.

— Poate nici nu și-au dat seama dacă au fost iradiați, spuse Sam. Oamenii care au lucrat acolo… poate că n-au știut.

Astrid încuviință din cap. Nu-i mai tremurau buzele. Dar furia de pe chip era tot acolo.

— Cât timp gaiafagul suferea mutații și unora dintre noi ni s-a întâmplat același lucru. Poate a avut loc un fel de sinteză. Nu știu. Dar cred că gaiafagul a rămas fără mâncare. Are nevoie de mai multă. Nu poate face rost, ci îi poate convinge pe alții să i-o aducă. Cred că accidentul pe care l-a preîntâmpinat micul Pete a

fost provocat de cineva din centrală, care asculta de gaiafag. A încercat să arunce în aer centrala, ceea ce ar fi răspândit peste tot radiații omorând totul în jur… mai puțin creatura care se hrănește cu radiații.

— Micul Pete a oprit accidentul. A creat FAYZ-ul. Dar nu a distrus gaiafagul, care e încă flămând.

— Flămând în întuneric, adăugă micul Pete.

— Caine îl va hrăni, spuse Sam.

— Da.

— Și apoi?

— Apoi gaiafagul va supraviețui și se va adapta. Nu poate continua să trăiască într-o gaură din pământ și să depindă de alții. Trebuie să scape. Să se miște liber și să reziste atacurilor noastre.

— Poate că e bine dacă iese la luptă, spuse Edilio. Poate reușim să-l omorâm.

— Știe ce puteri avem, zise Astrid. Și va fi ajutat să-și facă un trup invulnerabil.

— Cum adică ajutat? Ajutat de către cine?

Sam își puse mâna pe brațul lui Edilio calmându-l.

— De cineva care nu știe ce face, spuse el.

— Nestor, zise micul Pete.

•

— Hai, frate, trage puțin. Ai cumva trei ani? Antoine încercă să-i paseze țigara cu marijuana lui Zil, dar acesta îi dădu mâna în lături.

— Am mai încercat și nu-mi place, spuse Zil.

— Da, bine.

Antoine trase cu sete din țigară și începu să tușească de parcă își scuipa un plămân. Tușea atât de convulsiv, încât se lovi cu genunchiul de măsuța de cafea și-i vărsă paharul cu apă al lui Zil.

— Băi! strigă Zil.

— Scuze, omule, spuse Antoine când își mai reveni.

Lance trase și el un fum, apoi îi pasă țigara Lisei, care chicoti, fumă, tuși și apoi mai chicoti puțin.

Zil nu mai avusese prietenă până atunci. Fetele nu-l plăceau. Nu-l plăceau de-adevăratelea. Nu făcuse niciodată parte din gașca copiilor populari.

Pe vremuri Zil era cunoscut în mare parte pentru prânzurile ciudate pe care i le pregătea mama lui. Erau mereu vegane, organice și întotdeauna foarte „verzi”, neavând nimic nebiodegradabil, preambalat. Din păcate majoritatea mâncărurilor pregătite de mama lui miroseau. Sosul de oțet pentru salată, tapenadele[10] sau humusul care trăsneau a usturoi, sărmăluțe în foi de viță.

Zil își iubea ambii părinți, dar se simțise ușurat odată cu instaurarea FAYZ-ului: reușise în sfârșit să mănânce câte fursecuri și chipsuri voia. Făcuse și ceea ce părinții lui ar fi considerat impardonabil: mâncase carne. Și îi plăcuse.

Acum ar fi dat orice să aibă puțin humus cleios întins pe niște turte de făină.

Nu avea nimic de mâncare. Dar avea dureri de stomac. Gașca îi era alături. Pretenarii. Cei care își spuneau Human Crew. Cu toții erau niște ratați, își dădu el seama. Mai puțin Lance, care-i făcea să pară mai interesanți decât erau. Tipul reușea să arate mișto și la lumina lumânării.

— Ciudații au mâncare, spuse Turk a mia oară. Mereu au câte ceva. Copiii normali mor de foame, dar ciudații au mereu de-ale gurii.

Zil se îndoia, dar nu avea rost să se certe cu el. Nu-i ura pe ciudați pentru că ar avea mâncare, ci pentru că erau plini de ei. Fie ce-o fi!

— Am auzit că Brianna a prins niște porumbei și i-a mâncat, spuse Lisa apoi chicoti. Zil nu era sigur dacă chicotea mereu sau dacă făcea asta pentru că fumase.

Lisa scria într-un carnet, cu o lanternă în poală și folosind o carioca groasă ca să deseneze mai multe H-uri și C-uri de la Human Crew. Lui Zil îi plăcea o versiune: H și C se întâlneau, erau aplecate într-o parte, iar conturul le era îngroșat.

Antoine găsise iarba la ai lui în dormitor. În timp ce căutase din nou disperat ceva de mâncare.

— Asta spun, zise Turk arătând cu degetul spre Lisa, de parcă ea era dovada. Fac rost de hrană prin propriile mijloace. Ciudații lucrează în echipă. Turk nu fuma. Se uita fix la Zil. De parcă Zil ar fi avut o soluție sau vreun plan.

---

[10] Tapenade este un preparat din Provence, unde se mănâncă de obicei ca o delicatesă, unsă pe pâine, sau ca sos pentru pâine, biscuiți, grisine, crudități etc. sau chiar ca un condiment în umpluturi sau sosuri. (n.tr.).

Zil nu avea niciun plan. Singurul lucru pe care-l știa era că ciudații erau stăpâni peste FAYZ. Și nu doar în Perdido Beach, dar și peste deal, la Coates. Și acum la centrală. Ciudații conduceau totul. Ei bine, ciudații și ajutoarele lor: Edilio, Albert și Astrid.

Zil era convins de un singur lucru: totul mergea prost. Oamenii mureau de foame. Și, dacă acei ciudați erau la putere, atunci era numai vina lor!

— Îți garantez eu că au mâncare, spuse Turk.

— Și noi ciuciu, spuse Antoine și râse.

Ușa din față se deschise și Zil se întinse după bâta de baseball, pentru orice eventualitate. Era Hank. Hank intră, se duse la Antoine, care era de două ori cât el, și-i spuse:

— Aruncă aia!

— Tu cine te crezi?

— Nu trebuie să te droghezi, spuse Hank. Nici Zil, nici Human Crew nu trebuie să fie în starea asta.

Antoine se uită urât la Zil care era surprins că se făcuse referire la el de parcă era cineva de seamă. Se simțea măgulit. Dar și confuz.

— Omule, dosește și tu iarba aia, spuse Zil.

Antoine pufni nervos.

Spre uimirea tuturor, Hank îi aruncă țigara lui Antoine din mână.

Antoine se ridică de pe canapea, arătând ca și cum ar fi vrut să-l facă una cu pământul pe micul Hank.

Dar Zil spuse:

— Nu. N-o să ne batem între noi.

— Da, așa să fie, spuse Lance, dar nu părea prea sigur.

Turk trebuia să calmeze spiritele.

— Hank are dreptate. Zil nu vrea să ne comportăm ca alții, ca niște copii. Zil vrea ca noi să le ținem piept ciudaților. Dacă stăm și ne drogăm, Zil n-o să poată să se ocupe de problema asta. Trebuie să fim cu mintea limpede.

— Mda, fu Lance de acord. Dar în legătură cu ce?

— L-am găsit pe Hunter. Hank le dădu veștile cu un soi de mândrie potolită. De parcă le arăta părinților un carnet de note cu zece pe linie.

Zil sări în picioare.

— L-ai găsit?

— Da. E pe autostradă și se ascunde într-o casă de pe-acolo. Și n-o să ghiciți ce are acolo.

— Ce anume?

— Mâncare. Ciudatul ăla mutant a omorât o căprioară, apoi a gătit-o cu puterile sale de ciudat, iar ultima oară l-am văzut tranșând-o cu un cuțit.

— Ține totul pentru el, spuse Turk. Doar pentru el și ceilalți ciudați. O să mănânce vânat, iar noi o să fierbem niște iarbă sau ceva de genul ăsta.

Lui Zil îi plouă în gură. Carne. Carne adevărată. Și nu de șobolan sau porumbel, ci ceva asemănător cu vita.

— Am mai mâncat vânat, spuse Lance. E bun la gust.

— Trebuie să aibă gust mai bun decât carnea de câine, zise Antoine. Deși aș mânca și câine dacă aș avea.

— Ce facem acum? îl întrebă Lance pe Zil.

Toate privirile, chiar și a Lisei, se îndreptară spre Zil.

— Ce zici să facem? se întrebă Zil retoric trăgând de timp.

— Ne ducem după el! răspunse Antoine.

Zil îl lovi pe Antoine peste umăr și râse.

— Da. Apoi bătu cupa cu Hank. Ai făcut treabă bună, omule. Avem vânat în meniu.

— Imediat ce-l spânzurăm pe Hunter, zise Hank.

După asta, conversația se împotmoli.

— Poftim? îl întrebă nedumerit Lance.

Hank se uită cu răceală la el.

— Tu crezi că ciudatul ăla o să ne dea mâncarea de bunăvoie? Dacă are ocazia, o să ne omoare. Ciudaților nu le pasă de noi, nu le pasă dacă murim de foame. Oricum e un criminal, nu? Ce să faci cu un criminal care e și ciudat pe deasupra?

Zil înghiți în sec. Hank insista prea mult cu asta. Una era să-l atace pe Sam ca să câștige respect pentru normali.

Spre ușurarea lui Zil, Lance luă cuvântul.

— Omule, nu cred că vrem să-l omorâm noi pe tip.

— A fost ideea lui Zil, spuse Hank. În acea primă noapte. De ce-am avut o frânghie cu noi dacă nu voiam să facem dreptate?

Frânghia nu fusese ideea lui Zil. Dar să recunoască acest lucru? Doar voia să-l bată măr pe Hunter. Voia ca Hunter să plângă și să recunoască faptul că a furat ultima felie de pastramă de vită. Nu-și dorise să-l omoare. Erau doar vorbe.

— Tu crezi că Sam, Edilio și restul o să ne lase să-l omorâm pe Hunter? i-o întoarse Lance.

Hank zâmbi. Era un zâmbet ciudat de copil mic. Inocent.

— Nu mai e niciunul prin preajmă. Dekka e la centrală, nu? Iar Sam și cu Edilio au șters-o cu Jeepul ăla. Cred că s-au dus cu toții să-i vină de hac lui Caine.

Lui Zil îi bătea inima să-i spargă pieptul. Avea gura uscată. Doar ei nu aveau de gând să facă așa ceva, nu-i așa?

Dar Hunter avea carne. Și cum altfel să ia carnea de la el?

— Nu putem să-l omorâm pe Hunter pur și simplu, spuse Turk.

— Așa e, zise și Zil.

— Trebuie să-l judecăm mai întâi, spuse Turk.

Iar Zil se trezi încuviințând din cap. Și zâmbea cu gura până la urechi, de parcă a lui fusese ideea de la bun început. Și poate că așa și fusese. Poate că-și dăduse seama că asta se va întâmpla.

„Da, își spuse Zil. Ești milos, dar știi că așa trebuie procedat. Știi că așa trebuie procedat."

Cu toții se întoarseră nerăbdători spre el. Lisa chiar nu arăta atât de rău. Mai ales când îi zâmbea de parcă era un star rock.

— O să-l judecăm. Pentru că Human Crew nu comite doar acte de violență, spuse Zil de parcă și credea ce zicea. Lăsând la o parte că numai asta făcuseră până acum: spărseseră geamuri și chestii de genul ăsta. Trebuie să-l judecăm drept. Altfel ceilalți normali, oamenii noștri, n-o să vadă cu ochi buni chestia asta. Așa că trebuie să fie judecat. Apoi ne ocupăm de Hunter. O să-l judecăm drept. Și împărțim între noi carnea de căprioară, da?

— Da, fu de acord Lance.

— Îi aducem pe puști de partea noastră, spuse Zil. Toți vor spune că Zil le-a adus dreptate și mâncare.

— Va fi adevărul gol-goluț, zise Turk.

• TREIZECI ȘI ȘASE

<u>01 oră, 08 minute</u>

Drake se strecură prin gaura din peretele exterior. Marginea găurii încă mai era puțin caldă la atingere. Încercă să rămână cu fața în beznă, se uită la stânga, se uită la dreapta.

Așadar Caine voia o diversiune. Asta va și primi.

Drake o văzu pe Dekka într-un șezlong, cu capul plecat. Poate ațipise. Văzu o prelată care acoperea cu siguranță niște cadavre. Văzu doi puști care se jucau skanderbeg. Aveau armele sprijinite de o mașină. Nu-l văzu pe Sam sau pe umbra lui, Edilio. Nu o văzu nici pe Brianna.

Soarele apunea pe apă. În curând avea să se lase întunericul. Caine îl avertizase să nu facă nimic până nu închidea Jack reactorul.

— O să vezi cum se sting luminile din parcare, spuse Jack pe tonul lui atotștiutor. Și ai să auzi turbinele cum se mișcă din ce în ce mai încet.

Sam trebuia să fie acolo pe undeva, dincolo de porțiunea îngustă a parcării pe care o vedea Drake. Cu siguranță. Sam nu ar fi lăsat-o pe Dekka singură doar cu niște idioți de clasa a șasea.

Drake voia să fie cel care să-l ucidă pe Sam. Dacă reușea, atunci nimeni nu avea cum să-l împiedice să devină conducător. Când peștii cei mari se luptă, câștigătorul ia totul. Caine nu reușise să-l nimicească pe Sam. Drake nu va rata această șansă.

Dar, indiferent cât de mult se uita, nu-l vede pe Sam sau pe altcineva care le-ar fi pus probleme.

Când dădu să plece, Orc intră cu pași apăsați în raza lui vizuală. Se îndrepta spre marginea parcării, spre niște iarbă mai înaltă.

Drake râse în tăcere. Monstrul trebuia să facă pipi.

Așadar erau Orc, Dekka și câțiva copii cu puști. Ar fi fost o prostie din partea lui să nu-i considere o amenințare. Drake se mai luptase cu Orc o dată și nu câștigase detașat lupta. Dar evident atunci nu avusese o mitralieră.

Drake își puse mâna stângă pe marginea găurii. Era puțin fierbinte. Își făcu mâna căuș și își sprijini butoiașul armei în palmă. Se ghemui ca să aibă o poziție bună de tragere. Își lipi obrazul de patul răcoros al armei, închise ochiul stâng și potrivi cătările din spate și din față. Își înfășură vârful tentaculului în jurul trăgaciului.

Mută cătarea un pic la stânga. Încă puțin. Acum Dekka era în vizor.

„Nu încă. Așteaptă până oprește Jack reactorul. Apoi mai așteaptă zece minute.”

Spera să se întâmple cât mai repede. Soarele arunca umbre purpurii și, dacă se stingeau luminile din parcare, Drake nu prea putea să țintească.

Dekka moțăia. Parcă saliva.

Un foc scurt. Asta avea să facă. Să tragă un foc scurt și să privească pe urmă cum peste Dekka începeau să crească flori de sânge...

— Auuu! strigă Howard.

Drake se dădu înapoi. La fel și Howard.

Howard era chiar în fața lui, în dreptul găurii, uitându-se curios ca un turist.

Li se întâlniră privirile.

Drake duse pistolul spre stânga și trase. Simți reculul în mână. Dar Howard se lipise de perete.

Dekka se trezi brusc.

Drake înjură și îndreptă pistolul spre ea.

Apăsă pe trăgaci. Dar Dekka era deja la cinci metri deasupra pământului și se ridica repede. Șezlongul se rotea într-un vârtej cu ea.

Drake ținti. Parcă trăgea în obiecte aruncate în aer, se gândi el. Dacă își potrivea puțin ținta...

Dekka își întinse prea târziu mâinile înspre Drake. Un butoiaș de pistol se ridică deodată prea mult. Focul străpunse aerul de deasupra capului ei și căzu din cauza gravitației.

Se izbi de ciment. Șezlongul căzu peste ea. Nu se mișca.

Apoi își ridică încet-încet capul.

Drake nu se grăbea. Se uita la ea. Își dădea seama că se uita la el. Își dădea seama că el câștigase. Îi citea frică și resemnare în ochii negri.

— S-a mai dus un ciudat, șopti Drake și apăsă încet pe trăgaci.

•

— Trebuie să îl luăm prin învăluire, spuse Hank. Să-l atacăm înainte să poată reacționa.

Lui Zil nu-i convenea că Hank dădea ordinele. Deloc.

— Trebuie să-l aducem în stare de inconștiență înainte să apuce să prăjească pe unul dintre noi, apoi îl legăm și folosim folia de aluminiu.

— O să-și prăjească mâinile, spuse Turk cu încântare morbidă. Ca un curcan.

Merseseră pe jos, nedorind să fie auziți venind cu mașina. Alergau pe autostradă de parcă ar fi fost urmăriți. Deși nu știau cine i-ar fi putut spiona. Era amuzant. De parcă te jucai de-a soldații ca atunci când erai mic.

Nici urmă de soldații lui Edilio. Sau de gașca lui Sam.

Simțiră mirosul căprioarei de cum traversară drumul. Era uimitor, se gândi Zil, cât de dezvoltat aveai simțul mirosului când ți-era foarte, foarte foame.

Zil le făcu semn lui Hank, Turk și Lisei să rămână locului și să se ascundă în spatele garajului. El și cu Lance se furișară pe lângă garaj și se ghemuiră ca să se uite printre șipcile gardului.

Hunter mânuia un satâr imens. Încerca să spintece spatele căprioarei, dar nu prea se pricepea. Făcea multă mizerie. Multe porțiuni din carne erau aproape carbonizate. Altele erau în sânge. Hunter se opri, rupse o bucată de carne și o înfulecă pofticios.

Și lui Zil îi ploua în gură, aproape fără să vrea. Îl durea stomacul.

Zil și Lance se întoarseră pe furiș la ceilalți.

— Nenorocitul ăla de ciud mănâncă totul, spuse Zil. O să mănânce tot animalul ăla, vă jur.

— Mda, fu de acord Lance.

— În regulă, o să procedăm așa, spuse Zil expunându-și planul.

Turk, Hank, Lisa și Zil o luară pe lângă casă pentru a veni din partea cealaltă. Lui Lance îi revenise un rol crucial, pentru că Hunter nu-l cunoștea și nu avea de ce să-i fie frică de el.

Când totul fu gata, Lance se ridică în picioare, în spatele gardului.

— Hei, frate!

Hunter tresări, simțindu-se vinovat și speriat.

— De ce te furișezi? Cine ești?

— Calmează-te, frate. Am simțit miros de carne. Mi-e foame.

Hunter părea foarte bănuitor.

— Voiam să i-o vând lui Albert. Așa toată lumea poate să mănânce o bucățică. Am ațipit după ce-am mâncat puțin. Dar acum o pregăteam.

Lance se cățără pe gard, având grijă să nu aibă un aer amenințător.

— Ce-ar fi să te ajut să jupoi animalul? În schimb, mă lași să mănânc puțin? Știi că trebuie să-i scoți și măruntaiele, nu?

— Normal că știu, spuse Hunter pe un ton defensiv. Asta mă și pregăteam să fac.

Zil era convins că fostul său coleg de cameră habar nu avea. Se uita agitat și înspăimântat în timp ce Lance se îndrepta ușor și cu încredere spre el.

Hunter părea să fie concentrat doar asupra băiatului înalt și chipeș. Dar nu-l ataca. Nu era nici măcar amenințător.

— Acum, șopti Zil.

El și cu Hank intrară primii pe poartă. Se mișcară repede, dar fără să facă zgomot.

Greșeala se produse atunci când Lance se uită la ei. Hunter văzu licărul din ochii băiatului, privi peste umăr, îl recunoscu pe Zil, se întoarse prea târziu și Hank îl izbi cu ranga în cap.

Căzu ca un sac de cartofi.

Hank ridică ranga ca să-l lovească din nou.

— Suficient, spuse Zil apucându-l de mână pe Hank. Leagă-l de mâini. Înfășoară-i-le în folie de aluminiu. Când Turk începu să-i lege mâinile în față, Zil îi spuse: Nu mă, boule, leagă-i-le la spate.

Turk rânji mânzește.

— De asta tu ești șeful.

Îl legară fedeleș, apoi Lisa veni cu o folie de aluminiu și o înfășură de mai multe ori în jurul mâinilor băiatului.

Turk îi înfășură apoi bandă izolantă în jurul mâinilor, prinzându-i și degetele.

Hunter nu se mișca.

Zil făcu doi pași, înșfăcă acel cuțit care-i scăpase băiatului din mână și tăie o felie de carne din spatele căprioarei. Bucata de carne era pe jumătate gătită, pe jumătate crudă. Se năpusti asupra ei ca un lup înfometat. Ceilalți râseră și îi urmară exemplul. Turk mâncă prea mult și vomită într-un colț al gardului. Apoi reveni să mai ia o gură de carne.

Mâncară și râseră, încântați de isprava lor.

Hunter începu să se agite. Gemea.

— Păcat că n-avem ciment pe-aici, spuse Zil. Drake știa ce făcea când le-a betonat mâinile.

— Dar Drake e un ciudat și el, nu? întrebă Lisa cu inocență.

Întrebarea îl puse pe gânduri pe Zil. Era oare Drake un ciudat? Potrivit legendei, mâna-bici îi crescuse ca să-i înlocuiască brațul pe care i-l carbonizase Sam într-o luptă.

— Cred că da. Nu știu sigur, spuse Zil cu prudență, în timp ce mesteca vânatul.

— Trebuie să ne dăm seama, făcu Turk.

Hunter gemu mai tare.

— Se trezește ciudatul, spuse Lance. O să-l doară capul.

Asta i se părea amuzant lui Zil. Râse. Și ceilalți se luară după el.

— Vedeți, băieți: dacă sunteți cu mine, avem parte de carne bună și proaspătă.

— Asta da, spuse Turk.

— Șefule, e timpul să ne ocupăm de ciudul ăsta? întrebă Hank respectuos, dar nerăbdător.

Zil râse din nou. Mâncarea din stomac îi dădea o senzație de bună dispoziție. Se simțea aproape amețit. Și puțin somnoros, dat fiind că soarele apunea.

Îi plăcea să i se spună „șefule”. I se potrivea. Se simțea bine.

Zil Sperry. Șeful Human Crew.

— Desigur, spuse Zil. Să începem procesul. Se uită prin curte. Turk, Hank, duceți-l până la treptele din spate și sprijiniți-l.

Hunter nu putea să stea în capul oaselor. Era conștient, dar nu pe de-a-ntregul. Unul din ochi arăta ciudat, iar Zil observă că avea o pupilă de două ori mai mare decât cealaltă. Zil râse văzându-l că arătă atât de ridicol.

— Trebuia să recunoști că mi-ai furat pastrama, îl certă el pe Hunter.

Hank îngenunche ca să fie față în față cu el.

— Recunoști că ai furat pastrama șefului?

Hunter își dădu capul într-o parte. Încerca să vorbească, dar nu ieșea decât un sunet gâtuit.

— Blrrr glll pluh, îl imită Turk.

— Cred că a zis „Da, eu am fost”, zise Hank în bătaie de joc.

— Traduc eu pentru el, spuse Turk.

— Hunter, recunoști că l-ai ucis pe Henry? îl întrebă Hank.

Hunter nu scoase o vorbă. Turk răspunse pentru el:

— Desigur. Sunt un ciudat, un gunoi nenorocit care l-a ucis pe Henry.

Zil râse fericit.

— Ce putem să facem? A mărturisit. Își luă un ton sever. Hunter, te declar vinovat.

— Și acum? se întrebă Lisa. E rănit. Poate ar trebui să-i dăm drumul.

Zil era cât pe ce să fie de acord cu ea. Nu mai era aproape deloc furios pe Hunter, acum că avea burta plină.

— Lisa, de ce ești miloasă cu un ciudat? o tachină Hank.

— Ba nu sunt, spuse Lisa repede.

Hank se uită urât la ea.

— Crezi că o să treacă totul cu vederea dacă îl eliberăm? Nu. O să se înhăiteze cu ceilalți ciudați și o să vină după noi. Crezi că Sam va fi blând cu noi?

Zil se uită la Lance.

— Tu ce crezi, uriașule?

— Eu? Lance părea tulburat. Zil, eu fac ce-mi spui.

Zil își dădu seama că era decizia lui. Acel gând îi umbri bucuria. Până atunci știuse că-și putea justifica acțiunile. Putea să spună „Uite ce e, Hunter l-a omorât pe Harry. Am vrut să fie judecat.” Copiii ar accepta asta. Poate că Sam nu, dar n-ar avea ce să facă și s-ar lăsa păgubaș.

Dar, dacă-l executau pe Hunter, cum era clar că voia Hank, atunci Sam și ceilalți copii se vor răzbuna pe Zil. Iar adevărul era că ei cinci n-ar rezista nici măcar un minut într-o luptă cu Sam.

Dacă-l omorau pe Hunter, Sam avea să le declare război pe față. Sam ar câștiga.

Însă Zil nu putea să recunoască așa ceva. Ar fi părut penibil.

Era într-o mare dilemă. Dacă părea moale, Hank s-ar fi întors împotriva lui. Iar Hunter s-ar fi răzbunat pe ei dacă-i dădeau drumul. Dar, dacă-l omorau pe Hunter, Zil își semna sentința.

— Avem nevoie de mai mult de cinci puști, spuse Zil. Trebuie să fie mai mulți de partea noastră.

Hank părea îngrijorat.

Dar lui Zil îi venise o idee. Îi răsărise în minte ca o floare.

— Sam se poate lupta cu noi cinci, dar nu poate ține piept unui întreg oraș, nu? Cui o să mai dea ordine dacă tot orașul e împotriva lui?

— Cum o să-i convingem pe puști să ni se alăture? vru Hank să știe.

Zil zâmbi cu gura până la urechi.

— Avem carnea asta, nu? Copiii sunt lihniți de foame. Ce crezi că ar face pentru puțină friptură de căprioară?

•

Edilio conducea mai repede ca niciodată. O sută zece kilometri la oră pe autostradă, trecând pe lângă camionete și mașini lovite sau abandonate. Vântul le acoperea cuvintele, așa că nimeni nu mai vorbea.

Când viră spre șoseaua de coastă care ducea la centrala atomică, Edilio fu nevoit să încetinească. Trebuia să fie atent, căci erau multe curbe periculoase, iar dacă nu era atent, puteau să ajungă în mare, prăbușindu-se printre tufișuri și bolovani.

Edilio frână brusc.

— Ce e? îl întrebă Sam.

Edilio ridică un deget. Își ciuli urechile. Și auzi zgomotul.

— Focuri de armă, spuse el.

— Calc-o, îi zise Sam.

•

Orc făcea pipi când auzi strigătul lui Howard:

— Auuu!

Nu-i păsa. Howard oricum țipa mult. Era mic, slab și se speria ușor.

Se întoarse exact când Drake trăgea. Văzu gura țevii printr-o gaură din perete.

Dekka plutea. În clipa următoare cădea. Iar Howard era lipit de perete.

— Orc! strigă Howard.

Dekka se izbi de pământ. Pe Orc nu-l deranjă prea tare. Nu o simpatiza prea mult pe Dekka. Îl cam ignora și se uita în altă parte când era prin preajma ei. Îi era scârbă de el.

Ei bine, cui nu-i era? Orc era dezgustat de sine însuși.

Apoi văzu chipul din spatele armei. Era Drake. Drake se dusese după Orc cu tentaculul său și îl biciuise. Nu-l duruse prea tare, dar tot nu-i plăcuse. Drake încercase să-l omoare.

Orc nu-l plăcea pe Drake. Asta nu însemna că o simpatiza pe Dekka. Dar Sam o simpatiza, iar Sam fusese cinstit cu Orc. Sam îi făcuse rost de bere.

Orc ar fi vrut să bea o bere acum.

Dacă ar salva-o pe Dekka, poate că Sam l-ar răsplăti. Dacă îi salva viața Dekkăi, cu siguranță ar fi primit măcar o navetă cu bere. Poate bere străină. Orc nu mai băuse niciodată bere din aia.

Drake era cam la o sută de metri de el. Dekka la jumătatea distanței. La cinci metri era parcată o motocicletă.

Orc înșfăcă motocicleta. Cu o mână apucă de volan și cu cealaltă de ghidon. Învârti cu putere și roata se desprinse ușor.

•

— Trage cineva! strigă unul dintre soldații lui Drake, venind în fugă.

— Da, ghici cine? făcu Diana.

— Prea devreme, mormăi Caine. I-am spus să aștepte. Jack, grăbește-te!

— Nu vreau să mă pripesc și să...

Caine își înălță ambele mâini, îl ridică pe Jack în aer și îl aruncă în pupitrul de comandă.

— Am zis acum! strigă Caine.

Nu mai erau în sala de comandă, ci în fața unui monitor separat pe care se vedea interiorul reactorului.

Jack tastă o secvență de cifre.

Electromagneții se opriră.

Barele de control din cadmiu se afundară ca niște pumnale.

Monitorul alb-negru nu înregistra nicio schimbare. Dar efectul fu imediat. Vibrația turbinelor scăzu în intensitate. Zumzetul continuu de pe fundal încetă brusc.

Luminile pâlpâiră. Imaginea de pe monitor tremură, dar apoi se stabiliză.

— Putem intra? întrebă Caine.

— Sigur, ce pericol ar putea să reprezinte o centrală...

— Taci din gură! țipă Caine. Deschide-o, Jack.

Jack se supuse.

Intrară într-o încăpere mare care părea făcută aproape complet din oțel inoxidabil. Podea din oțel inoxidabil. Pasarele din oțel inoxidabil. Macarale. Caine avea impresia că era în bucătăria unui restaurant uriaș.

Ce nu avea culoarea oțelului inoxidabil era marcat cu galben reflectorizant. Balustrade de siguranță. Distanța dintre trepte. Panouri galbene și negre avertizând asupra pericolului de

radiații, lucru pe care toată lumea care ajunsese să lucreze acolo îl știa oricum.

Bolta de deasupra părea cupola unei catedrale. Dar pe cimentul vopsit nu era pictată nicio frescă.

Caine se simțea strivit de măreția acelui loc.

În mijloc era o groapă circulară, ca un fel de piscină sinistră cu o apă albastră și strălucitoare. Nu că ar fi fost cineva tentat să plonjeze.

Era înconjurată de o pasarelă. O macara-robot era suspendată deasupra. Jos, în abisul îngrozitor, se aflau barele de combustibil nuclear. Fiecare era umplută cu pelete cenușii care nu păreau ieșite din comun: niște cilindri gri, butucănoși din ceva ce părea a fi plumb.

Un motostivuitor uriaș ținea suspendat în aer un butoi de oțel. Exact acolo unde-l lăsase șoferul înainte să dispară.

— Încep secvența, spuse Jack tastând cu furie; era înspăimântat, dar și curios.

Robotul se mișca mai repede decât se așteptase Caine. Era suspendat deasupra apei prea albastre ca o insectă pândind.

Era cald în acea încăpere. Generatoarele de urgență nu erau conectate la aerul condiționat, așa că temperatura creștea constant.

— Mai durează? întrebă Caine.

— Ca să extrag în siguranță și să o transport la stația de răcire…

— N-o să avem timp pentru tot, spuse Caine. Drake a început deja să tragă. Trebuie s-o ștergem de aici.

— Caine, n-avem cum… începu Jack.

— Ia bara aia de combustibil. Scoate-o din piscină. Mă ocup eu de restul, spuse Caine.

— Caine, trebuie să urmăm protocolul ca să scoatem bara de acolo. Singura cale de ieșire e prin…

Caine își ridică ambele mâini. Se concentră asupra bolții convexe de deasupra lor, containerul care ar fi împiedicat să se răspândească radiațiile în caz de accident.

Izbi betonul cu toată puterea. Se auzi un zgomot asurzitor care aproape îi sparse timpanele lui Caine.

— Ce faci? strigă Jack.

— Caine! țipă Diana.

Betonul nu ceda. Nu de la distanța asta. Fără nimic pe post de proiectil.

Caine își concentră puterea asupra stivuitorului.

— Ai grijă Jack, scrâșni Caine din dinți.

Stivuitorul zbură prin aer. De parcă îl lovise un zeu invizibil. Se izbi în linie dreaptă atât de repede, încât sparse bariera sunetului, provocând un zgomot atât de puternic care a fost imediat acoperit de bubuitura produsă de bucățile de oțel și fier căzând, lăsând o gaură în beton.

— Cât de grea crezi că e bara de combustibil? întrebă Caine.

— Tu ai înnebunit? țipă Diana.

— Nu, doar mă grăbesc, îi răspunse Caine.

•

Drake apăsă pe trăgaci.

O ploaie de gloanțe se izbiră din peretele de beton aflat chiar în fața Dekkăi.

Drake se feri de recul și ridică arma puțin, îndreptându-se spre Dekka. Fata îngrozită își vedea moartea cu ochii.

Deodată Drake căzu pe spate. Încă mai avea în mâini arma, care acum se descărca în tavan.

O roată se rostogoli prin încăpere, apoi se prăbuși pe un birou cu o bubuitură puternică.

Drake își luă degetul de pe trăgaci. Se ridică încet clătinându-se pe picioare. Se uită la roată, incapabil să-și dea seama de unde venise. Cum de zburase o roată în aer și prin gaura aia?

Orc.

Drake scoase cartușul și puse altul. Avea vânătăi și era în stare de șoc, dar nu grav rănit. Se furișă din nou în gaură, având grijă să nu mai zboare ceva prin aer.

Dekka nu mai era pe jos.

Orc era…

O mână de piatră se întinse, dar rată capul lui Drake cu câțiva centimetri.

Drake trase la întâmplare în gaură.

Apoi se întoarse și o luă la fugă.

• TREIZECI ȘI ȘAPTE

01 oră, 06 minute

Jeepul zbură prin poartă. Edilio conduse până în dreptul unde se ridica Dekka de pe ciment. Era tulburată, furioasă și avea câteva vânătăi.

— Ce s-a întâmplat? o întrebă Sam sărind de pe scaunul din față. Simțea valul de adrenalină răspândindu-i-se în sânge în sfârșit.

Dar și acum avea impresia că era ciudat de detașat. Chiar și acum, când avea probleme. De parcă nu erau ale lui. Parcă o altă parte a lui făcea asta.

— Am încercat să zbor, îi spuse Dekka mormăind încet. Scutură din cap și se aplecă să-și palpeze genunchiul. Au!

— Am auzit ceva mai puternic decât o împușcătură, spuse Edilio. Ca un tunet. Sau ca o explozie.

— Scuze, dar n-am auzit niciun tunet, spuse Dekka.

Orc veni dintr-o direcție, iar Howard din cealaltă.

— Orc, frate, ce reacție mișto ai avut, zise Howard cu entuziasm. Alergă înspre prietenul lui și îl bătu pe spate de mai multe ori.

— Îți rămân datoare, Orc, îi zise Dekka.

— Ce s-a întâmplat? repetă Sam.

— Drake, frate, îi răspunse Howard. A încercat s-o împuște pe Dekka. Ea a sărit. Apoi, buf, a căzut. Orc a înșfăcat motocicleta aia, i-a smuls roata și a aruncat-o spre Drake. Ca pe un Frisbee. Howard începu să aplaude încântat. Prin gaura pe care ai făcut-o în perete, Sammy. A azvârlit-o cu toată puterea.

— O să te coste, mormăi Orc.

— Să știi că da, îl secondă Howard. O să te coste. Howard nu-ți sare în ajutor gratis.

— N-a mai auzit nimeni un zgomot puternic? insistă Edilio.

— Au cam fost împușcături, Edilio, se răsti Dekka la el.

— Ești bine, Dekka? o întrebă Sam.

— O să supraviețuiesc, îi răspunse ea.

— Dekka, ce crezi că s-ar întâmpla cu o peșteră sau cu un puț de mină dacă ai opri gravitația? o întrebă Sam.

— E o întrebare-capcană?

— Nu.

Dekka încuviință din cap.

— În regulă. Dacă o activez și o dezactivez de câteva ori, cred că ar începe să se sfărâme. Probabil să se prăbușească.

— Da. Sam îi puse o mână pe umăr. Trebuie să te rog ceva.

— Bănuiesc că vrei să mă rogi să distrug o peșteră sau un puț de mină.

— Nu e un puț de mină obișnuit, spuse Edilio pe un ton sumbru. E ceva înăuntru. E... Nu cred că pot să-ți explic. Intră în tine. Te sperie.

— Trebuie să mergi cu Edilio. Să blochezi creatura aia acolo, îi spuse Sam. Howard, tu și cu Orc trebuie să vă întoarceți în oraș. Nu-mi vine să cred că vă spun așa ceva, dar trebuie să fiți cu ochii în patru la ce se întâmplă pe-acolo.

— Asta o să te coste...

— Da, știu, îl întrerupse Sam pe Howard. Ce-ar fi să negociem mai târziu?

Howard ridică din umeri.

— În regulă, am încredere în tine.

Arătă înspre el, apoi spre Sam, parcă spunând „Sunt cu ochii pe tine”.

— Tu ce-o să faci? îl întrebă Dekka pe Sam.

— Eu o să mă ocup de Caine. Trebuie să-l opresc aici.

— Nu vrei să te lupți singur cu Caine și Drake, se opuse Edilio. Sub nicio formă! E sinucidere curată!

Sam se forță să râdă.

— Nici nu mă gândesc. Howard, când ajungi în oraș, caut-o pe Briza, asta dacă nu dai de ea pe drum. Dacă nu o găsești pe Brianna, încearcă să dai de Taylor. Spune-le să trimită oameni. Și transmite-le că vreau să mă țină cineva la curent cu ce-o să faceți la mină.

— Poate ar fi trebuit să ne deschidem telefoanele, nu? zise Edilio. Făcu o grimasă, dându-și seama prea târziu că spusese ceva nelalocul lui.

— Mda, zise Sam. Să adăugăm și asta la greșelile pe care le-am făcut.

— Da. Sam, nu mai face încă una: nu intra acolo de unul singur.

— N-am zis că nu? spuse Sam pe un ton egal.

Edilio se uită în ochii lui. Sam își coborî privirea și zise:

— În caz că pățesc ceva, să ascultați cu toții de Edilio.

Dekka dădu solemn din cap.

— Nu-mi face una ca asta, îi zise Edilio. Să nu care cumva să mori, Sam.

•

Bara de combustibil nuclear. De patru metri. Învelită în plumb, dar atât de periculoasă, de mortală.

Jack ținea în mână ceva ce părea a fi o telecomandă uriașă. Avea ochii bulbucați. Înghițea spasmodic. Apăsă un buton de pe telecomandă, iar bara încetă să se mai miște. Scoase un oftat de ușurare.

Bara de combustibil atârna de macara, balansându-se puțin. Caine se simțea atras de ea, voia s-o atingă. Dar era fierbinte. Caine avea deja broboane de sudoare pe frunte și stătea la câțiva metri distanță de ea.

Caine auzi pași din spate. Fără să se întoarcă, zise:

— Ai riscat foarte mult, Drake.

— Nu eu, spuse Drake gâfâind. Howard m-a văzut.

— Și Sam? întrebă Caine vrăjit de bara cenușie de combustibil, de contrastul dintre puterea sa ucigătoare și exteriorul său anodin.

— A venit cu mexicanu'.

Caine se uită la gaura din boltă. Se desprinsese o bucată de beton, căzuse și aterizase zgomotos pe un echipament ascuns vederii. Prin gaură vedea dealul, purpuriu în lumina soarelui care apunea.

Lui Jack i-ar mai lua zece, cincisprezece minute să ducă bara de combustibil la rampa de încărcare. Sam putea ajunge aici în zece minute.

— Nu trebuie să se țină Sam de fundul nostru cât suntem pe drum, zise Caine. Îi veni o idee. Era minunat de simplă. Împușca doi iepuri dintr-o lovitură. Drake, a venit vremea să dovedești că ești așa mare și tare cum te crezi, îi spuse Caine.

— Nu trebuie să dovedesc nimic, răbufni Drake.

Locotenentul se uita furios la Caine. Se apropiară unul de altul.

Cain era destul de aproape ca să-i șoptească la ureche dacă voia, dar nu, își dorea ca toată lumea să audă.

— Drake, când am trimis-o pe Diana să-l aducă pe Jack, știi ce s-a întâmplat? Mi l-a adus. Acum trebuie să-l oprească cineva pe Sam sau măcar să-l încetinească. Să o rog pe Diana? Ar găsi ea o cale. Sam e băiat, până la urmă.

Diana își dădu seama imediat care era planul lui Caine.

— Sam? Râse în felul ei atotștiutor. Cred că prințesa aia a gheții îi cam dă bătaie de cap. Nu cred că-mi va fi greu... să-l rețin pentru un timp.

Poate că această replică de agățat ar fi mers mai bine înainte ca Diana să se radă în cap și să se îmbrace ca un băiat, dar Caine văzu că Drake mușcă imediat momeala.

— Asta vrei? întrebă Drake. Vrei să-l nimicesc pe Sam? Ori eu pe el, ori el pe mine, nu? Oricum e bine pentru tine și vrăjitoarea ta.

— Tragi de timp, Drake, îi aminti Caine.

Caine putea să-i citească gândurile psihopatului, punându-și mintea la contribuție. Drake nu avea cum să-l refuze.

În niciun fel. Nu dacă voia să mai fie Mâna-Bici. Nu dacă spera să-i ia vreodată locul lui Caine.

— O să-l omor pe Sam, spuse Drake pe un ton care se voia amenințător, dar care sună până la urmă șovăielnic.

Probabil fu nemulțumit de rezultatul vocii. Așa că repetă, mormăind încet:

— O să-l opresc pe Sam chiar aici.

Caine încuviință din cap ușor. Se întoarse cu spatele la Drake și-i făcu cu ochiul Dianei, care se străduia să nu trădeze nicio reacție.

Bietul Drake! Nu era suficient să fie ambițios. Un conducător trebuia să fie inteligent, nemilos, manipulator, nu doar un derbedeu.

Marii conducători trebuiau să știe când să manipuleze și când să-i confrunte pe ceilalți.

Dar cel mai important lucru era ca un mare conducător să știe când să-și asume riscuri.

— Să sperăm că bara aia de combustibil e rezistentă! spuse Caine.

Își ridică mâinile, iar bara pluti în aer, prinsă la un capăt de macara.

— Apasă pe declanșator! porunci Caine.

— Caine, dacă se sparge... începu Jack.

— Fă-o! urlă Caine.

Chiar și Drake se trase înapoi. Jack apăsă pe butonul care descleșta gheara robotului.

Caine își împinse brațele înainte cu palmele în afară. Cilindrul zbură ca o săgeată din arbaletă.

Avea o țintă bună. Dar nu perfectă. Cilindrul zgârie cimentul pe când pătrunse prin gaură.

— Așa se fac lucrurile repede, spuse Caine.

— Dacă s-a spart ceva, s-a zis cu noi, se văită Jack.

Caine îl ignoră. Se întoarse spre Drake. Văzu că locotenentul său își făcea niște calcule diabolice în minte.

— Mă ocup eu de Sam, spuse Drake.

Caine râse.

— Sau el de tine.

— O să te prind din urmă, Caine, spuse Drake.

Era un avertisment. Spera că, dacă reușea să-l înfrângă pe Sam, avea să se ocupe și de Caine.

— Îți spun ceva, zise Drake. Îți aduc mâna fratelui tău. El mi-a luat-o pe a mea: e vremea să-i plătesc cu aceeași monedă.

•

Sam urmări cum Edilio și ceilalți demarară în trombă. Se simțea împăcat. Prima oară după câteva zile.

Singura viață pe care o risca era a lui. Și avea un plan în minte: Dacă făcea asta, se termina totul. Totul.

Făcuse prea multe greșeli. Trecuse cu vederea prea multe lucruri. Nu el se gândise să pescuiască, ci Quinn. Nu el se gândise să folosească SUV-uri pentru a-i ține pe culegători la distanță de viermii mutanți, ci Astrid.

Sam nu ajunsese niciodată la timp, era prea încet, prea distrat, prea nesigur pe el. Nu acționase din timp ca să raționalizeze mâncarea. Nu motivase suficienți oameni ca să dea o mână de ajutor. Lăsase să se înăsprească resentimentele dintre ciudați și normali. Nu protejase magazinul lui Ralph de Drake sau centrala atomică de Caine.

Puștii stăteau pe întuneric în Perdido Beach, gândindu-se să se mănânce între ei. Și el era la conducere, deci era vina lui.

Chiar și acum, Sam avea sentimentul că-i scăpase ceva esențial. Ceva. O resursă.

O armă.

Ei bine, dacă supraviețuia acelei zile, totul se termina. Să preia Astrid conducerea. Sau Albert. Sau Dekka. Poate că Edilio ar fi fost cel mai potrivit.

Dacă ieșea azi învingător, dacă-l oprea pe Caine și dacă Dekka închidea puțul minei, atunci era suficient. Mai mult decât suficient.

Și dacă unul dintre ei dădea greș? Și dacă învingea Caine, iar Dekka nu omora gaiafagul? O avea pe Lana în gheare. Fusese în mintea lui Caine. Știa ce gândesc Lana și Caine. Fără îndoială și Drake. Știa ce puteri și ce slăbiciuni aveau. Și, dacă devenea ce voia el, atunci ce avea să se întâmple?

Îi scăpa ceva.

Nimic nou sub soare. Curând va fi problema altcuiva. Se va duce la surfing.

Nu prea avea nevoie de valuri. Putea să pună placa pe apă și să se întindă acolo. Doar să stea întins. Avea să fie foarte bine.

Dar întâi…

Sam traversă parcarea până la ușa sălii turbinelor. Se aștepta să fie împiedicat. Se aștepta să fie împușcat. Dar ajunse la ușă și o găsi nepăzită.

Ce ușurare. Dar nu era de bine. Caine ar fi pus pe cineva să păzească ușa. Dacă mai era înăuntru.

Totul era cufundat într-o liniște suspectă și neașteptată. Centrala era oprită. Turbinele nu se mai învârteau. În mod normal nu auzeai mai nimic. Acum fiecare pas răsuna.

Găsi drumul spre sala de comandă unde ușa fusese forțată. Îi luă câteva clipe să-și dea seama ce unelte erau înfipte în podea și trase înapoi.

Sala de comandă era pustie și mai întunecată decât de obicei. Luminile de avarie erau aprinse. Instrumentele și monitoarele calculatoarelor erau încă pornite. Dar nu era niciun semn de viață.

O baltă lipicioasă de sânge uscat prin care călcase toată lumea. Peste tot urme roșii de pantofi.

Nu se așteptase să fie atât de liniște. Unde era Caine? Unde era Drake?

Centrala atomică era mare și puteau fi oriunde. Puteau să-l aștepte într-o sută de locuri, stând la pândă, prinzându-l într-o ambuscadă când apărea. Caine putea să-l nimerească înainte ca Sam să aibă vreo șansă să reacționeze.

Sam rămase pe loc, nehotărât. Ce se întâmplase? Și-ar fi dorit să-l fi rugat pe Edilio să o trimită pe Brianna aici. Ar fi cercetat centrala în două minute.

„Încearcă să te gândești bine, își zise el. Au venit aici să fure uraniu. Probabil că vor să-l ducă în mină. Dar cum aveau s-o facă? Oare pe unde erau?”

La reactor, bineînțeles. Acolo era metalul mortal.

— Nu e de bine, spuse Sam în sala părăsită.

Pomi pe hol, ghidându-se după indicatoarele de pe perete.

La intrarea în reactor era o ușă blindată. Caine nu se deranjase să o închidă în urma lui.

O luă apoi pe un coridor lung, slab luminat. Dădu de o a doua ușă blindată, și aceasta deschisă, deși avea un panou numeric în dreptul ei și în mod normal ar fi fost accesată cu o parolă. Cu siguranță că trebuia să existe o parolă, iar ușa închisă și încuiată.

Sam își dădu seama că fusese lăsată deschisă intenționat. Pentru el. Oare Caine eliberase radiații în acea zonă? Asta să fie explicația? Oare deja absorbea organismul lui o doză fatală?

Nu. Caine nu ar fi fost atât de imprudent încât să contamineze totul ca să nu mai poată fi pornit apoi curentul. Era sigur că și Caine voia să aibă într-o zi din nou electricitate, doar ca să o poată controla.

Era logic. Dar asta nu însemna că Sam era mai puțin speriat. Dacă zona era contaminată, atunci avea să moară.

Intră în sala reactorului. Era cald și sufocant, în ciuda bolții mari de deasupra. Era imposibil să nu te sperie miezul reactorului, acea gaură plină cu apă albastră, puternic radioactivă. Era imposibil să nu știi ce era.

Se plimbă în jurul ei, pregătit, în alertă. Ajunse la celălalt capăt al reactorului, iar acolo îl aștepta Drake Merwin, cu mâna-bici balansându-se leneș. Se sprijinea liniștit de un pupitru de comandă.

— Salut, Sam! spuse Drake.

— Drake, făcu Sam.

— Știi ce e tare, Sam? Nu am prea fost atent la școală, dar asta pentru că nu am văzut niciodată cum mi-ar folosi chestiile astea. Drake scoase o telecomandă uriașă din buzunar. Apăsă pe un buton.

O alarmă începu să sune.

— Pleacă, Drake, strigă Sam.

— O să-ți fac rău, Sam. Și o să înduri totul.

— Ce faci, Drake?

— Păi Sam, aici sunt niște bare de control. Dacă le bagi acolo, reactorul se oprește. Dacă scoți câteva, pornește. Dacă le scoți pe toate odată, are loc un accident nuclear.

Din acel lac albastru amenințător se ridica ceva. Zeci de stâlpi înguști care atârnau de o flanșă circulară strălucitoare.

— Joci la cacealma, Drake.

Drake rânji.

— Să crezi asta în continuare, Sam. Cum crezi că o să arate frumușica de Astrid după ce o să-i cadă părul în smocuri?

Întoarse telecomanda ca s-o vadă Sam.

— Vezi butonul ăsta? Dacă-l apăs, vor cădea barele de control. Și toată lumea va trăi. Dacă nu apasă nimeni butonul… Jack a zis că noi doi o să murim foarte repede. Ceilalți din FAYZ o să moară mai încet.

— O să mori și tu, spuse Sam, fiind conștient că trăgea de timp, încercând să găsească o soluție ca să-l oprească. Oare era Drake suficient de nebun să… Da. Normal că era.

Alarma crescu în volum și intensitate. Acum era un țipăt electronic.

— Nu-mi fac griji, Sam, pentru că n-o să lași să se întâmple așa ceva, zbieră Drake ca să acopere alarma.

— Drake… Sam își ridică brațele, cu palmele îndreptate spre Drake.

Drake ținea o mână deasupra acelui lac strălucitor care pulsa.

Acum ținea telecomanda cu două degete.

— Dacă o scap… îl avertiză Drake.

Sam își coborî încet brațele pe lângă trup.

Sunetul alarmei îi intra în creier. Câte minute trecuseră? Câte secunde? Barele de control se ridicau maiestuos, inevitabil. Când avea să fie prea târziu?

Iar eșuase, se gândi Sam cu tristețe.

— Nu vrei să știi ce vreau, Sam? strigă Drake.

— Pe mine, îi spuse Sam posomorât. Pe mine mă vrei.

— Asta e și ideea, Sam. Și o să stai acolo și o să înduri totul. Dacă nu…

•

Astrid era cu micul Pete, făcând un exercițiu pe care îl neglijaseră de multă vreme. Acesta presupunea separarea mingilor după culoare. Erau două cutii: una albastră și una galbenă; mingi albastre, mingi galbene. Orice copil normal de cinci ani putea să facă asta. Dar micul Pete nu era un copil normal.

— Poți să pui mingea unde trebuie? îl întrebă Astrid.

Micul Pete se uită fix la minge. Apoi privi în altă parte.

Astrid îi luă mânuța și i-o puse pe mingea galbenă. Îl strângea prea tare. Îl durea.

— Poți să pui asta la locul ei? Vocea îi era răstită, nerăbdătoare. Erau pe podeaua din camera micului Pete și stăteau pe covor într-un colț. Micul Pete era pe altă lume, indiferent față de tot ce se întâmpla în jurul lui.

Câteodată îl ura.

— Mai încearcă, Petey, îl încurajă Astrid. Încetase să-și mai frângă mâinile. Copilul își dădea seama că era încordată. Nu era deloc de ajutor.

Trebuia să facă în fiecare zi exerciții ca acesta. De mai multe ori pe zi. Dar nu respecta indicațiile. Le făcea acum pentru că nu suporta să aștepte. Trebuia să-și țină mintea ocupată ca să nu se gândească la Sam.

— Iartă-mă, îi spuse ea micului Pete, căruia nu-i păsa de scuzele ei și de nimic altceva.

Cineva bătu la ușa dormitorului, iar Astrid tresări.

Ușa se trânti de perete; nu era închisă.

— Sunt eu, John.

Astrid se ridică în picioare, ușurată că era doar John. Dezamăgită că era doar John.

— John, ce s-a întâmplat? Nu l-ar trimite pe John să aducă vești proaste. Sau poate da?

— Nu o găsesc pe Mary.

Se simți inundată de un val de ușurare, urmat de îngrijorare.

— Nu e la grădiniță?

El scutură din cap. Părul roșcat și cârlionțat i-o luă în toate direcțiile, în contrast cu expresia lui serioasă.

— Trebuia să fi ajuns acasă acum câteva ore. Nu întârzie aproape niciodată. N-am putut să plec să o caut pentru că nu avem suficient personal și sunt mulți copii bolnavi. Am venit cât

de repede am putut. M-am uitat în camera ei. Nu am găsit-o acolo.

Astrid se uită la micul Pete. Rămăsese cu mâna pe o minge galbenă, dar nedorind să facă nimic altceva cu ea.

— Lasă-mă să mă uit și eu, îi zise Astrid.

Intrară în camera lui Mary. Era curată și ordonată ca întotdeauna. Dar patul era nefăcut.

— Își face mereu patul, spuse Astrid.

— Mda, fu de acord John.

— Ce e sunetul ăsta? Era un zumzet continuu. Care venea din baie. Era aerisirea. Astrid încercă să deschidă ușa de la baie, dar era blocată. Se împinse în ea și o crăpă suficient de mult ca să vadă înăuntru.

Mary zăcea inconștientă pe podea. Purta un halat scurt.

— O, Doamne, strigă Astrid. Mary! Ajută-mă să împing ușa, spuse Astrid. Împreună deschiseră ușa suficient de mult ca să intre. Astrid simți imediat mirosul de vomă.

— Cu siguranță i s-a făcut rău, spuse John.

Apa din toaletă era un pic decolorată. Din gura lui Mary se prelingea puțină vomă.

— Respiră, spuse Astrid grăbită. E în viață.

— Nici nu știam că e bolnavă.

Apoi Astrid văzu geanta cu fermoar în care erau cosmetice de la Clinique, al căror conținut aproape se vărsase pe gresia din baie.

O ridică. Răsturnă conținutul genții pe jos. O sticlă aproape goală de ipecac[11]. Și mai multe feluri de laxative.

— John, închide ochii câteva secunde.

— De ce?

— Pentru că o să-i desfac halatul lui Mary.

Trase de cordonul halatului și îl dezlegă, simțindu-se un pic jenată.

Mary purta doar chiloți. Roz. Ce ciudat, se gândi Astrid, că observase asta. Pentru că lucrul cel mai evident la Mary erau coastele. Putea să i le numere ușor. Stomacul ei era scobit.

— Săraca Mary!

Astrid trase aer în piept și-i legă halatul.

John deschise ochii. Erau plini de lacrimi.

— Ce are?

---

[11] Sirop pentru inducerea vomei. (n.tr.).

Astrid se aplecă deasupra lui Mary. Îi răsfrânse buzele pentru a-i vedea dinții. Trase de o șuviță din părul ei. Firele se desprindeau ușor.

— Moare de foame, spuse Astrid.

— Mănâncă la fel ca noi, protestă John.

— Nu mănâncă. Sau, dacă face asta, vomită imediat. Pentru asta ia ipecac.

— Dar de ce să facă așa ceva? se văită John.

— E o boală, John. Anorexie. Bulimie. Cred că suferă de amândouă.

— Trebuie să-i dăm niște mâncare.

— Da.

Astrid nu încercă să-i explice că nu ar fi fost suficient. Citise despre tulburările alimentare. Puteai muri dacă nu primeai tratamentul adecvat.

— Nestor, Nestor, Nestor, Nestor. Micul Pete striga din toate puterile. Nestor, Nestor, Nestor, Nestor.

Se simți cuprinsă de un val de deznădejde. Astrid închise ochii fiindcă nu voia să se lase pradă deznădejdii. Nu avea nevoie de așa ceva. Mary nu trebuia să fie leșinată sau aproape moartă. Avea deja un frate autist și un prieten deprimat în toiul unei lupte.

— Să mă ierte Dumnezeu, spuse ea încercând să se pedepsească pentru gândurile ei. Hai, John, trebuie s-o ducem pe Mary la Dahra.

— Dahra are doar o carte de medicină. Nu se pricepe.

— Știu asta. Nu știu cum să am grijă de o anorexică. Măcar Dahra a citit cărți de medicină.

— Trebuie să-i dăm niște carne de căprioară, spuse John. Trebuie s-o hrănim.

— Ce carne de căprioară?

— Zil are o căprioară, spuse John. O să ne dea și nouă în seara asta. La cină.

În ciuda a tot ce se întâmplase, lui Astrid îi chiorăiau mațele. Gândul la carne era mai puternic decât la orice altceva. Dar nici măcar foamea nu putea să o facă să uite cât de alarmată era.

— Zil? Zil are o căprioară?

— Toată lumea vorbește despre asta, spuse John. Turk le-a zis tuturor că Zil l-a prins pe Hunter. Hunter avea căprioara și nu voia s-o împartă cu nimeni. Cei care vor carne trebuie să vină și

să-i ajute să-l pedepsească pe Hunter. Normalii, adăugă el. Ciudații nu au voie. Astrid se uită fix la el. John părea să nu înțeleagă ce spusese. O să se facă bine Mary? o întrebă John. O să se însănătoșească dacă îi dăm să mănânce niște carne de căprioară?

•

— Auu, țipă Sam când Drake îl lovi din nou.

Din nou și din nou.

Sam era acum în genunchi. Plângea.

Plângea ca un copil. Urletele sale de durere se amestecau cu țipătul sinistru al sirenei.

„Păcat că nu pot înregistra asta”, se gândea Drake. Păcat că nu putea înregistra acest moment ca să-l vadă de mai multe ori.

Marele Sam Temple sângerând, plângând și țipând de durere în timp ce Drake îl plesnea cu mâna-bici.

— Te doare, Sam? se bucură Drake. M-a cam durut și pe mine când mi-ai ars mâna. Crezi că doare la fel de mult?

Și îl șfichiui din nou.

Era încântat să-l audă gemând de durere.

— Mi-au spus că am făcut pe mine când mi-au tăiat ciotul, îi spuse Drake. Tu te-ai scăpat deja, Sam? Ai făcut pe tine?

Sam era acum pe-o parte, acoperindu-și fața cu mâinile. Nici nu țipase după ultima lovitură. Doar tremurase. Avusese un spasm.

— E timpul să-ți aranjez fața, mârâi Drake și se trase înapoi ca să-l izbească cu toată puterea.

Mâna-bici îi coborî pe lângă trup.

Totul se încețoșase. Drake nu era sigur dacă văzuse ceva.

Apoi începu să strige îngrozit. La început nu-l duru, doar...

Aproape jumătate din brațul său ca un tentacul era pe jos, zvârcolindu-se spasmodic ca un șarpe pe moarte.

Din ciotul rămas țâșnea sângele. Îl trase înapoi să se uite la el.

Sârma apăruse de nicăieri. Era înfășurată la capătul uneia dintre treptele pasarelei. La celălalt capăt se afla Brianna ținând sârma întinsă.

— Hei, Drake, spuse Brianna. Am înțeles că voiai să mă sfârteci în bucăți. Ce idee inteligentă!

Drake deschise gura, dar nu ieși niciun sunet.

Era confuz. Totul se întâmplase prea repede ca să poată reacționa. Încremenise.

Brațul tăiat încă se mai zvârcolea. Parcă ar fi fost însuflețit.

— Telecomanda! strigă Sam.

Drake deschise pumnul.

Telecomanda căzu.

— Briza! țipă Sam.

Drake se întoarse și o rupse la fugă.

•

Brianna se mișca mai repede decât era omenește posibil.

Însă creierul îi funcționa la o viteză normală. Îi luă câteva secunde să vadă telecomanda căzând și să-și dea seama că, dacă Sam țipa în starea în care era, atunci era ceva foarte, foarte grav.

După o fracțiune secundă își dădu seama că apa de un albastru scânteietor nu era dintr-o piscină.

Telecomanda căzu.

Brianna se aruncă după ea.

Înșfăcă telecomanda la câțiva centimetri de suprafața apei.

Dacă plonja în apă...

Se ghemui, se învârti în aer și lovi barele de control cu toată puterea.

Nu fusese elegant. Trecu milimetric peste marginea bazinului și alunecă pe podea.

Dar avea telecomanda. Se uita fix la ea.

Acum ce să facă?

— Sam? Sam?

Sam nu spuse nimic. Se duse la el, îl întoarse și atunci, spre groaza ei, văzu nenorocirea pe care o făcuse Drake.

— Sam? spuse ea aproape plângând.

— Butonul roșu, reuși Sam să îngaime.

• TREIZECI ȘI OPT

<u>53 minute</u>

Dekka își dădu seama că lui Edilio i se albiseră degetele ținând volanul atât de strâns.

Scrâșnea din dinți, iar apoi încerca să-și descleșteze degetele de pe volan, însă în zadar. Dekka observase și asta.

Totuși, nu spuse nimic. Dekka nu era vorbăreață. Dekka avea o viață interioară; nu se izola de ceilalți, dar era mai retrasă. Avea propriile speranțe. Sentimentele ei o priveau doar pe ea, nu le împărtășea nimănui. Temerile ei… Nu era deloc bine să-ți arăți frica.

Copiii din Perdido Beach, ca și cei de la Coates, credeau că Dekka e neprietenoasă din cauza firii ei retrase. Nu era neprietenoasă. Dar la Coates, locul unde erau abandonați copiii-problemă, era bine să-i sperii puțin.

La Coates, Dekka nu făcuse parte din nicio gașcă. Nu avusese prieteni. Nu făcuse probleme, avusese note mari, respecta majoritatea regulilor și nu-și băga nasul în treburile altora.

Dar fusese conștientă de ce se întâmpla în jurul ei. Știuse cu mult înaintea celorlalți că o parte din copiii de la Coates se schimbau într-un fel imposibil din punct de vedere logic. Caine dobândise o nouă putere ciudată. Îl văzuse pe Drake Merwin așa cum era de fapt – o creatură periculoasă și bolnavă. Diana era evident frumoasă, șireată și seducătoare.

Dekka fusese atrasă de ea. Diana se jucase cu ea, o tachinase, își bătuse joc de ea și o lăsase pe Dekka mai vulnerabilă ca oricând. Dar Diana nu spusese nimănui secretul ei. La Coates veștile circulau repede și Dekka ar fi aflat imediat.

Diana știa să păstreze un secret. Avea motivele ei.

În primele zile la Coates, Dekka abia o băgase în seamă pe Brianna. Atracția apăruse mai târziu, după ce Caine și Drake îi închiseseră pe toți ciudații de la Coates.

Dekka fusese blocată lângă Brianna, amândouă cu mâinile încastrate în ciment. Mâncaseră amândouă dintr-o troacă. Ca animalele. Atunci Dekka începuse să admire curajul Briannei.

Puteai s-o dobori la pământ. Dar se ridica din nou. Dekka aprecia tare mult asta.

Evident că nu avea să se întâmple nimic între ele. Cu siguranță că Brianna era hetero. Și Dekka era de părere că avea gusturi proaste la băieți.

— Nu mai e mult, spuse Edilio. Orașul-fantomă e în față. Să fiți gata!

— Pentru ce? mormăi Dekka. Nimeni nu m-a lămurit absolut deloc. Sam mi-a spus că trebuie să fac praf o peșteră.

Edilio avea mitraliera în poală. Puse piedica. La picior avea un pistol. Îl scoase, puse piedica și i-l dădu Dekkăi.

— Edilio, încep să mă îngrijorez puțin.

— Sunt coioți pe acolo, spuse Edilio. Poate chiar mai rău.

— Ce poate fi „mai rău”?

Încetiniră pe când înaintau pe strada principală a orașului care, socoti Dekka, existase cândva acolo. Acum era o ruină. Rămăseseră doar scânduri, praf și vopsea scorojită.

— Nu simți și tu? întrebă Edilio.

Da, simțea. Deja de câteva minute, fără să știe ce nume să-i dea.

— Cât de aproape trebuie să fii ca să acționezi? o întrebă Edilio.

Când Dekka încercă să răspundă, își simțea gura uscată, gâtlejul prea îngust. Înghiți praf și încercă din nou.

— Aproape.

Jeepul ajunse la capătul drumului. Edilio întoarse mașina în direcția opusă. Lăsă cheile în contact.

— Nu vreau să caut cheile ca disperatul, se justifică el. Din fericire, coioții nu cred că au învățat să fure mașini.

Dekka își dădu seama că nu era prea dornică să iasă din Jeep. Văzu compasiune și înțelegere în ochii lui Edilio.

— Mda, spuse el.

— Nici măcar nu știu de ce mi-e frică, spuse Dekka.

— Orice-ar fi, spuse Edilio, să mergem să-l distrugem.

Porniră pe drum în sus. În scurt timp, dădură peste cadavrul acoperit de muște al unui coiot.

— Măcar unul tot am omorât, spuse Edilio.

Trecură cu grijă pe lângă animalul mort. Edilio își ținea mitraliera pregătită, învârtind de butoiaș încet dintr-o parte în alta. Pistolul atârna greu în mâna Dekkăi. Cerceta fiecare piatră, fiecare crăpătură, așteptând tensionată, încordându-și mușchi pe care nici nu știa că-i are.

Urcară încet.

Văzură în sfârșit intrarea în mină.

— Poți s-o faci de aici? îi șopti Edilio.

— Nu, spuse Dekka. Trebuie să fiu mai aproape.

Își târâră picioarele prin noroi și pietriș. De parcă mergeau printr-o mlaștină. Fiecare moleculă de aer părea să-i încetinească. Mergeau cu încetinitorul. Degetul lui Edilio se încleșta spasmodic pe trăgaci. Dekkăi îi bătea inima tare în piept.

Mai aproape.

Suficient de aproape.

Dekka se opri. Edilio se întoarse încet și îndreptă arma spre cei doi coioți care apăruseră pe nesimțite deasupra galeriei.

Dekka își vârî pistolul la spate. Își amintea vag că îi spusese cineva: „Mai bine să-ți facă o gaură în fund decât în...”

Acum o sută de mii de ani. La un milion de kilometri depărtare. Pe o altă planetă. În altă viață.

Dekka își ridică brațele și le depărtă mult și...

Se auzi o mișcare din peșteră.

Înceată, dar constantă. În umbră se distingea o piele palidă.

Lana se mișca de parcă era somnambulă. Se opri fix la intrarea în peșteră, sub partea de sus, ieșită în afară.

Se uită fix la Dekka.

— Nu face asta, îi spuse Lana pe o voce care nu era a ei.

•

Când Sam își reveni mai târziu, Brianna era în genunchi lângă el; pe jos era o trusă de prim ajutor. Îi aplica o soluție rece peste rănile cele mai grave.

— Drake, reuși Sam să îngaime.

— O să am grijă de el mai târziu, spuse Brianna. Tu mai întâi.

Alarma nu se mai auzea.

Încercă să stea în capul oaselor, dar ea îl împinse.

— Frate, ești grav rănit.

— Da, recunoscu Sam. Mă doare. Mă arde ca focul.

— Uite asta, spuse ea neîncrezătoare. Ținea în mână o cutie cu fiole. Pe etichetă scria *Injecție cu Sulfat de Morfină. 10 mg.*

Sam închise ochii și scrâșni din dinți. Durerea era atât de puternică încât îi venea să țipe. Era mai mult decât putea suporta. Parcă îi ardea carnea pe el, ca și cum cineva îl înfiera.

— Nu știu, spuse Sam printre dinți.

— Avem nevoie de Lana, zise Brianna.

— Mda, făcu Sam. Păcat că am trimis-o pe Dekka s-o omoare.

Zăcea acolo scuturat de valuri de durere atât de intense încât îi venea să vomite. Morfina avea să-i atenueze durerea. Dar asta

însemna și că urma să fie scos din joc. Nimeni altcineva nu-l putea opri pe Caine. Nimeni altcineva…

Trebuia să fie în alertă… trebuia…

Strigă de durere, incapabil să se abțină.

Brianna deschise cutia cu fiole și înfipse acul seringii în picior.

Îl cuprinse un val de ușurare. Odată cu acesta, o senzație ciudată de moleșeală și indiferență. Se cufunda din ce în ce mai mult într-un loc întunecat. Se lăsă pradă senzației de cădere, iar Brianna se uita la el în timp ce Sam se îndrepta spre centrul pământului.

O parte din creierul său încă mai funcționa.

O armă, se gândi el.

— Briza, reuși Sam să îngaime.

— Ce e, Sam?

— Briza…

— Sunt aici, Sam.

Avea să fie pregătită. Creatura știa ce puteri au. Și ce limite. Știa ce gândeau Lana, Caine și Drake.

Dar nu totul.

Sam reuși să o apuce de braț și s-o strângă spasmodic.

— Briza. Briza… adu-l pe Duck.

— Nu te las aici, șefule, se împotrivi Brianna.

— Briza. Radiațiile. Ai fost expusă.

Nu vedea ce expresie avea întipărită pe chip. Dar auzi cum trase aer adânc în piept.

— O să mor? îl întrebă Brianna. Râse forțat. N-am cum.

Era atât de departe acum. La mii de kilometri de Sam. În altă lume. Dar tot trebuia să dea de ea.

— O, Doamne, strigă Brianna.

— Briza. Du-te după Duck. Mina. Lana.

Căzu în hău și pierdu contactul cu realitatea.

•

Brianna ajunse în oraș cu viteza luminii. Trecea în grabă pe străzi, bătând pe la uși și țipând:

— Duck! Duck, mișcă-ți fundul încoace!

Nici urmă de Duck. Mulți o auziră țipând și se ascunseră. În altă zi i s-ar fi părut un lucru amuzant.

Alerga cât putea de repede. Dar nu suficient de mult ca să-și depășească propriile temeri. Radiațiile. Atinsese bazinul reactorului.

Oare urma să moară?

Dădu nas în nas cu Astrid, care era cu John și fratele ei ciudat, trăgând un căruț roșu înspre primărie. La început nu-i veni să-și creadă ochilor. Mary Terrafino era în căruț, ghemuită și acoperită cu o pătură care atârna parțial pe trotuar.

Brianna puse frână și se opri în fața lui Astrid. Micul Pete striga ceva din toți rărunchii.

— Nestor! Nestor! Nestor!

Era nebun. Complet într-o ureche. Brianna nu-și dădea seama cum putea Astrid să suporte așa ceva.

Când micul Pete o văzu pe Brianna, se opri din zbierat. Avea ochii sticloși. Scoase un joc portabil din buzunar.

— Brianna! Sam e bine? o întrebă Astrid.

— Da. Drake l-a sfâșiat. Voia să pară dură, dar începu să plângă în hohote. O, Doamne, Astrid, e rănit foarte grav.

Astrid icni și-și acoperi gura cu o mână. Brianna o îmbrățișă pe Astrid și începu să-i suspine în păr.

— O să moară? o întrebă Astrid cu voce tremurată.

— Nu, nu cred, spuse Brianna. Se trase înapoi și își șterse lacrimile. I-am dat ceva pentru durere. Dar e foarte rău, Astrid.

Astrid o însfacă dureros de braț.

— Nestor, zise micul Pete.

— Hei, se răsti Astrid la Brianna. Adună-te!

Brianna era uimită. Nu se gândise niciodată că Astrid putea fi slabă de înger și să se poarte ca o fetișcană, dar nici nu-și închipuise că era vreo dură. Însă Astrid avea maxilarul încleștat, iar în ochi i se citea stăpânirea și îndârjirea.

— Nestor, repetă micul Pete.

— Trebuie să dau de Duck, zise Brianna.

— De Duck? se încruntă Astrid. Cred că Sam și-a pierdut mințile.

— Duck? spuse micul Pete.

Astrid se uită la el. Brianna observă acea privire și aproape că putea vedea cum se mișcă rotițele din mintea lui Astrid.

În acea clipă se stârni agitație. Vreo 20 de copii, unii dintre ei țopăind, de parcă erau la carnaval, apărură în piața orașului de după colț. În spatele lor era o decapotabilă cu prelata coborâtă și cu farurile aprinse. Din mașină se auzea la maximum o melodie pe care Brianna nu o știa.

Pe capotă era trântit cadavrul pe jumătate ciopârțit al unei căprioare.

Hunter mergea în spatele mașinii, cu fața plină de sânge, împiedicându-se, târșâindu-și un picior de parcă nu mai putea călca bine pe el. Mâinile îi erau prinse de ceva metalic și înfășurate în bandă izolantă. În jurul gâtului avea o frânghie. Zil ținea de capătul funiei și stătea în picioare pe bancheta din spate, de parcă era un politician la o paradă. Lance conducea. Antoine, despre care Brianna știa că e un drogat nesimțit, avea o armă automată. Pe celelalte locuri erau doi copii pe care nu-i cunoștea. Unul din ei ținea o pancartă mică pe care scria de mână: „Mâncare Gratis pentru Normali”.

— Ce… începu Brianna.

— Nu te băga, Brianna, îi spuse Astrid. Du-te să-l ajuți pe Sam.

— Nu pot să facă una ca asta! strigă Brianna.

Astrid o înșfăcă de braț.

— Ascultă-mă, Brianna. Tu trebuie să-l ajuți pe Sam, e de datoria ta. Fă ce ți-a cerut: găsește-l pe Duck.

— O să avem mari probleme, Astrid.

— Lucruri îngrozitoare, spuse Astrid. Se întâmplă lucruri îngrozitoare. Ascultă-mă, Briza. M-asculți?

Cineva o văzuse probabil pe Brianna, pentru că dintr-odată se năpusteau spre ea puști din mulțime, cu bâte de baseball, răngi și cel puțin un topor cu coadă lungă.

— E o ciudată! Puneți mâna pe ea!

— Ne spionează!

— Pleacă de-aici, Briza, îi spuse Astrid grăbită. Ajută-l pe Sam. Dacă moare, suntem terminați!

— Nu mă sperie pe mine ticăloșii ăștia! strigă Brianna. Hai să vă văd, proștilor!

Ca să o șocheze, Astrid îi luă fața în mâini. O strânse tare, de parcă era o mamă care avea de-a face cu un copil neastâmpărat.

— Brianna, nu e treaba ta! Acum pleacă de-aici!

Brianna se trase înapoi. Era roșie la față de furie. Mulțimea venea în fugă spre ea. Evident că „în fugă” însemna cu totul altceva pentru ea și ceilalți.

Poate că Astrid avea dreptate. Nu i se spunea degeaba Astrid Geniul. Dar Brianna știa că, dacă gloata îi pierdea urma, atunci aveau să se răzbune pe Astrid.

— Ai grijă de tine, Astrid, o sfătui Brianna.

Într-o clipă Brianna se îndepărtă cam 15 metri de Astrid și se opri.

— Băi, idioților! Aici sunt. Vreți să ne batem? Vreți să vă măsurați forțele cu Briza?

Mulțimea o văzu, se întoarse și porni în fugă după ea, lăsând-o în pace pe Astrid.

— Puneți mâna pe ea!

— Prindeți-o pe ciudata aia mutantă!

— Da, sigur, râse Brianna batjocoritor. Prindeți-mă dacă puteți!

Așteptă cu un zâmbet rece și furios pe față până când unul dintre atacatori ajunse aproape de ea.

Apoi arătă mulțimii degetul mijlociu și o șterse atât de repede că nicio mașină nu putea s-o întreacă.

• TREIZECI ȘI NOUĂ

<u>47 minute</u>

Duck Zhang se simțea bine, deși nimeni nu mai împărțea mâncare și îi era atât de foame încât nu mai vedea bine în fața ochilor.

Începuse să regrete amarnic ultimul borcan cu muștar pe care dorise să i-l dea lui Hunter.

Dar acum nu-și mai făcea griji că se va cufunda și va ajunge în miezul fierbinte al pământului. Învățase să-și controleze acea putere absurdă cu care era înzestrat.

Duck nu era vreun geniu, dar își dăduse seama că avea puterea densității. Putea să-și controleze densitatea trupului fără să devină mai mic sau mai mare. Dacă devenea prea greu, putea să cadă prin pământ. De parcă cineva ar fi aruncat o mărgică într-un castron cu budincă.

Își dăduse seama că nu era de dorit.

Dar, dacă încerca invers, așa cum se străduia să învețe, putea să plutească. Nu să zboare, ci să plutească. Ca un balon cu heliu. Acum putea să o facă fără să sufere schimbări bruște de dispoziție. Putea să se scufunde și la fel de bine să plutească.

Era mai bine să plutească. Toată lumea devenea un fel de piscină uriașă. De această dată, nimeni nu avea cum să-i strice buna dispoziție.

Acum plutea la aproximativ 15 metri deasupra pieței. Începuse să plutească deasupra școlii. Se ridicase și apoi... plutise. Singura grijă era să nu se îndepărteze prea mult de oraș și să fie nevoit să meargă prea mult pe jos. Mai rău era dacă ajungea deasupra mării. Asta n-ar fi fost bine. Poate ațipea acolo sus și se trezea la trei kilometri în larg. În întuneric. Ar fi avut groază de înotat.

— Am nevoie de aripi sau ceva de genul ăsta, spuse uitându-se la acoperișul de sub el. Sau un propulsator cum au astronauții. Atunci aș putea zbura cu adevărat. Ca Superman.

Era un gând plăcut. Asta îl făcea să se simtă mai bine că plutea.

Una dintre probleme era că, spre deosebire de apă, prin aer era destul de greu să te miști. Să urci sau să cobori era ușor. Dar să mergi înainte și înapoi era imposibil. Și nu era ușor nici să-și schimbe poziția dacă stătea întins pe spate.

Își dădea seama acum de acest lucru.

De pildă acum stătea pe-o parte, încercând să se pună pe burtă ca să vadă ce era jos. Nu prea puteai să te împingi în aer.

Dar nu era așa o mare problemă. Avea să-și dea el seama cum se face.

Se gândea să culeagă niște varză sau pepeni. Dar nu acum când apunea soarele. Poate dimineața. Toată mâncarea aia gustoasă pe câmp. Și el putea să plutească exact deasupra pământului, fără să pună viermii mutanți mâna pe el, și să poată lua un pepene galben zemos și gustos.

Singura problemă era cum să ajungă deasupra câmpului. Și apoi cum să se întoarcă. Dacă nu era vânt, putea să rămână suspendat multă vreme deasupra unui câmp cu viermi mutanți.

Asta nu era o idee bună. Deloc. Trebuia să învețe cum să se miște odată ce era în aer.

Acum îi era greu și să stea cu ochii pe ce se întâmpla jos.

Cu siguranță se întâmpla ceva acolo în piață. Cineva venise cu o decapotabilă până pe gazon. Lui Sam nu avea să-i placă asta. Iar acum erau aproape 50 de copii, învârtindu-se de colo-colo de parcă avea loc o petrecere.

Duck simți miros de carne înainte să vadă animalul.

Își miji ochii în lumina slabă. Acolo era, pe capota mașinii. O căprioară.

Acum cineva făcea focul în bazinul uscat al fântânii arteziene. Fumul urca până spre Duck, doar o adiere, deși băiatul bănuia că în cele din urmă avea să-l irite.

Plutea pe vântul ușor, așa că nu era prea îngrijorat. În schimb era lihnit de foame. Mirosul de carne era copleșitor. Nu era de mirare că puștii o luaseră razna.

Nu-și dădea seama cine erau, le vedea doar creștetele, ceea ce nu constituia un indiciu prea bun. Apoi văzu că unul dintre băieți era legat cu o frânghie de bară.

Deodată Duck avu o presimțire sumbră în legătură cu această adunare.

Văzu pe cineva cunoscut, pe Mike Farmer, unul dintre soldații lui Edilio. Se uita în sus la Duck.

Duck îi făcu semn cu mâna. El zâmbi. Era cât pe ce să-i spună: „Ce se întâmplă acolo jos?”

Apoi Mike strigă:

— Uite unu’ sus! Uitați-vă! E unul dintre ei!

Dintre cine? se întreba Duck nedumerit.

Cu toții se uitau acum la el. Chiar și băiatul legat fedeleș. Era Hunter care nu arăta prea bine. Parcă fusese bătut.

Ceilalți din mulțime se uitară în sus la Duck. Apoi Zil.

Duck se trezi uitându-se fix la Zil. Îi întâlni privirea. Îngrozit, își dădu seama ce se întâmpla acolo jos. Sam nu era acolo. Nici Edilio. Nu era nimeni din conducere. Toți conducătorii erau plecați. Iar Zil îl ținea pe Hunter prizonier, iar în meniu era carne proaspătă.

— Un spion ciud mutant! strigă Turk.

— Prindeți-l! zbieră Zil.

Cineva aruncă o piatră. Duck o văzu ridicându-se spre el, arcuindu-se grațios și căzând.

O altă piatră, mai aproape de el, dar tot nu-l nimeri.

Apoi Mike își puse mitraliera pe umăr și ținti.

•

Sam era în autobuz. Soarele strălucea cu putere prin ferestre.

Autobuzul sălta pe șosea. Quinn era lângă el. Dar era ceva în neregulă cu el, iar Sam nu voia să afle ce anume.

Sam simțea cum oamenii îl pironesc cu privirea. Le simțea ochii în ceafă. Se auzea muzică din depărtare. Formația Against Me! cânta *Borne on the FM Waves of the Heart.*

Se întâmpla ceva în fața autobuzului. Șoferul. Își ducea mâna la inimă.

„Am mai fost aici, se gândi Sam. Asta s-a mai întâmplat."

„Asta s-a mai întâmplat."

Doar că, de această dată, lucrurile nu se vor mai petrece la fel. Ultima oară, cu mult timp în urmă, preluase controlul volanului pe când șoferul se prăbușise la podea din cauza infarctului.

Dar oare avusese șoferul un tentacul în jurul gâtului?

Oare Sam țipase?

Sam merse clătinându-se dintr-o parte în alta, uimit că făcea asta. Nu intenționase. Dar se ridicase și se clătina încoace și încolo, apucând câte o tetieră ca să se sprijine, în timp ce toți îl urmăreau cu privirea.

Șoferul se întoarse și rânji; dinții îi erau năclăiți de sânge.

Balustrada de pe șosea se deschise ca o poartă mare, iar autobuzul plonjă cu toată viteza și căzu în prăpastie. În cădere liberă, pe lângă peretele stâncos, apropiindu-se de mare. Autobuzul era plin de copii care nu reacționau, nu le păsa, doar se uitau fix, iar șoferul rânjea, iar acum viermii…

Sam încercă să strige, dar nu avea voce. Era sufocat de brațul ca un șarpe al șoferului. Era gâtuit și se învârtea.

Sam știa că era un vis, pentru că autobuzul tot cădea la nesfârșit, iar asta era imposibil. Nu-i așa?

Fundalul din vis se schimbă brusc: Sam nu mai era în autobuz. Pășea în bucătăria familiei sale, iar Astrid, și nu mama lui, pe care se aștepta s-o vadă, țipa la cineva pe care nu-l putea vedea.

„N-am timp de asta, își spuse el. N-am timp să visez."

„N-am timp de pierdut aici."

„Trezește-te, Sam."

Dar nu-i mai funcționa nicio parte a corpului. Parcă era țintuit la pământ. Legat cu o mie de frânghii subțiri care se zvârcoleau ca niște șerpi sau viermi.

Și totuși acum se mișca, nu știa nici el cum.

Deschise ochii. Oare vedea bine? Vedea oare sala, podeaua, tavanul boltit la un milion de kilometri depărtare?

Oare erau adevărate?

Pe podea zăcea ceva care parcă fusese adus la mal de valurile celui mai mare ocean. Palid și cărnos, moale. Nu mai mare de jumătate de metru. Pulsa ușor și se mișca imperceptibil. Ca un melc.

Sam era sigur că trebuia să știe ce era acel lucru. Dar nu era sigur nici dacă exista cu adevărat. Trebuia să plece acum. Acum sau niciodată. Să iasă din groapa întunecată în lume cât timp mai era sub efectul morfinei.

Nimic nu era aievea, se gândi el în timp ce trecea pe lângă melc.

Poate că nimic nu e real, își zise pe când își ducea un picior în față. Cu excepția acestui picior. Și a celuilalt picior. Unul, apoi celălalt.

•

Duck simți primul glonț șuierând pe lângă el.

Se înălță cât mai repede posibil. Dar nu suficient.

Cel de-al doilea glonț fu și mai departe de țintă.

Duck țipă:

— Hei! Opriți-vă!

— Ciudatule! Ciudatule! auzi el strigătele celor de jos.

— Nu am făcut rău nimănui! zbieră Duck.

— Atunci de ce nu vii jos? țipă Turk.

Apoi, ca și cum spusese ceva inteligent, bătu cupa cu un puști rotofei care avea o sticlă cu băutură într-o mână.

Aproape 50 de fete se holbau la Duck. Scânteieri portocalii și umbre negre jucau în lumina focului din fântână. Culori de Halloween. Arătau ciudat. Ovale mici cu ochi bulbucați și guri căscate. Abia putea să-i distingă, pentru că de obicei nu se uita de sus la oameni. Își întinseseră gâturile.

Văzu butoiașul pistolului și fața din spatele lui, cu un ochi închis și altul deschis. Ținea spre el.

— Doboară-l! îl încurajă Zil. Primești primul friptură dacă îl nimerești.

— Mike! strigă Duck. Ești soldat, frate. Nu trebuie să…

Duck văzu glonțul țâșnind pe gura țevii. Auzi împușcătura.

— De ce vreți să mă împușcați? strigă Duck.

Țintise cu atenție. Un alt glonț îi trecu pe la ureche. O pocnitură puternică.

— Oprește-te frate, oprește-te!

— Iar îl ratezi, strigă Zil.

— Dă-mi arma aia nenorocită! zise Hank pe un ton autoritar.

Ieși din decapotabilă și veni în fugă spre Mike.

Probabil că intervenția bruscă a lui Hank îi salvă viața lui Duck. Cel de-al treilea glonț șuieră pe lângă el.

Hank îi luă arma lui Mike.

Între timp, Duck se mai ridicase zece, douăzeci de metri, mai sus ca oricând. Acum era la o înălțime amețitoare. Vedea acoperișul primăriei. Era mai sus decât unde fusese pe vremuri vârful clopotniței bisericii. Vedea școala într-o parte și hotelul Clifftop în cealaltă. Vedea marea în depărtare.

Acum era la 30 de metri în aer, cam la înălțimea unui bloc cu zece etaje. Iar aici sus sufla o briză, împingându-l ușor, ca un balon cu heliu, dinspre mare.

Prea încet.

Hank trase. Ratase. Dar fusese cât pe ce.

Era o nebunie. Se ridica, dar prea încet, prea încet, iar Hank avea tot timpul din lume să țintească mai bine, să alinieze cătarea din spate cu cea din față, să le pună sub țintă și să tragă câteva gloanțe.

Duck se încordă, așteptând să fie lovit de glonț. Se întreba dacă glonțul îi va străpunge piciorul, brațul, provocându-i o durere îngrozitoare. Sau îl va nimeri în inimă sau cap, și totul se va sfârși.

Hank apăsă pe trăgaci. Nu se întâmplă nimic.

Hank aruncă dezgustat arma înspre Mike.

Mike reîncărcă arma cu frenezie, dar, până reuși, Duck plutise și ajunsese și mai sus, și mai departe.

Hank trase. Până să ajungă glonțul aproape de Duck, gravitația îl încetinise. Duck îl văzu vâjâindu-i deasupra capului. Văzu momentul în care ajunse la apogeu. Apoi văzu cum cade.

Duck vomită în timp ce plutea pe deasupra bisericii. Un sacrilegiu. Dar avea stomacul gol, așa că nu pângărise prea mult clădirea dărăpănată de jos.

Duck încă plutea. Departe de grozăviile ce se petreceau în piață. Aveau să-l omoare pe Hunter, care îl implorase să-l ajute.

Nu putea face nimic: era purtat de vânt. Și nu ar fi putut face nimic – în afară de a se lăsa împușcat – dacă vântul îl ducea în cealaltă direcție.

— Superputerile, își zise el, nu fac mereu din tine un supererou.

•

Iar se pierduse.

Se pendulase încontinuu. Într-un minut era acolo, apoi nu mai era.

Câteodată revenea în sinea ei. În mintea ei. Câteodată era în altă parte, privindu-se din exterior.

Era trist să vadă ce se alesese de Lana Arwen Lazar.

Apoi era din nou acolo, în capul ei agitat, privind prin ochii ei înroșiți.

Acum mergea. Doi pași. Mergea.

Vedea pereții de piatră lângă ea.

În față era pericol – gaiafagul îl simțea, la fel și ea. Și ea. Trebuia să fie oprit.

Lana trebuia să ia ceva. Îi căzuse ceva pe jos.

Se opri. Gaiafagul nu știa cum se cheamă. Iar Lana nu înțelese câteva secunde ce vedea cu ochii minții. Suprafețele din oțel. Strânsoarea puternică.

— Nu, imploră creatura.

— Nu, nu vreau, începu ea să plângă în timp ce se punea în genunchi.

Bâjbâi după pistol. Degetele îl atingeau. Era rece. Își puse degetul arătător pe trăgaci. Dacă îl putea ridica în dreptul capului, dacă putea…

Dar acum mergea, iar greutatea îi atârna în mână. Cât de greu era. Îngrozitor de greu!

Ajunse la camioneta care bloca intrarea în mină. Se târî pe capotă, plângând în hohote. Se strecură prin parbrizul spart, nepăsându-i de cioburile care-i tăiau palmele și genunchii.

De ce nu se putea opri? De ce nu-și putea controla mâinile, picioarele?

Lumina stelelor era orbitoare pășind în gura minei.

Acolo era inamicul, pericolul.

Lana știa cum îl cheamă pe dușman. Știa ce va face. După ce se hrănea, gaiafagul avea să fie pregătit pentru Dekka. Mai mult decât pregătit.

Dar nu încă.

— Nu, îi spuse Lana Dekkăi. Nu.

Dekka încremeni. Pe față i se citea groaza.

Celălalt stătea într-o parte. Avea o armă. Lana știa cum îl cheamă. Edilio. Dar nu el reprezenta pericolul.

— E Lana, zise Dekka.

— Lana, vino repede la noi, spuse Edilio. Îi întinse o mână.

Lana se simți copleșită de tristețe. Suspină atât de tare, încât ar fi putut s-o audă lumea întreagă. Parcă putea să vadă doar acea mână întinsă, numai asta putea simți.

Voia cu orice preț să ajungă la ea.

— Hai, Lana, o îndemnă Edilio.

Ochii Lanei se umplură de lacrimi. Capul i se mișcă încet, dintr-o parte în alta.

— Nu vreau, zise ea.

Lana ridică pistolul.

— Nu... șopti ea.

Ținti. În capul ei era un strigăt, un strigăt, un strigăt.

— Lana, nu! strigă Dekka.

Lana nu auzi împușcătura. Dar simți cum pistolul îi tremura în mână. Văzu focul.

Și-l văzu pe Edilio căzând pe spate.

Capul i se lovi de pământ.

Lana schimbă ținta. Acum era rândul Dekkăi, care paralizase de frică. Era vizată.

Lana apăsă pe trăgaci.

Un declic.

Dekka își ridică mâinile. Era furioasă, hotărâtă. Dar nu-și folosea puterea. Ochii îi scăpărau. Își coborî mâinile și se repezi la Edilio.

Dekka îngenunche deasupra băiatului. Icni. Apăsă pe rana din pieptul lui. Încerca să oprească hemoragia.

— Lana, Lana, o imploră Dekka cu lacrimile scurgându-i-se pe obraji. Ajută-l!

Lana era confuză. Pistolul nu mergea. De ce oare? Întrebarea nu era aici, gândul nu era al ei.

Gaiafagul era confuz. De ce nu funcționase acea armă? Nu înțelegea. Știa multe. Dar nu totul.

Pistolul scăpă din mâinile Lanei. Îl auzi lovindu-se de piatră.

— Lana, îl poți salva! o imploră Dekka.

„Nu pot salva pe nimeni, se gândi Lana. Cu atât mai puțin pe mine.”

Lana făcu doi pași în spate.

Ultimul lucru pe care îl văzu fu Dekka repezindu-se către Edilio.

Lana se întoarse la stăpânul ei.

• PATRUZECI

38 minute

Soarele se cufunda în mare. Umbrele se întindeau peste Perdido Beach. În piață erau mulți copii, prea mulți ca Zil să împartă cu toți acea căprioară.

La început fusese îngrijorat. Dar își dădu seama că exista o soluție simplă: cei care luau parte la uciderea lui Hunter vor mânca. Cei care doar se uitau, nu.

Cei care puneau mâna pe Hunter aveau să facă parte din gașca lui Zil. Aveau să-și dovedească loialitatea. Nu vor mai avea cale de întoarcere. El va fi stăpânul lor absolut după aceea.

Vor fi membri Human Crew pe viață.

Făcuseră un foc imens în fântâna secată. Cineva isteț dăduse o raită prin magazinul de bricolaj și adusese un grătar pe care sfârâiau acum bucăți de căprioară tranșate cu toporul.

Mirosea minunat.

Turk luase tuburi cu spray și scrisese pe fântână și pe unele trotuare logoul „HC” stilizat de Lisa.

— Cum facem treaba asta, frate? întrebă Antoine.

— Ce anume? îi răspunse Zil.

— Cu Hunter. Cum s-o facem?

Hunter își revenise un pic de pe urma loviturii la cap. Încercase să-și elibereze mâinile, dar Hank îl lovise binișor. Unii copii din mulțime ovaționaseră. Alții păruseră scârbiți.

— Spânzurați-l, spuse Turk și făcu amuzat un gest care imita acțiunea.

— Unde, frate? făcu Antoine. I se împleticea limba în gură, așa că nu prea reușea să se facă înțeles. Era beat.

— Acolo. Lance arătă înspre biserica în ruine.

— Unde era ușa? E o arcadă. Poți să treci o frânghie prin gaura aia. Și un capăt în jurul gâtului lui Hunter, nu? Celălalt capăt poate fi foarte lung. Până în piață ca să poată trage cam 100 de copii de el.

El se încruntă și se uită în față și în spate.

— Ridicați-l, apoi legați frânghia în jurul trunchiului unui copac.

Zil se uită curios la Lance. I se părea ciudat că acest puști popular se implica și se gândea la un plan de execuție. Foarte ciudat. Lance nu suferea de acea furie bolnavă ca Hank. Nu era un lingușitor nenorocit ca Turk. Nu era un drogat sinistru ca Antoine.

— Ce plan bun, Lance, făcu Zil.

În ochii lui Hank era un licăr periculos.

— Dacă vrem să facem asta, ar fi bine să ne apucăm, spuse Turk. Lui Astrid îi plac mult ciudații. Iar Brianna ar putea să-l aducă și pe Sam.

— Sam e ocupat. Și oricum nu mi-e frică de el. Avem toți copiii ăștia de partea noastră, spuse Zil părând mult mai încrezător decât era. Da, hai să-i dăm drumul. Hank, Lance. Începeți să întindeți frânghia!

Zil se sui pe portbagaj.

— Hai cu toții! Hai cu toții!

Toți copiii erau acum foarte atenți la el. Mulțimea era flămândă, disperată și foarte nerăbdătoare. Câțiva puști se repeziseră să ia niște carne chiar din flăcări. Hank și câțiva copii care făceau pe bodyguarzii trebuiră să-i alunge de-acolo pe cei flămânzi.

— Mâncarea e gata, anunță Zil în uralele tuturor.

— Dar avem ceva important de făcut înainte să mâncăm.

Se auziră mormăieli dezaprobatoare.

— Trebuie să facem dreptate.

Ceilalți tăcură și se uitară atent până când Turk și Hank începură să-și ridice brațele și să zbiere, agitând mulțimea.

— Acest mutant, acest gunoi inuman, acest ciudat, Hunter, arătă Zil spre cel capturat. Ciudul ăsta l-a ucis intenționat pe Harry, prietenul meu!

— Nu adevura! îngăimă Hunter.

Încă nu putea vorbi prea bine. Avea creierul afectat, bănuia Zil, de la lovitura la cap. Jumătate din fața lui Hunter atârna de parcă nu era atașată corect. Așa cum era, copiii puteau să râdă mai cu poftă de el, iar faptul că Hunter țipa ca un copil cu handicap nu-i ușura situația.

— E un ucigaș! strigă Zil deodată, lovind cu pumnul în palmă. Un ciudat! Un mutant! țipă el. Și știm cum sunt, nu-i așa? Au mereu suficientă mâncare. Ei conduc totul. Ei sunt șefii și noi murim de foame. E cumva o coincidență? Nici pe departe.

— Nu adevura! gemu din nou Hunter.

— Luați-l! le strigă Zil lui Antoine și Hank. Luați-l pe gunoiul ăsta de mutant ucigaș!

Îl înșfăcară pe Hunter de brațe. Putea să meargă, însă doar dacă își târșâia un picior. Aproape îl duseră pe brațe până în piață. Îl târâră până pe treptele bisericii.

— Fiți atenți cum o să facem în continuare, spuse Zil. Arătă înspre frânghia pe care Lance o întindea în piață.

O pauză plină de speranță. O senzație periculoasă, năucitoare. Mirosul cărnii îi înnebunea pe toți. Zil simțea asta.

— Vreți cu toții să gustați din vânatul ăla delicios?

Urlară în semn de aprobare.

— Atunci o să trageți cu toții de frânghie.

Vreo 12 copii ieșiră înainte ca să apuce de frânghie. Ceilalți ezitară. Se uitară înspre biserică. La Hunter țintuit de echipa lui Zil.

Lance făcuse un laț.

Hank îl trecea acum peste capul lui Hunter și i-l strângea în jurul gâtului.

Dar mulțimea se agita. Cineva își croia drum printre ei. Copiii țipau la intrus. Se tot împingeau unii în alții. În cele din urmă, apăru Astrid. Era răvășită, roșie la față, furioasă. Nu mai trăgea un căruț după ea. Nici John nu mai era cu ea, ceea ce era bine, se gândi Zil: Mary și John erau populari. Mulți copii aveau frățiori sau surioare la centrul de îngrijire.

Cu Astrid era altă poveste. Era prietena lui Sam, iar mulți copii credeau că e prea plină de ea. Plus că mai era și ciudatul de frate-su cu ea. Și nimeni nu-l plăcea. Umbla zvonul că și el ar fi fost un ciudat puternic. Dar era prea redus mintal ca să profite de puterile lui.

Ce pierdere de vreme să ții un retardat în viață când oamenii normali mureau de foame.

— Încetați! țipă Astrid. Încetați imediat!

Zil se uită în jos la ea. Era surprins să constate că nu se simțea intimidat. Astrid Geniul. Prietena lui Sam. Unul dintre cei mai importanți trei-patru oameni din FAYZ.

Dar Zil avea forța mulțimii de partea lui. O simțea în adâncul sufletului, ca un drog care-l făcea atotputernic. Invincibil și curajos.

— Pleacă, Astrid, îi zise el. Trădătorii n-au ce căuta aici.

— A, nu? Dar despre golani ce părere ai? Dar despre crimă? Era foarte drăguță, observă Zil. Mult mai mișto decât Lisa. Iar acum că el prelua conducerea...

— Suntem aici ca să executăm un ucigaș, spuse Zil arătând spre Hunter. Vrem să facem dreptate în numele tuturor normalilor.

— Nu există dreptate fără proces, spuse Astrid.

Zil rânji. Își întinse mâinile.

— Am avut un proces, Astrid. Iar acest gunoi de ciud a fost găsit vinovat de uciderea unui normal. Pedeapsa e moartea, adăugă el.

Astrid se întoarse cu fața la mulțime.

— Dacă o să faceți asta, n-o să v-o puteți ierta niciodată!

— Ne e foame, se auzi o voce, urmată imediat de altele.

— O să ucideți un băiat în biserică? făcu Astrid arătând spre sfântul lăcaș. În biserică? În casa Domnului?

Zil observă că vorbele ei își făceau efectul. Câțiva copii păreau stânjeniți.

— N-o să vă spălați niciodată acest păcat, strigă Astrid. Dacă faceți așa ceva, n-o să uitați niciodată. Ce credeți că ar zice părinții voștri?

— Nu mai sunt părinți în FAYZ. Nici Dumnezeu, spuse Zil. Doar oameni care încearcă să supraviețuiască, iar ciudații vor totul pentru ei. Iar tu, Astrid, vrei să ajuți ciudații. De ce? Mă întreb de ce.

Începuse să-i placă asta. Era amuzat să o vadă complet neajutorată pe Astrid cea drăguță și deșteaptă.

— Oameni buni, știți ce cred? făcu Zil. Cred că Astrid are puteri despre care n-a zis nimănui. Sau... Făcu o pauză dramatică. Sau retardatul cel mic are puteri.

Zil îi vedea frica din privire. Teama luase locul furiei îndreptățite.

Ce deșteaptă și ageră era Astrid. Dar și ce prostuță, se gândi Zil.

— Cred că mai avem doi ciudați printre noi, spuse el.

— Nu, șopti Astrid.

— Hank, zise Zil și încuviință din cap.

Astrid se întoarse prea târziu, iar Hank era acum în spatele ei. Hank ridică mâna. Astrid simți lovitura puternică.

Dar cel atins fusese micul Pete.

Căzuse ca o marionetă cu sforile tăiate.

— Acum! spuse Zil. Prindeți-o!

•

Dianei nu-i venea să creadă. Urcaseră repede pe povârnișul dealului de unde se vedea centrala atomică și găsiseră bara de combustibil nuclear.

Nu fusese greu. Izbucnise un incendiu în tufișul uscat unde căzuse. Un incendiu spontan, de mici proporții. Caine reușise să ridice bara de combustibil și s-o mențină în aer.

Jack stătea în spatele barei, transpirând de căldură, dar și de frică, bănuia Diana. Focul era singura sursă de lumină.

— Nu văd nimic găurit sau spart, spuse Jack. Scoase din buzunar un fel de telecomandă galbenă și se uită fix la ea.

— Ce-i aia?

— Un dozimetru, îi răspunse Jack.

Apăsă un buton. Diana auzi un clic ce se întrerupea. Clic. Cliclic. Clic. Clicclicclic.

— Totul e-n regulă, spuse Jack și răsuflă ușurat. Momentan.

— Ce e cu sunetul ăsta?

— Aparatul îl scoate când detectează o particulă radioactivă. Dacă sunetul e constant, o să avem o problemă. Are o anumită tonalitate când se apropie de radiații periculoase.

Chiar și acum lui Jack îi plăcea să facă paradă cu cunoștințele lui. Chiar și știind ce se întâmpla, ce se întâmplase. Și intuind ce urma.

— Acum auziți doar radiații din mediu.

— Să plecăm de aici, spuse Caine. Focul se ridică. Trebuie să rămânem în fața lui.

Urcară dealul. Focul nu-i ajunse din urmă. Nu părea să se răspândească. Poate pentru că nu bătea vântul.

Coborâră pe cealaltă parte, spre autostradă.

Nimeni nu se ținuse după ei. Sam nu se vedea nicăieri.

Se odihniră – mai degrabă se prăbușiră – într-un sediu de închiriat mașini. Cei doi soldați începură să scotocească după mâncare prin birouri și fișetele prăfuite.

Unul din ei era foarte mândru că găsise o pungută cu bomboane mentolate. Erau nouă. Fiecare putea lua câte una, ca apoi să saliveze după cele patru rămase.

— Să facem rost de o mașină, spuse Caine.

„Parcase” bara de combustibil afară și o sprijinise de zid. Avem nevoie de o decapotabilă.

Ridică una dintre bomboanele mentolate ca să o vadă bine cei doi soldați.

— Asta revine celui care-mi găsește cea mai bună mașină cu chei cu tot.

Cei doi bătăuși se repeziră la ușă. Pe Diana începu s-o doară stomacul, ceea ce o făcea să geamă. O bomboană nu ținea de foame, ci o înteţea.

Nu era lumină în birou. Nici pe autostrada de afară. Întunericul domnea peste tot; lumina venea doar de la falsele stele și falsa lună.

Se trântiră în câte un scaun comod de birou și își puseră picioarele obosite pe mese.

Diana începu să râdă.

— E ceva amuzant? o întrebă Caine.

— Stăm pe întuneric, dispuși să ne vindem sufletele pentru o altă bomboană mentolată, având o cantitate de uraniu suficient de mare încât orice terorist ar da orice pentru ea. Își șterse ochii de lacrimi. Nu, nu-i nimic amuzant în asta.

— Taci din gură, Diana, spuse Caine plictisit.

Diana se întrebă dacă puterea lui telekinetică nu slăbea „cărând” bara cea grea de combustibil. Era posibil.

Diana încercă din răsputeri să se ridice. Se duse la Caine și îi puse o mână pe umăr.

— Caine!

— Nu începe din nou, o avertiză Caine.

— Nu trebuie să faci asta, îi zise Diana.

Caine nu-i răspunse.

Unul din soldați își vârî capul pe ușă.

— Am găsit un Escalade. Cheile sunt înăuntru, dar mașina e încuiată.

— Jack, du-te să deschizi portiera! îi porunci Caine. Distruge și capota.

— Îmi dai o bomboană mentolată? îl întrebă Jack.

Diana râse zgomotos, scoțând niște sunete aproape isterice.

— Ce crezi că o să facă prietenul tău din deșert odată ce i-ai dat tot ce vrea? Caine nu răspunse, așa că Diana îi zise nedumerită: apropo, e un om sau o creatură?

Caine își acoperi fața cu mâinile.

— Are o poreclă? începu Diana fără urmă de remușcări. „Gaiafag” e prea lung. Putem să-i spunem „fag”? Sau poate doar „G”?

De afară se auzea zgomot de metal sfărâmat și de sticlă spartă. Jack transforma un Jeep într-o decapotabilă.

— Monstrul G, spuse Diana.

Câteva secunde mai târziu, se deschise ușa. Era Jack.

— Vine cineva, spuse Jack îngrijorat. Pe drum.

— Într-o mașină? îl întrebă Caine sărind în picioare.

— Nu, doar am auzit pași, de parcă fugea cineva.

Dianei îi sări inima în piept. Era Sam. El trebuia să fie.

Dar în același timp îi era și groază. Voia ca Sam să-l oprească pe Caine. Dar nu să-l omoare.

Caine alergă afară, cu Diana în urma lui. Izbucniră focuri de armă. Cei doi soldați trăgeau ca nebunii pe autostradă. Din țevi țâșneau focuri galbene aprins, un zgomot asurzitor, iar în întunericul de nepătruns se auzea cineva înjurând, țipând la ei să înceteze. Apoi din nou înjurături furioase.

— Nu mai trageți, tâmpiții naibii! strigă Caine la ei.

Încetară.

— Tu ești, Drake? întrebă unul din soldați cu o voce tremurată și speriată.

— O să te jupoi de viu! zbieră Drake din toți rărunchii.

Psihopatul numai piele și os își făcu apariția, cu ochii scăpărându-i în lumina lunii și cu părul răvășit. Se mișca într-un fel ciudat, ținându-și mâna-bici cu cealaltă.

Diana nu-și putea da bine seama, dar era ceva ciudat în legătură cu el.

— Ce ți-a luat atâta? îl întrebă Caine.

— Ce mi-a luat atâta? Sam. L-am scos din joc, spuse Drake. Eu. L-am biciuit, l-am sfâșiat și n-o să-și mai revină niciodată, niciodată, nu după ce…

— Uau, făcu Jack, atât de surprins, încât îndrăzni să-l întrerupă pe Drake în mijlocul potopului de cuvinte. Chestia… mâna ta.

Diana văzu atunci cum tentaculul lui Drake se termina cu un ciot.

Apoi, spre surprinderea Dianei, Drake începu să suspine. Doar o dată. Un singur suspin reprimat. „Până la urmă e și el om”, se gândi Diana. La limita umanului. Dar simțea teamă, simțea durerea.

— Nu l-ai omorât? îl întrebă Caine pe Drake.

— Ți-am spus, țipă Drake la el. E terminat!

Caine scutură din cap.

— Dacă nu l-ai ucis, nu s-a terminat. De fapt e ca și atunci când te-ai luptat cu Sam ultima oară: o parte a corpului îți lipsește.

— Nu era Sam, îi spuse Drake printre dinții încleștați. Sammy e terminat, ți-am zis. Eu l-am terminat!

— Atunci de ce ai un… ciot? îl întrebă Diana neputând să nu își tachineze rivalul.

— Brianna e de vină, spuse Drake.

Diana văzu cu coada ochiului cum Jack ridică privirea și i se umflă pieptul.

— A venit, însă prea târziu ca să-l salveze pe Sam. N-o să-l mai vedeți pe Sam.

— O să te cred când îi văd cadavrul, îi spuse Caine pe un ton sec.

Diana era de acord. Drake era prea insistent. Prea isteric. Prea hotărât să-i convingă pe toți.

— Să o ștergem de-aici, spuse Caine.

Unul din soldați porni motorul Jeepului fără capotă. La început nu porni. Dar apoi se trezi la viață. Se aprinseră luminile în mașină. Farurile erau foarte puternice.

— Toată lumea înăuntru! porunci Caine. Dacă Drake are dreptate și Sam e terminat – chiar și pentru un timp –, nu mai trebuie să ne furișăm. Până la mină sunt 16 kilometri. În 20 de minute ajungem acolo.

— Unde e bomboana mea mentolată? îl întrebă Jack.

Caine ridică bara de combustibil și o menținu în aer, deasupra capetelor celorlalți. Era suficient de aproape încât căldura degajată să fie ca a soarelui strălucitor de amiază.

•

Micul Pete zăcea inconștient.

Astrid fu târâtă, lovită și îmbrâncită în timp ce Antoine îi lega mâinile și îi sufla un damf de alcool în față.

Capul îi vuia. Ce să facă? Ce să spună ca să pună capăt acelei nebunii?

Nimic. Nu putea să mai spună nimic acum, când mulțimea era moartă de foame. Nu putea decât să privească.

Astrid se uită la fiecare, căutând în ochii lor un pic de milă, care ar fi trebuit să-i oprească, măcar acum. Dar vedea numai nebunie. Disperare.

Erau prea flămânzi. Prea înspăimântați.

Voiau să-l ucidă pe Hunter, apoi Zil urma să se ocupe de micul Pete și de Astrid. Nu avea de ales. În clipa în care Hunter murea, Zil și gașca lui vor fi comis o crimă oribilă în inima FAYZ-ului.

— Sfinte Hristoase, știu că ne vezi, se rugă Astrid.

Mulțimea striga.

— Sfinte Dumnezeule… se rugă Astrid.

— E timpul să ne facem dreptate!

— … nu.

•

— Edilio, nu muri, îl imploră Dekka. Nu muri.

Edilio scoase un gâlgâit, încercând să vorbească.

Dekka îi deschise cămașa. Avea o gaură în piept, deasupra sfârcului stâng. Când apăsă în acel loc, sângele i se strecură pe sub palme. Când își luă mâna de acolo, sângele țâșni de-a dreptul.

— O, Doamne! spuse Dekka începând să plângă în hohote.

Edilio horcăi din nou și încercă să-și ridice capul.

— Nu te mișca, îi porunci Dekka. Nu încerca să vorbești.

Dar Edilio își ridică deodată mâna dreaptă. Voia să o apuce de guler, dar mâna nu îl asculta și nici degetele. Edilio își lăsă mâna în jos. Parcă leșinase.

Dar apoi, cu un efort supraomenesc, îi spuse:

— Fă-o!

Dekka știa ce-i cerea să facă.

— Nu pot, Edilio, nu pot, îi zis Dekka. Doar Lana te mai poate salva acum.

— Fă…

— Dacă fac asta, o să moară, spuse Dekka. Era lac de transpirație, sudoarea i se scurgea de pe frunte și picura pe pieptul plin de sânge al lui Edilio. Dacă fac asta, Lana nu te mai poate salva.

— Fă… auu…

Dekka scutură din cap violent.

— N-o să mori, Edilio.

Îi înconjură pieptul cu brațele, apucându-l din spate. De parcă îi făcea manevra Heimlich. Se folosea de greutatea lui și de mâinile ei alunecoase ca să închidă rana.

Îl târî afară din mină. Îl târî pe cărare, lăsând urme în pământ. Plângea și suspina, clătinându-se sub greutatea lui, se lovi de bolovani, dar se îndepărtă destul de mult de mină.

El avea dreptate. Sărmanul Edilio avea dreptate, avea dreptate, trebuia s-o facă. Trebuia să distrugă acea mină. Dar Edilio nu va fi îngropat aici, în niciun caz. Nu, Edilio va avea un loc de onoare în piață.

Printre cei căzuți la datorie. Un alt mormânt. Primul pe care nu-l săpa Edilio.

— Rezistă, Edilio, o să scapi teafăr, îl minți Dekka.

Se prăbuși la capătul potecii, la marginea orașului-fantomă. Dekka se așeză pe Edilio și apăsă tare pe rană. Sângele nu mai avea atâta presiune. Acum putea să-i țină hemoragia sub control, ceea ce nu era bine; asta însemna că era pe moarte și că inima sa curajoasă va înceta cât de curând să mai bată.

Dekka se uită fix în ochii strălucitori ai unui coiot. Îi vedea și pe ceilalți strângându-se în jurul ei. Erau precauți, dar simțeau că îi aștepta un ospăț.

• PATRUZECI ȘI UNU

33 minute

Duck era atât de sus, încât vedea fumul ridicându-se de la centrala atomică din depărtare.

Încă tremura din cauza împușcăturilor. Se trăsese în el! Dar el nu făcuse niciodată rău nimănui!

Parcă fusese înrolat într-un război despre care nici nu știa că începuse. Era o nebunie. Putea să fie ucis. Încă mai putea fi ucis.

Dar el plutise mai departe, teafăr și nevătămat.

În timp ce alții se zbăteau să rămână în viață. În timp ce alții țineau piept răului care se înfăptuia.

Din fericire, briza ușoară îl ducea departe de piața unde se săvârșeau acele grozăvii. În câteva minute avea să-și mărească densitatea și să coboare ușor pe pământ. Apoi poate ar fi găsit niște mâncare. Mirosul de carne gătită îl înnebunise.

— Duck, nu aveai ce să faci, își spuse el.

— E adevărat, aprobă el. Chiar nimic.

— Nu e vina noastră.

Încercă să apuce un pescăruș care plana mai departe de el, plutind cu aripile sale în formă de bumerang. Era suficient de flămând încât ar fi mâncat pasărea crudă. În aer.

Văzu cu coada ochiului o pată pe pământ. Pata se opri brusc. Nu-i vedea chipul, dar nu putea fi decât Brianna. Ținea în mână un porumbel.

Brianna putea face ceea ce Duck nu reușea. Brianna putea prinde și mânca păsări. Poate avea să-i dea și lui. Erau amândoi niște ciudați până la urmă. De aceeași parte a baricadei. Nu?

— Hei! strigă el.

Brianna se uită în sus la el.

— Duck! strigă ea. Te-am căutat peste tot!

— Mi-e atât de foame! se tângui Duck.

— Cum ai ajuns acolo sus?

Își creștea treptat densitatea și cobora pe pământ.

— Merge în ambele sensuri, spuse Duck. Totul se rezumă la densitate. Cântăresc cât vreau. Pot să mă cufund în pământ sau pot să plutesc…

— Mda, nu-mi pasă. Sam mi-a zis să dau de tine.

— De mine?

— Da. Coboară.

Rupse o aripă a porumbelului și îi dădu o bucată mică și gelatinoasă lui Duck, care nu stătu mult pe gânduri.

Se uită la ea cu un aer vinovat după ce mestecase zgomotos vreun minut.

— Nu vrei puțin?

— Nu, spuse ea. Pofta mea de mâncare… Nu știu. Nu mă simt bine.

Brianna se uita la el într-un fel care-l neliniștea.

— O să întâmpinăm niște rezistență din partea vântului, spuse Brianna.

— Ce anume?

— Mi-ai spus că-ți poți controla greutatea. Sunt suficiente cinci kilograme.

— Pentru ce?

— Sari în spatele meu, Duck. O să facem o plimbare.

•

Morfina nu înlăturase complet durerea, ci doar o atenuase un pic. Era în continuare acolo, un leu feroce, înfometat, puternic, impunător, care răgea. Ținut cu greu în frâu.

Cu greu.

Rănile erau șocante. Avea urme de roșu aprins pe spate, umeri, gât și față. În unele locuri pielea îi fusese smulsă.

Coșmarul indus de morfină se risipise și realitatea începuse să se întrezărească. Pământul era jos și cerul sus. Stelele străluceau, zgomotul făcut de pași îi era cunoscut, ca și propria respirație șuierătoare.

Avea puțin timp la dispoziție. Nu știa cât. Poate nu de-ajuns ca să-l oprească pe Caine.

Și să-l omoare pe Drake. Pentru că acum era prima oară când Sam voia să ia viața cuiva.

A lui Drake. Avea să-l omoare pe Drake. Ceea ce-l făcea pe Sam să rămână în viață era gândul la Drake, și nu teama de ce va face Caine. Să-l ucidă pe Drake înainte să slăbească efectul morfinei. Apoi durerea avea să-l înșface din nou în gheare și să-l facă să plângă și să țipe…

Trebuia să-l fi omorât atunci când avusese ocazia.

Ar fi trebuit…

Își aminti acel moment ireal. Lupta de pe treptele primăriei. Orc și Drake, pumnul ca un ciocan al băiatului făcut din pietriș și biciul crunt al adevăratului monstru.

Sam se luptase cu fratele lui. Scăpase ca prin urechile acului. Dar ar fi putut și ar fi trebuit să-l omoare atunci pe psihopatul de Drake. Să-i curme suferințele de animal turbat.

Sam avea mintea încă în ceață în timp ce traversa parcarea. Nu era nimeni acum. Dekka se dusese… unde anume? Nu gândea limpede.

Se dusese să distrugă mina. Ea și cu Edilio.

Lana. Dacă Lana era înăuntru… Dacă ea…

Sam se opri din mers. Lana era singura lui speranță. Fără ea nu putea să supraviețuiască. Putea să-l vindece. Putea să pună capăt durerii. Să facă din el alt om.

Ca el să fie în stare…

Se trânti pe scaun într-o mașină. Timp de ceva vreme, nici el nu știa cât, pierdu șirul gândurilor. Nu se simțea conștient. Nu dormea, ci trăia un coșmar alcătuit din amintiri și imagini, însoțite de junghiurile din burtă, de rănile care-l dureau.

„Mișcă-te”, își spuse el. Încotro? Orașul era la 16 kilometri depărtare. Dar nu acolo se ducea Caine.

Povârnișul dealului din spatele centralei atomice strălucea. De parcă ardea pe unele porțiuni. Avea halucinații.

Nu ar fi putut să meargă atât de departe. Efectul morfinei nu avea să țină atât de mult. Trebuia să se miște mai repede.

Avea nevoie de ajutor. De cineva…

— Să mă ajute cineva, șopti el.

Începu drumul lung și obositor pe șoseaua în pantă înspre poarta păzită. Nu putea să se miște. Nicio șansă. Și totuși…

Totuși…

Lui Sam mintea îi juca feste acum. Văzu o lumină. Ca un fascicul de lanternă. Dar venind dinspre ocean.

Se trânti jos. Lumina se revărsă încet peste parcare, de parcă cineva de pe mare voia să cumpere o mașină.

Lumina lumină o parte a centralei atomice. Urcă dealul, apoi coborî din nou. Cineva căuta ceva.

Dar el era doar o biată siluetă pe drum, prea mică pentru a fi depistată. Lumina nu avea să strălucească peste el. Parcă era un joc bolnav. Lumina nu se va opri asupra lui.

Era invizibil.

— Nu, Sam, își spuse el, în timp ce creierul lui obosit procesa informația cu o încetineală ridicolă. Idiot patentat ce ești! Singurul lucru pe care îl ai e lumina.

Sam își ridică brațele. Un fascicul de lumină verde străpunse cerul întunecat.

Conul de lumină veni imediat spre el.

— Da, aici sunt, spuse Sam.

Lui Quinn îi luă câteva minute să tragă barca la mal și să urce dealul până la Sam.

— Frate! exclamă Quinn.

Sam încuviință din cap.

— Da, arăt destul de rău. Cum de…

— Pescuiam. Am văzut focul. Quinn îngenunche lângă el neștiind ce să facă pentru a-i ușura suferința prietenului său.

— Arăt rău și nu gândesc limpede, bolborosi Sam.

— Te duc înapoi în oraș, spuse Quinn.

— Nu, frate. Fă rost de o mașină.

— Sam, nu poți…

— Quinn. Sam îl înșfacă de braț pe Quinn. Fă rost de o mașină.

•

— Marș de-aici, cățel nenorociți! mârâi Dekka.

Coioții le dădeau târcoale tot mai aproape. Îi încercuiau.

— Care dintre voi e Căpetenia? întrebă Dekka. Era disperată. Cum putea să-i împiedice să se apropie de ei? Am o ofertă pentru voi. Vă pot… vă pot ajuta. Vreau să vorbesc cu Căpetenia voastră.

Un coiot se opri și își întoarse chipul inteligent spre ea.

— Eu Căpetenie.

Vocea îi era stridentă, forțată, de parcă vorbitul era ceva foarte dureros.

Dekka văzuse Căpetenia coioților doar de la mare distanță, dar știa că nu era el. Căpetenia avea o față urâtă, o cicatrice pe bot. Era bătrân și râios. Acest coiot era sigur mai tânăr.

— Tu nu ești Căpetenia, spuse Dekka.

Coiotul înclină nedumerit din cap.

— Căpetenie murit. Eu Căpetenie.

Murise Căpetenia? Poate asta era șansa ei.

— Dacă îmi faci vreun rău, îl avertiză Dekka, oamenii mei o să omoare toți coioții.

Căpetenia – noua Căpetenie – părea să ia în calcul această posibilitate. Ochii săi strălucitori se uitau țintă la ea; Dekka părea să intuiască și o notă de umor în ei.

— Haita mâncat om mort, spuse Căpetenia pe tonul ciudat și strident al coioților mutanți.

— N-a murit, spuse Dekka.

— Haita mâncat, spuse Căpetenia.

— Nu, insistă Dekka. Dacă încercați, o să...

Întrezări o blană bej-cenușie și ceva o dezechilibră. Se rostogoli și ajunse pe vine. Trei coioți se năpustiseră asupra lui Edilio. Sângele îi țâșnea din piept.

— Nu! strigă Dekka.

Își ridică brațele și Edilio pluti deodată, alături de trei coioți înspăimântați care urlau.

Căpetenia se îndepărtă.

Apoi se auzi o mașină care se apropia cu viteză.

•

— Aproape am ajuns, strigă Drake încântat.

Vântul nopții le biciuia fețele în timp ce mașina sălta și rula cu viteză pe șosea. Bara de combustibil era deasupra lor ca o rachetă de croazieră, zgâlțâindu-se. Caine stătea rezemat în scaun, cu brațele în sus.

Diana nu-i vedea decât profilul, însă era sigură că în ochii lui Caine nu era bucuria sălbatică din ai lui Drake. Caine avea o privire fixă. Gura îi era schimonosită. Era singura dată când Diana se uita la el și i se părea urât. Nici urmă din farmecul lui zdrobitor. Avea aceleași trăsături de star, dar acum arăta ca un cadavru înfășurat în giulgiu, o batjocură a ceea ce fusese cândva.

— Uită-te! Ha, ha, ha, ha! Crește din nou! strigă Drake și îi scutură prin față tentaculul hidos. Avea dreptate. Se forma o ridicătură pe partea tăiată. Biciul putea fi secționat ca și coada unei salamandre, dar se regenera.

— Uite acolo! Orașul! strigă Drake. Acolo! Acum să vezi. O să vedeți cu toții!

— Ce e locul ăsta? se întrebă Jack cu voce tare. Se uită urât la Diana, acuzator.

„Nu e vina mea, ripostă Diana în gând. Jack, nu e vina mea că ești slab și te-ai ținut după mine! Prostule, tâmpitule! Nu e vina mea!

Încerc să supraviețuiesc. Să mă descurc ca întotdeauna."

Și chiar așa era. Diana ieșea cu eleganță din orice încurcătură, își impunea propriile condiții, indiferent de ce

gândeau ceilalți. Așa era ea: se lăsa folosită, dar se folosea și ea la rândul ei de alții. Se lăsa călcată în picioare, dar apoi răspundea și ea cu aceeași monedă. Dar rămânea mereu tot Diana, sigură pe ea.

Nimic din ce se întâmpla nu era vina ei.

— Uitați! strigă unul din soldați.

Se întâmpla ceva pe drum. Ca o tornadă, ca un vârtej în care erau prinși coioți și acolo, în mijloc, un om.

— Dekka! spuse Drake cu încântare.

•

Dekka îi lăsă pe coioți să cadă. Și pe Edilio. N-avea de ales. Nu mai avea cum să-l ajute.

— La revedere, Edilio! șopti ea.

Acum îi rămăsese doar mina. O luă la fugă.

Șoferul mașinii Escalade frână brusc. Drake sărise din mers și fugi după ea.

Dekka avea un avantaj de doar zece metri. Iar Drake era mai rapid ca ea.

Mâna-bici a lui Drake șfichiui aerul. Simțea pocnetul în spatele ei. Nu avea cum să străbată poteca. N-avea cum.

Dekka se întoarse și își ridică brațele.

Deodată, picioarele lui Drake se zvârcoleau în aer. Se ridicase de la pământ într-un nor de pietre și noroi. De parcă o explozie încetinită se declanșase sub el. Mâna lui bici se învârtea într-un ritm nebunesc.

— Te omor, Dekka! striga el.

Dekka porni din nou gravitația și Drake căzu de la o înălțime de trei metri.

Se întoarse și o rupse la fugă din nou, iar acum o înconjurau coioții de flecare parte a potecii. Puteau să-i taie calea cu ușurință.

Urcă repede dealul, cu respirația întretăiată. După o cotitură zări noua Căpetenie. Își ridică mâinile. Prea încet. O încolțeau din dreapta și din stânga. Se năpusteau asupra ei din toate direcțiile.

Dekka fu pusă la pământ de o haită de coioți care mârâiau, lătrau și sfâșiau totul cu colții.

Țipă și încercă să-și folosească puterile, dar fălcile lor de oțel se înfipseră în încheieturile ei.

Nu mai era puternică, ci neputincioasă.

Coioții aveau s-o omoare.

• PATRUZECI ȘI DOI

27 minute

Drake era primul care ajunsese pe potecă. Șchiopăta și avea un picior grav rănit în urma căderii.

Jack era în spatele lui.

Drake șchiopătă până la haita de coioți care se strânsese în jurul prăzii. Unul dintre coioți, o creatură cu ochi strălucitori și cu o expresie detașată, aproape omenească, mârâi în chip de avertisment.

Dekka era țintuită locului, neajutorată. Dacă era conștientă, nu dădea semne. Însă era încă în viață. Jack simțea că fata mai era în viață. Dar, în câteva secunde, poate mai puțin, nu va mai fi.

— Nu vă faceți griji, frații mei coioți, spuse Drake râzând. Nu sunt aici ca să vă opresc.

Drake se uită în jos la Dekka și scutură din cap batjocoritor înspre Dekka.

— Nu arăți prea bine. Nu cred că vei avea un sfârșit prea frumos. Apoi se uită la Jack și spuse: La ce-ți folosesc puterile mutante? Nu-i așa, Jack?

Era un avertisment. O amenințare. Dar lui Jack nu-i păsa. Îi era rău. Îi era atât de rău. Voia să vomite, dar nu avea nimic în stomac. Voia să fugă în noapte. Dar Drake, Caine sau coioții ar fi venit după el.

De ce era aici?

Pentru că ești idiot, își spuse Jack. Un idiot deștept. Un deștept idiot.

— Mai e un pic, strigă Drake de mai sus. Vino să-l întâlnești, Jack.

Jack se opri și se uită înapoi. Văzu întâi bara de combustibil care plutea. Apoi pe Caine sub ea. Era aproape încovoiat, de parcă purta greutatea lumii pe umerii săi. De parcă povara îl copleșea.

Jack simțea o greutate care parcă voia să-l golească de sânge și să-l calce în picioare ca pe un fruct pârguit. Lacrimile îi curgeau pe obraji, deși nu-și mai amintea când începuse să plângă.

Deși avea puteri supranaturale, Jack simțea că brațele și picioarele-i erau de plumb. Cu fiecare pas era mai secătuit de puteri, dar încerca să se lupte cu frica și groaza care-l paralizau.

Era prea mult. Totul era prea mult. Brittney, săraca Brittney. Iar acum Dekka. Oare câți vor mai avea soarta lor? Și cu el cum rămânea?

Jack nu se gândi la consecințe când înhăță de gât coiotul cel mai aproape de el. Coiotul scheună și încercă să se întoarcă să-l muște. Jack azvârli animalul. Acesta nu se mai vedea.

Apucă alt coiot și îl aruncă în noapte. Se auzi un zgomot îndepărtat.

Alți doi coioți veniră spre el cu fălcile descleștate și colții dezveliți. Jack se trase înapoi și-l lovi pe primul. Fix în bot. Capul coiotului se desprinse și se rostogoli pe potecă asemenea unei mingi de bowling. Trupul coiotului rămase nemișcat câteva secunde, chiar părând să facă un pas în față. Apoi se prăbuși.

Ceilalți coioți se uitară fix la Jack. Apoi își băgară cozile între picioare și o rupseră la fugă.

— Ce-ai Jack? Ești sensibil?

Drake părea să fie mai puternic cu fiecare pas, în timp ce Jack se simțea slăbit, în ciuda puterilor sale ieșite din comun. Acea forță nu făcea parte din el. Nu era a lui.

Drake îl aștepta pe culme. Se profila în lumina lunii, cu mâna-bici zvâcnind prin aer.

— Nu-mi place să văd așa ceva, spuse Jack. Îi era greață.

Biciul lui Drake se înfășură cu blândețe în jurul gâtului lui Jack. Drake îl trase mai aproape. Gura lui Drake îl gâdilă la ureche pe când îi spunea în șoaptă:

— Acordă-mi sprijinul tău, Computer Jack.

— Poftim? îl întrebă Jack cuprins de disperare.

— Acordă-mi sprijinul tău, îi spuse Drake, și o să-ți cruț viața. Poate ți-o dau și pe Brianna.

Jack puse mâna pe biciul lui Drake. Și-l desprinse din jurul gâtului său. Fără niciun efort. Ar fi fost ușor să-i smulgă acum brațul ăla hidos.

Drake râse, nesigur pe el.

— Jack, nu e bine ce faci. Nu ești făcut pentru chestiile astea dure.

Drake se întoarse și o luă la fugă.

Caine se chinuia să urce. Diana, vrăjitoarea care adusese toate necazurile pe capul lui Jack, era lângă Caine. Putea să jure că-l ajuta pe acesta să meargă.

•

Lanei îi scăpase pistolul în peșteră. Nu mai era de niciun folos acum.

Încerca să-și explice... să-și formeze imagini care să o lămurească... Dar gaiafagului nu-i păsa, nu mai era preocupat de fata care controla gravitația.

Cineva îl împușcase pe Edilio, se gândi Lana nevenindu-i să creadă. Cineva. Pe Edilio.

Simți ceva, ca și cum pistolul i-ar fi tresăltat în mână.

Cineva...

Icni atunci când gaiafagul îi deschise mintea și îi turnă imaginile în creier. Numai monstruozități.

Cea mai mare era ceva sălbatic ca un urs grizzly cu țepușe de jumătate de metru la fiecare labă... creaturi formate doar din colțuri ascuțite, de parcă erau făcute din lame de ras și cuțite de bucătărie... creaturi cu foc lăuntric. Lucruri care zburau. Care se târau.

Dar când le văzu nu observă doar suprafața. Le văzu pe dinăuntru și pe toate deodată. Văzu cum erau făcute. Le văzu cum erau una într-alta, monstru în monstru. Ca niște păpuși rusești.

Dacă distrugea una, le elibera pe celelalte.

Regenerare. Adaptare. Fiecare nouă încarnare era mai periculoasă și mai mortală decât cea de dinainte.

Gaiafagul concepuse o mașinărie biologică perfectă.

Nu el personal. Intrase în mintea cuiva cu o imaginație mai bogată ca a lui.

Nemesis[12]. Ăsta era numele gaiafagului pentru el: Nemesis.

Nemesis cu o putere infinită ținută sub control doar datorită cotloanelor, fundăturilor și pereților înalți din creierul său bolnav.

Nemesis și Tămăduitoarea, folosiți și aduși aici, în acest fel, ca să facă gaiafagul de neoprit, nemuritor.

---

[12] Zeița răzbunării în mitologia greacă. (n.tr.).

Doar că mai lipsea un singur lucru. Hrana. Combustibilul.

Vine, spuse gaiafagul.

Curând.

Cineva îl împușcase pe Edilio. Și încercase să o împuște pe Dekka.

Mintea zguduită și copleșită a Lanei, plină de planurile gaiafagului, se agăța doar de acest amănunt.

Cineva...

Simțea de departe pistolul tresăltându-i în mână în timp ce apăsa pe trăgaci.

Nu. Nu.

Edilio cădea.

Nu.

Lana se înfurie atât de tare încât imaginile gaiafagului se estompară. Șuvoiul de planuri și detalii dispăru.

„Te urăsc!” țipă Lana fără să scoată o vorbă.

Gaiafagul se dădu înapoi și o lăsă să intre înapoi în mintea ei.

Dar mai încet ca înainte.

•

— O să vină după tine, Caine, îi șopti Diana la ureche.

Pe Caine îl dureau brațele. Nu-și mai simțea mâinile. Le ținea în sus. Își folosea puterea. Să care...

— Drake o să încerce să te omoare, îi spuse Diana agitată. Știi că nu mint.

Caine o auzea. Dar vocea ei era atât de slabă, avertismentul ei atât de nesemnificativ în comparație cu greutatea care-i apăsa pieptul.

Foamea gaiafagului era acum a lui. Dacă-l hrănea, însemna să mănânce și el.

„Nu-i adevărat, își spuse Caine.

Ce minciună!”

— Dacă faci asta, Caine, o să mori, îi spuse Diana pe un ton implorator. Fă-o și-am să mor și eu. Oprește-te, Caine! Nu face una ca asta!

Caine încercă să-i răspundă, dar își simțea gura uscată și maxilarul încleștat.

Pas cu pas. Pe potecă. Până la creatura aia. Până la el.

Jack era acolo sus. Și Drake. Drake vorbea cu Jack. Pe potecă zăcea un coiot mort, fără cap.

Și Dekka, în viață sau poate nu. Nu era treaba lui. Era problema ei. Nu trebuia să-l fi ajutat pe Sam. Nu trebuia să fi luptat împotriva lui Caine.

Nu era problema lui.

Ajunse în punctul cel mai înalt al potecii. Vedea intrarea în mină.

Bara de combustibil plutea în aer.

Hrănește-mă.

Caine veni mai aproape.

— Fă-o! strigă Drake.

— Caine, oprește-te! îl rugă Diana.

Cane se mișca mai ușor acum pe teren neted. Mai aproape. Suficient de aproape. Putea să azvârle bara de aici. Ca pe o lance. Direct în puț.

Ca pe o suliță.

Cu ușurință.

— Nu face asta, îl imploră Diana. Jack. Jack, trebuie să-l oprești.

— Nici vorbă, mârâi Drake.

— Taci din gură, psihopatule! strigă Diana cuprinsă deodată de furie, lăsând la o parte orice delicatețe. Mori odată, ticălos jegos și idiot!

Ochii lui Drake erau goliți de expresie. Sclipirea periculoasă și jucăușă dispăruse din ei. Se uita la ea cu o furie nimicitoare.

— Destul, spuse Drake. Voiam să aștept. Dar, dacă trebuie să se întâmple acum, așa să fie.

Biciul său se dezlănțui.

• PATRUZECI ȘI TREI

<u>13 minute</u>

Mâna-bici a lui Drake o învârti pe Diana ca pe un titirez.

Fata țipa. Strigătul ei îl străpunse pe Caine ca o săgeată.

Diana se împletici și aproape se îndreptă de spate, dar Drake era prea rapid, prea pregătit.

A doua lovitură o ridică în aer. Pluti și apoi căzu.

— Prinde-o! strigă Caine pentru sine.

O văzu răsucindu-se în cădere. Își dădea seama unde va ajunge, își ridică mâinile; își putea folosi puterile ca s-o prindă și s-o salveze. Dar nu era suficient de rapid.

Diana căzu. Capul i se izbi de o piatră colțuroasă. Scoase un sunet de dovleac strivit.

Caine îngheță de spaimă.

Bara de combustibil de care uitase căzu cu un zgomot puternic.

Căzu la câțiva metri de intrarea în mină. Ateriză pe un bolovan alungit, ca prova unei corăbii.

Se îndoi, se crăpă, se rostogoli de pe bolovan și se izbi cu putere de pământ.

Drake se repezi glonț la Caine, plesnind din bici. Dar Jack se puse între ei, țipând:

— Uraniul! Uraniul!

Dozimetrul din buzunar începu să scoată clicuri atât de rapide, încât formau un țiuit.

Drake se aruncă spre Jack, iar cei doi se rostogoliră pe jos.

Caine se uita îngrozit la Diana. Diana nu se mișca. Nu scotea nicio replică ironică. Nicio glumă acidă.

— Nu! strigă Caine. Nu!

Drake era în picioare, încercând să-și înfășoare la loc brațul, în timp ce Jack îl înjura.

— Diana! începu să suspine Caine.

Drake nu se mai baza acum pe mâna sa bici; era prea departe pentru a plesni din ea înainte să-l doboare Caine. Ridică pistolul. Butoiașul scuipă foc și gloanțe, POC POC POC POC POC.

Cu arma setată pe automat, Drake putea să își permită să rateze ținta. Mută pistolul în dreapta, trăgând rafale de gloanțe spre Caine, care stătea nemișcat ca o stană de piatră.

Apoi țeava pistolului dispăru într-o lumină albă-verzuie care preschimbă noaptea în zi. Acea lumină nu-și atinse ținta. Dar era suficient de aproape ca țeava pistolului lui Drake să se topească și să cadă. Stâncile din spatele lui Drake crăpară de la căldura emanată de jetul de lumină.

Lui Drake îi căzu arma din mână. Acum era rândul lui să privească uluit.

— Tu!

Sam șchiopătă până în vârful dealului. Se clătină, dar Quinn îl sprijini la timp.

Acum Caine era din nou în prezent, își vedea fratele, lumina ucigașă.

— Nu, spuse Caine. Nu, Sam: e al meu.

Ridică o mână, iar Sam zbură în spate alături de Quinn.

— Bara de combustibil! striga Jack din nou și din nou. O să ne omoare pe toți. O, Doamne, suntem pierduți!

Drake se duse într-un suflet la Caine. Avea ochii bulbucați de spaimă. Știa că nu va supraviețui. Știa că nu era suficient de rapid.

Caine își ridică mâna, iar bara de combustibil păru să salte de jos.

O suliță.

O lance. O ținu în aer. Îndreptată fix spre Drake.

Caine întinse și cealaltă mână, folosindu-se de puterea sa telekinetică pentru a-l ține pe Drake imobilizat.

Drake își ridică mâna de om în semn de pace.

— Caine… n-ai vrea… nu pentru o fată. O scorpie, o…

Drake, incapabil să fugă, o țintă vie. Bara de combustibil era îndreptată spre el ca sulița unui spartan.

Caine azvârli bara de combustibil. Tone de oțel, plumb și uraniu.

Înspre Drake.

Drake, iute ca un șarpe, își suci umărul și gâtul într-o parte. Bara de combustibil nu-l lovi direct în piept, ci în umăr și îl propulsă în galeria întunecată.

Bara de combustibil dispăru odată cu el.

Se auzi un zgomot puternic. Din mină ieșeau nori de praf.

Tăcere.

Niciun sunet, doar zgomotul făcut de pietricelele care cădeau în galerie.

— O, Doamne, s-a deschis? se tângui Jack. O, Doamne, nu vreau să mor!

Caine își ridică mâinile și stătu cu brațele întinse în fața intrării în mină.

Pământul începu să se cutremure.

Pietrele crăpară și trosniră.

Nu! strigă vocea detestabilă din mintea lui Caine.

— Nu sunt sclavul nimănui, spuse Caine printre dinți.

Nu! *N-o să faci una ca asta*!

Caine șovăi. Parcă simțea cuțite în creier care îl înjunghiau continuu, iar chinul era insuportabil.

— Așa crezi? zise Caine. Își ridică brațele. Își concentră puterile asupra peșterii și își coborî brațele.

Tone de pietre desprinse, grinzi de rezistență, bara de combustibil spartă, o camionetă veche și stricată, cadavrul lui Jim Sihastrul și Drake Merwin, rănit, dar încă în viață, zvârcolindu-se și înjurând, ieșiră în zbor din peșteră. De parcă acea peșteră își vomitase tot conținutul.

Întreaga masă încremeni în aer. Apoi, în timp ce Caine făcu palmele căuș, masa suspendată începu să se învârtă. Ca o tornadă.

Apoi, în timp ce țipetele lui Drake se pierdeau în acel haos, Caine întinse brațele și aruncă întreaga masă centrifugată în intrarea în mină.

Zgomotul fu atât de puternic încât Jack își acoperi urechile.

Apoi se auzi un bubuit și un trosnet, pe urmă pământul se zgudui puternic ca la cutremur, iar galeria se prăbuși. Mii de tone de piatră blocară pe vecie intrarea în mină.

Caine se duse șchiopătând spre Diana. Îngenunche lângă ea. Nu se mișca. Își lipi urechea de gura ei încântătoare. Nu-i auzi deloc respirația.

Dar, când îi puse palma pe spate, simți cum pieptul ei se ridică și coboară imperceptibil.

O întoarse cu blândețe. Avea o rană îngrozitoare pe o parte a capului. Nu vedea bine, avea ochii plini de lacrimi, dar simți ceva alunecos și cald pe tâmpla ei.

Scoase un suspin.

Auzi pași greoi. Sam mergând de parcă ar fi fost beat, împleticindu-se.

— Sam, îi spuse Caine calm, neluându-și ochii de la silueta întunecată a Dianei. Dacă vrei să mă omori, dă-i drumul. Acum ar fi cel mai bine.

Sam nu zise nimic.

În cele din urmă Caine se uită la el. Printre lacrimi, vedea cum șchiopăta Sam, abia putând să stea în picioare. Fusese rănit destul de grav. Trebuia să-l doară îngrozitor.

Drake îi făcuse asta. Drake nu-l ucisese pe Sam, dar nici nu fusese departe. Și părea imposibil ca Sam să mai reziste multă vreme.

Quinn se încovoia sub povara trupului pe care-l ținea în brațe. Caine bănuia că era puștiul mexican sau poate Dekka.

— Așadar ăsta-i sfârșitul, spuse Caine cu mâhnire în voce. Mângâie părul scurt al Dianei. O iubesc. Știai asta, Sam?

— Încă nu s-a terminat, spuse Sam. Vocea lui îl tulbură pe Caine. Nu simțise niciodată mai multă durere în vocea fratelui său. Auzea chiar și țipătul pe care și-l înăbușise pe când rostise acele cuvinte.

— Nu poate supraviețui, spuse Caine.

— Edilio e rănit. Aproape mort, zise Quinn. L-au împușcat. Iar Dekka…

— Nu eu, se disculpă Caine. Nu noi. Erau amândoi așa când am ajuns aici.

Nu-i păsa de Edilio sau Dekka. Nu-i păsa nici măcar de Sam. Cât de trist ca Diana să moară așa, fără părul ei superb. Arăta mai tânără. Mai inocentă. Nimeni nu o asociase vreodată pe Diana cu acel cuvânt.

— Mai e Lana, spuse Sam.

În inima lui Caine se trezi o foarte slabă speranță. Lana. Dar unde era Tămăduitoarea?

— E acolo, răspunse Quinn de parcă auzise întrebarea. E acolo cu… creatura.

Caine se uită la mină. Mai fusese acolo. Știa ce zace înăuntru. Iar acum era și bara de combustibil acolo.

— Trebuie să… icni Sam incapabil să-și termine gândul.

Caine încuviință din cap.

— Cred că a murit.

— Poate că nu, reuși Sam să îngaime. Poate că nu.

— Oricum nu mai avem cum să intrăm acolo. E un munte de piatră. Mi-e mult mai greu să îndepărtez piatra. Ar trebui să mut un munte întreg, spuse Caine deznădăjduit. Mi-ar lua ore. Zile.

Sam scutură din cap și își mușcă buza de jos de parcă voia să rămână fără ea. Caine îl văzu rezistând cu greu durerii care-l năpădea ca un val.

— S-ar putea să mai existe o soluție, zise Sam în cele din urmă, uitându-se înapoi la potecă.

— O soluție? întrebă Caine.

— Duck, făcu Sam.

Iar atunci suflă o pală de vânt și se stârni un nor de praf din care-și făcu apariția Brianna.

În spatele ei, ca un balon în bătaia vântului, plutea un puști care arăta de parcă coborâse dintr-un carusel al groazei.

— Am ajuns? întrebă Duck cu ochii închiși. S-a terminat călătoria?

•

— Vreți să mâncați? strigă Zil de pe decapotabilă.

Mulțimea urlă în semn de aprobare. Deși nu chiar toți. Astrid încerca să se gândească la următorul lucru: erau unii care aveau obiecții, care nu erau convinși și alții care consimțeau tacit.

— Atunci trageți de frânghie! strigă Zil.

Frânghia se întindea de-a lungul pieței. Un capăt era în jurul gâtului lui Hunter. Nu era nevoie decât de vreo șase „călăi” ca să ducă la bun sfârșit sinistra execuție.

Astrid începu să se roage. Se rugă cu voce tare, sperând să se rușineze cu toții, sperând că va putea să-i înduplece pe copiii furioși.

— Apucați frânghia! strigă Zil. Se ghemui și înșfăcă și el funia. Ceilalți din echipa sa făcură la fel.

Întâi patru... apoi cinci... zece...

Copiii pe care Astrid știa și cum îi cheamă apucară frânghia.

— Trageți! zbieră Zil. Trageți!

Frânghia se întinse. Veniră mai mulți să tragă de ea. Dar alții, puțini, se răzgândiră și dădură drumul.

Era o mare de mâini. O harababură. Apoi puștii începură să se îmbrâncească.

Frânghia se tot întindea. Deveni o linie dreaptă.

Iar Astrid văzu cu groază cum Hunter era ridicat în aer.

Dar lupta pentru frânghie era din ce în ce mai acerbă. Copiii își cărau pumni și țipau.

Frânghia se slăbi. Picioarele lui Hunter atinseră pământul.

Copiii se duceau într-un suflet să tragă de frânghie. Ceilalți le tăiau calea. Se dezlănțuise o revoltă în toată regula. Apoi câțiva puști se năpustiră asupra cărnii, împingându-i la o parte pe Antoine, Hank și Turk, practic călcându-i în picioare, în disperarea lor.

Astrid profită de încăierare și se ridică.

Zil o împinse într-o parte, furios văzând că situația scăpa de sub control. Copiii furau disperați vânatul.

— La pământ, iubitoare de ciudați!

Astrid îl scuipă. Văzu cum îi pieri culoarea din obraji. Zil înșfacă o bâtă de baseball și o ridică deasupra capului fetei. Apoi fu ridicat de la sol.

În locul lui era acum Orc.

Zil atârna din mâna lui făcută pumn. Fu tras la un centimetru de fața lui înspăimântătoare.

— Nimeni nu-i face rău lui Astrid! zbieră Orc atât de tare încât lui Zil i se făcu părul măciucă.

Orc se roti ușor. Apoi din nou, mai repede, și-l aruncă pe Zil în aer.

— Ești bine? o întrebă Orc pe Astrid.

— Cred că da, reuși ea să îngaime.

Îngenunche lângă micul Pete și-i atinse cucuiul ca un ou. Micul Pete mișcă ușor, apoi deschise ochii.

— Petey, Petey, ești bine? Nu primi răspuns, dar în cazul lui nu era nimic ieșit din comun. Astrid se uită în sus la Orc. Mulțumesc din suflet, Charles.

Orc mormăi:

— Da…

Își făcu apariția și Howard, croindu-și drum prin gloata care se împrăștia.

— Orc, fratele meu, spuse el și îl bătu pe umărul imens, din granit. Apoi le strigă copiilor care fugeau cu hălci din vânat: Așa, așa, ștergeți putina! Ce fraieri sunteți că v-ați măsurat forțele cu prietena lui Sam. Dacă Orc nu pune mâna pe voi, o s-o facă Sammy! Apoi îi făcu cu ochiul lui Astrid. Iubitu' tău ne e dator vândut.

— Mda, încuviință Orc. Ar fi cazul să-mi dea cineva o bere cât mai repede.

•

— Ce i s-a întâmplat lui Edilio? vru Brianna să afle. Zăcea întins pe pământ. Tăcut. Nu i se auzea nici măcar respirația.

— Edilio a fost împușcat, îi răspunse Quinn. Nu cred că mai are mult de trăit.

— Nu pot să cred că Dekka a îngăduit să fie rănit, spuse Brianna. Unde e?

Fu de ajuns să-i arunce involuntar o privire Briannei. Aceasta zbură acolo unde zăcea Dekka, frântă ca o păpușă aruncată de cineva.

Brianna trase aer adânc în piept. Se uită cu luare-aminte. În urechi auzea un zgomot asurzitor. Ca o cascadă. Apoi mintea i se încețoșă și totul se învârti cu ea când se năpusti asupra lui Caine cu toată viteza și furia de care era în stare. Caine căzu lat.

Brianna fu deasupra lui într-o clipită, cu o piatră în mână.

— Briza! Nu face asta! strigă Sam.

Briannei îi îngheță sângele în vene. Caine era pe spate. Nu reacționa deloc. Nu-și ridica mâinile. Abia părea să o vadă când se ghemuise peste el, hotărâtă să-i zdrobească țeasta de o sută de ori până să apuce să respire.

— Nu, Briza! o rugă Sam. Avem nevoie de el.

— Eu nu, șuieră Brianna.

— Briza, Dekka a murit. Și Edilio o să moară în câteva minute. Dacă nu s-a întâmplat deja, spuse Quinn în numele lui Sam, care strângea din dinți cu atâta forță încât Brianna crezu că i se vor ciobi măselele. Și Sam…

— Ce poate să facă jegul ăsta pentru noi? întrebă Brianna.

— Avem nevoie de Lana, reuși să îngaime Sam.

Caine se ridică de jos și își scutură praful de pe cămașă.

— Diana moare. La fel și puștiul mexican. Pe Dekka ai văzut-o deja. Și nici Sam nu arată prea bine, spuse Caine. Lana e acolo. Întoarse capul spre galeria prăbușită. Ce nu înțeleg eu, continuă Caine, e cum o să intrăm acolo ca s-o scoatem. Toată mina s-a prăbușit. Îmi va lua mai mult timp să o scot pe Lana de acolo decât mi-a luat să dărâm galeria. Dacă scot ceva afară, se va prăbuși și mai mult.

— Duck se va ocupa, spuse Sam. O să sape un tunel.

— Poftim? făcu Duck.

— Ca atunci când sunt salvați mineri, spuse Sam. Sapă un tunel până la galeria în care sunt blocați.

— Poftim? repetă Duck.

Quinn îi explică lui Caine, care părea foarte confuz:

— Se pare că Duck are puterea de a se cufunda în pământ.

— Nu cred că pot… începu Duck.

— Își poate controla densitatea, confirmă Brianna. De asta am putut să-l aduc aici. A fost ca și cum aș fi cărat un ghiozdan. Dar cu mai multă rezistență din partea vântului.

— El forează, spuse Sam. Noi intrăm. Tu ai mai fost acolo, nu, Caine? E cumva un loc unde…

Îl străbătu un junghi atât de puternic încât își pierdu cunoștința preț de un minut.

— Oameni buni, nu cred că… spuse Duck.

— Nu vrei să fii erou? îl întrebă Quinn.

— Nu, spuse Duck cu sinceritate.

— Mda, nici eu, recunoscu și Quinn. Dar Edilio e un erou adevărat. Iar Sam… nu trebuie să-ți amintesc ce a făcut Sam pentru noi toți. Quinn îl luă pe Duck de braț și îi spuse: Avem nevoie de tine, Duck. Doar de tine. Numai tu poți face asta.

— Frate, chiar vreau să vă ajut, dar…

— Tu primești primul pește prins, spuse Quinn.

— Nu și dacă o să fiu îngropat de viu, i-o întoarse Duck.

— Prăjit. Crocant și aromat.

— Nu mă poți cumpăra cu mâncare, făcu țâfnos Duck. Vreau… Vreau și o piscină.

• PATRUZECI ȘI PATRU

<u>7 minute</u>

Mina se prăbușise.

Lana se uita la un munte de dărâmături. Timp de o fracțiune de secundă sperase că în cele din urmă asta însemna sfârșitul monstrului care o ținea prizonieră.

Dar din morman ieșea un capăt tocit și distrus al barei de combustibil.

Miliardele de cristale care alcătuiau trupul gaiafagului se năpustiseră asupra peletelor vărsate de uraniu.

Lana simțea dorința gaiafagului, fericirea acestuia. Creaturii nu-i mai era teamă că avea să moară. Preț de câteva clipe Lana fu stăpână pe mintea ei, în timp ce gaiafagul era peste măsură de încântat.

Nu era o binecuvântare faptul că-și recupera simțurile. Lana știa acum fără nici cea mai mică umbră de îndoială că ea

apăsase pe trăgaci și-l împușcase pe Edilio. Nu reușise să arunce în aer peștera. Ea lăsase toate astea să se întâmple.

Era prea slabă.

O fraieră ușor de manipulat, la dispoziția monstrului. Prea slabă ca să i se poată împotrivi.

Și, în timp ce devenea mai puternic, îi scădea frica, avea să intre din nou în mintea Lanei și să se folosească de puterile ei pentru a-și face un corp ca să iasă din vizuină. Îngroparea creaturii nu avea să oprească lucrurile. Și-ar fi creat un corp care ar fi ieșit de acolo, un nou monstru, ca și cum ar fi fost o păpușă rusească; nu mai aveai cum să-l ucizi.

Ea era cheia acum. Lana știa acest lucru. Tunelul se prăbușise în urma unei explozii, blocându-l pe gaiafag înăuntru. Putea să iasă doar dacă Lana îi oferea această posibilitate.

Îl putea opri doar dacă murea.

Voința ei era prea slabă. Singura speranță pe care o avea era să amâne lucrurile. Cu siguranță că va muri iradiată. Fără îndoială, uraniul ar nimici-o dacă nu se vindeca singură.

Dar, oare, se va întâmpla suficient de repede acest lucru?

Și, oare, ar ști gaiafagul ce se întâmpla cu ea și ar forța-o să se salveze? Oare pricepea creatura că hrana lui era moartea ei?

•

Duck stătea pe coasta dealului. Era la vreo 30 de metri deasupra minei. Estimaseră distanța și sperau că astfel vor fi deasupra unei încăperi subterane, așa cum credea Caine.

Evident că erau doar presupuneri. Dacă Duck nu ajungea în încăpere, trebuia să încerce din nou. Și din nou.

Quinn aproape îl căra pe Sam, sprijinindu-l când era chinuit de dureri groaznice.

— Morfina nu mai are efect, spuse Sam. Grăbiți-vă!

Caine era pregătit. Brianna o zbughi să facă rost de frânghie. Dar la întoarcere căzu în genunchi și își vărsă mațele, deși nu avea nimic în ele.

— Trebuie să fac asta acum, spuse Sam. Gâfâia. Se ținea de Quinn, înfigându-i unghiile în carne.

— Fă-o, Duck, îl îndemnă Quinn.

Cu toții îl așteptau. Își puneau speranțele în el. Atâtea vieți erau în joc și doar el le putea salva. El, Duck Zhang.

— O, Doamne. Sper să fie un pește ca lumea, spuse Duck.

Apoi intră în pământ. Tot cădea și cădea, fluturând din brațe când cobora, trecând prin piatră ca prin brânză.

Cădea, tot cădea. Știa că putea să urce și apoi să plutească prin aer, dar nu era sigur pe de-a-ntregul. Aproape sigur. Nu foarte sigur. Poate că de data asta…

Duck se prăbuși brusc străpungând prin tavanul galeriei. Se opri din cădere după ce intrase vreo jumătate de metru în podeaua minei.

Duck răsuflă ușurat. Nu era într-o peșteră mare și deschisă, ci într-o galerie îngustă. Ajunsese acolo printr-un miracol.

Se întreba dacă erau lilieci. Ei bine, judecând după privirile speriate ale celor de sus, aici jos era ceva mult mai rău. Nu ar fi fost mare lucru dacă erau câțiva lilieci. Poate că ar fi fost un semn bun.

— În regulă! le strigă el. Niciun răspuns. În regulă! Am ajuns jos! strigă el din toți rărunchii.

O frânghie se desfășură până la el.

Caine fu primul. Ateriză ușor, folosindu-și puterea ca să amortizeze căzătura.

— E întuneric aici jos, spuse Caine. Strigă în sus: în regulă, frățioare: sari!

O lumină orbitoare străluci în galeria săpată de Duck. Ca o rază de soare care se strecoară printr-o crăpătură dintr-un oblon.

Caine își ridică mâinile, iar Sam căzu încet în puțul de mină.

Sam părea să țină o minge strălucitoare de lumină în mâinile sale. Doar că nu o ținea cu adevărat, își dădu seama Duck când ochii i se obișnuiseră cu intensitatea. Lumina ieșea din palmele lui Sam.

— Știu locul ăsta, spuse Caine. Suntem la câțiva metri de peșteră.

— Duck, s-ar putea să avem nevoie de tine, zise Sam.

— Dar voiam să…

Lui Sam i se înmuiară picioarele, iar Duck îl sprijini chiar înainte să se prăbușească la pământ.

— Rămân, zise Duck.

„Poftim? Ce-o să faci? se întrebă el în sinea lui.

Duck, fii serios! Nu poți da bir cu fugiții.”

„Ba sigur că pot!” protestă cealaltă voce a lui Duck.

Însă tot îl susținea pe Sam în timp ce pătrundeau mai adânc în peșteră.

„Nu vrei să fii erou?” își spuse Duck, luându-se singur în râs.

„Ba cred că vreau”, își răspunse el.

•

— Ține lumina aprinsă, spuse Caine.

Sam era în stare să o țină aprinsă. Asta putea să facă. Da. Lumina.

Inima îi era un motor ruginit și pe moarte, bătându-i atât de tare încât putea să cedeze în orice clipă. Corpul lui parcă era un fier înroșit, fierbinte, țeapăn, imposibil de mișcat.

Durerea…

Îl asalta acum ca un tigru care răgea și îl sfâșia la fiecare pas, îi otrăvea mintea și îi făcea praf stăpânirea de sine. Nu putea suporta. Era prea îngrozitor.

— Haide, Sam, îi spuse Duck la ureche.

— Auuu! urlă Sam.

— S-a zis cu furișatul, spuse Caine.

„Știe că suntem aici, se gândi Sam. Nu ne furișăm.” Nu-l păcălim. Sam îl simțea. Ca pe niște degete reci încercând să-i intre în minte, căutând o deschizătură.

„E un iad, se gândi Sam. E un iad.

Ține lumina aprinsă, își spuse Sam, orice-ar fi, ține lumina aprinsă.”

Se auzi un zgomot metalic când Caine lovi niște pietricele care, la o inspecție mai atentă, erau identice, mici – cilindri de metal închis la culoare.

— Peletele de uraniu, spuse Caine supărat. Ei bine, sper că Lana poate să vindece intoxicația cu radiații. Altfel murim cu toții.

— Poftim? făcu Duck nedumerit.

— Ăsta e uraniul împrăștiat peste tot. Din câte mi s-a explicat, lasă miliarde de găuri în trupurile noastre.

— *Poftim*?

— Haide, Goose[13], zise Caine. Te descurci de minune.

— Mă cheamă Duck[14], îl corectă Duck.

— Simți întunericul, Goose? îl întrebă Caine în șoaptă, părând uimit.

---

[13] Gâscă (în limba engleză, în original).

[14] Rață (în limba engleză, în original).

— Mda, zise Duck. Vocea îi tremura. Parcă era un copil pe cale să izbucnească în plâns. Pare ceva rău.

— Foarte rău, îl aprobă Caine. De multă vreme îl am în creier, Goose. Odată ce a intrat, nu mai scapi de el.

— Ce vrei să spui? îl întrebă Duck.

— Se strecoară în mintea ta chiar acum, nu-i așa? Își lasă amprenta. Caută o cale să intre. Odată ce reușește, nu mai scapi de el.

— Trebuie să ieșim de aici, zise Duck.

— Poți să pleci, Goose, îi spuse Caine. Pot să-l car singur pe Sam după mine.

Sam auzi totul din depărtare. Un dialog între niște fantome. Umbre în mintea lui. Dar știa că Duck nu putea să plece.

— Nu, zise Sam cu o voce răgușită. Avem nevoie de Duck.

— Da? întrebă Caine.

— E singura armă de care nu știe creatura, zise Sam.

— Armă? repetă Duck.

— Se deschide în față, zise Caine. Peștera.

— Ce e? Cum arată? întrebă Duck.

Caine nu-i răspunse.

Pe Sam îl săgetă un junghi. Durerea părea să vină în valuri, unul mai puternic ca altul. Făcea surfing pe valuri de durere, gândi el. Dar avea uneori, în spațiul dintre valuri, momente de luciditate.

Deschise ochii. Intensifică lumina.

La fel cum spusese și Caine, intrau într-o peșteră mare și părăseau galeria.

Dar această gaură mare și tăcută de sub pământ nu apăruse în urma unui fenomen geologic. De tavanul boltit nu atârna nicio stalactită. De jos nu ieșea nicio stalagmită.

În schimb zidurile de piatră parcă fuseseră topite și apoi solidificate. Încă se mai simțea miros slab de ars, deși nu era fum sau căldură, doar cea radiată de bara de combustibil din spatele lor.

— Sam, ți-ai dat seama unde suntem? îl întrebă Caine. Sam gemu. Te preocupă altceva acum, nu? Mai ții minte meteoritul ăla care a lovit centrala atomică acum mulți ani în urmă, Sam? N-ai cum să nu. Doar ești din oraș. Sam fu izbit de noul val de durere. Nu voia să țipe. Nu voia să țipe. Meteoritul trece prin centrala atomică și direct în pământ. Ca Goose aici de față: atât

de dens, atât de rapid, ca și cum ai trage o săgeată într-o bucată de unt. Face o gaură imensă. Iar aici se oprește. Ce a mai rămas din el.

Înaintaseră vreo 15 metri în peștera spațioasă ca o catedrală.

Sam încuviință din cap, nereușind să rostească vreun cuvânt. Încercă să-și ridice brațele, dar greutatea lor era prea mare.

Caine îl luă de încheieturi și îi ridică mâinile, o mișcare care-l făcu pe Sam să urle de durere.

Dar lumina era acum mai puternică.

Iar acolo se vedea lucrul care se năștea. Era mai degrabă ceva nedefinit decât o formă clară. Un roi agitat format din cristale verzi, rapide care se zvârcoleau.

Dar, în timp ce priveau, formele dinspre ei deveneau suprafețe perfecte în care se puteau oglindi.

— Se pare că e pregătit pentru tine, Sam, zise Caine.

Apoi se auzi o voce diferită. Ciudată și îngrozitoare.

— Eu sunt gaiafagul, zise Lana.

•

Transformarea începuse când gaiafagul atinsese primele pelete împrăștiate de uraniu. Lana se simțise brusc curentată, de parcă ar fi avut în mână toate firele electrice din lume.

Strigase atunci, cuprinsă de extaz.

Mâncare!

Gaiafagul își potolise foamea care-l chinuise. Acum avea în schimb putere. O furie dezlănțuită.

Acum! Acum avea să se transforme!

Miliardele de cristale care alcătuiau trupul fără formă al gaiafagului începură să mișune ca niște furnici. Pârâiașele se transformau în pâraie, iar pâraiele, în râuri de insecte. Ce fusese doar murdărie pe suprafața de stâncă lua forma unor movile și vârfuri. Ici și colo – piscuri ascuțite. Într-o parte se aplatiza, iar în alta se ridica, materia fiind când maleabilă, când rigidă.

Cristalele luau nenumărate dimensiuni, strat peste strat. Chiar la această viteză enormă, procesul ar dura zile întregi însă se iveau deja contururile creaturii.

Gaiafagul care fusese împrăștiat pe vreo 300 de metri în peștera subterană se condensa acum, se aduna, ca stelele atrase într-o gaură neagră.

Lana simțea totul, de parcă sistemul ei nervos se unise cu gaiafagul. Și poate că așa și era, se gândi ea. Poate că nu mai

exista o linie de demarcație între ei. Poate că era parte din el acum.

Era împrejurul ei. În urechi și nas, în gură și păr. Era acoperită de insecte care-i roiau pe tot corpul.

Și totuși începea să se simtă rău. Era o stare a ei și nu a monstrului.

Hrana gaiafagului o distrugea pe ea. Celulă cu celulă.

Trebuia să-i ascundă asta. Să nu-i arate. Trebuia să moară ca totul să se termine. Trebuia să moară în urma radiațiilor care-i înnodau stomacul.

În jurul ei cristalele deveneau mai solide, formând un scut gros. Iar suprafața acelui scut începea să strălucească asemenea oțelului. Nu, ca o oglindă.

Gaiafagul fu scuturat de un fior de groază.

Lana deschise ochii și își dădu seama de ce. Trei siluete întunecate. Fragile, speriate, dar profilându-se în fața gaiafagului.

„Prea târziu, Caine. Puterea ta nu-l va distruge pe gaiafag.

Prea târziu, Sam, se gândi ea. Lumina ta arzătoare nu va funcționa."

Al treilea... cine era? Simți că întrebarea din mintea ei căpăta dimensiuni impresionante în mintea gaiafagului.

Gaiafagul o ținea ca pe o muscă în chihlimbar. O arătă acum oamenilor, spre groaza lor.

— Sunt gaiafagul, rosti gura Lanei.

Caine se holba îngrozit. Fața Lanei plutea suspendată într-o masă forfotitoare ce părea formată din reflexii de insecte.

— Sam! Mai multă lumină!

Sam se pierduse. Era în genunchi, gemând, cu mâinile strălucitoare sprijinite de podeaua din piatră.

Duck se uita cuprins de teamă la monstruozitatea incandescentă, în continuă schimbare, care avea fața unei fete chinuite.

Caine nu-și dădea seama cât de mare era creatura, dar părea uriașă.

Își ridică mâinile în spate. Bara de combustibil zdrobită alunecă din grămada de pietre și moloz.

Caine își întinse mâinile în față cu toată puterea. Bara de combustibil se izbi de strălucitoarea masă monstruoasă. Sări de

acolo și se lovi de pământ cu zgomot, împrăștiind și mai multe pelete de uraniu.

Nimic. Nicio reacție. Parcă lovise gaiafagul cu un băț de vată.

— Sam? Dacă mai ai ceva, acum e momentul, strigă Caine.

— Nu, șopti Sam. Eu mi-am terminat treaba. Acum e rândul lui Duck.

— Ce-i cu el?

— Duck… zise Sam și căzu cu fața în jos. Nu se mișca.

— Poți să mai faci ceva în afară de a cădea în pământ? strigă Caine la Duck. Ai vreo bombă nucleară în buzunar?

Duck nu-i răspunse.

— Sam? strigă Caine, iar acum gaiafagul se mișca, își deplasa greutatea unduindu-se spre Caine, iar Lana plângea cu fața contorsionată, spunând ceva, dar Caine nu putea s-o audă, căci sângele îi năvălea în urechi și știa că se terminase, știa că…

Gaiafagul turnă foc lichid în creierul lui Caine, anihilându-i simțurile, strivindu-i conștiința și provocându-i dureri insuportabile.

Îndrăznești să mă sfidezi?

Caine se trase înapoi, abia ținându-se pe picioare.

— Aruncă-mă! strigă Duck.

Eu sunt gaiafagul!

„Aruncă-mă, aruncă-mă!” tot striga o voce.

— Poftim? țipă Caine.

„Cât de tare poți!”

•

Gaiafagul nu știa ce să creadă despre trupul moale, uman care venea spre el.

Omul zbură prin aer. Spre tavanul peșterii.

Acum plonja.

Gaiafagul nici măcar n-ar simți ușoara apăsare, când acesta…

… l-ar lovi cu forța unui munte aruncat din spațiu.

Duck lovi gaiafagul și îi perforă masa cristalină.

Și se cufundă prin podeaua peșterii de sub el. În vârtejul iscat, gaiafagul se scurse precum nisipul dintr-o clepsidră.

• PATRUZECI ȘI CINCI

<u>0 minute</u>

Parcă era ca prima oară, se gândi Duck.

La piscină în acea zi. Ca atunci. El cădea și apa curgea pe lângă el.

Numai că apa asta era mai mult ca nisipul. Un miliard de cristale minuscule se scurgeau pe gaura făcută de Duck în pământ.

Nu vedea nimic în timp ce cădea. Cristalele îi intrau în ochi, urechi și gură.

Nu putea să respire, se panică și începu să cadă cu și mai mare viteză, încercând să depășească monstrul care se prăvălea odată cu el.

Nu avea aer.

Mintea i se încețoșase, parcă o luase razna, nici nu-i mai era frică, doar…

I se perindau tot felul de amintiri prin fața ochilor, de parcă se uita la un film căruia îi sărea imaginea. Atunci când căzuse de pe ponei de ziua lui, la cinci ani.

Atunci când mâncase toată plăcinta…

Mama lui. Atât de drăguță. Chipul ei…

Tata…

Piscina…

Nu mai cădea. Ceva îl oprise în cele din urmă.

„Prea târziu”, se gândi el.

Nu putea să ajungă în China, își spuse Duck.

„Ei bine, se gândi el, cred că am ales să fiu erou.”

Apoi mintea lui Duck încetă să gândească.

• PATRUZECI ȘI ȘASE

Caine stătea în întuneric.

Sam nu mai putea emite lumină.

Auzea un foșnet plăcut. Ca o cascadă, dar nu susura.

Caine stătea în întuneric în timp ce sunetul se estompa.

Acum totul era cufundat în întuneric și tăcere.

Diana. Nu mai avea cum s-o salveze acum. El putea supraviețui, dar Caine își dădu pentru prima oară seama că viața fără Diana n-ar fi însemnat nimic.

Îl tachinase. Îl insultase. Îl mințise. Îl manipulase. Îl trădase. Îl batjocorise.

Dar rămăsese lângă el. Chiar și când el o amenințase.

Oare exista dragoste între ei? Lui îi scăpase acel cuvânt. Dar, oare, erau ei în stare să iubească?

Poate că da.

Dar nu mai era cazul. Nu acum. Sus, la suprafață, Diana era moartă sau pe moarte. Sângele îi intra în pământ.

— Diana, șopti el.

— Sunt încă în viață?

La început, Caine crezu că era vocea ei. Imposibil.

— Lumină, spuse Caine. Am nevoie de lumină.

Nu era lumină. I se păru că trecuse o veșnicie de când era în beznă. Nu se mai auzi acea voce.

Caine stătea în întuneric, prea istovit ca să se miște. Fratele lui era ghemuit. Mort sau dorindu-și să moară. Și Diana…

•

Quinn încercă să nu intre în panică în timp ce cobora prin puțul cu pereți neregulați pe care-l săpase Duck. Frânghia părea prea subțire în mâna sa. Pereții puțului vertical îi zgâriau spatele și brațele în timp ce cobora. Îi tot cădeau pietre în cap.

Quinn știa că nu era curajos. Dar nu mai rămăsese nimeni în afară de el. Era ceva în neregulă cu Brianna. Stătea chircită la pământ, se ținea de burtă și plângea.

Quinn nu știa ce se întâmpla acolo jos. Dar știa că, dacă Sam și Caine nu o aduceau pe Lana la suprafață, aveau să moară foarte mulți oameni.

Trebuia să facă asta.

Trebuia.

Ajunse în fundul puțului și își simți picioarele bălăbănindu-i-se. Scăpă frânghia și căzu vreo doi-trei metri.

Aterizarea fu urâtă, dar nu își rupse nimic.

— Sam? șopti Quinn, dar sunetul pieri imediat ce-l rosti.

Își căută lanterna în buzunar. O aprinse. Ochii i se obișnuiseră cu întunericul. Lumina i se părea orbitoare. Clipi. Îndreptă fasciculul de lumină înainte.

La mai puțin de 30 de metri era o siluetă. Se mișca.

— Caine?

Caine se întoarse încet. Avea fața rigidă și albă. Ochii roșii.

Caine se ridică încet, ca un bătrân care suferea de artrită.

Quinn se duse într-un suflet la el și cercetă locul cu lanterna. Îl văzu pe Sam la pământ, cu fața în jos.

Lângă el era Lana, cu brațele pe lângă corp.

— Lana, zise Quinn.

— Sunt în viață? îl întrebă Lana.

— Da, îi răspunse el. Ai scăpat de gaiafag.

Chipul Lanei fu străbătut de o umbră. Colțurile gurii i se lăsară în jos. Se întoarse cu spatele și se îndepărtă.

Quinn îi puse o mână pe umăr.

— Nu ne părăsi, Tămăduitoareo! Avem nevoie de tine.

Lana se opri.

— Eu… începu ea.

— Lana, îi zise Quinn. Avem nevoie de tine.

— L-am ucis pe Edilio, îi spuse ea.

— Încă nu, îi zise Quinn.

•

Mary Terrafino se trezi simțind miros și gust de pește.

Întoarse instinctiv capul. Mirosul era oribil.

Privi înnebunită în jur. Spre surprinderea ei, era legată. Legată de un fotoliu în biroul ei de la grădiniță.

— Ce fac aici? se întrebă ea mirată.

— Iei cina, îi spuse fratele ei mai mic.

— Încetează! Nu mi-e foame. Încetează!

John îi ținu lingura în față. Chipul său angelic era negru de furie.

— Ai spus că n-o să mă părăsești niciodată.

— Despre ce vorbești? îl întrebă Mary.

— Ai spus că nu o vei face. Că n-o să mă lași singur, îi spuse John. Dar ai încercat, nu-i așa?

— Nu știu ce tot bălmăjești acolo. Atunci o văzu pe Astrid care se sprijinea de un fișet. Astrid arăta de parcă se încăierase cu o haită de câini. Micul Pete stătea picior peste picior, balansându-

se încoace și încolo. Fredona „La revedere, Nestor. La revedere, Nestor”.

— Mary, ai o tulburare alimentară, îi spuse Astrid. Acum îți știu secretul, așa că lasă vrăjeala.

— Mănâncă! îi porunci John și îi vârî o lingură de mâncare în gură. Nu fu prea blând.

— Înghite! o forță John.

— Lasă-mă…

— Taci din gură, Mary! se răsti John la ea.

•

Diana trebuia salvată prima. Caine nici nu ar fi conceput altfel. Apoi mai era și Edilio, atât de aproape de moarte, încât Lana crezu că bătea deja la porțile raiului.

Dekka. Rănită grav. Dar nu era moartă.

Briannei îi cădea părul în smocuri.

Și Sam, în cele din urmă.

Quinn îl legase de frânghie și îl ridicase, ajutat în mare parte de Caine.

Lana stătea pe pământ, iar pe cer soarele răsărea.

Quinn îi aduse apă.

— Ești bine? o întrebă el.

Putea spune vorbele pe care Quinn voia să le audă, dar Lana știa că nu putea face să le și creadă.

— Nu, zise Lana.

Quinn se așeză lângă ea.

— Caine și Diana au plecat. Sam doarme. Dekka… nu cred că a trecut peste șoc.

— Nu pot să șterg cuiva amintirile, spuse Lana cu tristețe.

— Așa e, încuviință Quinn. Dacă ai putea, te-ai vindeca singură.

O apucă pe după umeri, iar ea începu să plângă. Parcă nu se putea opri. Dar nici nu se simțea rău. Iar Quinn nu pleca de lângă ea. În depărtare se auzea motorul unei mașini.

— Brianna s-a repezit înapoi în oraș, zise Quinn. A adus-o pe Astrid și pe încă cineva.

Lanei nu-i păsa. Lana nu credea că o să-i mai pese vreodată de ceva.

Dar apoi auzi o portieră deschizându-se și închizându-se. Și Patrick era deodată acolo, frecându-și nasul rece și umed de gâtul ei.

Lana îl strânse în brațe și plânse lipită de blana lui.

• PATRUZECI ȘI ȘAPTE

A doua zi târziu Edilio se apucă de treabă. Porni excavatorul și săpă două gropi într-un colț al pieței.

Mickey Finch. Avea un glonț în spate.

Cadavrul lui Brittney era atât de sfârtecat încât nu se putea uita nimeni la el. Un fel de melc fără cochilie părea agățat de ea, o creatură de aproximativ 50 de centimetri care nu putea fi dezlipit.

În cele din urmă o îngropară așa. Până la urmă era moartă: nu avea să-i pese.

Pentru Duck Zhang nu se săpă niciun mormânt. Dar îi puseră o cruce. Îl căutaseră prin toată grota. Dar găsiseră doar o gaură care părea să fie foarte adâncă.

Groapa se surpa când Sam își îndreptă fasciculul de lumină spre ea. Se umplea deja cu tone de piatră și mizerie.

— Nimeni nu l-a cunoscut foarte bine pe Duck, spuse Sam la slujba de pomenire. Nu cred că și-a închipuit nimeni că va fi un erou. Dar ne-a salvat viețile. A făcut-o de bunăvoie. S-a hotărât să-și dea viața pentru noi.

Cu toții puseră câteva flori de câmp pe morminte.

După slujbă, Edilio luă un tub cu vopsea neagră și începu să acopere literele „HC” care apăruseră deja pe vitrinele prea multor magazine.

• TREI ZILE MAI TÂRZIU

— Ce o să facem, Albert? îl întrebă Sam. Nu era atât de interesat pe cât trebuia să fie. Poate pentru că încă nu dormise suficient. Avusese prea multe de făcut. Prea multe probleme de rezolvat.

Se terminase. Le spusese tuturor: se terminase. Nu mai era *acel* Sam Temple. De acum înainte va fi doar un puști. Ca oricare altul. Nu va mai fi *cineva.*

Dar nu încă. Acum mai erau multe de făcut. Trebuia să dea de mâncare copiilor. Trebuia să micșoreze prăpastia care se căscase între ei.

Trebuia să facă față amintirii suferințelor îndurate, să le conștientizeze și să le accepte.

Erau la marginea câmpului de varză. Sam, Astrid, Albert, Edilio și Quinn.

Quinn stătea în portbagajul camionetei; avea cizme lungi de cauciuc în picioare. În camionetă erau vreo zece lilieci albaștri, preferații lui Duck. Fuseră aduși de pescarii lui Quinn și Albert. Erau o sursă bună de proteine, dar atât de perisabilă și urât mirositoare, încât nici măcar cei înfometați nu puteau să înfulece carnea împuțită.

— Le vom da copiilor o anumită cantitate de aur, le explică Albert. Măcar era entuziasmat. Apoi, dacă vor, pot să-l schimbe pe bani de hârtie din jocurile de la McDonald’s. Aurul o să stea într-un depozit central. Se pot întoarce oricând să dea bancnotele în schimbul aurului. Astfel, își vor da seama că bancnotele au o valoare mai mare în timp.

— Aha, spuse Sam pentru a suta oară. Încercă să-și înăbușe un căscat cât putu de bine.

În cele trei zile după grozăviile din grotă, Sam fusese tot timpul pe fugă. Era un du-te-vino continuu. Crizele veneau una după alta.

Îl găsiseră pe Zil. Avea trei coaste rupte și dureri îngrozitoare. Nimănui nu-i părea rău de el. Astrid voia să fie închis. Se putea ajunge la asta. Dar Sam avea alte probleme mai presante.

Graffiti anticiudați continuau să apară în Perdido Beach.

Mary mânca acum, dar Astrid îl avertizase pe John că asta nu însemna mare lucru. Mary mai avea mult până să se însănătoșească.

Centrala atomică era distrusă probabil complet. Acum nu mai era curent nicăieri. Poate pentru totdeauna.

FAYZ era în beznă.

Dar Jack era din nou de partea lor și se putea revanșa față de ei dacă punea din nou lucrurile pe picioare. Stătea stânjenit lângă Brianna.

Dekka se uita la ei și nu scotea o vorbă.

— S-o facem, îi spuse Sam lui Quinn, apoi lui Astrid. Pun pariu pe cinci ’Bertos că n-o să meargă.

Howard nu fusese de acord cu ideile de nume pentru noua monedă și se hotărâse să-i spună „Albertos”. ’Bertos. Numele prinsese. Howard avea talent la inventat denumiri.

— Nu am nevoie de bani, zise Astrid. Trebuie să te tund. Îmi place să-ți văd fața. Deși nu-mi pot închipui de ce.

— S-a făcut. Sam îi strânse mâna tăind pariul.

— Ești gata? întrebă Quinn.

— Orc, ești gata? îl întrebă Sam.

Orc încuviință din cap.

— Dă-i drumul atunci, îi zise Sam.

Quinn luă unul dintre liliecii albaștri și îl azvârli în câmpul de varză. Viermii mutanți se năpustiră într-o secundă asupra lui. În câteva clipe nu mai rămăseseră decât oasele, ca un curcan după masa festivă de Ziua Recunoștinței.

— În regulă, să încercăm, le ordonă Sam.

Quinn îi aruncă lui Orc al doilea liliac. Orc îl prinse și se duse pe câmp. După câțiva pași, azvârli liliacul albastru înaintea lui.

Din nou veniră viermii. Viermii mutanți devorară iar totul până la os.

— În regulă, Orc, spuse Sam. Orc se aplecă și luă o varză.

O aruncă pe jos la picioarele lui Sam. Apoi mai luă două verze și făcu același lucru.

Viermii mutanți nu veniră spre Orc.

Dar nu puteau fi siguri decât după ce li se oferea viermilor ceva mai ușor de digerat decât picioarele din piatră ale lui Orc.

— Briza? făcu Sam.

Brianna luă un liliac și se duse repede pe câmp. Sam așteptă încordat, știind că era mai rapidă decât viermii. Totuși…

Brianna aruncă liliacul. Viermii mutanți se năpustiră asupra lui.

Brianna smulse o varză din pământ.

— Știi, spuse Astrid, îmi amintesc că m-ai luat de sus, ba chiar m-ai tratat cu dispreț când ți-am sugerat inițial să „negociem” cu viermii mutanți.

— Poftim? făcu Sam nedumerit. Numai un prost te-ar lua de sus.

— A fost tipul ăla chel pe care-l știu.

Sam oftă.
— Bine, bine. Ia foarfeca și ciumpăvește-mă.
— Dar mai întâi trebuie să faci altceva.
— Mereu e așa, spuse Sam posomorât.
Quinn li se alătură și își ceru scuze că mirosea a pește.
— Frate, nu te scuza. Datorită ție nu moare lumea de foame.
Hunter era și el responsabil pentru faptul că foametea nu mai amenința la fel de rău populația, cel puțin pentru moment. Își revenise aproape complet, deși vorbirea îi părea afectată pentru totdeauna, iar un ochi era mai jos, deasupra gurii strâmbe.
Hunter fusese acuzat de uciderea lui Harry. Drept pedeapsă, trebuia să plece din Perdido Beach. Urma să locuiască departe de ei, singur, dar la înălțimea numelui dat de părinții lui[15].
Între timp Hunter omorâse o a doua căprioară și mai multe animale mici. Le lăsase pe rampa de încărcare de la magazinul lui Ralph. Nu ceruse nimic în schimb.
Dekka se aplecă și luă una dintre verze.
— Asta ar merge bine cu un porumbel prăjit.
Procesul lui Hunter fusese condus de un juriu format din șase copii, după regulile stabilite de Consiliul Temporar: Sam, Astrid, Albert, Edilio, Dekka, Howard și fratele John Terrafino, cel mai tânăr membru.
— Ne întoarcem la treabă, nu? zise Sam.
— Suie-te în mașină, îi spuse Astrid.
— Care sunt…
— Să reformulez. Consiliul Temporar îți ordonă să te sui în mașină.
Refuzase să-i spună despre ce era vorba pe drumul de întoarcere în oraș. Edilio conducea și nici el nu zisese nimic.
Edilio opri mașina în parcarea din dreptul plajei publice.
— De ce mergem la plajă? Trebuie să mă întorc la primărie. Am atâtea lucruri…
— Nu acum, îi spuse Edilio pe un ton ferm.
Sam se opri din mers.
— Ce se întâmplă, Edilio?
— Sunt șerif, nu? Asta-i noua mea titulatură? îl întrebă Edilio. În acest caz, ești arestat.
— Arestat? Despre ce tot vorbești acolo?

---

[15] Vânător (în limba engleză, în original).

— Ești arestat pentru că ai încercat să omori un puști pe nume Sam Temple.

— Nu-i amuzant.

Dar Edilio insista:

— Ai încercat să omori un puști... un *copil* pe nume Sam Temple. I-ai pus în cârcă toate problemele lumii.

Sam nu gusta gluma. Se întoarse furios spre oraș. Dar Astrid veni după el. Și Brianna. Și Quinn.

— Ce puneți la cale? vru să știe Sam.

— Am supus la vot, îi zise Astrid. Decizia a fost unanimă. Sam Temple, Consiliul Temporar din Perdido Beach te condamnă la relaxare.

— În regulă. Acum sunt relaxat. Pot să mă întorc la treabă?

Astrid îl luă de braț și aproape îl târî spre plajă.

— Știi ce e interesant, Sam? Îți spun eu. O mică perturbare în adâncuri și ia naștere o undă, o creștere bruscă a nivelului apei care poate forma un val impresionant aproape de țărm.

Sam văzu un cort înstelat pe plajă. Părea lăsat de izbeliște.

Pe mare plutea o barcă al cărei motor se auzea la turație mică.

— E cumva Dekka acolo? întrebă Sam.

Ajunseră la cort. Pe nisip erau două plăci de surf. A lui Quinn. Și a lui Sam.

— Costumul de cauciuc e înăuntru, frate, îi zise Quinn.

Sam se împotrivi. Dar nu pentru multă vreme. La urma urmei consiliul avea putere deplină. Și dacă spuneau că trebuie să facă surfing, ei bine...

Zece minute mai târziu, Sam era întins pe placa de surf. Simțea furnicături în picioare de la apa rece. Soarele deja îi ardea spatele prin costumul de cauciuc. Avea în gură un gust sărat.

Barca ancorase în largul mării. Dekka stătea la proră înălțându-și brațele. Nivelul apei crescu, o umflătură de apă eliberată temporar de forța gravitației.

Dekka diminuă intensitatea, iar marea se calmă.

— Mai ții minte cum să te sui pe chestia aia? îl tachină Quinn.

Unda devenise un val, un val care avansa repede. Avea să se spargă la țărm. Nu așa spectaculos ca valurile la Oahu, dar destul de mare cât să stea pe creasta lui.

Sam zâmbi în cele din urmă.

— Știi ceva, frate? Cred că o să-mi amintesc.

•

Într-o gaură. Fără lumină. Fără niciun fel de zgomot.

Nu se auzeau nici măcar bătăile inimii.

Nimic nu se mișca în afara melcului palid care împărțea cu ea acest loc îngrozitor.

Roagă-te pentru mine, Tanner, îl imploră Brittney.

Roagă-te pentru mine...

VA URMA...

virtual-project.eu

